

Nhất Tiểu Thiên Hạ Túy

Contents

Nhất Tiểu Thiên Hạ Túy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	14
3. Chương 3	28
4. Chương 4	40
5. Chương 5	52
6. Chương 6	64
7. Chương 7	74
8. Chương 8	87
9. Chương 9	98
10. Chương 10	109
11. Chương 11	120
12. Chương 12	131
13. Chương 13	144
14. Chương 14	155
15. Chương 15	167
16. Chương 16	177
17. Chương 17	186
18. Chương 18	195
19. Chương 19	206
20. Chương 20: Kết Thúc	216

Nhất Tiểu Thiên Hạ Túy

Giới thiệu

Nguyên tác: Mĩ Mĩ Chi Âm ()Edit: Minh NguyệtThể loại: Đam mỹ, cổ trang, giang hồ, nhất công nhất thụTrên giang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-tieu-thien-ha-tuy>

1. Chương 1

Câu chuyện xưa bắt đầu như thế này.

Có một ngôi miếu cổ tọa trên một ngọn núi đã có từ rất xa xưa, trong miếu có một tiểu hòa thượng cùng một lão hòa thượng sinh sống, tiểu hòa thượng đang nghe lão hòa thượng kể chuyện xưa, câu chuyện này là gì ư?

Đương nhiên là.....

Có một ngôi miếu cổ tọa trên một ngọn núi đã có từ rất xa xưa..... Khụ khụ..... Lầm rồi, là có một Mộ Dung thế gia, trong nhà có rất nhiều phòng, cũng có rất nhiều người..... Thế cho nên chỉ cần bước vào lập tức sẽ không thể phân định được phương hướng.

Kỳ thật so với một võ lâm đệ nhất thế gia, phòng ở của Mộ Dung gia cũng không tính là lớn. Dĩ nhiên sẽ không giống như vương tôn quý tộc đi mười bước tới một lầu, bước năm bước thay một cảnh, lại càng không cần bàn tới cái gì gọi là ứng cảnh. Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn mới bảy tuổi hiển nhiên sẽ không nghĩ như vậy.

Sau mười lần vòng trở lại con đường cũ, đi qua bên này, lại lộn trở về, bước đến bên kia, rồi cũng trở lại..... Dù đi đến đâu vẫn sẽ vòng về chỗ cũ..... Hắn rốt cục cũng hiểu được một chuyện — hắn lạc đường.

Kỷ Ngộ Ngôn vô cùng bất đắc dĩ.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn bước vào Mộ Dung thế gia, cũng là lần đầu tiên hắn được đến một nơi phồn hoa như vậy, đối với một tiểu hài tử tuổi vẫn còn nhỏ, vốn không có khả năng xác định phương hướng, lạc đường hiển nhiên chỉ là một chuyện thường tình mà thôi.

Nhưng nếu là đối với một kẻ vừa mới bán mình làm nô, một hạ nhân đang chuẩn bị đến tiền thính chờ quản gia dạy bảo, thì đây lại chính là vấn đề nghiêm trọng.

Cho nên Kỷ Ngộ Ngôn tuy rất khẩn trương, nhưng hắn không hoảng loạn, bởi vì hắn biết lúc này mà hoảng sợ thì thật không tốt chút nào, thành ra chỉ có thể tìm người hỏi đường mà thôi, nhưng một đường đi tới này, hắn một người cũng không gặp được.

Đình viện lớn như vậy nhưng lại im ắng lạ thường, chỉ có tiếng ve ngày hạ râm ran ồn ã.

Không biết đã đi qua hết bao nhiêu hành lang cũng không biết đã xuyên qua bao nhiêu họa thuyền, cuối cùng hắn chỉ cảm thấy chân tay bủn rủn, không thể tiếp tục đi được nữa.

Nhưng cũng không thể dừng lại.

Ngày hôm qua hắn vừa mới bán thân để lấy tiền chôn cất mẫu thân vốn là quá phụ đã nhiều năm, nên chỉ còn lại mỗi mình hắn trên đời này. Mộ Dung gia đối với một đám hài tử cơ nhỡ vô y như bọn họ mà nói, đích thật là một nơi rất tốt, mà nguyên nhân quản gia gọi hắn đến đại sảnh, chính là để tuyển thư đồng kiêm phó nhân (*người hầu*) cho hai vị tiểu công tử nhà Mộ Dung. Nếu được tuyển, thì có thể cùng bọn công tử đọc sách đi học.

Đó chính là giấc mộng của đám tiểu hài tử.

Có thể biết chữ, có thể viết thư..... Chỉ cần nghĩ tới thôi là đã thấy vô cùng phần khởi rồi.

Tuy rằng tinh thần thượng võ trong chốn giang hồ rất cao, nhưng địa vị của nho hiệp tựa hồ hơn hẳn đám võ phu lỗ mãng bình thường rất nhiều.

Mộ Dung thế gia chính là đệ nhất thế gia chuộng văn chuộng võ như vậy đấy.

Bất quá Kỷ Ngộ Ngôn hiện tại cũng chẳng còn tâm trí nghĩ tới chuyện đó, điều duy nhất hấn quan tâm bây giờ chính là làm sao tìm được đường ra khỏi cái nơi như mê cung này, nhất là sau khi hấn lạc đến một khu rừng ngô đồng.

Bởi vì thể lực đã cạn kiệt, nên dĩ nhiên sẽ không chú ý tới tình huống dưới chân, không ngờ hai chân lại vấp vào nhau, hấn bổ nhào thật mạnh trên mặt đất. Như vậy cũng tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn nay lại bị bùn đất dơ bẩn làm cho lấm lem, cái trán trầy xước, y phục gia phò cũng bị rách một lỗ thật bự ngay tại đầu gối.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn không khóc, ngay cả nghĩ cũng chẳng nghĩ, tiểu hài tử nhà nghèo, người nào lại chưa từng chịu ủy khuất, một vết thương nho nhỏ do bị ngã thì tính là cái gì, bất quá hấn biết mình hiện tại không thể nào động đậy được nữa.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Kỷ Ngộ Ngôn cẩn thận ngồi xuống, đang chuẩn bị nhìn xem chỗ khuỷu tay có bị trầy xước gì hay không, thì có một âm thanh tràn đầy nghiêm khắc từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

“Người là ai? Làm sao đến được đây?!”

Thanh âm tinh tế, chất giọng tựa hồ vẫn còn non nớt, nhưng lại vô cùng lãnh lệ (*lạnh lẽo tràn đầy sát ý*).

Kỷ Ngộ Ngôn ngẩng đầu nhìn lại, nhưng không thấy bóng người, chỉ có lá cây ngô đồng che chắn dương quang, tước ánh sáng dày đặc thành những sợi kim tuyến mỏng manh, hấn hướng mắt nhìn lên, nhưng làm thế nào cũng không thấy được người ngồi sau bức màn xanh biếc rậm rạp kia.

“Nói chuyện a, bộ người cảm điếc hả?”

Thanh âm bắt đầu không kiên nhẫn.

Kỷ Ngộ Ngôn đột nhiên rất muốn cười.

Bởi vì đây là một thanh âm rất êm tai.

Giòn tan, trong suốt, tựa như là tiếng va chạm của thủy tinh.

Cho nên trong câu trả lời của hắn ần ần chút ý cười, “Ta gọi là Kỷ Ngộ Ngôn, vừa mới tới hôm qua, hiện tại đang muốn đến tiền thính, nhưng làm sao cũng không tìm được đường đi.”

Người trong tán cây trầm mặt một lúc, một lát sau, Kỷ Ngộ Ngôn mới nghe thấy một tiếng “Xuy”, tựa hồ là người nọ đang cười, sau đó thì cúi đầu tự nói, “Ta còn đang tự hỏi sao lại có người đến đây, nguyên lai là do lạc đường.”

Nghe xong những lời này, Kỷ Ngộ Ngôn lại nhìn về phía trước, nhưng không hiểu sao chợt thấy hơi hoa mắt, sau đó một người lập tức hiện ra trước mặt.

Đó là lần đầu tiên Kỷ Ngộ Ngôn nhìn thấy Mộ Dung Dịch Trần.

Mười mấy năm sau, thời điểm hắn có vô số kim ngọc mỹ nhân bên cạnh, vẫn thường xuyên mơ thấy giấc mộng này, nguyên lai có một số việc cho dù là ở trong mộng, cũng không thể quên được.

Hài tử lúc ấy tuổi cũng không hơn hắn bao nhiêu, khuôn mặt tuy gầy gao nhắn nhó, nhưng vẫn xinh đẹp vô cùng, khiến hắn nhìn cũng có chút choáng váng. Nhưng tính tình hắn vốn cao ngạo lạnh lùng, cho dù Mộ Dung Dịch Trần lúc đó chỉ mới bảy tuổi, nhưng cũng đã có được khí thế không ai sánh kịp.

Bất quá Kỷ Ngộ Ngôn khi đó lại không ý thức được điều này, hắn chỉ giật mình nhìn người đột nhiên xuất hiện từ khoảng không, hơn nữa cái loại lãnh diễm chưa từng thấy qua như vậy thật khiến hắn kinh sợ.

“Người là ai?” Kỷ Ngộ Ngôn nhin không được bật hỏi.

“Người không đáng được biết.” Mộ Dung Dịch Trần lạnh lùng đáp

Vì thế Kỷ Ngộ Ngôn không nói.

Hắn nhìn cách ăn mặc cùng y phục của Mộ Dung Dịch Trần, này hiển nhiên là một công tử thân vận hoa phục mỹ lệ, so với y phục trên người hắn đâu chỉ là khác một trời một vực

Mộ Dung Dịch Trần có chút chán ghét quay mặt đi, không hề có ý muốn nhìn một người toàn thân bẩn thỉu. Kỷ Ngộ Ngôn lúc này trên mặt đen tuyền, cái mũi ánh mắt đều có chút không thể phân biệt rõ ràng cho lắm. Bất quá Mộ Dung Dịch Trần vẫn nói, “Vừa lúc ta cũng muốn đến tiền thính, ngươi đi theo ta.”

Kỷ Ngộ Ngôn vội vàng đáp ứng.

Rất cục cũng tìm được người biết đường, đẩy lòng thoáng nhẹ nhàng thở ra, rồi lại có chút âm ỉ đau đớn, y

tựa hồ rất chán ghét mình.

Thời điểm Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần tới tiền thính. Đã có rất nhiều người quỳ trên mặt đất, quản gia cũng đã phát biểu được một nửa.

Nhìn thấy bọn họ cùng nhau đi đến, mọi người đều vô cùng sửng sốt.

Ngay cả đương gia chủ quản Mộ Dung gia, cũng chính là phụ thân của Mộ Dung Dịch Trần – Mộ Dung Hưng Đức – cũng không ngoại lệ; mà mẫu thân của Mộ Dung Dịch Trần – Vệ Lưu Sương, lại sợ hãi tới mức nhắm hai mắt lại. Nàng rất sợ thấy thấy đứa con này của mình, hôm nay sợ dĩ nàng đến đây, cũng là vì đại sự tuyển chọn thư đồng, đồng thời do được Mộ Dung Hưng Đức khuyên bảo hồi lâu mới miễn cưỡng đáp ứng. Dù sao với sự kiện lớn như vậy, thiếu chủ mẫu, thật sự là không thích hợp.

Mộ Dung gia bất đồng so với những võ lâm thế gia khác.

Công tử nhà Mộ Dung, không chỉ phải tập võ, mà đức hạnh cũng là một phương diện trọng yếu, thậm chí có đôi khi còn phải học tập “Trị đạo”. Bởi vì nếu lấy địa vị thống lĩnh người trong bạch đạo võ lâm của Mộ Dung đương gia mà nói, thì cái gọi là võ công cái thế cũng chỉ là từ mở rộng của “Xạ” trong “Lục nghệ” mà thôi. Cho nên việc coi trọng thư đồng cũng là điều đương nhiên.

(*Lục nghệ tức sáu tài nghệ dạy học trò thời xưa là lễ, nhạc, xạ (bắn), ngự (cưỡi ngựa), thư (học chữ), số (học tính)*)

Thư đồng đồng tử được tuyển, chính là người sẽ đi theo phụ trợ tân nhậm bạch đạo võ lâm mình chủ sau này, trở thành người thân cận nhất với hắn. Song phương không chỉ phải có tâm tư tương đồng, mà đối với chủ nhân của mình lại càng phải tuyệt đối trung thành. Bởi vì việc bọn họ phải làm, không chỉ có trợ giúp các chủ nhân chống lại hắc đạo do Thập Nguyệt Cung cầm đầu, mà còn phải thống trị võ lâm bạch đạo. Ở một khía cạnh nào đó mà nói, thư đồng này, về sau rất có thể sẽ trở thành kẻ dưới một người trên vạn người trong chốn võ lâm. Đồng thời cũng là người có năng lực cũng có cơ hội chấp chưởng võ lâm Cần Khôn nhất.

Bất quá bình thường thì thư đồng đều do các công tử nhà Mộ Dung tự mình chọn lựa, tuy rằng cuối cùng vẫn phải thông qua sự đồng ý của phụ mẫu, nhưng quyền chọn lựa đa phần vẫn nằm trong tay các vị thiếu gia.

Đối với một đám người đang ngây ngẩn, Mộ Dung Dịch Trần chỉ bĩu môi, căn bản khinh thường không thèm ngó tới bọn hắn.

Kỷ Ngộ Ngôn cũng vội vàng đến trước mặt đại quản gia quỳ xuống, “Ngộ Ngôn tới chậm, thỉnh ngài trách phạt.”

Đại quản gia thuyết huấn được một nửa, đang vô cùng say sưa, đột nhiên bị ngắt ngang, tuy rằng rất mất hứng, nhưng dĩ nhiên không dám phát hỏa với Mộ Dung Dịch Trần, nên quay qua nhìn nhìn mọi người, lập

tức mượn Kỵ Ngộ Ngôn để lập uy.

“Tử tiểu tử nhà ngươi, chạy đi đâu vậy? Đã sớm nói với ngươi là tất cả mọi người đều phải đến tiền thính có đại sự, sao chỉ có mình ngươi lờ tai điếc không nghe? Ngươi nói xem, ngươi chạy đi đâu giương oai hả?”

Mộ Dung Dịch Trần gắt gao nhú mày, thấy đại quân gia nước miếng bay loạn.

Kỵ Ngộ Ngôn vội vàng dập đầu định giải thích, nhưng lại nghe thấy một giọng nói lạnh như băng phát ra: “Thế nào, là ta kêu hần bởi ta, không được sao?”

Đích thị là Mộ Dung Dịch Trần.

Đại quân gia ngậy người giữa tiền thính, cái miệng mở lớn hơn nửa ngày vẫn chưa thể khép lại.

Kỵ Ngộ Ngôn nghe xong trong lòng vô cùng cảm kích, cũng có chút cao hứng.

Y nói đỡ cho mình.

Xem ra mình không có bị y chán ghét

Đợi lúc hần nâng đầu lên, mới phát giác tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm mình giống gặp phải quỷ.

Làm sao vậy?

Kỵ Ngộ Ngôn sờ sờ mặt mình lại nhìn nhìn y phục của mình.

Tuy rằng đều rất bẩn, cái trán cũng bị trầy.

Nhưng máu ngừng chảy rồi mà, chẳng lẽ là do mình làm dơ bộ y phục mới thay sao, nhưng khi nãy bọn họ cũng đâu có nhìn mình như vậy a.

Kỳ thật ngay cả Mộ Dung Hưng Đức cùng Vệ Lưu Sương cũng giật mình không nhỏ.

Hài tử này từ nhỏ chưa từng thấy y nói giúp ai cái gì bao giờ, tại sao lần này lại đột nhiên mở miệng như thế, hy vọng là không có chuyện gì.

Bọn họ hầu hết đều nghĩ như vậy, ngay cả đại ca Mộ Dung Thanh Trần của Mộ Dung Dịch Trần mười một tuổi ngồi ở bên cạnh cùng với muội muội Mộ Dung Linh Nhiên nhỏ hơn Mộ Dung Dịch Trần một tuổi trong

lòng cũng thầm nói.

Kỳ thật bọn họ đều hiểu lầm Mộ Dung Dịch Trần.

Cho dù sau này y ra sao, có thiết huyết vô tình như thế nào, thì bây giờ y bất quá vẫn chỉ là một hài tử, một hài tử sợ tịch mịch, khát vọng thân tình yêu thương.

Sở dĩ y giải vây cho Kỷ Ngộ Ngôn, chỉ là vì muốn ngăn cản không cho Kỷ Ngộ Ngôn nói ra, bởi y muốn cho mọi người thấy, vẫn có người muốn thân cận với y, chứ không phải vì Kỷ Ngộ Ngôn lạc đường nên mới bước vào viện của y.

Chỉ vì một cái lý do đơn giản như vậy thôi.

Nhưng y lại không hề nghĩ tới, lý do này, sẽ thay đổi số phận của y cùng Kỷ Ngộ Ngôn.

Thậm chí có thể nói là lịch sử trăm năm của võ lâm, cùng vận mệnh của vô số người hữu danh cũng như vô danh sống tại một trăm năm này.

Nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của đại quân gia, Mộ Dung Dịch Trần lẳng lặng cười, sau đó lướt qua hắn đi vào đại sảnh, ngồi vào vị trí bên trái Mộ Dung Hưng Đức, đó là vì y muốn tốt mà lưu lại.

Đại quân gia thấy y nở nụ cười, tay chân lập tức lạnh lẽo hẳn lên, lại nhớ tới những lời đồn đãi trước kia, nên chỉ cảm thấy tay chân không thể động đậy, đầu óc cũng có chút lơ ngơ không rõ.

“..... Người..... Người..... Đứng lên..... Đi.” Đại quân gia miễn cưỡng nói ra vài câu với Kỷ Ngộ Ngôn, đột nhiên phát giác chính mình ngay cả nói cũng nói không nên lời, không khỏi hét lên một tiếng sợ hãi nghiêng ngã lão đảo chạy như bay ra khỏi cửa trước.

Mọi người cũng bắt đầu lạnh đến phát run, người run rẩy nhất đích thị là mẫu thân của Mộ Dung Dịch Trần – Vệ Lưu Sương.

Nguyên lai lời của vị hòa thượng kia nói quả không sai, Nhị thiếu gia này vốn là tai tinh.

Phó nhân (*người hầu*) mới tới đều nhỏ giọng nói như vậy.

Kỷ Ngộ Ngôn lại không thấy như thế, hắn chỉ cảm giác có chút kỳ quái, giống như là tại sao tất cả mọi người lại sợ vị Mộ Dung nhị công tử này.

Đại quân gia vì sao lại sợ hãi đến mức độ đó?

Kỳ thật so với đám người ở đây, cũng chỉ có Kỷ Ngộ Ngôn là suy nghĩ sáng suốt.

Đại quân gia đích thật là tự mình dọa mình sợ hãi.

Đương nhiên, Mộ Dung Dịch Trần cũng hiểu, nhưng y không muốn giải thích.

Sợ thì cứ để bọn họ sợ đi, ta không cần bắt luận kẻ nào, các người biến hết đi càng xa càng tốt.

Hắn nghĩ như vậy, nhưng lại mang theo một chút ý tứ hờn dỗi.

Một hài tử có ý nghĩ như vậy không khỏi làm cho trong lòng người ta có chút chua xót.

Đại quân gia cứ như vậy chạy đi, lưu lại đại lễ vốn phải do hắn chủ trì.

Mộ Dung Hưng Đức nhìn tình hình trong viện, rốt cục đứng lên, nhẹ nhàng vung tay, mọi người vốn đang xao động đã bắt đầu im lặng dần.

Kỷ Ngộ Ngôn tò mò nhìn hắn.

Vị bá bá này hảo có uy nghi a, hắn chỉ cần khoát tay một cái là đã làm cho tất cả mọi người phải lập tức im lặng.

Mộ Dung Hưng Đức lúc đó chỉ hơn ba mươi, làm bạch đạo võ lâm minh chủ cũng đã được tám năm. Vào những năm này, bạch đạo cùng hắc đạo, Mộ Dung thế gia cùng Thập Nguyệt Cung, tuy rằng xung đột không ngừng, nhưng dù sao cũng bởi vì trận đại chiến mười năm trước khiến nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, hắc bạch lưỡng đạo đều là cành lá điêu linh, nên không có gây ra chuyện gì to tát. Hắn cuối cùng cũng chỉ là có kinh nhưng vô hiểm qua được vài năm này.

Mộ Dung Hưng Đức quét mắt nhìn lướt một vòng qua đám người, sau đó tạm dừng một lát, nói: “Hôm nay có việc gì thì từ trước đến nay chắc mọi người đều biết. Ta đây sẽ không nhiều lời, Thanh Trần, người lên trước đi.”

Nói xong lại quay về chỗ ngồi.

Mộ Dung Thanh Trần vội đứng lên, trước cảm tạ cha mẹ, sau mới đi đến giữa sân.

Trong sân, bọn phó nhân khoanh tay đứng thành nửa vòng tròn. Đứng ở hàng thứ nhất chính là những

thiếu niên tuổi tác tương đương với Mộ Dung Thanh Trần.

Mộ Dung Thanh Trần từ trái qua phải từng bước từng bước qua lại xem xét, sau đó lại nhìn từ phải qua trái, mỗi khi hần đến trước mặt ai, thì mấy hài tử đó đều vội vàng ngẩng mặt lên nhìn hần, biểu tình vội vàng khát vọng.

Bất quá Kỷ Ngộ Ngôn không có.

Hần sớm nghe người ta nói, Mộ Dung Đại công tử thích người thích nhất ở khuôn mặt, trong công việc luôn lấy xinh đẹp làm tiêu chuẩn thứ nhất. Mà chính mình hiện tại, hiển nhiên là không hề có chút lực nào để cạnh tranh.

Kỷ Ngộ Ngôn đoán già đoán non.

Chỉ nghe một chuỗi lời bình của Mộ Dung Thanh Trần khi bước qua.

“..... Ngộ..... Miệng người quá trề, có thể treo thịt heo đó.”

“Người a, mắt quá nhỏ, thấy ghét..... Mắt ti hí.....”

“Người sao lại lùn như vậy a..... Người mấy tuổi?..... Mười hai tuổi? Sao vẫn còn lùn như vậy a..... Sao không ăn nhiều hơn một chút?”

Kỷ Ngộ Ngôn nghe được cơ hồ muốn cười ra tiếng.

Bất quá Đại công tử lập tức bước tới trước mặt hần.

“Người vì sao bắn như vậy?” Mộ Dung Thanh Trần cúi đầu nhìn người thấp hơn mình nửa cái đầu.

“Bẩm Đại công tử, bởi vì Ngộ Ngôn bị ngã.” Kỷ Ngộ Ngôn cực lực nhịn cười giải thích.

“Nga, như vậy sao..... Nhưng người dơ quá, ta không chọn người cũng đừng trách ta.” Hần thật trịnh trọng nói.

“Là, Ngộ Ngôn nhớ kỹ.” Kỷ Ngộ Ngôn cũng thật trịnh trọng đáp lại.

Vệ Lưu Sương nhìn thấy bọn họ, đáy lòng dần đo.

Hài tử kêu Ngô Ngôn này gặp chuyện quả thực ứng đối rất bình tĩnh, nhưng Thanh Trần..... Sao giống như đang đi tuyển tú mỹ quá vậy?

Nhìn về phía trưởng phu, thấy trong mắt hắn cũng có ý tứ như mình. Đáy lòng thở dài, bất quá ngẫm lại, đại nhi tử (*con lớn nhất, con trưởng*) của mình khả ái đến như vậy, hoàn toàn không giống đứa kia.....

Bọn họ nghĩ như thế, Mộ Dung Thanh Trần đã tiêu sái đi tới đi lui được ba bốn lần.

Vào lần thứ năm, rốt cục cũng chọn được một hài tử thanh tú nhất, ước chừng năm sáu tuổi, ánh mắt trong suốt động lòng người.

Mộ Dung Hưng Đức vội vàng gọi hắn lại để nhìn cho kỹ, sau đó hỏi hắn tên là gì.

Hơn nửa ngày, hắn mới sợ hãi lo lắng trả lời, nguyên lai hắn tên là Tịch Phi, thanh âm nhỏ yếu, làm cho phu phụ Mộ Dung có chút bất mãn. Nhưng nếu đã tuyển, hắn cũng không có khuyết điểm gì lớn, đành chấp nhận thôi, tuyển trước rồi dạy dỗ, sau đó hắn nói.

Sau đó liền đến phiên Mộ Dung Dịch Trần.

Nhưng tình thế giữa sân biến chuyển rất nhiều.

Y còn chưa kịp bước tới, mọi người đã lập tức thối lui về phía sau. Chờ đến khi y đi tới, trong phạm vi năm thước xung quanh đã không còn bất luận kẻ nào.

Xem ra tất cả mọi người đều nghe được lời đồn đãi kia rồi a.

Mộ Dung Dịch Trần tự giễu nghĩ.

Nghĩ như vậy, trên mặt liền lạnh lùng cười, dọa mọi người sợ đến hồn phi phách tán.

Chỉ có Kỷ Ngô Ngôn có chút lo lắng nhìn y.

Nụ cười kia, mơ hồ có cảm giác như muốn khóc, y nhất định đã sống rất vất vả a.

Mộ Dung Hưng Đức nhìn thấy, trong lòng cũng không vui vẻ gì, dù sao y cũng là hài tử của mình. Lại nhìn về phía thê tử, ngay cả nàng cũng sợ y a, chính vì điều này, nên mình đành phải để y ở lại Thiên viện một mình tuy y vẫn còn rất nhỏ, hơn nữa, so với bất cứ ai mình mới là kẻ đáng giận nhất. Mộ Dung Thanh Trần cùng Mộ Dung Linh Nhiên cũng còn nhỏ, ở cái tuổi của bọn nó, vốn không nên gặp phải những chuyện này.

Mộ Dung Dịch Trần không muốn làm mấy chuyện này, bởi vì y biết vốn rất khó để đảm đương.

Nếu không phải vì muốn gặp mặt cha mẹ một chút..... Thật buồn cười cho cái danh xưng người một nhà, ngay cả việc gặp mặt bọn họ cũng khó khăn đến như vậy.

Nghĩ như vậy liền cảm thấy không còn hứng thú, vì thế y tùy tay chỉ về một phía, “Chính là người đó.”

Dù sao cứ coi như là kẻ kia không may mắn, để ta chỉ trúng, về sau ở cùng một chỗ với ta cũng chẳng hay ho gì.

Kỳ thật phương hướng y chỉ có rất nhiều hài tử đang đứng đợi được tuyển chọn.

Nhưng tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Kỷ Ngộ Ngôn.

Nguyên lai là hắn, mới vừa rồi Nhị công tử không phải còn nói đỡ cho hắn sao? Vậy tự nhiên chính là hắn.

Chỉ có Kỷ Ngộ Ngôn tự mình biết rõ đã có chuyện gì xảy ra, nhưng dù có chuyện hắn cũng chẳng muốn nói làm gì.

Nếu mình không đồng ý, vậy khi lúc y thấy không có ai đồng ý, nhất định sẽ lại thương tâm.

Vì thế hắn đi ra, nói: “Cám ơn Nhị công tử, về sau làm phiền ngài giáo huấn.”

Mộ Dung Dịch Trần nhìn hắn một cái, từ chối cho ý kiến, sau đó xoay người để mặc hắn đi phía sau, trở lại đại sảnh.

Mộ Dung Dịch Trần đi vào phòng, chiếu theo quy củ trước để Kỷ Ngộ Ngôn khải đầu với phu phụ Mộ Dung Hưng Đức, sau đó ngồi trở lại vị trí của mình, từ đầu tới đuôi chỉ nói đúng một câu, “Hắn gọi Kỷ Ngộ Ngôn.”

Năm chữ ngắn ngủn này khiến ngực Kỷ Ngộ Ngôn dường như ấm áp hẳn lên.

Nguyên lai y vẫn nhớ rõ tên mình a.

Từ sau khi mẫu thân mất đi đây là lần đầu tiên có người kêu tên mình.

Hắn nghĩ như vậy khiến cho khuôn mặt nghiêm nghị cũng không thể kiềm chế để lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Phu phụ Mộ Dung nhìn nhau một cái, đều rất hài lòng với hài tử này.

Nhìn hắn tuổi còn nhỏ, nhưng đối với hoàn cảnh trọng đại như vậy, vẻ mặt vẫn trấn định không chút kích động. Vừa rồi khi theo Mộ Dung Dịch Trần hành lễ, bộ dáng thoát nhìn tuy rằng vẫn chưa đúng cho lắm, nhưng làm cũng là không sai chút nào, đích xác không tồi.

Vệ Lưu Sương lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn bầm đen của hắn, thiên tính ôn nhu lập tức bùng lên, sau đó kêu nha đầu thân cận tiến lại, để nàng cầm thủ quyên của mình lau đi vết bẩn trên mặt hắn. Ai ngờ sau khi lau xong, ngay cả Mộ Dung Dịch Trần đối với mọi chuyện vẫn luôn lạnh lùng thản nhiên cũng không khỏi sửng sốt một lát, càng miễn bàn Mộ Dung Thanh Trần lấy việc xem mặt làm chính yếu.

Lau đi tro bụi bùn đất, gương mặt trong sáng xinh đẹp kia lộ ra làm cho người ta không dám nhìn gần.

Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng tuyệt sắc như vậy cũng đủ để khuynh quốc.

Mộ Dung Hưng Đức thấy cũng không kiềm được mà lắc đầu. Tư sắc như vậy lại ở trên người một nam tử, thật không hiểu là phúc hay là họa đây. Ngày sau chỉ sợ nhất tiểu thiên hạ say (*một nụ cười liền khiến thiên hạ say mê*).

Vệ Lưu Sương không nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ là thấy có một hài tử xinh đẹp nên trong lòng yêu thích vô cùng, liền kêu Kỷ Ngộ Ngôn giữ lấy thủ quyên kia, xem như tặng cho hắn.

Mộ Dung Linh Nhiên lại là có chút tò mò nhìn hắn, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy ca ca xinh đẹp như vậy.

Chỉ có Mộ Dung Thanh Trần là khoa trương nhất, đầu tiên là hắn bị sắc đẹp của Kỷ Ngộ làm cho choáng váng té xuống khỏi ghế, sau đó vội vàng luống cuống tay chân đứng lên đi vòng quanh Kỷ Ngộ Ngôn, lập tức kêu lên "Đáng tiếc đáng tiếc, ta tại sao không nhìn rõ rồi hắn tuyển a", sau đó lại rung đùi đắc ý nói với Mộ Dung Dịch Trần "Diễm phúc không tồi".

Nhìn thấy bộ dáng chẳng ra gì của hắn, Kỷ Ngộ Ngôn cảm thấy hắn rất ư là kỳ cục.

Lại có chút muốn cười, nhưng thời điểm nhìn đến Mộ Dung Dịch Trần thì toàn bộ lại hóa thành thương tiếc.

Những người khác đều không có chú ý, khi mọi người đang nhìn chằm chằm vào mình, thì Mộ Dung Dịch Trần cũng thừa cơ hội này gần như tham lam nhìn chằm chú phụ mẫu của chính mình.

Đã lâu không gặp bọn họ, hết hôm nay là y phải trở lại Thiên viện, không biết lần sau đến bao giờ mới có

thể nhìn thấy bọn họ lần nữa.

Kỷ Ngộ Ngôn bằng tuyệt thông minh, tuy rằng trước mắt có rất nhiều chuyện hắc vẫn không rõ ràng cho lắm, nhưng mâu thuẫn cố chấp của Mộ Dung Dịch Trần đã bị hắc mười phần nhìn thấu hết mười phần.

Vì thế nhện không được lại thay y đau lòng.

Không khí trong đình lúc này vốn vẫn bất đồng như vậy. Tất cả mọi người đều rất hoà thuận vui vẻ, nhưng chỉ có một mình Mộ Dung Dịch Trần bị cố ý hay vô tình bài trừ ra ngoài.

Ngay cả mình cũng có thể cảm nhận được sự ôn nhu của bọn họ, nhưng Mộ Dung Dịch Trần lại không hề có.

Đây đều là thân nhân của y a.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn lại không nói bất cứ điều gì.

Bởi vì hắc biết chính mình bây giờ vẫn chỉ là một hài tử.

Là hài tử thì có rất nhiều chuyện không thể làm được.

Tựa như ngày đó, hắc chỉ có thể trở mắt nhìn mẫu thân bệnh chết trong lòng mình, đơn giản là vì không có tiền đi mời đại phu.

Nếu khi đó mình là một đại nhân (*người lớn*), cho dù có đi ăn trộm thì có lẽ cũng sẽ trộm được một chút đồ vật gì đó mang về, không đến mức bất lực cùng đau lòng chua xót như vậy.

Nghĩ đến đây, hắc lại nhện không được càng đau lòng thay Mộ Dung Dịch Trần.

Chính mình có lẽ vẫn hạnh phúc hơn y rất nhiều, mẫu thân dù sao cũng rất yêu thương mình, nhưng y..... Phụ mẫu tuy vẫn ở bên cạnh, lại.....

Lúc nghĩ như vậy, Kỷ Ngộ Ngôn đã quên mất, hắc bất quá cũng chỉ là một hài tử giống như Mộ Dung Dịch Trần.

Kỷ Ngộ Ngôn cứ nhìn Mộ Dung Dịch Trần như vậy, mãi cho đến khi y "Hừ" một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Tiểu tử kia nhìn cái gì chứ?

Rõ ràng là nam hài tử, bộ dạng cổ tình lại xinh đẹp như vậy.....

Ai cũng nói mình là yêu quái, ta thấy hắn mới giống yêu quái, mẫu thân vừa rồi còn tặng khăn tay cho hắn, còn mình thì chưa từng được đụng qua.

“..... Lè.....” Mộ Dung Dịch Trần nhin không được thừa lúc tất cả mọi người không chú ý, giả làm một cái mặt quỷ tiểu trư là Kỷ Ngộ Ngôn. Nhìn thấy hắn hoảng sợ, liền nở một nụ cười chân tâm trong sáng, sau đó vội vàng che miệng lại, một lần nữa chuyển sang vẻ mặt bí hiểm.

Cái này lại đến phiên Kỷ Ngộ Ngôn cười.

Hắn bị dọa, cũng bởi vì không nghĩ tới Mộ Dung Nhị công tử này lại là người đáng yêu như vậy.

Nụ cười đó, xuất phát từ tận đáy lòng, Kỷ Ngộ Ngôn cẩn thận không để cho ý cười toát ra, vẫn liên tục đứng đắn đáp lại sự dạy bảo của đám người lớn.

Trong lúc này, bọn hạ nhân đã được sai đến đình viện. Sau bữa văn thiện (*cơm chiều*) đơn giản, Tịch Phi đi theo Mộ Dung Thanh Trần đến hậu viện nơi một nhà Mộ Dung ngụ; còn Mộ Dung Dịch Trần, lại buộc phải mang theo cái tên Kỷ Ngộ Ngôn làm cho y có chút chán ghét đến Thiên viện nơi chỉ có một mình y ở, từ nay về sau bắt đầu cuộc sống “Ổ chung” gần mười năm của hai người.

Từ đây bắt đầu vận mệnh dây dưa của Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần, còn có, căn nguyên tạo nên sóng to gió lớn liên tiếp trên võ lâm sau này.

Nhưng hiện tại phần lớn những người có liên quan vẫn còn là tiểu hài tử, nên sẽ dừng lại ở giai đoạn giả làm mặt quỷ.

Chúng ta ở đâu ư?

Thì ngồi ở chỗ này uống trà, nhìn bọn họ từng chút một lớn lên.

2. Chương 2

Kỷ Ngộ Ngôn một đường đi theo Mộ Dung Dịch Trần, dần dần cảm thấy cảnh sắc chung quanh quen thuộc hẳn lên, đây đúng là viện tử khi này hắn lạc tới.

Thiên viện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chính giữa là một bãi đất trồng toàn những cây ngô đồng, thoát nhìn um tùm thoang thoảng hương thơm, cảnh sắc cũng không tẻ.

Mộ Dung Dịch Trần dọc theo đường đi căn bản không thèm nhìn hắc, Kỷ Ngộ Ngôn cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhớ thật kỹ những lối tắt ven đường. Mộ Dung Dịch Trần tiêu sái dẫn hắc đi qua hết bảy lối tám ngõ thì dừng lại trước cửa một gian phòng.

“Sau này người sẽ ở đây.” Mộ Dung Dịch Trần nhướn mi, nói xong thì người cũng rời khỏi.

Kỷ Ngộ Ngôn cũng không gọi y lại, chỉ để mặc y đi thật xa, nhưng ánh mắt vẫn cứ dõi theo thân ảnh kia.

Trong thiên viện có một dãy phòng được xếp thành một hàng, ước chừng có bảy tám gian hình dạng như một chữ “Nhất” (*là chữ này*).

Gian phòng Mộ Dung Dịch Trần đưa Kỷ Ngộ Ngôn đến là một gian cuối cùng ở phía bắc, còn y thì trụ tại một gian cuối cùng ở phía nam.

(Đây là a ở đầu sông e cuối sông nà, trường sơn đông trường sơn tây =))))))))

Kỷ Ngộ Ngôn nhìn y đi vào phòng của mình, lúc này mới thu hồi tầm mắt, vươn tay đẩy cánh cửa phòng nhìn qua rất là cũ kỹ này.

Ai ngờ mới vừa bước vào, đã bị bụi bặm bên trong đột kích khiến hắc ho khan một trận đã đời, ánh mắt cũng bị bụi rớt vào không mở lên nổi. Khó khăn đứng thẳng người dậy, Kỷ Ngộ Ngôn không khỏi cười khổ.

Gian phòng này rõ ràng đã lâu không được tu sửa.

Trên mặt đất ít nhất cũng có một lớp tro bụi thật dày, trong phòng thì kết đầy mạng nhện, tựa như giấy dán cửa sổ, gió thổi qua liền hóa thành những mảnh nhỏ; bốn ghế thì hư hết ba, một cái duy nhất còn có thể ngồi thì lại bị gãy một bên chân; chăn bông đen thùi trên giường hiển nhiên đã mất đi tác dụng chống lạnh.

Cẩn thận bước vào phòng, Kỷ Ngộ Ngôn một hơi thổi đi bụi bặm bám trên bàn, dẫn tới một cơn ho khan khác, bất quá cuối cùng cũng có thể tìm được một chỗ tạm thời để đặt hành lý.

Một túi hành lý làm bằng thô bố màu xanh nho nhỏ cơ hồ không có chút sức nặng nào nhưng Kỷ Ngộ Ngôn vẫn luôn ở trên người. Đây là những thứ ít ỏi còn thuộc về hắc, tuy rằng không đáng giá bao nhiêu, nhưng mỗi một món đồ đều là hồi ức lúc nhỏ còn sống chung với nương.

Thậm chí còn có một miếng ngọc bội chẳng đáng bao nhiêu, đây là món quà sinh nhật năm bảy tuổi mà nương kiếm ăn kiếm dùng mấy tháng mới mua được cho hắc.

Khi đó nương đem miếng phượng hoàng ngọc nhỏ nhỏ màu xanh biếc này đeo lên ngực hần, cười vô cùng vui vẻ.

Kỳ thật lúc đó nàng đã biết bệnh tình của mình, nhưng vẫn lấy số tiền mua thuốc để mua quà sinh nhật cho mình, thế nhưng mình lúc đó lại còn vui vẻ đến vậy, ngu ngốc không biết một chút gì mà vui vẻ.

Kỷ Ngộ Ngôn nhắm lại đôi mắt có chút ê ẩm.

Còn nhớ chuyện này để làm gì, hần hiện tại hần phải rất cao hứng mới đúng, giường không phải vẫn còn tốt đó sao?

Ít nhất mình đã có một nơi để ngủ.

Mở to mắt, hít sâu một hơi, Kỷ Ngộ Ngôn cuộn cuộn tay áo, duỗi duỗi cánh tay, bắt đầu công trình quét tước phòng ở gian nan.

Mộ Dung Dịch Trần lúc này cũng ngồi ở trong phòng của mình nương theo ánh nến đọc sách.

Y nhìn nửa ngày cũng chẳng xem vào được cái gì, tên tiểu tử mới đến Thiện viện ở kia cứ quanh quẩn trong lòng y.

Không biết vì sao, y lại không thích hần.

Thường nghe người ta nói thích một người không cần lý do, nguyên lai chán ghét một người cũng có thể không cần bất cứ lý do gì.

Cho nên y mới đưa hần đến ở căn phòng xa phòng mình nhất.

Kỳ thật mẫu thân vốn đã an bài bọn họ cứ cùng nhau ngủ một đêm trước đi, ngày mai mới phái người tới quét tước một gian phòng ở, sau đó sẽ đưa y phục cùng chăn nệm của Kỷ Ngộ Ngôn đến.

Nhưng Mộ Dung Dịch Trần hoàn toàn không muốn.

Dựa vào cái gì ư?

Vì sao mẫu thân có thể cười với tiểu tử kia ôn nhu từ ái như vậy, thời điểm ăn cơm phụ thân còn gấp thiết nhiều đồ ăn cho hần; còn mình thì sao chứ? Chưa bao giờ họ quan tâm mình như vậy.

Tên Kỷ Ngộ Ngôn kia còn cười vui vẻ như thế, tất cả mọi người vây quanh hần đùa giỡn, vừa nhìn đã thấy

ghét rồi.

Nghĩ nghĩ, Mộ Dung Dịch Trần siết chặt cuộn tiêu dao du trong tay thành một mớ loạn xạ; tiếp tục suy nghĩ, trong lòng lại cảm thấy càng ngày càng lo sợ, sau đó mớ giấy lộn xộn bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Chán ghét chán ghét, hắn thật sự là rất đáng ghét!

Một trận gió lạnh thổi qua, Mộ Dung Dịch Trần rung mình một cái, vội cầm áo choàng choàng lên người, sau đó đóng cánh cửa đang mở lại. Nhìn thấy sắc trời đã tối đen bên ngoài, Mộ Dung Dịch Trần phát hiện căn phòng ở phía bắc không có ánh sáng.

Đúng rồi, hắn không có nến a.

Hiện tại tuy rằng đang là mùa hè, nhưng buổi tối ở phương bắc vẫn có chút cảm giác lạnh lẽo, hắn nhất định cũng không có chăn nỉ.

Đêm nay ở tại khu viện này không phải chỉ có một mình mình đâu.

Cảm giác thực kỳ diệu.

Trong căn phòng tối đen.

Kỷ Ngộ Ngôn cuộn mình ôm lấy hai chân ngồi trên chiếc giường chỉ có mỗi tấm ván gỗ.

Ngoại trừ gia phó phục (*y phục cho người hầu*) trên người thì hắn căn bản không có y phục dư thừa.

Phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, chăn cùng đệm giường tất cả đều bị ném ra ngoài, vừa đen vừa cứng lại mang theo mùi thối, giữ lại dùng chỉ sợ sinh thêm bệnh.

Kỷ Ngộ Ngôn lạnh đến phát run.

Bởi vì từ nhỏ hắn vẫn hay chịu lạnh, lâu ngày thành bệnh nhưng lại không chịu trị dứt, bình thường tuy mạch có đập chậm một chút nhưng cũng không có gì trở ngại, chỉ có lạnh là chịu không nổi mà thôi.

Nhẹ nhàng chà xát cánh tay đang nổi đầy da gà, Kỷ Ngộ Ngôn dám khẳng định mình ngày mai sẽ sinh bệnh.

Tại sao bây giờ lại đặc biệt nhớ đến nương như vậy?

Nếu nương còn sống, nhất định sẽ ôm mình vào lòng. Kia..... Hảo ấm áp a.....

Nghĩ như vậy, Kỷ Ngộ Ngôn mơ màng ngủ.

Lúc hần tỉnh dậy, quả thật là đang nằm trong một khuôn ngực ấm áp, bất quá so với vòng tay ôm ấp to lớn của mẫu thân thì cái ôm này nhỏ hơn nhiều lắm.

Kỷ Ngộ Ngôn nhìn khuôn mặt kẻ sát của Mộ Dung Dịch Trần, có chút sững sờ cũng có chút không kịp phản ứng. Bất quá thân mình cứng ngắc của hắn hiển nhiên đã ảnh hưởng tới Mộ Dung Dịch Trần đang say ngủ.

Thay Kỷ Ngộ Ngôn kéo kéo chăn, đồng âm mềm mại của Mộ Dung Dịch Trần tỏ vẻ không bình tĩnh, “Uy, tại ngày hôm qua ta thấy ngươi phát sốt nên mới đặc biệt cho phép ngươi ngủ với ta đó nha, không phải quan tâm ngươi đâu a, ngươi đừng có hiểu lầm đó.”

Bất quá sắc mặt đỏ hồng cũng rất không chịu thua kém mà tiết lộ tâm tư của y.

Kỷ Ngộ Ngôn chớp chớp mắt, đang muốn nói chuyện, lại bị Mộ Dung Dịch Trần cắt ngang, “Uy, sau hôm nay, ngươi phải quên hết đi nga!”

“Ân.” Cảm giác ấm áp dâng lên dưới đáy lòng Kỷ Ngộ Ngôn, “Ta nhất định sẽ không nhớ rõ.”

Trong phòng an tĩnh trở lại.

Một lát sau.....

“Ngươi nhất định phải quên nga.” Đây là thanh âm rất lo lắng.

“Được, nhất định sẽ quên.” Thanh âm thực kiên định.

“Nhưng vì sao ngươi lại cười?”

“Đây là nghi thức ‘quên đi’ của ta a.”

“.....”

“..... Ha hả.....”

“.....”

Buổi sáng lúc hai người tỉnh dậy, thì đã có người đem y phục cùng chăn bông của Kỷ Ngộ Ngôn đưa đến.

Bất quá người tới xong lập tức chạy ra ngoài, vì sợ bị dính phải vận xui trong Thiên viện này. Cho dù phụ phụ Mộ Dung có phân phó hạ nhân chiếu cố Nhị công tử đi nữa, thì những người đó nếu có thể trốn liền trốn, tránh được thì liền nên tránh. Mà Mộ Dung Dịch Trần, lại không hề cáo trạng với cha mẹ về sự tách trác của đám hạ nhân. Huống chi cơ hội để y gặp được thân nhân là vô cùng ít ỏi.

Cho nên tuy nói y là Nhị thiếu gia của Mộ Dung gia, nhưng kỳ thật Mộ Dung Dịch Trần vẫn luôn bắt đầu cuộc sống sinh hoạt hàng ngày mà không có ai hầu hạ, Thiên viện cũng vẫn chỉ có mỗi mình y.

Bất quá đây là chuyện ngày hôm qua, vì từ hôm nay trở đi, nơi này đã có thêm một Kỷ Ngộ Ngôn.

Mộ Dung Dịch Trần tự mình thay y phục chỉnh tề, xoay người lại, Kỷ Ngộ Ngôn cũng đã mặc vào y phục vừa mới đưa tới.

Hắn vốn trời sinh xinh đẹp, y phục lại rất vừa người, tuy rằng kiểu dáng đơn giản, kỳ thật so với thiện tài đồng tử còn đẹp hơn vài phần. Hơn nữa từ ánh mắt tới khuôn mặt đều hiện lên ý cười ôn nhu, thật sự làm cho người nhìn vô cùng thoải mái.

Nhưng cổ tình không biết tại sao, Mộ Dung Dịch Trần nhìn hắn vẫn cảm thấy cả người khó chịu, không biết là bị chạm sợi dây nào rồi.

Bất quá Kỷ Ngộ Ngôn nhìn y thì càng nhìn càng thấy vui vẻ.

Mộ Dung Dịch Trần hôm nay mặc trung y màu lam nhạt, ngoại sam bạch sắc quảng tụ thêu hoa văn chìm nổi, cổ áo được gấp lại một nếp hoàn toàn không giống với y phục cổ cao của nữ hài tử, y phục này vừa vặn để lộ ra chiếc cổ thanh mảnh trắng ngần của y. Tóc cũng chỉ dùng một cây trâm ngọc màu lam vấn lên, hai bên thắt lưng đeo ngọc bội.

Hơn nữa ánh mắt tựa như băng lật kia, thật đúng là người so với sương tuyết càng lạnh hơn.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn khẳng nhiên biết, thân thể mới vừa ôm lấy hắn trong chăn kia ấm áp tới cỡ nào.

Mộ Dung Dịch Trần trừng hắn liếc mắt một cái, thì thấy Kỷ Ngộ Ngôn vội nín vẻ tươi cười, lúc này mới bắt chước học theo đám đại nhân thanh thanh giọng, xoay người nói: “Từ hôm nay trở đi, người sẽ theo ta niệm thư học nghệ (*đọc sách học võ*). Hôm nay sẽ học với Văn sư phụ. Mỗi ngày trước mới vừa giảng qua hiếu kinh luận ngữ, hôm nay đại khái sẽ bắt đầu giảng thi thư, người cần phải hảo hảo học.”

Nói xong thì chờ Kỷ Ngộ Ngôn trả lời. Nhưng qua hồi lâu cũng không thấy hắn có động tĩnh gì, lúc này mới quay người lại, thì thấy trong mắt hắn lộ vẻ mờ mịt.

Làm sao vậy?

Chẳng lẽ mình nói không rõ ràng?

Vừa định giải thích lại lần nữa, Mộ Dung Dịch Trần đột nhiên phát giác, từ tối hôm qua cho đến sáng hôm nay hình như mình nói quá nhiều rồi.

Nghĩ như vậy nên bỗng nhiên bắt đầu sinh khí, cũng không biết là do ai.

Không thềm để ý đến Kỷ Ngộ Ngôn, y tự mình đi ra ngoài.

Kỷ Ngộ Ngôn ở đâu ư?

Đương nhiên là vội vàng đuổi theo hắn đến thư phòng.

Kỳ thật Kỷ Ngộ Ngôn vì sao lại sững sờ, nguyên nhân rất đơn giản và cũng thực bình thường.

Chỉ là hắn không đọc được chữ mà thôi, đương nhiên lại càng không biết cái gì gọi là hiếu kinh luận ngữ.

Theo như lập trường của Mộ Dung Dịch Trần, y dĩ nhiên cũng không hề biết trên thiên hạ vẫn luôn luôn có một số ít người không có tiền đọc sách, không có tiền ăn cơm, thậm chí không có tiền mua thuốc để bảo mệnh.

Bất quá không lâu sau này y sẽ được biết, dĩ nhiên là sau khi xảy ra chuyện với sư phụ.

Mộ Dung thế gia luôn luôn rất chú trọng việc giáo dục đám hài tử.

Thành ra cho dù y có là Mộ Dung Dịch Trần, thì y vẫn được học cùng một chỗ với đám ca ca muội muội, cũng chỉ có ở điểm này, y mới không có gì khác biệt so với những đứa trẻ khác; Mộ Dung Linh Nhiên cũng như vậy, cho dù nàng là nữ hài tử nhưng vẫn muốn đọc sách biết chữ.

Mà thân là người phụ tá tương lai của Mộ Dung công tử, thì tự nhiên lại càng không cần nói đến những yêu cầu nghiêm khắc về trình độ.

Thi văn sư phụ Mộ Dung gia chọn lựa cho đám nhỏ bọn họ họ Văn, danh Tĩnh Khuynh, tự Thiệu Hoa.

Tuy rằng chỉ mới hai mươi lăm tuổi, nhưng đã là đại tài tử nổi danh đương thời, thậm chí đã từng đương nhiệm vị trí thái sư của thái tử. Bất quá người cũng rất thanh tuấn cao ngạo, dĩ nhiên là có chút ý vị ‘mèo khen mèo dài đuôi’.

Mà việc hôm nay hẳn phải làm, cũng chính là việc làm cho hẳn mất bình tĩnh nhất — khảo sát trình độ văn tự của nhóm thư đồng mới tuyển.

Người đầu tiên Văn Tĩnh Khuynh khảo chính là Tịch Phi, nga không, hiện tại phải gọi hẳn là Lãnh Tịch Phi. Bởi vì hẳn không có họ, cho nên Mộ Dung Thanh Trần đã giúp hẳn tìm một cái họ.

Kỳ thật đứa nhỏ Tịch Phi này hoàn toàn không hợp với cái họ “Lãnh” chút nào, bất quá Mộ Dung Đại công tử nói như vậy dễ nghe, thì có ai dám cự tuyệt.

Thời điểm Lãnh Tịch Phi đứng lên, quanh hốc mắt đã ầng ậng ngấn nước, vừa kêu một tiếng “Văn sư phụ”, từng giọt từng giọt nước lập tức “tách tách” rơi xuống.

Nhìn hẳn như vậy, Mộ Dung Thanh Trần ai oán kêu một tiếng ảo não như muốn chết, bỏ công đêm qua dạy hẳn đến nửa đêm, hiện tại chẳng có gì xài được.

Văn Tĩnh Khuynh vừa thấy, đương nhiên cũng chẳng còn ý muốn hỏi tiếp, chỉ đơn giản cho hẳn ba từ bách gia tính , Lãnh Tịch Phi thút thít khóc, đáp cũng được tám chín phần. Nhưng trong suốt quá trình không ngừng vẫn khóc, không biết là vì cái gì.

Mộ Dung Dịch Trần đứng ở bên cạnh lạnh mắt nhìn Lãnh Tịch Phi khóc, thần tình hoàn toàn hờ hững.

Thần khí kia, đến ngay cả Mộ Dung Linh Nhiên cũng có chút sợ hãi.

Tại sao ca ca này của nàng ý chí lại sắt đá đến vậy? Tịch Phi khóc thật rất đáng thương a.

Bất quá tốt xấu ra sao, thì cũng coi như bình yên mà đáp xong hết, phải biết rằng Văn sư phụ mà mắt húng, thì sẽ cầm roi đánh vào tay đó.

Lãnh Tịch Phi có thể là bị những lời Mộ Dung Thanh Trần nói ngày hôm qua làm cho sợ hãi.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn không biết.

Bởi vì Mộ Dung Dịch Trần cái gì cũng không nói với hẳn.

Cho nên hẳn rất tự nhiên đứng lên, chờ câu hỏi của Văn Tĩnh Khuynh.

Văn Tĩnh Khuynh nhìn nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, trong lòng nghĩ: đứa nhỏ này bộ đáng thật sáng sủa thông minh, thấy mình cũng không tỏ vẻ khiếp sợ, rất có khí chất.

Vì thế hắn ôn tồn nhỏ nhẹ nói, tính tình cũng nhẫn nại xuống một chút.

Chỉ ôn nhu hỏi hắn, “Người đã học qua những gì? Ta sẽ chiếu theo những gì người đã học mà hỏi một chút, để xem trình độ của người hơn kém bọn họ bao nhiêu.”

Ai ngờ Kỷ Ngộ Ngôn lại sững sờ ở đó, mí mắt hơi hơi thùy hạ, tựa hồ như không biết nói cái gì cho phải.

Văn Tĩnh Khuynh tưởng hắn đang ngại ngùng, nên vẫn tâm bình khí hòa chờ đợi, “Đừng sợ đừng sợ, ta chỉ khảo những thứ người biết.”

Kỷ Ngộ Ngôn lại cắn môi dưới của mình, gương mắt nhìn Văn Tĩnh Khuynh lắc lắc đầu.

Văn Tĩnh Khuynh mặt nhăn mày nhíu, không hiểu được ý tứ của hắn.

Hắn cũng giống như đám công tử nhà Mộ Dung, đều xuất thân từ thế gia, theo tổ tiên tám đời nhờ thư hương mà nổi danh, từ lúc còn ở trong bụng mẹ thì bên người lúc nào cũng là kinh, sử, tử, tập, từ nhỏ đã được gọi là “Khuynh thế thần đồng”, sau khi lớn lên thì thi phú tới tác văn chỉ cần vung bút là thành, nên hắn càng cảm thấy vạn cái nghề trên thiên hạ đều là thấp hèn, chỉ có đọc sách là cao cả.

(cái này trích trong câu: Thế thượng vạn ban giai hạ phẩm, tư lượng duy hữu độc thư cao. Vạn cái nghề đều là thấp hèn, duy chỉ có đọc sách là cao cả)

Mộ Dung thế gia là võ lâm đại gia văn võ kiêm tu mới có thể khiến hắn để mắt đến, Thiếu Lâm Võ Đang thì hoàn toàn không xem ra gì. Hắn chỉ cảm thấy bọn họ đều là một lũ thượng võ mong lập công danh, quả thật là mua danh chuộc tiếng, hòa thượng đạo sĩ lại thô lỗ, vừa nhìn đã thấy chướng mắt vô cùng.

Một người như vậy, dĩ nhiên đòi hỏi tất cả mọi người đều phải xuất khẩu thành thơ, đem tất cả tâm tư dùng trên thiên cổ văn chương, làm sao có thể hiểu được có người ngay cả một chữ cũng không biết?

Văn Tĩnh Khuynh nếu không hiểu, thì sẽ theo ý của mình mà lý giải, lập tức nói với Kỷ Ngộ Ngôn: “Vây Tam Tự kinh đi, này chắc người đã học qua. Ta nói câu đầu người đáp câu sau.”

Kỷ Ngộ Ngôn im lặng nghe hắn nói, từ lúc Lãnh Tịch Phi bắt đầu tới giờ bọn họ nói cái gì mình cũng nghe không hiểu, ngay cả cự tuyệt cũng không biết phải làm sao để cự tuyệt, đành phải chậm rãi thùy hạ mắt.

Thấy hắn như thế, Văn Tĩnh Khuynh còn tưởng hắn đáp ứng, lập tức bắt đầu hỏi.

“Kính tử thông, độc chư sử.”

Chọn câu đầu của một đoạn mà Văn Tĩnh Khuynh cảm thấy dễ đáp nhất, nhưng hắn lại không ngờ cho dù hắn có chọn câu dễ đáp đến đâu thì Kỷ Ngộ Ngôn vẫn không thể đáp được.

Mặt Kỷ Ngộ Ngôn nhất thời đỏ lên, hắn biết sư phụ đang khảo mình, nhưng thật sự là mình cái gì cũng không biết a.

Văn Tĩnh Khuynh chờ một lát, thấy hắn không có động tĩnh gì, trong lòng có chút phiền não.

Làm sao mà ngay cả câu đơn giản như vậy cũng không nhớ được?

Xem ra đứa nhỏ này bề ngoài mặc dù hảo, nhưng lại chẳng có chút cố gắng nào.

Quên đi quên đi, để mình cho hắn hai câu dễ hơn.

Vì thế tiếp tục nói, “Nhất nhi thập, thập nhi bách.”

Câu sau chính là “Bách nhi thiên, thiên nhi vạn”, Văn Tĩnh Khuynh thầm nói: cái này chắc đã đủ đơn giản.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn vẫn không nói một câu.

Vì vậy Văn Tĩnh Khuynh đã chân chính sinh khí.

Nguyên lai mới vừa rồi mình nhìn lầm người, nguyên lai đứa nhỏ này đúng là người không có chí thủ, từ nhỏ đã lười biếng như thế này, trưởng thành còn ra sao nữa đây?

Mộ Dung Thanh Trần gấp đến độ cơ hồ xoay lòng vòng, hắn đương nhiên biết Văn sư phụ đang sinh khí, muốn kè tai nói nhỏ với Kỷ Ngộ Ngôn, nhưng lại ngại sư phụ đang đứng ngay trước mặt, muốn giúp cũng không giúp được.

Lãnh Tịch Phi cùng Mộ Dung Linh Nhiên cũng sợ hãi, nhất là Lãnh Tịch Phi, nước mắt cơ hồ lại sắp rơi xuống.

Lại chỉ có Mộ Dung Địch Trần mím môi, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì nhưng bộ dáng lại có chút dăm chiêu.

Văn Tĩnh Khuynh cũng thấy thần sắc của bọn họ, vì thế lại cố nén lửa giận.

Dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên sư phụ cùng đồ đệ gặp mặt, không thích hợp để động roi.

“Hừ” một tiếng quay người đi, không thèm để ý đến Kỷ Ngộ Ngôn, thuận tay cầm lấy bút, đặt lên trên bàn của Lãnh Tịch Phi cùng Kỷ Ngộ Ngôn, nói: “Vậy các người viết tên ra cho ta xem, về sau sẽ không sợ gọi sai.”

Lãnh Tịch Phi vội vàng tiếp nhận, cầm lấy bút viết tên của mình lên, chữ tuy rằng không được đẹp cho lắm, nhưng vẫn có thể làm cho Văn Tĩnh Khuynh đọc được dễ dàng. Quay đầu lại nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, hắn vẫn đứng khoanh tay ngay cả bút cũng không cầm lấy.

Cổ nén cơn tức trong lòng, Văn Tĩnh Khuynh ngạnh thanh hỏi hắn, “Làm sao vậy, người chẳng lẽ không có tên?”

Kỷ Ngộ Ngôn lại ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt trong suốt thản nhiên, nhẹ nhàng nói: “Ta..... Không biết chữ.”

Văn Tĩnh Khuynh chỉ cảm thấy diễm quang trên gương mặt của hắn bắn ra tứ phía, khiến ngay cả chính bản thân mình cũng phải ngẩn ngơ.

Phục hồi tinh thần lại, thâm kêu vài tiếng “Ổn thện”, lúc này mới nghe rõ hắn đã nói cái gì.

Ta..... Không biết chữ.

Cái gì cái gì?

Không biết chữ?

Không biết chữ?!

Không biết chữ!!!!

Này rõ ràng chính là từ dùng để từ chối mà.

Sao lại có người không biết chữ?

Lười biếng đến thế là cùng, không ngờ tính tình hắn lại bất hảo đến như vậy, nguyên lai hắn không hề đem một sư phụ như mình để vào mắt!

Còn muốn đùa với mình ư!

Văn Tĩnh Khuynh cũng chẳng cần chấp nhất cái gì gọi là nể tình.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Kỷ Ngộ Ngôn, chộp lấy bản trúc tử (*cây thước làm bằng trúc*) trên bàn, một cái lại một cái hung hăng đánh vào lòng bàn tay trắng như tuyết kia.

Bản trúc tử dùng để đánh vào tay của Văn Tĩnh Khuynh được làm ra thực chất rất có chủ đích.

Dài ước chừng một thước, rộng một tấc, đầu cây hình vuông bề rộng ước chừng ba tấc, hơi dẹp, mặt trên có rất nhiều lỗ nhỏ.

Bị thứ này đánh vào tay, nơi bị những lỗ nhỏ ngấn vào sẽ từ từ trở thành những mụn nước nho nhỏ, vừa rất vừa đau, khổ sở vô cùng. Đánh hai ba cái thì không sao, nhưng nếu đánh trên dưới mười cái, ngày hôm sau bàn tay khẳng định sẽ vừa đỏ vừa sưng, giống như là bánh mì vậy.

Người ném qua mùi vị đau khổ này nhiều nhất chính là Mộ Dung Thanh Trần, tự nhiên hắn chính là người hiểu rõ tư vị làm cho người khác phát điên này nhất. Hắn còn kêu Kỷ Ngộ Ngôn mau mau khóc đi, cầu tình với sư phụ. Văn Tĩnh Khuynh tính tình mặc dù không tốt, nhưng dù sao cũng là người đọc sách tâm địa mềm mỏng, chỉ cần bọn họ nhận sai thì sẽ không quá khó xử bọn họ.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn vẫn cố tình không mở miệng.

Để Văn Tĩnh Khuynh đánh cho đến khi tay mình đỏ tím cả lên, hắn cũng không để một tiếng rên nào thoát khỏi cổ họng, chỉ có dấu răng in thật sâu trên môi dưới, thân mình cũng run rẩy đến lợi hại, vầng trán trắng nõn thấm ướt một tầng mồ hôi lạnh.

Đến cuối cùng, Văn Tĩnh Khuynh đánh đến mức cánh tay mỏi nhừ, nhưng trăm triệu lần cũng không ngờ tới Kỷ Ngộ Ngôn lại kiên cường như thế, thật sự nhịn đau chứ không hề có ý định cầu tha.

Thấy hắn tuổi còn nhỏ nhưng lại kiên cường như vậy, cảm thấy cũng có chút mềm lòng, nhưng để giữ thể diện, nên vẫn phải đánh tiếp.

Nhìn bàn tay cốt cách xinh đẹp tuyệt trần của Kỷ Ngộ Ngôn dần dần đỏ tím hết lên, Mộ Dung Dịch Trần cũng bắt đầu có chút thiếu kiên nhẫn.

Hắn nói mình không biết chữ, quả thật không giống như đang nói dối a, hơn nữa hắn cũng không có lý do gì để lừa sư phụ.

Nghĩ như vậy nên định mở miệng biện hộ, thế nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng “Oa” vang lên, nguyên lai là Lãnh Tích Phi thật sự đã nhịn không được mà khóc thét.

Hắn vừa khóc Mộ Dung Linh Nhiên cũng khóc lớn theo.

Nàng vốn chỉ là một nữ hài tử, tuổi cũng nhỏ hơn so với những người khác, bình thường Văn Tĩnh Khuynh cũng chỉ đối bọn họ lược thi bạc trắng, bởi vì dù sao bọn họ cũng là thiếu gia tiểu thư, làm sao có thể nặng tay với bọn họ, chưa từng gặp qua trường hợp như vậy?

Vừa thấy Lãnh Tịch Phi khóc, nàng cũng sợ tới mức nước mắt lập tức rơi xuống.

Mộ Dung Thanh Trần cũng thông minh, vừa thấy tình hình này, dụi dụi mắt cũng “Oa oa” kêu lên, mặt dù đa phần đều là giả bộ, bất quá hắn vẫn nhớ hô to, “Sư phụ a, tha Ngộ Ngôn đi..... Tha Ngộ Ngôn đi.....”

Lúc này Mộ Dung Dịch Trần cũng mở miệng, “Sư phụ, Ngộ Ngôn không phải cố ý, tạm tha hắn lần này đi.”

Vẫn là ngữ điệu trấn trấn định định giống như bình thường.

Văn Tĩnh Khuynh vốn cũng muốn tìm bậc thang để bước xuống, hơn nữa Mộ Dung Nhị thiếu gia đã lên tiếng, Kỷ Ngộ Ngôn dù sao cũng thuộc phạm vi quản lí của nhị thiếu gia, hơn nữa hắn cũng có chút sợ Mộ Dung Dịch Trần.....

Rốt cục ngừng tay, Văn Tĩnh Khuynh lại không kêu Kỷ Ngộ Ngôn ngồi xuống, mà phạt hắn đứng đến giữa trưa.

Kỷ Ngộ Ngôn không nói lời nào cũng không động một cái mà chỉ yên lặng đứng, trên mặt thậm chí còn lộ vẻ tươi cười có chút bất đắc dĩ.

Rất nhiều năm về sau, Kỷ Ngộ Ngôn vẫn nhớ rõ buổi đường khóa kia.

Thời điểm kể lại cho Mộ Dung Dịch Trần nghe, Mộ Dung Dịch Trần cũng đã quên rồi, còn nằm trong lòng hắn lười biếng hỏi, “Như thế nào? Còn nhớ rõ bản trúc tử đó đánh đau đến cỡ nào không?”

Kỷ Ngộ Ngôn xoa xoa mặt hắn, hôn một cái lên môi ái nhân, gọi lên hỏa diễm ẩn sâu bên trong cơ thể, không hề trả lời, chỉ trộm cười một cái dưới đáy lòng.

Kỳ thật hắn vẫn nhớ rõ, vào cái ngày Văn Tĩnh Khuynh đang khảo công khóa của Mộ Dung Dịch Trần, hắn đã phản bác đến mức sư phụ á khẩu nói không nên lời. Hơn nữa sau đó không lâu hắn mới biết được, trúc phiến của Văn Tĩnh Khuynh chưa bao giờ đánh được lên người Mộ Dung Dịch Trần, bởi vì tài trí của Mộ Dung Nhị thiếu gia khi đó, Văn Tĩnh Khuynh không cách nào sánh được.

Sau khi kết thúc buổi học, tay của Kỷ Ngộ Ngôn lập tức sưng lên, nhưng hắn không nói lời nào mà chỉ lẳng lặng theo Mộ Dung Dịch Trần trở về thiên viện, cũng từ chối ý tốt muốn đưa mình đến chỗ đại phu trị thương của Mộ Dung Thanh Trần.

Cứ như vậy, tay của Kỷ Ngộ Ngôn sưng hơn mười ngày, ngay cả đũa cũng cầm không nổi.

Nhưng Mộ Dung Dịch Trần dĩ nhiên biết có rất nhiều sách trong thư phòng của mình đều bị đụng qua, tuy rằng vị trí đặt sách không thay đổi, ký hiệu lưu giữ trang sách mà mình đánh dấu cũng không hề sai lệch, nhưng y vẫn biết. Bất quá y vẫn làm bộ như không biết gì cả, cũng không đưa Kỷ Ngộ Ngôn đến được phòng.

Thời điểm y nhìn thấy Kỷ Ngộ Ngôn cự tuyệt người khác trị liệu cho mình, trong lòng dâng lên cảm giác rất kỳ quái –

Hắn đang đợi mình thượng dược cho hắn sao?

Bất quá ý niệm trong đầu cũng chỉ là chợt lóe rồi biến mất. Chân chính làm cho y không thể chịu được chính là một sự kiện khác.

Mộ Dung Dịch Trần mở mắt ra, sờ sờ cái chặn lại một lần nữa được đắp hảo, làm như không nghe thấy tiếng bước chân đang cố gắng nhẹ nhàng rời đi, trong đầu loạn thất bát tao.

Lúc ngủ y thường xuyên đá chặn, cho nên rất dễ bị cảm lạnh.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, Kỷ Ngộ Ngôn mỗi ngày đều đến giúp y đắp chặn vào nửa đêm, sau khi xác định y đã ngủ ngon, mới rón ra rón rén rời đi.

Trong lúc nhất thời, lại khiến Mộ Dung gia Nhị thiếu gia xử sự luôn vân đạm phong khinh (ít nhất ở mặt ngoài là vậy) trở nên tâm phù khí táo. Rốt cuộc không ngủ nổi nữa, đành phải khoác áo ngồi dậy, xuống giường mang hài, đi đến viện tử.

Quả nhiên, căn phòng cách vách vẫn còn sáng đèn.

Từ sau cái ngày đó, phòng của Kỷ Ngộ Ngôn được chuyển đến cách vách phòng y. Mộ Dung Dịch Trần tuy rằng không thích, nhưng không biết ma xui quỷ khiến như thế nào mà lại không có chút phản đối gì, chỉ ngâm đồng ý.

Nhìn qua cánh cửa phòng chưa được khép kín.

Kỷ Ngộ Ngôn vẫn còn đang cầm bút viết viết cái gì đó dưới ánh nến. Bàn tay sưng to có chút run rẩy, hơn nữa phương pháp cầm bút cũng không đúng.

“Ngốc muốn chết, ngốc muốn chết.” Mộ Dung Dịch Trần quả thật nhện không nổi nữa, lập tức vọt vào đoạt đi cây bút trong tay Kỷ Ngộ Ngôn, khuôn mặt dưới ánh nến hơi hơi ửng đỏ.

Nhìn xuống, lúc này mới phát giác đám chữ xiêu vẹo mà Kỷ Ngộ Ngôn từng bút từng bút viết ở trên giấy.

Kỷ Ngộ Ngôn cũng không có vẻ gì là quá mức xấu hổ, chỉ thấy Mộ Dung Dịch Trần khanh khách cười, làm cho gương mặt của Nhị thiếu gia càng lúc càng đỏ ửng lên.

Chặn lại trang giấy trắng hạ xuống ba chữ, Mộ Dung Dịch Trần viết ra hành thư xinh đẹp của chính mình.

Kỷ Ngộ Ngôn tuy rằng xem không hiểu, nhưng vẫn cảm thấy y viết thật sự rất đẹp.

“Đây là tên của người – Kỷ Ngộ Ngôn, trước tiên học cái này đi. Thật sự là nhìn không ra người lại ngốc như vậy, về sau mỗi ngày ta đành phải cố sức mà dạy người học thôi.” Vội vàng nói xong, Mộ Dung Dịch Trần cũng không chờ Kỷ Ngộ Ngôn trả lời lập tức bắt đầu công khóa ngày hôm nay.

Kỷ Ngộ Ngôn cẩn thận lắng nghe, thời gian không đến một chén trà nhỏ, mặt của Mộ Dung Dịch Trần càng đỏ hơn, “Uy, đưa tay đây.”

Có chút kỳ quái nhìn y, bất quá Kỷ Ngộ Ngôn vẫn nghe lời vươn tay ra.

Vì thế Mộ Dung Nhị thiếu gia lập tức lấy ra được cao tư tàng đã lâu, nghiêng răng nghiêng lợi bắt đầu quá trình thượng dược, bất quá hai tay cũng phá lệ nhẹ nhàng.....

Về sau, Mộ Dung Dịch Trần chỉ biết Kỷ Ngộ Ngôn tiến bộ thần tốc; nhưng lại không hề biết rằng, tờ giấy viết ba chữ “Kỷ Ngộ Ngôn” kia, được đặt song song cùng với mảnh ngọc phượng hoàng thô ráp trong một cái túi hành lý nho nhỏ làm bằng thô bố màu xanh.

3. Chương 3

Bất tri bất giác, Kỷ Ngộ Ngôn ngụ ở Thiên viện đã được hơn một tháng, Mộ Dung Dịch Trần cũng dần quen với sự tồn tại của hắn, quen với việc luôn có người theo sau mỉm cười với y, yên lặng mỉm cười mài mực, yên lặng mỉm cười hầu hạ y thay quần áo, yên lặng mỉm cười giúp y cài ký hiệu giữ trang vào những cuốn sách rồi đặt ở nơi thuận tay y.

Ngay cả việc hắn có không vừa mắt đến cỡ nào thì mình cũng không thể không công nhận, hắn đích thật là người rất hiểu ý người khác.

Hắn luôn biết rõ khi nào mình cần cái gì nhất. Thường thường khi mình chỉ vừa mới cảm thấy có chút

khát nước, một ly trà thơm đã được đưa tới trên tay; hoặc giả mới vừa cảm thấy có chút lạnh, áo khoác ấm áp đã được choàng lên người.

Thậm chí khi mình chưa nghĩ tới, hắn vẫn có thể từng bước làm tốt hết thấy mọi việc.

Trên người Kỷ Ngộ Ngôn luôn mang theo rượu thuốc chính là minh chứng tốt nhất, bởi vì những lúc luyện võ, trên người Mộ Dung Dịch Trần thỉnh thoảng sẽ có vài vết bầm tím, thường thường chính y còn chưa kịp chú ý, Kỷ Ngộ Ngôn đã phát giác, sau đó nhẹ nhàng giúp y xoa rượu thuốc.

Những lúc đó, gương mặt Kỷ Ngộ Ngôn sẽ lộ ra biểu tình đau lòng không thôi, tư thái hoàn toàn bất đồng so với khuôn mặt luôn luôn tươi cười ngênh nhân bình thường của hắn.

Đây là quan tâm sao?

Thật cẩn thận nhìn sâu vào đáy mắt hắn, Mộ Dung Dịch Trần tự vấn.

Chưa từng có ai đối xử với y như vậy!

Khẩn trương như vậy, từng chút từng chút một quan tâm đến y như vậy.

Về trễ, chờ hắn chính là bữa sáng cùng điểm tâm tinh xảo, hoàn toàn nhìn không ra là được một nam hài tử mới bảy tuổi làm ra.

Hắn sẽ ngồi một bên nhìn mình hất tung mọi thứ, sau đó lại vì mình chỉnh hảo góc chăn hầu hạ mình ngủ, cố ý thu dọn bát đĩa thật nhẹ nhàng tránh ảnh hưởng đến mình rồi sẽ ngồi đọc sách. Nhưng lúc này mình làm sao có thể ngủ được.

Một tháng qua, Kỷ Ngộ Ngôn cùng Lãnh Tịch Phi đều không đến luyện võ, mà Kỷ Ngộ Ngôn cơ hồ là đang liều mạng đọc sách, rất là liều mạng.

Mộ Dung Dịch Trần tuy rằng không nói gì, nhưng trong lòng lại thập phần rõ ràng.

Kỷ Ngộ Ngôn bình thường cứ tới canh tư buổi sáng thì rời giường, trước là chuẩn bị tốt công khóa hôm nay sư phụ sẽ khảo, sau là đọc sách Mộ Dung Dịch Trần để lại cho hắn, một lúc lâu sau đó sẽ đi gọi Nhị thiếu gia rời giường, sau khi hầu hạ y rửa mặt dùng tảo thiện xong thì cùng y đến chỗ Văn sư phụ. Lúc vào học, Văn Tĩnh Khuynh nhất định sẽ khảo bọn họ bài đã học ngày hôm qua, ngẫu nhiên cũng có khi khảo nâng cao hơn một chút, lúc bắt đầu Kỷ Ngộ Ngôn vẫn có câu không đáp được, nhưng sau vài ngày, hắn cơ hồ đã có thể đối đáp trôi chảy, Lãnh Tịch Phi đã bị hắn bỏ xa một đoạn rồi, trình độ của hắn hiện tại đại khái đã có thể tương xứng với Thanh Trần và Linh Nhiên, ngay cả Văn Tĩnh Khuynh cũng “Tầm tấc” mà khen ngợi.

Mà Văn Tĩnh Khuynh cũng đã biết lần trước mình trách lầm Kỷ Ngộ Ngôn, thành ra tâm sinh áy náy với hắn, thế nhưng đứa nhỏ này thần sắc vẫn như thường và lại còn cung kính với mình hơn nữa, tôn sư chỉ đức như vậy thật khiến mình xấu hổ, từ nay về sau phải chiếu cố hắn nhiều hơn mới được.

Những điều này Mộ Dung Dịch Trần đều có thể thấy rõ, khả nhiên những thay đổi của chính bản thân mình thì ngay cả đương sự là y lại không hề phát hiện.

Người đầu tiên nhìn ra manh mối chính là Văn Tĩnh Khuynh.

Mỗi lần khảo công khóa của Kỷ Ngộ Ngôn, hắn thường xuyên cảm giác như có một mũi nhọn đâm thẳng vào lưng hắn, ánh mắt như hàn tinh của Mộ Dung Nhị thiếu gia, bắn thẳng vào lưng khiến hắn sinh đau, ngay cả da gà cũng nổi hết cả lên. Bất quá dù sao thì Mộ Dung Dịch Trần vẫn còn nhỏ nên mình vẫn còn có thể kiên cường chống đỡ vì thế mới có thể duy trì được đến lúc khảo xong, có điều mỗi lần chấm dứt là y như rằng toàn thân ướt đầm mồ hôi, còn nói gì đến tâm tư đi giáo huấn Kỷ Ngộ Ngôn, ngay cả chân cũng muốn nhũn ra.

Người tiếp theo cảm thấy được sự khác lạ chính là bọn hạ nhân mỗi ngày đến Thiên viện để quét tước.

Bọn họ thấy Nhị thiếu gia nở nụ cười đó nha, không phải cười lạnh cũng không phải cười nhạt, mà là nụ cười đã chân chính rõ ràng đó.

Này... Này... Này..... Này thật sự là Nhị thiếu gia có bản mặt như Diêm Vương đó sao?

Nhất định là mình nhìn lầm rồi, nhất định là mình hoa mắt rồi.

Dụi dụi mắt, lại dụi dụi mắt, lại nhìn lẫn nhau vài lần, xác định trong mắt đối phương cũng có thần thái như mình, mọi người đồng thời lộ ra vẻ không tin được, đừng nói quét tước, ngay cả việc phải làm sao để há mồm cũng quên mất.

Vẫn là Kỷ Ngộ Ngôn hảo tâm, trước khi Mộ Dung Dịch Trần phát hiện đã vội kêu bọn hắn lui xuống.

Tất cả mọi người phía sau tiếp nối phía trước chạy như bay ra ngoài, dọc đường đi cứ như là sợ có quỷ đuổi theo, cho dù đã ra khỏi Thiên viện, thì biểu tình khiếp sợ vẫn lưu lại trên gương mặt chưa kịp biến hóa.

Mấy ngày tiếp theo, tin tức này cơ hồ đã truyền n lần khắp Mộ Dung sơn trang — Nhị thiếu gia nở nụ cười, không biết là phúc hay họa?

Tổng kết ra thì có hai nguyên nhân –

Thứ nhất là bởi vì Kỷ Ngộ Ngôn; thứ hai..... Vẫn là bởi vì Kỷ Ngộ Ngôn.....

Bởi vì Mộ Dung Nhị thiếu gia chỉ nở nụ cười những lúc ở cùng với Kỷ Ngộ Ngôn.

Tin tức này hiển nhiên là đã truyền đến tai Kỷ Ngộ Ngôn, những hắc tử chỉ mỉm cười có chút bất đắc dĩ, làm tốt chuyện của mình, đối xử tử tế với mọi người, cũng chưa từng hồng hắc ra oai. Hắc tử tính tình hảo, cho tới bây giờ chưa từng so đo bất kỳ chuyện gì. Trong phủ từ tổng quản, cho tới người chăn ngựa, không có ai lại muốn dây khó dễ với một hài tử có thân thể cùng tuổi thơ đáng thương lại hiểu chuyện khiến người ta đau lòng như hắc tử. Hơn nữa hắc tử bộ dạng xinh đẹp, thường thường chỉ cần nhìn thấy nụ cười ôn nhu như nước của hắc tử cũng có thể làm cho người ta vui vẻ cả ngày, mọi người thương hắc tử còn không kịp mà.

Cũng không lâu sau đó, ngay cả Mộ Dung Hưng Đức cùng Vệ Lưu Sương cũng nghe thấy tin tức này, hai người lại có thêm một tâm tư khác.

Chiếu theo lời của Không Giám đại sư, “Nghịch” “Thực” tương sinh tương khắc.

Chẳng lẽ Dịch Trần cùng Ngộ Ngôn chính là “Nghịch” “Thực” theo như lời tiên đoán của đại sư đó sao? — nếu đây là thật, như vậy ai là “Nghịch”, ai lại là “Thực”?

Nếu thật sự là như thế, trong bọn họ sẽ có một người là thiên sát cô tinh; người còn lại sẽ là chuyển kiếp của đại ma đầu mười năm trước, một thân đầm đìa máu tươi chỉ đợi hoàn lại tội nghịch kiếp trước.

Sát tinh cả đời cô độc khắc chết tất cả thân nhân, cả đời chỉ yêu duy nhất một người; người chuyển kiếp, lại một lần nữa dậy lên hạo kiếp vô lâm.

Trận ác chiến chính tà phân tranh mười năm trước, hắc bạch lưỡng đạo nguyên khí đại thương.

Nếu lời tiên đoán trở thành sự thật, thật không biết lại dẫn đến tai họa gì nữa đây.

Nhưng hết thấy chuyện này không phải là chuyện bọn hắc tử có thể ngăn cản.

Bỏ Dịch Trần một mình ở tại Thiên viện khi chỉ vừa mãn tháng, sau đó đưa hắc tử tới tuyển thư đồng vào năm bảy tuổi, mọi chuyện hết thấy đều đã được ấn định sẵn.

Mà nụ cười của Mộ Dung Dịch Trần, chính là dự báo — bước tiếp theo của kế hoạch phải bắt đầu tiến hành rồi.

Sau một tháng hai mươi ba ngày Kỷ Ngộ Ngôn trở thành thư đồng của Mộ Dung Dịch Trần, hắc tử sắp bắt đầu học “Mộ Dung công pháp” kiệt xuất đứng đầu thiên hạ.

Chỉ mong con của chúng ta vô sự, chỉ mong thiên hạ vô sự.

Mộ Dung Hưng Đức nắm chặt tay thê tử, ưng thuận nguyện vọng này.

“Mộ Dung công pháp” nổi danh thiên hạ kỳ thật cũng không phải là một loại võ công, mà là chỉ mười tám loại võ nghệ cùng mười tám loại binh khí thuộc danh nghĩa “Mộ Dung”.

Phân biệt gồm: một cung () hai nỏ () ba thương () bốn đao () năm kiếm () sáu mâu () bảy thuẫn () tám phủ () (búa rìu) chín việt () mười kích () mười một tiên () mười hai giản () mười ba cảo () mười bốn côn () mười lăm xoa () mười sáu ba () mười bảy miên thẳng bộ tác () mười tám tay không. Mỗi loại binh khí lại được phân ra làm mười tám loại trận thế, dưới trận thế lại phân chiêu thức nội công phương pháp vận khí. Nhiều phần khó phân, đây là thành tựu đạt được qua trăm đời nhà Mộ Dung.

(Nếu bạn nào có hứng thú thì nói N, N sẽ cập nhật hình cho mấy bạn, còn ko thì tha Nguyệt a~ TT^TT)

Cùng với “Sáu âm đoạt hồn” của Thập Nguyệt Cung song song nổi danh giang hồ tứ hải gồm — Xích Ngọc Tiêu, Thiết Tỳ Bà, Kinh Thiên Cổ, Phượng Vĩ Cầm, Đoạn Trường Dịch, Câu Hồn Tranh....

Mộ Dung Hưng Đức tự mình truyền thụ võ công, lại kèm bọn họ luyện tốt căn cơ ngay từ nhỏ, dựa vào nội tức để điều dưỡng, ngăn ngừa ngày sau tẩu hỏa nhập ma.

Mộ Dung Hưng Đức am hiểu nhất chính là trường pháp, chiêu số nhiều vô kể, chiêu thức trầm ổn uy mãnh, khởi thủ lạc thủ quang minh lỗi lạc, không hổ là một thể hệ bạch đạo tông sư.

Phụ nhân (vợ) Vệ Lưu Sương của hắn cũng là danh môn thiên kim, trước khi xuất giá am hiểu nhất là uyển ương kiếm, không biết đã có bao nhiêu tên dâm tặc hái hoa chết dưới đôi thu thủy kiếm uyển chuyển sắc bén này. Bất quá sau khi nhập phụ gia (vào nhà chồng), cùng với Mộ Dung Hưng Đức phu thê tình thâm, từ nay về sau không đánh mà thắng, tuy nhiên một thân võ công không hề xuống dốc. Thế nhưng từ sau khi sinh ra Mộ Dung Dịch Trần, nghe được lời tiên đoán của Không Giám đại sư, mơ hồ không rõ hải tử của mình là “Nghịch” hay là “Thực”, thêm vào đó là lời đồn đãi càng ngày càng lan xa bên ngoài, làm cho nàng tâm sinh lo ngại với Mộ Dung Dịch Trần, thân thể cũng càng ngày càng yếu kém.

Cứ như vậy, yêu cầu của nàng đối với hải tử của mình so với Mộ Dung Hưng Đức chỉ có cao hơn chứ không hề thua kém.

Có cha mẹ như vậy, liền có thể thấy được áp lực mà bọn công tử nhà Mộ Dung phải chịu đựng.

Nhìn thấy đám tiểu hải tử tay áo xắn gọn tinh thần hiên ngang đứng trước mặt mình, Mộ Dung Hưng Đức không khỏi vừa lòng gật đầu, ánh mắt cũng không tự chủ được dừng lại trên người Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn.

Chiều theo lời nói của Không Giám đại sư, chỉ sợ vận mệnh sau này của võ lâm đã nằm ở trong tay bọn họ,

nhưng vẫn mơ hồ không rõ ai là ma tinh ai là cứu tinh, một chút biện pháp phân biệt cũng không có.

Cũng không phải là chưa từng nghĩ đến, vì tương lai của võ lâm mà giết chết cả hai người bọn họ, nhưng dù sao một đứa cũng là thân tử của mình. Hồ dữ còn không ăn thịt con, làm sao có thể chân chính hạ thủ được đây?

Cũng đã định nhắm mắt mà định ra, nhưng nếu giết lầm “Thục”, vậy sẽ không còn ai có khả năng cứu vớt võ lâm, đến lúc đó chỉ sợ trăm họ lâm than.

Sự tình liên quan đến thiên hạ, Mộ Dung Hưng Đức tuy đã nghĩ ra ngàn loại biện pháp, nhưng cũng không phải là vạn vô nhất thất (*không sơ hở*), đành phải dựa theo lời đại sư nói, cứ đem hết thảy ra mà dạy bọn hắn, yên lặng đợi diễn biến.

Biết Kỷ Ngộ Ngôn cùng Lãnh Tịch Phi không biết chút võ công nào, Mộ Dung Hưng Đức đưa bọn họ qua một bên, trước kêu bọn hắn đứng trung bình tấn, bắt đầu luyện tập công phu cơ bản nhất.

“Hai chân tách ra ngang bằng vai, lưng phải thẳng thành một trục, thu bụng ưỡn ngực, đề quyền..... Đúng chính là như vậy, ” Mộ Dung Hưng Đức mỉm cười giúp bọn hắn chỉnh lại tư thế, sau đó đứng nhìn một lát rồi mới nói: “Đừng tưởng thế trung bình tấn nhỏ nhỏ này đơn giản, nếu không phải có vài năm công lực thì không thể nào không nhúc nhích mà đứng nổi hai ba canh giờ đâu, hôm nay ta sẽ dạy các người những thứ đơn giản trước.”

Dạy bọn họ xong, Mộ Dung Hưng Đức khẽ gật đầu với võ sư đang đứng bên cạnh, sau đó ước chừng có mười tám người bước vào sân, lưng đeo bội kiếm, bày ra trận thế.

Vừa thấy tư thế này, Mộ Dung Thanh Trần luôn cột nhả khuôn mặt lập tức trắng bệch, nhìn như sắp khóc đến nơi; Mộ Dung Linh Nhiên cũng là có chút nao núng lui lui; chỉ có Mộ Dung Địch Trần vẫn lạnh lùng nhìn.

Mộ Dung Hưng Đức có chút không đành lòng, sờ sờ đầu tiểu nữ nhi của mình nói: “Đừng sợ đừng sợ, hôm nay không cần các người phải đột phá liên đầu, có thể kiên trì bao lâu thì kiên trì bấy lâu là được.”

Nhưng những lời này cũng không mấy tác dụng, trắng bệch vẫn hoàn trắng bệch, run rẩy vẫn là run rẩy.

Kỳ thật trách không được bọn nhỏ.

Trận thế này vốn có lai lịch rất to lớn— nguyên thân của nó vốn là kỳ trận “Thập bát đồng nhân trận” của Thiếu Lâm.

Tinh túy của “Thập bát đồng nhân trận” trận thế chính là mười tám thế võ, mười tám loại phương vị, mười tám loại bộ pháp, mười tám loại biến hóa, loại loại bất đồng nhưng lại hợp nhất thành một thể, tâm tương khác, thần tương tụ.

Bộ kiếm trận này chính là xuất phát từ đạo lí đó.

Tuy rằng thời gian huấn luyện không lâu, nhưng uy lực vẫn thập phần khiến người ta sợ hãi. Chớ nói có thể chống lại, ngay cả bảo mệnh cũng đã vô cùng khó khăn.

Cho dù biết các thúc thúc sẽ thủ hạ lưu tình, nhưng dù sao cũng là đao quang kiếm ảnh vẫn đủ để hù chết bọn họ rồi.

Hơn nữa bọn Mộ Dung Thanh Trần, đã không ít lần ném khổ dưới loại trận pháp này rồi.

Mộ Dung Hưng Đức nhìn vẻ mặt đau khổ của trưởng tử, lắc đầu cười, quay đầu nói: “Địch Trần, ngươi lên trước đi.”

Nghe xong, Mộ Dung Địch Trần cũng không nói nhiều, rút kiếm bước vào trong trận, lưu lại Kỷ Ngộ Ngôn cách đó không xa lo lắng nhìn chăm chú.

Hắn lo lắng cho ta sao.

Trong phút chốc, nhiệt lưu đã phát ra toàn thân Mộ Dung Địch Trần.

Lệnh Mộ Dung Địch Trần xông trận trước, kỳ thật cũng không phải là Mộ Dung Hưng Đức bất công, mà là do hắn rất hiểu ba hài tử này của chính mình.

Thanh Trần, tính lực có thừa, trầm ổn bất định, làm việc không muốn chịu khổ, tổng tâm thủ xảo (*tâm tư khéo léo*), khả tâm nhân hảo (*biết nhìn người*), đối nhân xử thế cũng rất rộng lượng.

Về sau nhất định sẽ có không ít bằng hữu, lại được người khác yêu thích, nhưng không thể làm nên đại sự.

Linh Nhiên, nhìn như nhu nhược, nhưng rất mạnh mẽ, mặc dù tính tình có vài phần tiểu thư, nhưng tính ra vẫn là một hảo nữ tử.

Hy vọng nàng sau này bình yên, không gây ra đại sự gì sẽ tốt hơn.

Địch Trần.....

Chính mình với Lưu Sương khiến nó thua thiệt nhiều lắm, nên nay phải bồi thường, nhưng nhìn thái độ lạnh như băng của nó lại không biết phải làm sao mới có thể nói được đây, huống chi không biết vì sao Lưu Sương lại rất sợ nó, không thể tiếp nó đến hậu viện để cùng sống như người một nhà. Nếu cái gì cũng không thay đổi được, vậy thì nói gì cũng chỉ uống công mà thôi. (*chưa nói sao biết, bởi những ý nghĩ như vậy của các người mà ý mới như vậy đó, khổn kiếp*)

Bất quá nó thiên tư cao, tuổi còn nhỏ mà khí thế đã hơn người, bên lòng nghị lực cũng không thiếu. Khuyết điểm duy nhất là cá tính lạnh lùng, dễ dàng thất tấn (*ko được lòng*) với người trong thiên hạ.

Nhưng ở trong lòng Mộ Dung Hưng Đức, thứ tử của hắn, mới là hài tử xuất sắc nhất, kỳ vọng của hắn đặt vào y cũng là cao nhất.

Cũng bởi vì đủ loại nguyên nhân, cho nên những lời này cơ hồ vĩnh viễn cũng không có biện pháp nói ra.

Như vậy..... Hắn không nói ra, Mộ Dung Dịch Trần làm sao biết được?

Cho nên hắn vĩnh viễn cũng không thể biết được, dưới bề ngoài lạnh lùng như băng tuyết bao trùm của Mộ Dung Dịch Trần, là con tim như hỏa nóng đến mức độ nào.

Hoặc là nói, tất cả mọi người ngoại trừ Kỷ Ngộ Ngôn ra, ai có thể nhìn thấy?

Đương nhiên, Mộ Dung Dịch Trần cũng không muốn để cho bọn họ nhìn thấy. Y chỉ yên lặng cầm kiếm bước về phía kiếm trận đang đợi sẵn.

Cái bóng dáng cô độc tịch liêu kia đâm vào mắt khiến Kỷ Ngộ Ngôn cũng phải phát đau, ngay cả thể tấn như thế nào hắn cũng quên mất, chỉ có thể lẳng lặng nhìn theo.

Rất nhiều năm về sau, Kỷ Ngộ Ngôn vẫn nhìn thấy bóng dáng hệt như vậy.

Bất quá, may mắn khi đó hắn đã không còn là một tiểu hài tử bất lực nữa, hắn khi đó đã có đủ lực lượng để nắm giữ vận mệnh của chính mình cùng ái nhân, thậm chí có thể xoay chuyển Càn Khôn, chân đạp một dặm đất rung núi chuyển.....

Khụ khụ..... Nói quá rồi..., chúng ta vẫn là nên trở lại thời điểm lúc bọn họ bảy tuổi.....

Kỷ Ngộ Ngôn thấy Mộ Dung Dịch Trần tiến vào trong trận, nhưng trong một mảnh đao quang kiếm ảnh như vậy, làm sao còn có thể nhìn thấy bóng dáng của y?

Này cũng là điều đương nhiên, dù sao hắn bây giờ vẫn chưa có gì gọi là trụ cột võ công. Xem được họa chăng có là quỳ.

Nhưng Mộ Dung Hưng Đức lại thấy rất rõ ràng.

Hắn nhìn vào, thấy Mộ Dung Dịch Trần đang nhàn nhã chạy bên trong kiếm trận.

Cái gọi là nhàn nhã, ý là nói y mỗi một bước đạp đều giậm vào trận tâm, theo phương vị của trận thể mà đi tới.

Kỳ thật sau vài lần nhìn ca ca sấm trận (*xông vào trận*), Mộ Dung Dịch Trần đã đại khái đoán được trận ý của trận này — mười tám người này đại biểu cho nghiệp lực luân hồi trong phật giáo cộng với mười tám thể chuyển sinh, mà vị trí mỗi lần y đứng lại cũng vừa vặn chính là nhập khẩu của mỗi lần chuyển sinh, cái này được giữ tại bảy tắc của trận này.

Nếu như trận này chân chính vận hành, sinh sôi không ngừng, một người không được thì có mười bảy người khác bổ khuyết, ngay cả Mộ Dung Hưng Đức muốn phá trận, cũng phải mất rất nhiều công sức.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn lại không thể nhìn thấy, cơ hồ cảm giác như tim muốn nhảy ra ngoài, chỉ có thể đứng trung bình tấn, nhìn lên bầu trời mù mịt do bụi đất bị kiếm khí hất bay lên.

Đúng lúc này, Mộ Dung Dịch Trần xuất thủ.

Hàn quang lạnh thấu xương nhanh chóng hoạch khai (*rạch mở*) một lỗ hổng trong kiếm trận, đám người hành trận đồng thời cảm thấy trên tay tê rần, rốt cuộc không thể cầm nổi kiếm trong tay, sau đó thanh âm “Leng keng leng keng” không dứt vang lên bên tai, mười tám thanh kiếm lục tục rút trên mặt đất.

Mộ Dung Hưng Đức trong mắt hào quang nhất thịnh. Mộ Dung Dịch Trần thừa lúc trận thể bắt đầu một vòng mới, lấy tốc độ cực nhanh sử dụng cán kiếm đánh vào hõ khẩu (*kẽ giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ*) của đám người, làm cho bọn họ quăng kiếm đi. Một trận đánh này, tiết tấu niết nã (*tiết tấu đánh bất*) thập phần chuẩn xác, tìm đúng điểm yếu chính là thời gian huấn luyện trận thể không đủ, mức độ ăn ý giữa người với người không toàn vẹn.

Mộ Dung Dịch Trần sau khi phá trận, không hành lễ tạ ơn, cũng không nói một lời, vẫn chỉ yên lặng trở về chỗ khi nãy mình đứng.

Hết như lúc đến không hề gây ra chút tiếng động nào.

Mộ Dung Hưng Đức mặc dù không thích biểu hiện vô lễ như vậy của y, nhưng trong lòng thật chất lại phi thường vui mừng. Mình quả nhiên không nhìn lầm hải tử này.

Kỷ Ngộ Ngôn cũng thở ra một hơi thật mạnh, quay đầu lại nhìn Lãnh Tịch Phi, thì phát hiện thần sắc khẩn trương trên khuôn mặt thanh tú của hắn, nhưng lại độc nhất vô nhị so với chính mình. Lại nhìn về hướng mấy người trước mặt, nguyên lai là đến phiên Mộ Dung Thanh Trần.

Mộ Dung Thanh Trần vẻ mặt cầu xin đứng ở giữa viện, trước làm một cái lễ với mấy vị tiền bối, sau đó thì ôm kiếm mà đứng, cũng đã có vài phần tư thế.

Nhưng trận thế một khi phát động, hấn ngay cả muốn khóc cũng khóc không được.

Vốn không nghĩ tới mình sẽ giống như Nhị đệ phá trận mà ra như vậy, nhưng làm như thế nào thì cũng không thể để người khác thấy mình quá chật vật a.

Lãnh Tịch Phi đang ở bên cạnh nhìn hấn kia!

Nếu thật sự không thu phục được đám người này, vậy một tháng qua, hao tổn tâm cơ lập nên hình tượng anh hùng phải làm sao bây giờ?

Càng nghĩ như vậy, cước bộ lại càng loạn, tâm tư cũng không thể tập trung. Mấy bộ kiếm pháp vốn luyện tập không tồi cũng đã quên hết, cuối cùng lại thật sự thành ra lung tung huy kiếm, thật là vô cùng thâm, ngay cả Mộ Dung Hưng Đức cũng phải liên tiếp nhíu mày.

Biểu hiện của Thanh Trần không khỏi có chút thất thường a.

Ngay cả người ngoài nghề như Kỷ Ngộ Ngôn, Lãnh Tịch Phi cũng nhìn ra được vài phần.

Trong trận hỗn loạn, bọn họ căn bản thấy không rõ, nhưng bước chân hỗn loạn của Mộ Dung Thanh Trần, cùng vài lần rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm dưới kiếm, hai người bọn họ vẫn thấy rõ ràng.

Đôi mắt vốn đã ầng ậ nước của Lãnh Tịch Phi lại bắt đầu nổi sóng, cảm giác như sắp phá đê mà ra.

Thấy bọn hấn như thế, Kỷ Ngộ Ngôn như thế nào không nóng nảy?

Vừa rồi nhìn thấy Mộ Dung Địch Trần tuy rằng rất lo lắng, nhưng sâu tận đáy lòng vẫn luôn tin tưởng y, biết năng lực của y; Mộ Dung Thanh Trần thì...

Trải qua mấy tháng tiếp xúc, Kỷ Ngộ Ngôn cũng đã hiểu hấn vài phần, làm sao có thể không biết hấn là loại người như thế nào? Hơn nữa hấn đã giúp mình rất nhiều lần, hòn đá nhỏ trong tay không tự chủ được ném ra ngoài.

Kỷ Ngộ Ngôn ra tay hết sức lại không có nghĩ nhiều như vậy.

Quả thật là có chút nóng nảy, ngay cả hòn đá trong tay mình định dùng để làm gì cũng không kịp nghĩ đến.

Hấn chỉ ném một hòn đá vào trong trận thế nhưng lại xảy ra biến hóa kinh người.

Hòn đá nhỏ kia thật sự quăng trúng lên kiếm của một người, bởi vì khí lực của tiểu hài tử không đủ, nhưng

vẫn có thể làm cho kiếm của hắn trật nhịp không biết như thế nào hướng ngay vào chỗ sơ hở của người bên cạnh; người thứ hai vội vàng tránh thoát, lại không ngờ phương hướng duy nhất hắn tránh, lại chính là sơ hở của người thứ ba; sau đó người thứ ba lại đánh vào sơ hở của người thứ tư.....

Cứ thế tiếp diễn, một vòng tuần hoàn, thời điểm Mộ Dung Thanh Trần còn không rõ ràng sao lại có chuyện này xảy ra, kiếm trận đã bị phá.

Không chỉ có hắn không rõ ràng, người hành kiếm (*người dùng kiếm lập trận*) cũng là hai mặt nhìn nhau, về mặt hoàn toàn không thể tin nổi.

Chỉ có người đầu tiên âm thầm cắn răng, đều do hòn đá chết tiệt này, sao lại cố tình ‘có lợi’ như vậy chứ?

Tốc độ hòn đá cũng không phải là nhanh, chính mình đã sớm nhìn thấy, nhưng lại không thể nào tránh thoát được. Rõ ràng muốn tránh qua phía bên cạnh, nhưng trận đã đánh tới như vậy, còn có thể chạy đi đâu. Tránh không được, phải tránh không được, mau cũng không được, chậm cũng không xong, tả hữu tốc độ thật sự đã hoàn toàn được ưu đãi, cho nên lực đạo tuy rằng không lớn, nhưng lại có hiệu quả bách phân chi nhất vạn, thành ra mới có thất bại mặc danh kỳ diệu này.

Mộ Dung Hưng Đức cùng Mộ Dung Địch Trần lại hơi hơi nhú mày, chỉ có bọn họ nhìn ra nơi hòn đá bay tới, trong lòng hai phụ tử nghĩ đến chỉ có một nội dung tương đồng.

Vị trí của hòn đá này, vừa đúng ngay tử huyết của kiếm trận mà khó người phát hiện, hơn nữa thời gian phương hướng cũng rất chính xác..... Cho nên mới có thể phá trận dễ dàng như vậy.

Lại nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, chính y cũng mờ mịt. Việc kia quả thực không phải hắn cố ý làm?

Là trùng hợp hay là trực giác?

Nếu là trùng hợp, vậy thì quả là vạn lần có một; nhưng nếu chỉ là trực giác, chỉ sợ..... Kỷ Ngộ Ngôn chính là kỳ tài kiếm thuật trời cho.

Đang lúc bọn họ hết sức phân vân, Mộ Dung Thanh Trần đã bước ra, tuy rằng không biết chính mình phá trận như thế nào, nhưng ít nhất cũng bảo vệ được mặt mũi. Sau khi hành lễ với các tiền bối về mặt kỳ quái xong, Mộ Dung Thanh Trần liền chạy thẳng về phía Lãnh Tịch Phi.

“Tịch Phi Tịch Phi thấy chưa, thế nào, ta lợi hại chứ.” Mộ Dung Thanh Trần đắc ý dào dạt nói.

Lãnh Tịch Phi cái gì cũng không nói chạy qua, nước mắt đã thành chuỗi rơi xuống, khiến Mộ Dung Thanh Trần luống cuống tay chân, không còn bận tâm đến Kỷ Ngộ Ngôn bên cạnh.

Kỷ Ngộ Ngôn lúc này trong lòng cũng đang cảm thấy quái dị cực kỳ.

Khi đó, mình rõ ràng biết Mộ Dung lão gia tuyệt đối sẽ không gây thương hại đến đại thiếu gia, nhưng mình vẫn ra tay. Tựa hồ không phải chỉ đơn giản là vì Mộ Dung Thanh Trần như vậy, mà tựa như trong huyết quản của mình giống như có cái gì đó đang kêu gào, buộc mình phải ném hòn đá kia ra.

Đối với Mộ Dung Dịch Trần mà nói, y chưa từng trải qua tâm tình giống như lúc này.

Ê ăm, nghiền nghiền, có cái gì đó đang dâng lên như bọt nước lên men.

Hắn không có giúp ta đâu, hắn chỉ giúp đại ca.

Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ hắn quan tâm đại ca hơn sao? Chẳng lẽ ở trong lòng hắn đại ca so với ta trọng yếu hơn sao? Chẳng lẽ hắn thích ở cùng một chỗ với đại ca hơn sao? Chẳng lẽ hắn không thích ta? Chẳng lẽ hắn cũng muốn rời đi sao?.....

Vô số “Chẳng lẽ” ở trong lòng Mộ Dung Dịch Trần mọc lên như cỏ dại, rồi lại như cây tử đằng quấn quýt vào nhau, càng nghĩ càng thái quá.

Nhưng may mà Mộ Dung Hưng Đức cũng bị hòn đá của Kỷ Ngộ Ngôn phá cho tâm thần rối loạn, liền phát tay nói khóa học hôm nay dừng ở đây, rồi kêu bọn Kỷ Ngộ Ngôn ngừng trung bình tấn, ngày mai tiếp tục trở lại.

Không đợi Mộ Dung Dịch Trần phục hồi tinh thần lại, một người đã bổ nhào lên người y sờ soạng chung quanh.

“Có bị thương hay không, có trầy xước chỗ nào không? Có chỗ nào đau không?” Mộ Dung Dịch Trần đứng vững cước bộ, lúc này mới phát hiện là Kỷ Ngộ Ngôn vừa mới sờ qua cổ tay của mình, đang cúi thấp thân người kiểm tra đầu gối của mình, cùng các đốt ngón tay.

“Không có việc gì không có việc gì.” Mộ Dung Dịch Trần không biết vì sao lại muốn cười, nhưng khóe miệng lại vì chính mình tác chủ mà khẽ cong lên.

Đưa tay kéo Kỷ Ngộ Ngôn đến, gắt gao ôm hắn vào trong ngực, cảm giác hắn cũng đưa tay ôm lại mình, Mộ Dung Nhị công tử cảm thấy thân thể dào dạt ấm áp.

Hôm nay dương quang tựa hồ phá lệ ảm áp.

Những gì Kỷ Ngộ Ngôn nghĩ đến lúc này, tất cả đều là Mộ Dung Dịch Trần.

Như thế nào làm cho y khoái hoạt, như thế nào làm cho y cao hứng, như thế nào làm cho y vui vẻ. Kỳ thật từ trước đến giờ, đến tương lai sau này, cho đến hết đời này kiếp này, điều hần nghĩ đến vĩnh viễn cũng chỉ là vấn đề như vậy.

Hần làm sao có thể không biết khúc mắc của Mộ Dung Dịch Trần ở đâu, cho nên trong lòng vẫn không bỏ xuống được chính là cái nhìn của phụ phụ Mộ Dung đối với Mộ Dung Dịch Trần.

Hôm nay như vậy hần cũng là một ngày tốt đi, biểu hiện của Nhị thiếu gia tốt lắm.

Vì thế Kỷ Ngộ Ngôn đã ra một quyết định.

Buông đôi tay đang cùng Mộ Dung Dịch Trần ôm ấp, Kỷ Ngộ Ngôn nhìn đám hồng vân (*ý nói đỏ mặt ý mờ*) thản nhiên trên gương mặt của Mộ Dung Dịch Trần. Kỳ thật hiện tại mọi người đều đã rời đi rồi, không có gì phải thẹn thùng cả.

Kỷ Ngộ Ngôn nói với Mộ Dung Dịch Trần lời nói dối đầu tiên trong cuộc đời hần, hần nói hiện tại phải đến trừu phòng xem thử ngộ thiện đã chuẩn bị đến đâu rồi.

Bởi vì vấn đề ăn uống của mình đều do Kỷ Ngộ Ngôn quan tâm, cho nên Mộ Dung Dịch Trần cũng không hoài nghi, hơn nữa biểu hiện vừa nãy có chút thất thường, trong lòng rất là ngượng ngùng, nên cũng không muốn nhiều lời, trực tiếp xoay người trở về Thiên viện.

4. Chương 4

Vô lâm mấy trăm năm sau, có rất nhiều vô lâm sử học gia thường phân tích một vấn đề. Nếu như lần đó Kỷ Ngộ Ngôn chưa từng lên lút phía sau Mộ Dung Hưng Đức, và cũng không có nghe được đoạn đối thoại kia của hần cùng Vệ Lưu Sương, có phải hay không lịch sử vô lâm sẽ khác đi, có phải hay không sẽ có thể tránh khỏi một đoạn khúc chiết, cùng rất nhiều hiểu lầm sau này?

Một cuộc phân tranh, lại chia làm hai phái.

Một phái chủ trương, lời tiên đoán của Không Giám đại sư không hề có bất cứ sai lầm nào, cho dù không có đoạn khúc chiết này, cũng sẽ có đoạn khúc chiết kia, cho dù không có đoạn gặp ghen này, cũng sẽ có đoạn gặp ghen kia, tóm lại tương lai đã sớm được định sẵn, làm sao có thể thay đổi?

Một phái khác lại đối với quan điểm này mạnh mẽ bác bỏ. Cách nhìn nhận của bọn họ chính là, đoạn đối thoại này có ảnh hưởng vô cùng to lớn với Kỷ Ngộ Ngôn, thêm nữa là vào lúc đó hần còn nhỏ, phương pháp lựa chọn xử lý cũng không thành thực, cho nên mới giấu diếm tài năng, vì vậy mà lựa chọn che giấu đi thực lực phi phàm của chính mình, để sau đó phụ phụ Mộ Dung cảm thấy lời tiên đoán đã xảy ra lệch lạc, lúc này khiến cho Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn chia lìa, cũng mới có.....

Khụ khụ..... Nói quá rồi, đoạn này đến khúc sau sẽ nói sau.

Bất quá ít nhất nếu có thể khẳng định một chuyện hai phái không hề phản đối, thì chính là — đoạn đối thoại này gây ảnh hưởng thật sự vô cùng trọng đại với Kỷ Ngộ Ngôn, đủ để có thể lấy đó làm bước ngoặt thứ hai trong cuộc đời hắn (nếu lấy việc hắn cùng Mộ Dung Địch Trần gặp nhau làm bước ngoặt thứ nhất).

Mà nếu như khi đó Kỷ Ngộ Ngôn nghe bọn họ phân tích xong, nhất định cũng chỉ cười cười, sau đó chê cười nói cho Mộ Dung Địch Trần nghe.

Còn Mộ Dung Địch Trần, nhất định sẽ nghiêm mặt cầm lấy kiếm của chính mình, sau đó sẽ đi kiếm bọn văn nhân cả ngày nghiên cứu “Nếu như” này, đại khái là cuộc sống hàng ngày sẽ khó mà an ổn a.

Bất quá đây đều là những chuyện sau này, còn vấn đề hiện tại của chúng ta chính là — Mộ Dung Hưng Đức rốt cuộc đã nói cái gì.

Ha hả ~~~ ta đương nhiên sẽ nói.

Ta cũng không biết.

Hoặc là

Ta không nói cho người biết.

Hoặc là

Chính người đoán đi.

Khoan đánh khoan đánh, ta chỉ đùa một chút thôi mà, vị huynh đài kia, người cũng khoan hãy rút kiếm, bằng không lỡ như dọa ta mất mật, có lẽ ta thật sự sẽ quên mất a.

Kỳ thật vấn đề ngày đó Mộ Dung Hưng Đức nói cũng không phải cái gì mới mẻ.

Hắn bất quá chỉ là đem chuyện mình nhìn thấy hôm nay kể lại với Vệ Lưu Sương, hơn nữa lại xác định lời tiên đoán của Liễu Không giám đại sư; còn Vệ Lưu Sương, cũng chỉ là nhẹ nhàng thở dài, cam chịu những lời trượng phu nói.

Sự thật xảy ra trước mắt, khiến người không thể không tin.

Chiều theo hết thấy mọi chuyện đang diễn ra trước mắt, Mộ Dung Địch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn đều là kỳ

tài trăm năm khó gặp, vô luận là từ văn đến võ, hay từ võ đến văn, từ tài trí đến tướng mạo, lại từ tướng mạo đến tài trí, phóng nhãn nhìn tất cả hậu bối chốn võ lâm, thật sự là chọn không ra người có thể địch nổi bọn họ.

Phải biết rằng, bắt đầu từ cái ngày nghe được lời tiên đoán ấy, Mộ Dung gia lập tức chặt chẽ giám thị động thái cả võ lâm, chưa bao giờ lơ lửng.

Đương nhiên việc này cũng chỉ là võ lâm bạch đạo, lấy hắc đạo do Thập Nguyệt Cung cầm đầu mà nói, dĩ nhiên không ở trong phạm vi Mộ Dung gia có thể khống chế.

Hơn nữa, “Nghịch” hoặc “Thục” cũng có thể xuất hiện bên trong hắc đạo.

Thêm vào đó lời tiên đoán của Không Giám đại sư đã truyền khắp giang hồ, chỉ sợ Thập Nguyệt Cung cũng đang âm thầm hoạt động, đến lúc đó những lời ly gián Ngộ Ngôn cùng Địch Trần gian nhất định sẽ do bọn hắc khởi mào, bởi vì “Nghịch” “Thục” tương sinh tương khắc, trong đó cũng có ý tứ đối lập.

Một khi Ngộ Ngôn có được lực lượng ngang bằng với Địch Trần, như vậy cơ hội bọn họ phản bội bị người lợi dụng sẽ tăng lên rất nhiều, cho nên phòng thủ của Mộ Dung gia phải tăng mạnh thêm nữa thì mới tốt.

Này chính là đoạn đối thoại của phụ phụ Mộ Dung.

Khi hậu nhân chúng ta nghe được những lời này, sẽ nghĩ rằng cũng đâu có chỗ nào to tát.

Nhưng thỉnh chú ý. Chúng ta là hậu nhân.

Bất quá để kể làm đương sự như Kỷ Ngộ Ngôn nghe được dĩ nhiên lại là một chuyện khác, hẳn cho tới tận bây giờ cũng không hề biết cái gì là lời tiên đoán, cái gì là “Nghịch” “Thục” hẳn đại khái nghe xong bấy thành, cái hiểu cái không.

Chuyện duy nhất có thể hiểu được.

Thì phải là – nếu có được lực lượng ngang bằng với Mộ Dung Địch Trần, rất có thể bọn họ sẽ bị chia cắt.

Nói tới đây, có thể sẽ có một vài vị đại hiệp chăm chú lắng nghe và có điều muốn hỏi. Phụ phụ Mộ Dung võ công cao như vậy, bọn họ sao lại không phát hiện Kỷ Ngộ Ngôn đang ở bên ngoài nghe lén?

Về vấn đề này –

Ha hã, ta không biết ~~

Ai ai, vị thiếu hiệp này, người lại rút kiếm.

Lần này thật sự là ta không biết.

Lịch sử vốn luôn tràn ngập sương mù đó thay, nếu không làm sao có nhiều võ lâm diễn nghĩa, võ lâm tiểu truyện, võ lâm dã sử võ lâm diễn sử như vậy, làm sao có những thuyết thư để ta giảng bát quái cho các người nghe.

Có lẽ là do ngày đó phụ phụ Mộ Dung vì chuyện nhị nữ tử của mình mà thần kinh có chút hoảng hốt, hoặc giả là do Kỷ Ngộ Ngôn phá lệ cẩn thận, cũng có thể ngày đó là ngày hoàng đạo, hoặc ngày đó ánh mặt trời đặc biệt sáng lạn, dù sao, tóm lại, Kỷ Ngộ Ngôn thần không biết quỷ không hay đã lui trở ra ngoài.

Mà bắt đầu từ ngày đó, vào thời điểm tất cả mọi người không chú ý tới, Kỷ Ngộ Ngôn chậm rãi thay đổi.

Đợi đến lúc Mộ Dung Hưng Đức phát giác, thì đã là ba năm sau.

Khi đó Kỷ Ngộ Ngôn, tựa hồ chỉ mới trút bỏ một chút bề ngoài giả tạo. Vẫn đang là gương mặt ôn nhu, vẫn đang là dụng công giống nhau. Nhưng trình độ thủy chung vẫn không khác biệt lắm so với Thanh Trần Linh Nhiên, không còn tư thế có thể sánh ngang với Mộ Dung Dịch Trần nữa.

Bất quá chính hấn tựa hồ cũng không cảm nhận được, vẫn như trước tỉ mỉ chiếu cố Mộ Dung Nhị thiếu gia, làm việc cũng khiến người khác không cách nào chê bai được.

Đối với những việc này Mộ Dung Dịch Trần thật không có phát giác ra, y dù sao vẫn chỉ là một tiểu hài tử, cho nên có rất nhiều chuyện y chưa thể lường giải được, cho nên y không hề chú ý tới có một người đã vì y mà buông bỏ rất nhiều rất nhiều.

Cứ như vậy, bọn nhỏ từng chút một trưởng thành.

_____*

Ngay lúc mồm mép của ta hơi hơi động đây, mười năm đã qua.

Kỷ Ngộ Ngôn mười bảy tuổi, Mộ Dung Dịch Trần mười bảy tuổi, Mộ Dung Thanh Trần hai mươi một tuổi, Lãnh Tịch Phi cùng Mộ Dung Linh Nhiên mười sáu tuổi.

Đây đều là những lứa tuổi phiêu khách thanh hương, dụ nhân phạm tội.

Võ lâm vào năm này, ngay từ lúc đầu tựa hồ đã có chút hỗn loạn cùng quái dị, thêm vài phần không yên tĩnh.

Đầu tiên là một trận tuyết vô cùng lớn lúc đầu năm.

Kéo dài gần một tháng, liên miên không dứt, bay lá tả, ước chừng dày tới ba thước; sau đó trên giang hồ lục tục truyền đến tin tức — tuyết tại thiêu.

Kỳ thật thiêu không phải là tuyết, mà chính là tòa đình viện của một võ lâm thế gia ngụ tại phương bắc bị thiêu hủy.

Thanh danh của Kim đao Lệ gia trong võ lâm cũng không tính là nhỏ, dù sao chưởng môn nhân – cửu hoàn kim đao Lệ Thiên Lương, là huynh đệ bá kết của võ lâm minh chủ Mộ Dung Hưng Đức. Hơn nữa thái độ làm người của hắn chính khí nghiêm nghị, năm đó hắc bạch đại chiến hắn cũng lập được không ít công lao, chỉ bằng này, Lệ gia cũng đã là một đại gia có danh có tiếng trong thiên hạ. Huống chi, Lệ gia cùng Mộ Dung thế gia lại là thế giao.

Chủ mẫu của Kim đao Lệ gia, cũng chính là thê tử của Lệ Thiên Lương, tính thích màu trắng. Cho nên Lệ Thiên Lương đặc biệt vì nàng xây lên một tòa đình viện màu trắng, gọi danh “Tuyết Nguyên”. Mà lúc toà Tuyết Nguyên mỹ lệ này bốc cháy, bộ dáng cũng hệt như tuyết đang rực lửa, lộ ra vài phần yêu dã, vài phần thê lương.

Đương nhiên, còn có máu tươi.

Lớp tuyết lạnh lẽo phía trên mặt đất, những dòng chảy trắng hồng trong suốt đan xen vào nhau như đưa đến tin tức của tử vong.

Người trong Tuyết Nguyên, không còn một ai sống sót.

Đây là tin tức Mộ Dung Hưng Đức biết được.

Toàn bộ trang một trăm hai mươi bảy người, một trăm hai mươi bảy mạng người, không có một người sống lưu lại. Toàn bộ một sợi tơ cực mỏng cửa ngang cổ, cắt đứt yết hầu.

Mà tất cả tin tức đều chỉ về một phía — Thập Nguyệt Cung.

Người trong bạch đạo lại bắt đầu hỗn loạn, bởi vì kiểu chết như thế này bọn họ đã từng gặp qua.

Chỉ có ngân huyền của Câu Hồn Tranh (*đàn tranh mười ba dây*), mới có thể làm cho người ta chết nhanh gọn như thế, chỉ chừa lại một vết máu thản nhiên trên cần cổ.

Đương nhiên, này cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không có ai có căn cứ chính xác xác thực cả.

Kể chưa từng gặp qua người của “Sáu âm đoạt hồn”, không thể nào tưởng tượng đó là quang cảnh như thế nào; còn kể đã gặp qua, mặc kệ người khác ép hỏi như thế nào cũng không nguyện ý nhắc lại, giống như đó là chính mình đẩy lòng ở chỗ sâu trong đích bóng đèn.

Bất quá việc đó đều không có quan hệ trực tiếp với các nhân vật chính của chúng ta, bọn họ vẫn đang còn ở trong Mộ Dung gia an tâm niệm thư tập võ, mãi cho đến khi một người đến.

Tên của hắn gọi là Lệ Tuyết Chúc, là con trai độc nhất của Lệ Thiên Lương, cũng là người duy nhất may mắn còn tồn tại của Lệ gia. Lệ Tuyết Chúc không chết, là bởi vì hắn lúc ấy không có mặt ở Tuyết Nguyên. Bởi vì thân thể hắn không tốt, cho nên lúc ấy vẫn còn đang tu dưỡng tại biệt viện của Lệ gia, vì vậy mà kỳ diệu tránh được trận tai họa diệt môn này.

Mà người đầu tiên phát giác Lệ Tuyết Chúc là người may mắn còn tồn tại, cũng chính là Kỷ Ngộ Ngôn.

Có lẽ là trùng hợp, cũng có thể là do định mệnh sắp đặt, vào sáng sớm đầu xuân, Kỷ Ngộ Ngôn phát hiện có một thiếu niên té xỉu trên mặt đất ngay cạ góc tường cửa sau của Mộ Dung gia.

Sắc mặt tái nhợt, đôi môi tím xanh, tuy ở trong mộng nhưng hai hàng lông mày vẫn luôn nhíu chặt, Kỷ Ngộ Ngôn bỗng nhớ tới người cũng vẫn luôn cau mày trong giấc mộng kia. Bởi vì không rõ thân phận của hắn, Kỷ Ngộ Ngôn không có nói với người khác, chỉ lặng lẽ mang Lệ Tuyết Chúc về Thiên viện, an trí ở trong phòng của mình, mang tới được hạ sốt, nấu xong liền uy hắn uống, sau đó thì ở trong phòng trông chừng hắn nửa ngày.

Khi đó Mộ Dung Địch Trần vẫn còn đang ở thư phòng, cả Thiên viện im ắng không một bóng người, Kỷ Ngộ Ngôn mệt mỏi một hồi lâu, bất tri bất giác nằm xuống bên giường chợp mắt, không có chú ý tới thiếu niên trên giường đang chậm rãi mở mắt.

Lệ Tuyết Chúc mới vừa tỉnh lại có chút mờ mịt.

Từ khi nhận được tin tức diệt môn, không còn nơi nào nguyện ý thu lưu hắn, sắc mặt của tất cả mọi người đều chỉ lo sợ tránh xa hắn còn không kịp, dù sao nếu không có gì thì ngàn vạn lần cũng không nên đi nhà Thập Nguyệt Cung. Vì thế công tử duy nhất của Lệ gia bất đắc dĩ leo lên lưng ngựa chỉ mới cười qua vài lần, cáo biệt nãi nương đang thương tâm khóc ròng, đến nơi duy nhất hắn có thể đi.

Nếu trong chốn vô lâm chỉ có một nơi có gan đối kháng cùng Thập Nguyệt Cung, như vậy không cần nghi ngờ đó chính là Mộ Dung thế gia, cũng chỉ có nơi này mới có thể nhận lời trợ giúp Lệ Tuyết Chúc hắn. Vì thế ba ngày ba đêm, ở trên lưng ngựa không một khắc nhắm mắt ngơi nghỉ mà hỏa tốc lên đường, rốt cuộc lúc tới được cửa Mộ Dung gia, Lệ Tuyết Chúc thần kinh thả lỏng, ngã xuống ngựa, bất tỉnh nhân sự.

Thời điểm hắn mở to mắt, lại chưa từng nghĩ rằng sẽ nhìn thấy có một người bên cạnh hắn như vậy.

So với những con người xinh đẹp hắn đã từng gặp qua, ngay cả mẫu thân được gọi là “Thiên hạ thứ nhất mỹ nhân”.

Cũng chỉ là ở trong tranh, hắn chưa từng gặp qua người nào xinh đẹp tựa thiên tiên như vậy.

Lệ Tuyết Chúc chỉ cảm thấy tâm tình thả lỏng. Hắn nhất định sẽ không hại mình.

Vì thế cơn buồn ngủ lại ập tới, chỉ kịp nói với Kỷ Ngộ Ngôn vừa mới tỉnh lại “Ta tìm Mộ Dung thúc thúc”, sau đó một lần nữa ngất đi.

Chờ lúc hắn tỉnh lại, vẫn đang ở nơi lúc trước hắn ngủ, nhưng lại có một vòng người bao vây xung quanh.

Mông mông lung lung nhìn qua, đứng ở phía trước, là một phương diện nam nhân ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, trong ánh mắt hiện lên khí chất nghiêm nghị; bên cạnh hắn là một trung niên mỹ phụ tuổi tác cũng không sai biệt so với hắn. Hai người thần sắc vô cùng quan tâm, vừa thấy liền có cảm tình rất tốt.

Phía sau hai người là hai nam một nữ.

Trong đó thanh niên nhìn như tuổi tác lớn nhất, thần tình sáng lạn tươi cười, diện mạo lại cực kỳ anh tuấn, nhưng cảm giác lại có chút không đúng đắn; hắn nắm lấy tay của một thiếu niên nhỏ xinh, thừa lúc người khác không chú ý, lặng lẽ nhu đến nhu đi, khiến khuôn mặt thiếu niên kia đỏ bừng.

Một thiếu niên dáng người cao to, tu mi mắt phượng, chỉ nhìn một cách đơn thuần thì diện mạo phải nói là cực thanh tú cực xinh đẹp, khả năng ánh mắt hắn giống như điện, dường như có minh quang hòa cùng thủy đạo, đậm thẳng khiến người không tài nào mở mắt ra được, làm sao còn có người dám nhìn xem tướng mạo hắn như thế nào, chỉ cảm thấy toàn thân hắn như được bao trùm bởi ngàn năm hàn băng, lãnh khí lúc nào cũng dày đặc, đông lạnh khiến người phát run; phía sau hắn đứng một người cũng cao không sai biệt so với hắn cho lắm, đúng là tuyệt sắc mỹ nhân mình nhìn thấy khi nãy. Hắn lúc này bộ dạng phục tùng liêm khiết, trầm tĩnh mềm mại, nhưng đứng bên cạnh người lạnh như băng kia, không cảm thấy có gì bất hợp, nhưng lại có một loại cảm giác hài hòa đến kỳ diệu.

Thiếu nữ duy nhất, dáng người nhu nhược tế liễu, nhưng ánh mắt kiên định, xem ra là loại người ngoài mềm trong cứng.

Vừa thấy Lệ Tuyết Chúc tỉnh lại, mọi người cùng nhau xông tới.

Mộ Dung Hưng Đức cũng vội vàng kêu đại phu lên bắt mạch cho hắn lần nữa, mãi cho đến khi xác định vô sự mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Rồi lại nghĩ đến huynh đệ vừa mới mất của mình, năm đó cũng từng có hoài ý chỉ điểm giang sơn, hợp trăm quân ma, nay nhớ lại không khỏi có chút thương cảm. Vốn đang chìm trong đau buồn, lại cảm thấy chính mình đang được một người gắt gao đỡ lấy, nhìn lại, đúng là phu nhân Vệ Lưu Sương, sau khi hai người đối diện nhìn nhau thật lâu, tất nhiên là không ai nói gì, trong lòng dần dần thoải mái.

Kết quả tái chuẩn là Lệ Tuyết Chúc cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một chút liền bình phục, phụ phụ Mộ Dung Hưng Đức lúc này mới hơi hơi cảm thấy an tâm, sau đó tinh tế căn dặn vài câu, đang định lui ra ngoài, đột nhiên nghe Lệ Tuyết Chúc nói một câu “Ta muốn hắt theo giúp ta!”, khiến mọi người sợ tới mức phải vòng trở lại.

Nhìn theo phương hướng hắt chỉ, mấy tên tạp vụ tự động thối lui, chính giữa căn phòng nhanh chóng trở nên trống trải, sừng sững đứng tại đó chính là Mộ Dung Dịch Trần.

Cầm của mọi người cơ hồ đều rút xuống dưới, ánh mắt đồng loạt chuyển hướng về phía người vẫn còn ngồi ở trên giường, Lệ gia công tử thoát nhìn nhu nhược tái nhợt, thanh âm lại không hề nhỏ. Không thể nào, hắt thật sự hảo có dũng khí, cư nhiên dám ra lệnh cho Mộ Dung nhị thiếu gia lạnh đến mức có thể đồng cứng người khác bởi mình a!

Mộ Dung Dịch Trần hơi hơi nhướn mi, nhưng cũng không xuất ra biểu tình gì.

Ai ngờ Lệ Tuyết Chúc cũng đã nhếch miệng kêu lên: “Đương nhiên không phải hắt, là cái người đằng sau hắt kia.....”

Nhìn thấy phượng nhãn Mộ Dung Nhị thiếu gia mị hoặc phiêu lộng, chỉ trong nháy mắt, mọi người đồng thời cảm thấy có một đoàn mây đen xẹt qua đỉnh đầu y, không khí nhất thời trầm trọng hắt lên, thật lâu sau không người lên tiếng.

Ngay tại thời khắc thở cơ hồ cũng không dám thở này, Mộ Dung Dịch Trần lại khẽ nghiêng người, lộ ra một người từ đầu đến cuối vẫn đứng ở phía sau y — Kỷ Ngộ Ngôn.

Đảo mắt nhìn qua biểu tình của mọi người, Kỷ Ngộ Ngôn theo thói quen lại cúi thấp đầu, khóe môi nhếch lên nụ cười có chút bất đắc dĩ.

Nhìn di cô (*mồ côi*) của hảo huynh đệ, lại nhìn nhìn nhị nhi tử của chính mình, ngay cả Mộ Dung Hưng Đức cũng thấy khó xử cực kỳ.

Mấy năm nay trở về sau, bọn họ tự nhiên hiểu được một điều rằng bên cạnh Dịch Trần dù như thế nào cũng không thể thiếu được Kỷ Ngộ Ngôn; nhưng mà, yêu cầu duy nhất của Lệ Tuyết Chúc làm sao có thể cự tuyệt? Hắt vừa mất phụ mẫu, đáng lý phải được người hảo hảo chiều cổ mới đúng; mà Kỷ Ngộ Ngôn vừa tế nhị ôn nhu lại còn tinh tế hiểu ý, huống chi Tuyết Chúc đã chỉ đích danh hắt.

“Này.....” Căn nhắc hồi lâu, Mộ Dung Hưng Đức rốt cục mở miệng, “Tuyết Chúc thân mình còn yếu, Ngộ Ngôn, người trước hết chiều cổ hắt một chút.....”

“Ta không đáp ứng.” Câu nói mang theo một chút lãnh ý cắt ngang lời nói còn chưa dứt của Mộ Dung Hưng Đức, Mộ Dung Dịch Trần khoanh tay mà đứng, thân thể chặn ngang tầm mắt của thiếu niên trên giường đang hướng về phía Kỷ Ngộ Ngôn. Con người dài nhỏ trong sáng thoáng nhìn về phía trước khóa chặt trên thân thể phụ thân, thành công khiến cho hắt đem lời muốn nói nuốt tiết vào bụng.

Lời này y nói ra vô cùng quyết tuyệt, không hề lưu lại dù chỉ nửa phần đường sống, thậm chí ngay cả mặt mũi của Mộ Dung Hưng Đức cũng phủ nghịch hoàn toàn, trong lúc nhất thời không ai biết nên tiếp nhận như thế nào đây.

Hơn nữa luận về võ công hay văn trị tu vi của y đều rất cao, gần như đã vượt qua vị phụ thân thân là võ lâm minh chủ kia, về cô độc tịch liêu trước kia đã không còn dấu vết trên thân thể, người cũng càng ngày càng phát ra vẻ lãnh huyết vô tình. Mấy năm nay trở về sau, vô luận thừa nhận cùng phủ nhận, ngay cả Mộ Dung Hưng Đức cũng cảm thấy có chút nhún nhường sợ hãi đứa con này, càng miễn bàn đến đám hạ nhân khác.

Cho nên lập tức nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Lệ Tuyết Chức, cho dù cũng tràn ngập đồng tình với thiếu niên có chút kiêu ngạo lại có chút đáng thương kia, nhưng không ai dám mở miệng.

Chỉ có một mình Kỷ Ngộ Ngôn âm thầm lắc đầu.

Sao lại để sự tình phát triển thành như vậy?

Người này quả thật là không sợ đắc tội với người trên khắp thiên hạ.

Nói chuyện cũng không màn uyển chuyển..... Thật sự là càng ngày càng..... Đáng yêu.

Cũng giống như mọi người đều chỉ nhìn thấy một bên khuôn mặt lạnh lùng của Mộ Dung Dịch Trần, nhưng đại khái lại chỉ có một mình Kỷ Ngộ Ngôn mới có thể cho ra kết luận “Đáng yêu”.

Bất quá may mắn chính là, Kỷ Ngộ Ngôn cũng tự mình biết điều này.

Dưới đáy lòng thở dài, trên mặt Kỷ Ngộ Ngôn lại không tự giác gợi lên ý cười không thể nê hà, nhẹ nhàng nói: “Nhị thiếu gia, để cho ta đi đi. Biểu thiếu gia cũng vừa đến đây, để Ngộ Ngôn hầu hạ một chút sự vụ quen thuộc âu cũng là bổn phận làm hạ nhân.”

Hắn lời này vừa ra khỏi miệng Lệ Tuyết Chức thật ra rất cao hứng, cơ hồ muốn từ trên giường nhảy xuống. Bất quá những người khác hiển nhiên không có lạc quan như vậy, vẫn là cẩn thận quan sát phản ứng của Mộ Dung Dịch Trần.

Cố gắng làm ấm lại không gian bị Mộ Dung Dịch Trần đông lạnh, Kỷ Ngộ Ngôn nhìn vào đôi mắt của Mộ Dung Dịch Trần. Hy vọng y có thể thông cảm cho nỗi khổ tâm của mình.

Nhưng kết quả ngáng đầu lên chỉ kịp thấy ngọn lửa chọt lóe lên trong đôi mắt của vị thiếu gia lãnh diện kia, sau đó ánh mắt nhanh chóng dời đi.

Trong lòng một trận cười khổ, Kỷ Ngộ Ngôn vội vàng muốn nắm lấy tay Mộ Dung Dịch Trần, nhưng lại bị

y né tránh.

Sau đó, còn bỏ lại một câu “Tùy tiện người”, rồi bóng dáng dần biến mất trong bóng đêm cô độc lạnh như băng.

Mộ Dung Dịch Trần cứ như vậy rời đi, người còn ở lại hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

Kỷ Ngộ Ngôn nhìn theo phương hướng y ly khai, đáy mắt hiện lên nỗi khổ riêng. Chỉ sợ đã tổn thương đến y rồi, nhưng mình vẫn không thể để cho những người khác cứ hiểu lầm y như vậy, cho dù tuyệt đại đa số thời điểm, loại cố gắng này chỉ là phí công.

Nhẹ nhàng hít vào, Kỷ Ngộ Ngôn lại khôi phục khuôn mặt tươi cười ngênh nhân, quay đầu nói với đám người vẫn còn đang ngơ ngẩn: “Lão gia, phu nhân, đại thiếu gia, tiểu thư, các người chắc cũng đều mệt mỏi rồi. Vẫn là nên nghỉ ngơi trước đi, Ngộ Ngôn sẽ chiêu cố biểu thiếu gia, thỉnh các vị yên tâm.”

Nghe hắn nói như vậy mọi người mới hồi phục tinh thần lại, sau đó nói vài lời an ủi với Lệ Tuyết Chức, rồi mới nói đuôi nhau tiêu sái đi ra ngoài.

Chờ mọi người lần lượt đi ra, Kỷ Ngộ Ngôn đóng cửa phòng lại, rồi đóng cửa sổ, cầm lấy dược trên bàn, đi đến bên giường ngồi xuống.

Múc một muống thổi nhẹ vài cái, đưa đến bên môi Lệ Tuyết Chức nhìn hắn há mồm nuốt vào, tiếp theo lại là một muống, sau đó lại một muống, lại một muống, một muống một muống tiếp một muống..... Kỷ Ngộ Ngôn thủy chung vẫn rũ mắt xuống, tựa hồ hoàn toàn nhìn không thấy tầm mắt nóng bỏng của đối phương.

“Uy, uy, nhĩ hảo nói vài câu a.....” Người đầu tiên nhin không được là Lệ Tuyết Chức, tránh né chén thuốc lại được đưa tới, thanh âm của hắn mang theo rất nhiều bất mãn, “Ta nhìn ngươi lâu như vậy, nhĩ hảo nói một chút đi.”

Nghe vậy thu hồi tay, Kỷ Ngộ Ngôn rốt cục đưa mắt nhìn về phía người bệnh trung khí mười phần này, mỉm cười nói: “Phải không? Ngộ Ngôn không có chú ý tới!”

Hắn..... Hắn cười rõ lên thực không phải là tốt xem bình thường nha.

Lệ Tuyết Chức trong lòng hoảng hốt hiện ra ý niệm này trong đầu, lập tức ở trong lòng tự tán mình mười mấy lần, khi nào thì không có tiền đồ như vậy, mình chưa từng gặp qua mỹ nhân dạng này lần nào, sao lại phải vào lúc này mà lo lắng hậu tiết?

Vì thế Lệ Tuyết Chúc cũng cười lên, “Ngộ Ngôn a, có thể giúp ta thoa được trên đùi hay không, ta ở trên ngựa mấy ngày mấy đêm, chân bị ma sát đau quá nga.”

Nụ cười này nói không hết có bao nhiêu cổ quái.

Nguyên bản tướng mạo bình thường, thiếu niên nhiều nhất chỉ tới mức bình thường, dưới nụ cười này lại có một sự quyến rũ nói không thành lời, tựa hồ ngay cả không khí cũng mang theo hương vị ngọt ngào. Đương nhiên, còn có thanh âm khàn cùng dụ hoặc cùng lưỡi biếng ăn xen.

Kỷ Ngộ Ngôn tay cầm được chậm chạp không có động tác, rước lấy mị tiếu càng ngày càng yêu dã của Lệ Tuyết Chúc.

Sau đó, khổ tử rộng thùng thình trắng như tuyết vừa mới thay ra lập tức bị kéo xuống dưới chân, lộ ra hai chân thon dài thẳng tắp, thiếu niên có chút ngây ngô cúi nửa người, ở dưới ánh trắng phấp lên ánh quang, mang theo mị hoặc thâm đẳng.

Ai có thể nghĩ được bên dưới gương mặt bình thường lại cất giấu thân thể hoặc nhân phạm tội như vậy.

Cảm thụ được Kỷ Ngộ Ngôn chuyên chú, cũng là ánh mắt nhìn chăm chăm chỗ tư mật của chính mình, Lệ Tuyết Chúc một trận đắc ý, cơ hồ phải cười thành tiếng.

Đương nhiên, Mộ Dung Dịch Trần lúc này không hề biết chuyện đang phát sinh bên trong viện.

Hơn nữa, thời điểm rất nhiều năm sau này khi y biết được, tình huống phát tác thật khủng bố ngay cả Kỷ Ngộ Ngôn cũng có chút sợ hãi, nhưng cũng không phải là làm cho mọi người bạo mạch máu đơn giản như vậy.....

Y lúc này đang một mình ở trong Thiên viện sinh khí, đem tất cả bôi tử trà hồ (*ly tách ấm trà*) đập nát quăng vãi trên mặt đất.

Kỳ thật không phải y không biết ý tưởng của Kỷ Ngộ Ngôn, không phải không biết hắn muốn tất cả mọi người hiểu được nỗi khổ tâm của mình.

Hắn là vì chính mình a, hắn là nghĩ cho mình nên mới làm như vậy.

Ở trong lòng tự mình phản phúc cáo giới (*ta ư biết nó nghĩa gì*) mấy lần, Mộ Dung Dịch Trần chỉ đơn giản kéo chăn lên, che kín đầu lên giường ngủ, nhưng trở mình đến trở mình đi, mãi đến nửa đêm cũng không cách nào ngủ được, đành phải ngồi xuống, ném phăng cái bàn đi, sau đó một chưởng đánh nát cái ghế thành từng mảnh nhỏ.

Nghe tiếng nổ từ Thiên viện truyền đến, khóe miệng Kỷ Ngộ Ngôn hơi hơi run rẩy, bắt quá ánh mắt vẫn đang không rời vị trí giữa hai chân Lệ Tuyết Chúc.

Sau một lúc lâu, rốt cục mở miệng, “Mở chân lớn hơn một chút.....”

Lệ Tuyết Chúc trong lòng phờ phới, đang muốn mở miệng cười nhạo, lại nghe tiếp nửa câu nói sau của Kỷ Ngộ Ngôn cơ hồ làm cho hần nhảy dựng, “..... Nếu không ta không có biện pháp thượng dược.”

“Người.....” Lệ Tuyết Chúc sửng sốt tại chỗ, hần chưa từng có kinh nghiệm thất bại nha.

Bắt quá Kỷ Ngộ Ngôn hiển nhiên không có bản khoản đến lòng tự trọng bị tổn thương của hần, chỉ cố gắng giúp hần thượng hảo dược lên vết thương bên trong đùi do bị yên ngựa ma sát. Đang định mặc lại y phục cho hần, thì tay lại bị đè lại.

“Ngộ Ngôn, trên người người ta..... Còn có rất nhiều chỗ..... Phải thượng dược a.” Phiến tình thổ hổn hển, Lệ Tuyết Chúc cố ý áp sát bên tai Kỷ Ngộ Ngôn dứt quãng nói, không tin hần thật sự một chút phản ứng cũng không có.

“Như vậy a.....” Kỷ Ngộ Ngôn có chút khó xử cười, trên tay lại lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lột hết xiêm y toàn thân Lệ Tuyết Chúc, lưu loát ở trên người hần chỗ nào nên sờ không nên sờ chỗ nào nên xem không nên xem thượng hảo dược lên những nơi bị thương, một lần nữa mặc lại y phục cho hần.

Cả quá trình hành văn liền mạch lưu loát, nhanh gọn đến nỗi Lệ Tuyết Chúc một chữ cũng không kịp nói, càng miễn bàn có động tác gì.

Chờ hần phục hồi tinh thần lại, Kỷ Ngộ Ngôn đã đắp chăn phủ lên người hần, như trước cười như xuân phong, “Biểu thiếu gia hảo hảo nghỉ ngơi đi, Ngộ Ngôn cáo lui trước.”

Dứt lời lập tức rời đi, nhưng lại bị Lệ Tuyết Chúc tỉnh ngộ kịp thời chụp được ống tay áo.

“Ngộ Ngôn, theo bồi giúp ta được không?”

Kỷ Ngộ Ngôn quay đầu lại nhìn hần, chỉ thấy hần thần tình khẩn cầu.

Lệ Tuyết Chúc chờ mong nhìn hần, nhưng chỉ cảm giác được ống tay áo của Kỷ Ngộ Ngôn dần dần rút về.

“Đến bồi ta ngủ được không?” Thiên niên nhũ gãy đơn bạc chậm rãi kéo chăn che đi nửa khuôn mặt của chính mình, chỉ chừa một đôi mắt chớp chớp lộ ở bên ngoài, Nhưng..... Vẫn không thấy người đang đứng có

phản ứng gì.

“Chỉ là..... Ta sẽ nhớ tới cha cùng nương mà thôi.” Chấn càng ngày càng cao, thẳng đến khi che khuất toàn bộ đầu.

Vẫn không có phản ứng gì.

Đang lúc Lệ Tuyết Chúc định buông tha hết thấy, lại phát giác một bàn tay ấm áp đặt lên người mình, “Ta sẽ đợi đến khi ngươi ngủ.”

Lời nói thực quan tâm săn sóc.

Bất quá..... Đêm đó Lệ Tuyết Chúc cố gắng chống lại cảm giác buồn ngủ, còn Kỷ Ngộ Ngôn..... Không có trở về Thiên viện.

Vì vậy Thiên viện..... Không ngừng vang lên tiếng nổ.

Mà này, cũng chính là lần đầu tiên Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn chia lìa cả một đêm dài trong suốt khoảng thời gian mười năm.

5. Chương 5

Trên thế giới vĩnh viễn lúc nào cũng có loại người như vậy.

Vĩnh viễn được một tác lại muốn tiến một thước, vĩnh viễn đánh xà thượng côn, vĩnh viễn người lui một thước hẳn tiến một trượng.

Thực rõ ràng, Lệ Tuyết Chúc chính là người như thế.

Ba ngày, suốt ba ngày, Lệ Tuyết Chúc dám không để cho Kỷ Ngộ Ngôn quay về Thiên viện.

Làm nũng, khóc, lăn lộn, níu kéo, náo loạn, thất cổ, uống được, trầm mình..... Tóm lại là chiêu số mà người không thể tưởng được, không thấy được, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua tất cả đều áp dụng hết.

Bất quá rốt cuộc cũng có thể níu kéo Kỷ Ngộ Ngôn được ba ngày, nhưng cũng làm cho Kỷ Ngộ Ngôn nhức đầu cả lên.

Hắn thật là trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, Lệ Tuyết Chúc này thế nhưng lại khó chơi như thế.

Không biết Dịch Trần hiện tại thế nào rồi.

Mỗi ngày buổi sáng đều là mình giúp y mặc y phục. Y có nhớ là phải mặc thêm y phục vào buổi tối hay không?

Mỗi ngày đều do mình tự tay nấu nướng cho y dùng. Y liệu có thể nuốt trôi đồ ăn người khác làm hay không?

Mỗi ngày buổi tối mình đều phải đi xem xem y có đắp hảo chăn hay không. Buổi tối y có thể cảm lạnh không?

Nỗi lòng càng thêm tán loạn.

“Ngộ Ngôn, Ngộ Ngôn, mau tới đây giúp ta mài mực nào!” Cao hứng kêu, Lệ Tuyết Chúc ngồi ở sau bàn học, mạnh mẽ huy tay vào gọi Kỷ Ngộ Ngôn đến.

Lại hơi hơi thở dài, Kỷ Ngộ Ngôn dời bước đi qua, còn mang theo nụ cười bất đắc dĩ.

Thấy hắn tiến đến, Lệ Tuyết Chúc vội đứng lên, để cho hắn đứng ở bên cạnh mình, cố ý đem bức tranh gì đó đưa cho Kỷ Ngộ Ngôn xem.

Vừa nhìn thấy, Kỷ Ngộ Ngôn thật là sửng sốt một lát.

Đó là một bức họa vẽ hắn.

Tuy rằng không quá sắc sảo, bất quá đối với thần vận lại nắm chắc thập phần chuẩn xác. Hơn nữa bên cạnh còn có một hàng chữ làm cho người ta không biết nên khóc hay nên cười. Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần vô nhan sắc. *(Ngoảnh đầu nhìn lại một nụ cười mị hoặc chúng sinh, lục cung son phấn cũng thành vô nhan sắc)*

“Đây là.....” Quay đầu muốn nói, Kỷ Ngộ Ngôn nhìn thấy chính là –

Đôi môi của Lệ Tuyết Chúc áp sát lại.

Vội vàng lui bước trốn tránh, Lệ Tuyết Chúc lại bắt được cánh tay Kỷ Ngộ Ngôn trước đó, khiến cho hắn không thể lui về phía sau. Lại thêm võ công của hắn không địch lại Lệ Tuyết Chúc được gia tộc chân truyền, mắt thấy sẽ bị hôn lên hai gò má.

Một đạo kiếm khí phá nát cửa sổ mà vào đúng lúc ngăn cách hai người.

Kiểm thể này thật sự là vừa nhanh vừa chuẩn, một kiếm đánh tới cách hai người không đến nửa tấc, hơn nữa lại không phạm đến họ. Trừ bỏ Lệ Tuyết Chúc bị rút vài cọng tóc.....

Kỷ Ngộ Ngôn vọt ra cửa, nhưng một người cũng không thấy.

Bất quá hắn dĩ nhiên biết là ai, đang muốn đuổi theo, lại nghe Lệ Tuyết Chúc kêu lên: “Đứng lại!”

“Biểu thiếu gia còn có chuyện gì phân phó?” Kỷ Ngộ Ngôn theo lời ngừng lại, làm cho Lệ Tuyết Chúc cảm thấy thật ngoài ý muốn.

“Người của ta..... Không được rời khỏi ta!” Lệ Tuyết Chúc nhìn hắn, hơi hơi ngắc càm.

Kỷ Ngộ Ngôn cũng nhìn hắn, nhưng không nói chuyện, vẫn chỉ tươi cười như trước.

“Ngộ Ngôn, ngươi là người thông minh, mấy ngày trôi qua mặc dù không lâu, nhưng vẫn có thể biết được cá tính của ta. Đã muốn, nhất định sẽ có trong tay.”

Nghe vậy, Kỷ Ngộ Ngôn tươi cười càng thêm sâu sắc, ánh mắt lại dần dần chuyển sang lạnh như băng, “Biểu thiếu gia..... Người không thấy là rất kỳ quái sao?”

“.....”

“Một thiếu hiệp mới chịu tang phụ mẫu, chịu khổ diệt môn, hiện tại chuyện nên nghĩ đến..... Tựa hồ không nên là việc này; hay là..... Phương thức biểu đạt bị thương của biểu thiếu gia ngươi cùng người bên ngoài bất đồng?” Kỷ Ngộ Ngôn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt bắn ra lẳng mang.

Lệ Tuyết Chúc lúc này mới hiểu được mục đích của hắn không phải là muốn đuổi theo, mà chính là muốn cùng mình ngã bài.

Hai người đối diện sau một lúc lâu, rốt cục vẫn là Lệ Tuyết Chúc dời đi tầm mắt trước.

“Biểu thiếu gia yên tâm, chỉ cần không có đại sự gì, Ngộ Ngôn cũng không phải người lăm miêng. Vậy..... Ngộ Ngôn cáo lui trước.” Vẫn cúi đầu, thu hồi ánh sáng nơi đáy mắt, Kỷ Ngộ Ngôn lui về phía sau ra khỏi cửa phòng, xoay người rời đi.

Thất bại nhìn theo phương hướng hắc biến mất, ngã ngồi dựa vào ghế dựa, Lệ Tuyết Chúc bình sinh lần đầu chân chính nếm được tự vị thất bại.

Kỷ Ngộ Ngôn, người đến tột cùng là ai?

Chính là..... Người ta muốn tìm sao?

Được rồi được rồi, nói đến đây thôi, các vị khách quan hắc là biết Kỷ Ngộ Ngôn đến nơi nào rồi đúng không....

Nếu không..... Người cũng thật sự là quá mức ngu ngốc rồi..... Khụ khụ..... Thỉnh mọi người tha thứ cho mỹ nhân ta nhanh mồm nhanh miệng, chúng ta tiếp tục nói.

Đúng vậy, Kỷ Ngộ Ngôn đương nhiên là đến Thiên viện.

Nhưng thời điểm hắc đến, trong thiên viện không có một ai; như vậy Mộ Dung Dịch Trần đâu?

Hắc hiện tại..... Ân..... Kỳ thật..... Ân..... Chính là..... Đang làm chuyện trường châm nhân.....

Muốn hỏi ta cái gì là làm chuyện trường châm nhân ư, đó không phải là..... cái chuyện nhìn lên người ta sao.....

Đương nhiên, việc này cũng không phải do Mộ Dung Dịch Trần chủ ý, mà là do vừa nãy y thấy một màn kia, ngực thật sự rất là đau, cảm xúc quá mức hỗn loạn, dưới tình trạng hỗn loạn như vậy nên không để ý mà đi đến một khoảng sân hẻo lánh, hơn nữa rất không khéo mà nghe thấy thanh âm quái dị kia.

Kết quả của lòng hiếu kỳ chính là thấy được hết thấy mọi chuyện trước mắt.

Hơn nữa đều là người quen của nhau, một người đại ca Mộ Dung Thanh Trần của mình, một người thư đồng Lãnh Tịch Phi của hắc.

Hai người thân thể đều trần trụi, lấy tư thế kỳ quái ôm lẫn nhau.

Lãnh Tịch Phi ở phía dưới không ngừng kêu khóc, cũng một mực cầu xin tha thứ; nhưng đại ca không hề có một chút ý tứ thoái nhượng nào, cho dù mồ hôi chảy đầy mặt.

Kỳ quái, bình thường đại ca không phải vẫn luôn rất sợ làm đau Tịch Phi sao? Như thế nào.....

Nhưng cẩn thận nhìn lại, biểu tình trên mặt Tịch Phi tựa hồ rất khoái nhạc rất thỏa mãn, đại ca cũng đang không ngừng hôn môi an ủi hắn.....

Mặt Mộ Dung Dịch Trần mặc danh kỳ diệu đỏ bừng.

Hơn nữa, trong tầm mắt mông lung, Tịch Phi biến thành Ngô Ngôn, đại ca, biến thành chính mình.

Đây là..... Đây là.....

Không rõ chính mình tại sao lại đột nhiên có ý tưởng kỳ quái như thế, Mộ Dung Dịch Trần bị chính mình dọa sợ tới mức nói không nên lời.

Y cũng không biết Mộ Dung Thanh Trần cùng Lãnh Tịch Phi đang làm cái gì, hết thấy đều là phản ứng của trực giác; đỏ mặt cũng là theo phản xạ tự nhiên mà có, hơn nữa tưởng tượng đến Kỷ Ngô Ngôn, trên mặt cơ hồ như muốn nóng lên.

Lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, nhưng cũng may Mộ Dung Dịch Trần định lực đủ, còn có thể thi triển thân pháp lạng lẹ lui trở ra, chạy vội trở về Thiên viện.

Kỷ Ngô Ngôn bên kia lòng cũng đang nóng như lửa đốt.

Y không ở Thiên viện còn có thể đi nơi nào?

Nhị thiếu gia bình thường nhất định sẽ không đến nơi nào khác.

Ngại thân phận miễn cảm của mình ở Mộ Dung gia, Mộ Dung Dịch Trần bình thường cơ hồ là đại môn bất xuất nhị môn bất mại, mọi việc đều do Kỷ Ngô Ngôn chuẩn bị.

Người ở một bên nhìn vào, Mộ Dung Nhị thiếu gia mấy năm nay lại càng tuyệt tình lãnh đạm hơn.

Nhưng Kỷ Ngô Ngôn hiểu rõ, y chỉ là đem nỗi đau của chính mình chôn dấu thật sâu, càng ngày càng cố gắng học cách khoác một chiếc áo kiên cường để ngụy trang chính mình.

Kỳ thật, bên dưới lớp vỏ kiên cường, y vẫn là tiểu hài tử mà mình gặp năm đó, có chút không được tự nhiên có chút thiện lương lại khát vọng thân tình yêu thương.

Hơn nữa, càng miễn cảm, càng dễ dàng bị tổn thương, đối thế sự cũng càng thêm không dám tin tưởng, càng sợ hãi hiện tại sẽ mất đi một thứ gì đó — tỷ như chính mình.

Mình thích Mộ Dung Dịch Trần.

Hai năm trước sau khi xác định tâm ý của chính mình, trong lòng Kỷ Ngộ Ngôn cũng không hề trải qua cái gì gọi là giằng giụa trong đạo nghĩa. Ý muốn duy nhất là được ở lại bên cạnh y, chỉ có mình mới có thể toàn tâm thương y, chiếu cố y.

Trong đầu cũng chưa bao giờ có ý niệm cần y đáp lại tâm ý của chính mình

Này đối với Kỷ Ngộ Ngôn mà nói, quá mức cao xa không thể thành.

Đối với tình trạng trước mắt mà nói hẳn đã thấy thỏa mãn rồi. Y vẫn để ý đến mình.

Có như vậy là đủ rồi.

Bất quá, thật không biết y đã tức giận thành bộ dáng gì rồi. Cho dù tức giận như thế nào cũng được, mình nhất định phải đến xem y, xác định y không có việc gì mới an tâm được.

Lại than nhẹ một tiếng, một lần nữa dựa vào bên cạnh cửa nhìn ra xung quanh, lúc này tầm mắt Kỷ Ngộ Ngôn cơ hồ đọng lại, hiện ra một thân ảnh quen thuộc.

“Nhị thiếu gia, ” Kỷ Ngộ Ngôn tâm trạng lo lắng rốt cục cũng thả lỏng, vội vàng xuất môn, chạy qua nói: “Người đi đâu vậy, Ngộ Ngôn hảo lo lắng.”

Mộ Dung Dịch Trần lại giống như chưa hề nghe thấy, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, cúi đầu trực tiếp đi vào phòng.

Hộc, Kỷ Ngộ Ngôn đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, nhưng vẫn vội vàng bước theo, tiếp nhận áo choàng y cởi xuống, lại dâng một ly trà nóng mới vừa pha tốt. Mộ Dung Dịch Trần tiếp nhận uống vài ngụm, sau đó giao lại cho Kỷ Ngộ Ngôn để hắn đặt xuống, nhưng vẫn một mực không chịu nhìn hắn.

Kỷ Ngộ Ngôn trong lòng càng lúc càng nóng nảy, nghĩ muốn nhìn thần sắc của Mộ Dung Dịch Trần, nhưng y lại cúi mặt rũ tóc xuống không cho mình thấy.

Cho dù bằng tuyết thông minh như Kỷ Ngộ Ngôn, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ phải bối rối đứng ở tại chỗ, cẩn thận nói: “Nhị thiếu gia, Ngộ Ngôn biết sai rồi, người không cần sinh khí được không. Có muốn phạt thế nào, Ngộ Ngôn đều chịu, nhưng..... Đừng không để ý ta.”

Lời nói phía sau càng lúc càng nhỏ lại, đã muốn có chút hương vị ghen ngào.

Mộ Dung Dịch Trần trong lòng cả kinh, vội vàng ngẩng đầu la lên: “Ta nào có không để ý tới người, chính

là.....”

Vừa ngẩng đầu lên liền gặp mặt nhàn khuynh quốc của Kỷ Ngộ Ngôn, Mộ Dung Dịch Trần lại vội vàng quay đầu.

Kỷ Ngộ Ngôn lúc này mới phát hiện mặt y đỏ đến lợi hại, cũng phát giác mới ba ngày không gặp y đã gầy đi rất nhiều, càng lo lắng y bị bệnh, liền vội đưa tay sờ trán y.

“Đừng đụng vào ta!”

Bị Mộ Dung Dịch Trần đẩy ra, Kỷ Ngộ Ngôn cả kinh lui vài bước mới đứng vững lại được thân hình.

Cái này thật đúng là một câu cũng không nói ra được.

Đáng thương cho hắn nào đâu biết rằng, Nhị thiếu gia của hắn bởi vì động ý niệm nên mới sợ hắn đụng vào, không phải đang giận đối hắn, lại càng không phải là do chán ghét hắn.

Nhìn nhìn tay của mình, lại nhìn nhìn Kỷ Ngộ Ngôn không dám tin nhìn chính mình, trong lòng Mộ Dung Dịch Trần không phải chỉ một câu “Hối hận” là có thể hình dung.

Mắt nhìn Kỷ Ngộ Ngôn sắc mặt càng ngày càng trắng, vẻ mặt cũng dần dần hóa đau buồn, trong lòng mình cũng càng lúc càng khẩn cấp, muốn giải thích lại không biết nên nói từ đâu.

Chẳng lẽ phải nói với hắn khi này mình thấy cái gì? Rồi lại nói chỉ cần hắn đụng vào một chút thì thân thể của mình lập tức giống như bị thiêu cháy? Loại chuyện mất mặt như thế này quả thực là không có cách nào nói ra khỏi miệng được, hơn nữa y vốn không giỏi nói chuyện, cho nên lúc này ngay cả bịa đại một lời nói dối cũng không thể.

Kỷ Ngộ Ngôn mãnh liệt đè nén tình cảm đang bốc lên trong lòng, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, dáng vẻ sâu thẳm nói: “..... Nhị thiếu gia nếu mệt mỏi thì hãy nghỉ ngơi trước đi, Ngộ Ngôn đi xuống.....”

Lời còn chưa nói xong, nhoáng một cái Mộ Dung Dịch Trần đã đứng ngay trước mặt nắm chặt cánh tay hắn, cả giận nói “Người muốn đi đâu? Chỗ của Lệ Tuyết Chúc?”

“Không..... Ta.....”

Phần sau chưa kịp nói, Kỷ Ngộ Ngôn đã không thể tiếp tục nói và cũng không biết phải làm sao để nói.

Nguyên nhân..... Đương nhiên là bị một người nào đó hôn.

Mà người này..... Không phải Mộ Dung Nhị thiếu gia của chúng ta thì còn ai vào đây?

Lấy chuyện này mà nói, hiển nhiên là một ví dụ thực vô cùng thất bại. Nói về tư chất tốt đẹp của Kỷ Ngộ Ngôn và Mộ Dung Dịch Trần, thì tuyệt đối trăm phần trăm không xứng đôi.

Bất quá nếu chỉ là một cái hôn, thì hiển nhiên lại là một cái tư vị càng thêm thất bại.

Không có cả kỹ xảo, càng không có cả hưởng thụ, cảm giác duy nhất của hai người là vô cùng đau đớn.

Lúc này Mộ Dung Dịch Trần còn không biết cái gì gọi là “Hôn”.

Y không giống như đại ca Mộ Dung Thanh Trần ham vui, có nhiều bằng hữu xã giao, thật lâu trước kia đã nếm hết tư vị huân thưởng rồi; so với hắn, không gian cuộc sống của Mộ Dung Dịch Trần hiển nhiên phong bế nhiều lắm, cũng đơn thuần nhiều lắm.

Y kéo Kỷ Ngộ Ngôn qua cần xuống một ngụm, thuần túy chỉ là muốn cần xuống mà thôi; nói theo cách khác, chính là bản năng.

Tuy rằng quả thực cũng bị chuyện của Mộ Dung Thanh Trần cùng Lãnh Tịch Phi ảnh hưởng, nhưng y thật không biết phải làm như thế nào. Vì thế, thần cánh hoa xinh đẹp của Kỷ Ngộ Ngôn chậm rãi đỏ ửng, chậm rãi sưng lên, chậm rãi chảy máu.....

Nếu nói Mộ Dung Dịch Trần tốt xấu vẫn là có cảm giác “muốn”, như vậy Kỷ Ngộ Ngôn thuần túy là bị động tiếp nhận rồi.

Bởi vì mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với Mộ Dung Nhị công tử, tuy rằng yêu Mộ Dung Dịch Trần như vậy, nhưng đối với cái phương diện này, Kỷ Ngộ Ngôn quả thật cũng rất ít khi tiếp xúc, thật sự là biết rất ít.

Cho nên đối với việc Lệ Tuyết Chức câu dẫn, hắn mới có thể bình tĩnh thản nhiên như vậy. Lệ Tuyết Chức hoàn toàn không biết con người mình khát vọng cư nhiên lại có một phương diện như vậy, hoàn toàn không hiểu cũng là một nguyên nhân rất trọng yếu.

Bởi vậy ngay lúc Mộ Dung Dịch Trần trúc trắc gần như thô bạo “Cần”, hắn hoàn toàn coi động tác này giống như trừng phạt.

Bất quá hình thức có hơi đặc biệt một chút.....

Kỳ thật, nếu lúc này Kỷ Ngộ Ngôn hiểu được hàm nghĩa của động tác hiện tại thoát nhìn như loạn thất bát tao này, như vậy có lẽ hai người sau này sẽ không có cái khúc chiết kinh thiên động địa kia, vô lâm nói không chừng cũng sẽ bớt đi rất nhiều tử thương.

Bất quá, này cũng là do hậu nhân cảm khái mà thôi, nhìn thấy hai người không hiểu được nhau cảm khái mà thôi.

Đợi tới khi Mộ Dung Dịch Trần tỉnh ngộ thoát khỏi hành vi này, chính là lúc trong miệng Kỷ Ngộ Ngôn tràn đầy mùi máu tươi.

Thoáng dời ra một chút khoảng cách, y thấy rõ bi thương trong mắt Kỷ Ngộ Ngôn.

Một chút hoang mang, một chút hỗn loạn, còn có một chút dấu vết tan vỡ.

Vì thế Mộ Dung Dịch Trần cũng hiểu lầm, y đem ánh mắt Kỷ Ngộ Ngôn trở thành không tình nguyện cùng miễn cưỡng. Nghĩ đến chuyện hấn ôm lấy chính mình, không phải là cùng một cảm giác.

Vậy rốt cuộc là cảm giác gì, Mộ Dung Dịch Trần cũng không thể hiểu nổi.

Tình yêu tới quá mức tự nhiên cũng quá mức thuận lợi, thế cho nên đã nở ra một đóa hoa, nhưng người dường ra nó lại vẫn không rõ tên của nó là gì.

Chỉ biết đó là một nguyện vọng.

Hy vọng hấn có thể vĩnh viễn bồi ở bên cạnh mình, hy vọng hấn sẽ luôn mỉm cười trong lòng mình, hy vọng hấn có thể cho mình hạnh phúc, mà mình, cũng có thể cho hấn hạnh phúc.

Kỳ thật, Kỷ Ngộ Ngôn bất quá vẫn còn tưởng rằng Nhị thiếu gia vẫn đang tức giận với hấn, nên thương tâm mà thôi. Thấy y ngừng động tác đang định mở miệng giải thích với y, lại thấy Mộ Dung Dịch Trần làm một động tác chó có lên tiếng.

Mạnh mẽ kéo Kỷ Ngộ Ngôn ngồi xuống, Mộ Dung Dịch Trần lấy hòm thuốc ra bắt đầu thượng dược cho hấn.

Trên môi có vết thương bị cắn phá, miệng vết thương chung quanh còn có chút dấu răng thâm màu, nhan sắc thoát nhìn cũng có chút sung huyết.

Dưới đáy lòng thâm mắng chính mình vài câu, Mộ Dung Dịch Trần thật sự đau lòng vô cùng, một cảm giác trống rỗng mạnh mẽ dâng lên, lại nhìn ánh mắt Kỷ Ngộ Ngôn đã sắp khôi phục được thần sắc mỉm cười bình thường, Mộ Dung Nhị công tử thật sự là kiềm chế không được rống lên.

“Vết thương của ngươi ra sao cũng không biết nói một tiếng?!”

Thanh âm lớn đến mức làm cho Kỷ Ngộ Ngôn ngẩn ra, bất quá lập tức cười càng thêm vui vẻ.

Hoàn hảo, y vẫn còn lo lắng cho mình.

Hơn nữa bộ dáng như vậy, xem ra đã không còn tức giận.

Nghĩ như vậy nên cả gương mặt đều hiện lên ý cười trong suốt, tựa như bảo quang (*ánh sáng của bảo vật*) khiến người người ngây ngẩn.

Mộ Dung Dịch Trần nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, tất nhiên là cực hận, thực hận không thể xốc hắn lên hung hăng đánh cho vào cái. Nhưng nếu đứng lên..... Đừng nói là đánh, ngay cả lúc thượng được hơi mạnh tay một chút, làm cho hắn đau cũng đã luyến tiếc, thêm vào đó; mắng lại càng không đành lòng nói ra, vừa mới thấy hắn ghen ngào đích nói “Chính là..... Đừng không để ý ta”, mắt cũng ầm ầm lệ quang.

Người như vậy hận không được, đánh không xong, mắng lại luyến tiếc, vậy nói mình làm sao mới tốt đây?

Muốn vĩnh viễn ở bên cạnh hắn. Nhưng mới vừa rồi đã biết là hắn không muốn a.

Dưới tay cẩn thận thượng được, tâm tư của Mộ Dung Dịch Trần không biết đã dẫn đo biết bao nhiêu lần rồi.

Cuối cùng được thượng xong, kết quả không sai biệt lắm cũng phải đi ra. Hiện tại không muốn, ngày sau nguyện ý cũng không giống nhau? Tóm lại Ngộ Ngôn là của mình, ai dám đến cướp..... Gặp thần sát thần gặp phạt sát phạt!

Kỷ Ngộ Ngôn nhìn Mộ Dung Dịch Trần sắc mặt âm tình bất định đồ được cho mình, không biết y nghĩ tới cái gì, càng không biết Mộ Dung Nhị công tử đã quyết định một chuyện vô đoán lại bá đạo như thế, hắn chỉ sợ y gặp phải chuyện phiền lòng mà thôi. Rồi lại không dám hỏi, chỉ có cách thật cẩn thận nhìn y.

Mãi cho đến khi không sai biệt lắm thượng được xong rồi, Mộ Dung Dịch Trần sắc mặt cũng dịu xuống không ít, Kỷ Ngộ Ngôn lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đang muốn nói chuyện, lại nghe ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm của Lệ Tuyết Chúc, “Nhị biểu ca, Ngộ Ngôn, bá phụ muốn chúng ta đến tiền thính một chuyện, hình như có chuyện lớn gì đó!”

Này thanh âm phẳng phát tình thiên phích lịch, ngân lên khiến hai người trong phòng cũng phải chấn động, đột nhiên từ trong không khí bắt mình đồng thời tỉnh táo lại, lúc này mới cảm nhận được khi này tim mình đập nhanh tới mức nào.

Lệ Tuyết Chúc không phải một người khách khí, lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hắn lời còn chưa dứt, người đã đá văng ra cửa phòng xông vào, qua lại vài lần cũng đã hiểu được tám chín phần mười tình hình trong phòng. Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn thần sắc quái dị, sắc mặt ửng

hồng, hơn nữa vết thương trên môi Ngô Ngôn, chỉ bằng kinh nghiệm phong nguyệt của Lệ Tuyết Chúc, làm sao không ngộ ra được đạo lí.

Bất quá hẳn vừa mới ở nơi đó ăn khổ của Kỷ Ngô Ngôn, lần này đến cũng ngoan ngoãn không dám nói gì, chỉ đứng dẫn thuyết minh Mộ Dung Hưng Đức muốn bọn họ cùng nhau đến đại thánh.

Nhìn hẳn thần sắc trịnh trọng, hơn nữa lại vì chuyện mới vừa rồi, Mộ Dung Dịch Trần tạm thời cũng đã quên chuyện tìm hẳn tính sổ, sau đó cùng Kỷ Ngô Ngôn và Lệ Tuyết Chúc đến tiền thánh.

Thời điểm đến, mọi người gần như đã đến đông đủ.

Mộ Dung Hưng Đức cùng Vệ Lưu Sương ngồi ở chủ vị, sắc mặt thập phần không tốt, Mộ Dung Linh Nhiên ngồi ở bên cạnh bọn họ, chỉ còn thiếu Mộ Dung Đại công tử cùng Lãnh Tịch Phi.

Thấy bọn họ tới, Vệ Lưu Sương đầu tiên là thở dài một hơi, sau đó lắc đầu nhìn về phía trượng phu của mình, hy vọng hẳn sẽ nói. Mộ Dung Hưng Đức ý bảo bọn họ trước ngồi xuống, đợi sau khi tất cả đều ngồi vào chỗ của mình mới trầm mặc một hồi lâu, nhìn nhìn lại Mộ Dung Dịch Trần, lúc này mới mở miệng.

“Hôm nay gọi các người đến đây, cũng không phải vì chuyện quang minh chính đại gì, ” Mộ Dung Hưng Đức nhìn quanh khắp nơi, thanh âm mặc dù vang dội, nhưng thần sắc lại thập phần âm trầm, “Tục ngữ nói, việc xấu trong nhà không thể để ngoại nhân biết, nhưng chuyện này các người sớm hay muộn cũng sẽ biết, hiện nay nói đến bất quá cũng là vì có cái để chuẩn bị mà thôi, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện gì, Mộ Dung gia phải có công đạo, tốt xấu các người trong lòng cũng có cái để tỏ.”

Mọi người nghe xong lời này đều ngẩn ra, lời này ngấm ra thật sự là quỷ dị.

Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngô Ngôn liếc mắt nhìn nhau một cái, nghiễm nhiên là ăn ý mười phần; Lệ Tuyết Chúc cầm tách trà trên bàn uống vài ngụm không nói chuyện; Mộ Dung Linh Nhiên cũng yên lặng không nói gì, nhưng trong lòng tựa hồ lại rất dâm chiêu.

Mộ Dung Hưng Đức ngừng lại một chút, lúc này mới tiếp được nói, lại nắm chặt hai đấm, “Bắt đầu từ ngày hôm đó, Mộ Dung thế gia Đại công tử Mộ Dung Thanh Trần bị trục xuất khỏi gia môn, từ nay về sau không còn là con cháu của Mộ Dung gia ta; ngày mai ta sẽ phát ra minh chủ lệnh, thông cáo cho toàn bộ võ lâm biết chuyện này.”

“Cha người đây là.....” Mộ Dung Linh Nhiên hiển nhiên thập phần ngoài ý muốn, vội nhìn về phía Mộ Dung Dịch Trần, nhưng chỉ phát hiện vẻ thản nhiên trên mặt y, lại không hề biết rằng, Nhị ca của nàng đang gắt gao nắm chặt lấy tay của Kỷ Ngô Ngôn bên dưới cái bàn.

Mộ Dung Linh Nhiên một trận thất vọng cùng đau khổ, đương nhiên là do mối tương liên huynh đệ sâu

đậm mà khản cấp, đang muốn nói tiếp, lại nghe một người nói: “Bá phụ, này đến tột cùng là chuyện gì, vì sao đối đại biểu ca như thế?”

Người nói chuyện đúng là Lệ Tuyết Chúc.

Nghe xong lời này Mộ Dung Hưng Đức không lên tiếng, ngay cả Vệ Lưu Sương cũng chỉ thở dài một tiếng không đáp lại.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Hưng Đức lại nhìn chăm chăm Mộ Dung Dịch Trần rồi mới tiếp tục nói: “Hôm nay sau giờ Ngọ, ta vừa vặn gặp một người từ trong sân yên lặng dùng khinh công thượng thừa rời khỏi, trong lòng nghi hoặc, liền đi vào nhìn thử xem, ai ngờ..... Lại nhìn thấy chuyện cầu thả của Mộ Dung Thanh Trần cùng Lãnh Tịch Phi. Ta lập tức bắt bọn họ thề từ nay về sau không lui tới gặp nhau, bắt Mộ Dung Thanh Trần đáp ứng phải cưới vợ trong thời gian sớm nhất. Hắn lại nói nguyện ý buông bỏ mọi thứ của Mộ Dung gia rồi mang Lãnh Tịch Phi rời đi, từ nay về sau không còn là người của Mộ Dung gia nữa.”

Hắn từng câu từng chữ đều là “Mộ Dung Thanh Trần”, hoàn toàn không còn giống như ngày thường thân thiết gọi nhi tử của mình là “Thanh nhi”, hiển nhiên đã không còn coi hắn là người của Mộ Dung gia.

Nhưng chuyện Kỷ Ngộ Ngôn lo lắng kinh ngạc nhất lúc này không phải là chuyện này.

Lão gia trong lúc nói vẫn luôn nhìn Nhị thiếu gia a, chẳng lẽ người làm cho lão gia phát hiện bọn Tịch Phi, chính là Nhị thiếu gia; chẳng lẽ lão gia nghĩ, là Nhị thiếu gia cố ý dẫn hắn phát hiện Tịch Phi cùng đại thiếu gia?

Kỳ thật Kỷ Ngộ Ngôn sở liệu không kém, Mộ Dung Hưng Đức đúng là nghĩ như vậy.

Người hắn nhìn thấy, đúng là lúc Mộ Dung Dịch Trần kinh hoàng thất thổ ấy. Vừa hạ quyết tâm trục xuất một đứa con ra khỏi gia môn, đồng thời hắn cũng cảm thấy thất vọng đối với đứa con này. Dịch Trần làm như vậy là vì cái gì? Xem ra bất quá cũng là vì vị trí vô lâm minh chủ tương lai này. Đích xác, không có ca ca, cơ hội của y lớn hơn rất nhiều.

Hơn nữa không chỉ có Mộ Dung Hưng Đức, ngay cả Vệ Lưu Sương cùng Mộ Dung Linh Nhiên cũng có ý nghĩ tương tự.

Chỉ có một mình Kỷ Ngộ trong lòng Ngôn âm thầm sốt ruột.

Mộ Dung Dịch Trần lúc này trong lòng cũng tràn đầy ảo não cùng tự trách.

Xem ra là chính mình hại ca ca cùng Tịch Phi, bây giờ nên làm gì mới tốt đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, phương pháp đều là không ổn, lại hốt nhiên không biết thân nhân đối với mình đã sinh

hiếu làm.

Âm thầm nhìn Mộ Dung Dịch Trần một hồi, Mộ Dung Hưng Đức tự nhiên nhìn ra vẻ hối hận của y, lại càng chắc chắn ý nghĩ của chính mình.

Quên đi quên đi, cái này cũng chỉ có lợi với y. Mộ Dung Hưng Đức dưới đáy lòng thầm nói như thế, y nếu đã nghĩ như vậy thì không cho y cũng vô phương.

“Dịch Trần, về sau phải dựa vào người rồi.” Mộ Dung Hưng Đức pha câu thâm ý nói.

Chỉ tiếc Mộ Dung Dịch Trần không để ý.

Mà Lệ Tuyết Chúc, thủy chung vẫn ở bên cạnh uống trà, lẳng lặng đem hết thấy thu vào tầm mắt. Mà lúc dưới đáy lòng hắn âm thầm cuồng tiếu, lại không biết rằng, mọi hành động của hắn, cũng đã dừng ở trong một đôi mắt dị thường xinh đẹp.

Cứ như vậy, giữa đám người tâm tư bất đồng, Mộ Dung Thanh Trần đã không còn là người thừa kế của Mộ Dung gia, này cũng có nghĩa là hắn từ nay về sau cùng vô lâm minh chủ vô duyên.

Mà Mộ Dung Dịch Trần, ở giữa phong ba sóng gió, đã trở thành minh chủ bạch đạo tương lai, chấp chưởng một nửa vận mệnh thần thoại của vô lâm.

6. Chương 6

Chuyện xưa nói tới đây, tin rằng đã có rất nhiều người đang rất lo lắng không thôi vì sự hiếu làm của thân nhân đối với Mộ Dung Dịch Trần.

Bất quá như vậy không khỏi quá sớm rồi. Phải biết rằng, Mộ Dung Thanh Trần bị Mộ Dung gia xoá tên, chỉ là sự kiện thứ hai trong những đại sự của vô lâm năm này.

Cuối tháng ba, Mộ Dung Hưng Đức phát ra minh chủ lệnh, đem việc này thông cáo với thiên hạ; đầu tháng tư, thời điểm phụ phụ Mộ Dung đang muốn tìm kiếm lương duyên cho tiểu nữ nhân đã đến tuổi cập kê, tin tức này không thua gì sự kiện phát sinh trong ba tháng kia, giống như ôn dịch từ Mộ Dung sơn trang lan tràn ra chung quanh.

Mộ Dung gia độc nhất nữ nhân Mộ Dung Linh Nhiên, cùng với đại tài tử nổi danh thiên hạ, cũng từng là ân sư của nàng — Văn Tĩnh Khuynh, bỏ trốn.

Vệ Lưu Sương sau khi biết được tin này tức khắc té xỉu, Mộ Dung Hưng Đức nổi trận lôi đình, lập tức phái

ra năm lộ cao thủ ven đường đuổi giết, thề rằng không bắt được bọn họ trở về tuyệt không buông tha.

Này cũng không trách được Mộ Dung Hưng Đức nhẫn tâm.

Mộ Dung gia ba tháng sau, sẽ cùng Đường môn Xuyên Thục đám hỏi, hơn nữa cả thiên hạ gần như đều biết, ngay cả ngày lành cũng đã chọn hảo, hành động này của Mộ Dung Linh Nhiên không thể nghi ngờ chính là đã hung hăng cho hai nhà một cái tát thật mạnh. Nếu không tỏ vẻ một chút, Mộ Dung gia đích xác không thể trả cho Đường môn một cái công đạo. Vì thế Mộ Dung gia phải ra lực lượng tinh nhuệ nhất, hợp tác cùng lực lượng của Đường môn tróc nã hai người.

Làm như thế, Mộ Dung Hưng Đức kỳ thật cũng có suy tính của chính mình, hẳn nghĩ rằng, chỉ có phải ra lực lượng tương đồng với Đường môn, như vậy mới có thể bắt được hai người đồng thời bảo trụ tánh mạng của bọn họ. Nếu không chiếu theo tổ pháp tàn nhẫn của Đường gia, Linh Nhiên có thể sẽ bỏ mệnh ngay lập tức; còn bên Văn gia tuy rằng không phải vô lâm môn phái, nhưng cũng là thư hương danh môn, tánh mạng của Văn Tĩnh Khuynh cũng không thể qua loa được.

Nhưng chuyện của thiên hạ, thường thường vẫn có một chút kỳ quái như vậy; tựa như sợi tóc rõ ràng thẳng tắp, thế nhưng nó lại cố tình phải đan xen chồng chéo vào nhau, làm cho người ta ảo não vô cùng, cũng làm cho hậu nhân nhiều lời bàn luận.

Cao thủ hai nhà được phân làm lộ thứ nhất phải ra đuổi giết Mộ Dung Linh Nhiên cùng Văn Tĩnh Khuynh, hữu khứ vô hồi (*có đi không có về*). Phảng phất tựa như một hòn đá nhỏ nhỏ bị quăng vào giữa vực sâu âm u không thấy đáy, ngay cả một tiếng “bùm” nhỏ nhỏ cũng không thể nghe ra.

Ngay sau đó, lộ thứ hai được phái ra ngoài.

Sau đó là lộ thứ ba, lộ thứ tư, đều như đá chìm đáy biển, đừng nói hồi âm, ngay cả một thi thể cũng không tìm được.

Thời điểm phải ra lộ thứ ba, Mộ Dung Hưng Đức cùng Đường môn chương đà – Đường Duy Phong đã có chút nóng nảy; đợi đến khi liên lạc giữa bọn họ cùng với người của lộ thứ tư hoàn toàn bị chặt đứt, bọn họ rốt cuộc không thể tiếp tục ngồi yên. Vì thế lộ thứ năm lại được phái ra, đây chính là những cao thủ tối tinh anh của Mộ Dung gia cùng Đường môn, cũng chính là bản thân Mộ Dung Hưng Đức cùng Đường Duy Phong.

Đầu tháng tư giờ Dần (3-5h), Mộ Dung Hưng Đức ly khai Mộ Dung gia mà hắn đã bảo hộ mười mấy năm, này là lên đi, cùng với các tâm phúc của mình lặn lẽ rời khỏi vị trí vô lâm đệ nhất thế gia, để lại thê tử cùng hài tử của mình, còn có một tòa trang viên tựa như một thành trì trống rỗng.

Không nhanh không chậm, ngay tại buổi tối bọn họ rời đi, những khách nhân chờ đợi hồi lâu đã tìm tới cửa.

Đây là lần đầu tiên Kỷ Ngộ Ngôn nhìn thấy Văn Tĩnh Khuynh cầm trong tay một vật gì khác ngoài sách cùng trúc phiến để đánh vào tay.

Hắn cầm trong tay, chính là một chiếc tỳ bà, một chiếc tỳ bà được đúc bằng sắt.

Văn Tĩnh Khuynh hiện tại đã ba mươi lăm tuổi, trong suốt mười năm Kỷ Ngộ Ngôn gặp mặt hắn, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một vật gì đó, có thể xứng đôi với hắn hơn thi thư; bất quá ngay tại trước mắt, Kỷ Ngộ Ngôn cũng tìm được rồi.

Tỳ bà nữ tử bình thường vẫn dùng, ở trong tay Văn Tĩnh Khuynh hiển nhiên càng thêm thập phần phù hợp, bởi vì những nơi nó bước qua, chính là bất tận tiên huyết (*máu tươi lênh láng*). Mà Văn Tĩnh Khuynh tay gảy tỳ bà, cũng giống như đang cầm một quyển tuyệt bản cổ thư (*sách cổ có 1 ko 2*), thành thạo mà hưng phấn; thậm chí, thời điểm bọn hạ nhân vẫn thường cùng hắn tới lui ngã xuống dưới chân, hắn còn ngâm một thủ thi.

Ức mai hạ Tây Châu, chiết mai kí Giang Bắc. Đơn sam hạnh tử hồng, song tấn nha sò sắc. Tây châu tại hà xử? Tây tương kiều đầu độ. Nhật mộ bá lao phi, phong xuy ô cử thụ. Thụ hạ tức môn tiền, môn trung lộ thúy điền. Khai môn lang bất tối, xuất môn thái Hồng Liên. Thái liên nam đường thu, liên hoa quá nhân đầu. Đề đầu lộng liên tử, liên tử thanh như thủy. Trí liên hoài tụ trung, liên tâm triệt để hồng. Ức lang lang bất chí, ngưỡng thủ vọng phi hồng. Hồng phi mãn Tây Câu, vọng lang thượng thanh lâu. Lâu cao vọng bất kiến, tấn nhật lan can đầu. Lan can thập nhị khúc, thủy thủ minh như ngọc. Quyển liêm thiên tự cao, hải thủy dao không lục. Hải thủy mộng du du, quân sầu ngã diệc sầu. Nam phong tri ngã ý, xuy mộng đảo Tây Châu. (*ai có thông tin bài thơ này xin send cho N với. N chỉ biết bài này tự “Tây Châu trừ – Tây Châu khúc”*)

Lắng nghe thì đúng là Tây Châu khúc, nếu không phải đã thấm quá nhiều huyết tinh, thì thực sự quả cũng có một ít tư vị hương diễm triền miên; bất quá hiển nhiên, Kỷ Ngộ Ngôn lúc này đã không còn bất kỳ cảm giác gì. Văn Tĩnh Khuynh một đường chém giết, đảo mắt đã tới trước cửa Thiên Viện, mà thiết tỳ bà trong tay hắn, cũng đánh về phía Kỷ Ngộ Ngôn.

Cơ hồ là bản năng, Kỷ Ngộ Ngôn vọt tới thiết tỳ bà trong tay hắn, làm cho Văn Tĩnh Khuynh trong lòng cả kinh, phải biết rằng lấy chiêu phá giải này của hắn mà nói, chính là trực diện lấy lực đối lực đánh thẳng vào thiết tỳ bà, lại dùng nội lực phụ trợ phá giải.

Nhưng Văn Tĩnh Khuynh cũng không hề lo lắng, bởi vì hắn biết nội lực của Kỷ Ngộ Ngôn không đủ, một chưởng hạ xuống này, thật sự không chết cũng trọng thương, Kỷ Ngộ Ngôn hoa dung nguyệt mạo cũng sẽ hủy trên tay hắn.....

Bất quá may mắn chính là chúng ta vẫn còn một diễn viên nữa.

Trong giây phút chỉ mảnh treo chuông này, Mộ Dung Dịch Trần một kiếm cản lại thiết tỳ bà, lực đạo vô cùng mạnh, ma sát khiến cho kiếm cùng thiết tỳ bà tóe ra những tia lửa sáng chói.

Văn Tĩnh Khuynh một kích bất thành, lập tức triệt thủ, tỳ bà trong tay vũ động đáp chiêu kín không kẽ

hở, công kích đại huyệt toàn thân Mộ Dung Dịch Trần, hoàn toàn là muốn đẩy hắn vào chỗ chết; nhưng cho dù đang ở dưới thế công sắc bén của hắn, Mộ Dung Dịch Trần vẫn bình tĩnh ứng đối, đơn giản phất tay huy kiếm, đã có thể lập tức nghiêng kín cản được sát chiêu của Văn Tĩnh Khuynh.

Kỷ Ngộ Ngôn mới từ quỷ môn quan quay lại, tự nhiên xác nhận rằng mình phải rời đi trước, để cho Mộ Dung Dịch Trần tâm vô bạng vụ mới tốt, nhưng lại không cách nào có thể bỏ lại y rời đi được, chỉ có thể ở bên cạnh gấp đến độ không biết làm thế nào mới tốt.

Như vậy nhìn, trong sân hai người càng đánh càng hăng, chỗ binh khí tiếp xúc xuất ra tử khí, hiển nhiên là đang dùng nội lực, cái này giống như có chút sai lầm, nhất định là không chết cũng trọng thương.

Kỷ Ngộ Ngôn đang sốt ruột, lại nghe thấy một người cười nói: “Sư huynh, không cần tốn khí lực, mẫu thân của biểu ca đang ở trên tay ta, sẽ không sợ hắn không ngoan ngoãn theo chúng ta đi.”

Theo phương hướng tiếng cười quay đầu lại, Kỷ Ngộ Ngôn nhìn thấy, đúng là thiếu niên không lâu trước đây được thân thủ của hắn cứu giúp. Hắn lúc này một tay chế trụ Vệ Lưu Thương, một sợi chỉ bạc quấn quanh tay kia của hắn siết lấy cổ nàng.

Toàn bộ trang một trăm hai mươi bảy người, một trăm hai mươi bảy mạng người, không hề lưu lại một người còn sống. Toàn bộ đều bị sợi tơ cực mảnh siết lấy cổ, cắt đứt yết hầu.

Tin tức vài ngày trước nghe được rõ ràng hiện lên trong đầu Kỷ Ngộ Ngôn, lúc này hắn mới phát giác, chính mình vẫn luôn xem thường thiếu niên kêu “Lệ Tuyết Chúc” này.

Hai người trong viện lúc này vẫn chưa ngừng tay, nhưng nhìn kỹ thì có thể thấy được Mộ Dung Dịch Trần đã không còn chiến ý, nhưng Văn Tĩnh Khuynh vẫn không chịu dừng tay, cứ như vậy, Mộ Dung Dịch Trần liền tự nhiên rơi xuống thế hạ phong. Cao thủ đối chiêu vốn không được phân tâm, Mộ Dung Dịch Trần bất giờ có thể nói là cực kỳ nguy hiểm, mắt thấy sẽ bị hạ dưới tay Văn Tĩnh Khuynh.

“Sư huynh! Chẳng lẽ ngay cả lời nói của sư phụ ngươi cũng không nghe sao?” Lệ Tuyết Chúc kêu lớn, ngữ khí mang theo uy hiếp, nhưng cũng thành công làm cho Văn Tĩnh Khuynh ngừng lại; mẫu thân ở trên tay Lệ Tuyết Chúc, Mộ Dung Dịch Trần đương nhiên cũng không dám vọng động, chỉ là mắt lạnh đồng thời nhìn thẳng Văn Lệ hai người, vừa đi đến bên cạnh Kỷ Ngộ Ngôn, bảo hộ hắn ở phía sau.

Nhận thấy động tác của hắn, Lệ Tuyết Chúc vi sai nói: “Nhị biểu ca, ngươi yên tâm đi, hai người các ngươi sẽ không bị tách ra, sư phụ muốn, không phải một mà là một đôi.....”

Hắn lúc này còn có thể kêu Mộ Dung Dịch Trần là “Nhị biểu ca”, hoàn toàn không hề cảm thấy hổ thẹn, tựa hồ còn cực kỳ dễ gọi. Khi nói chuyện ánh mắt lại nhìn chằm chằm Văn Tĩnh Khuynh, rồi dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được nói: “Sư huynh, người trong lòng có chủ ý gì ta rất rõ ràng, muốn thừa dịp này giết bọn họ, để cho bọn họ hai người không phải chịu khổ. Đây hảo thì hảo, nhưng rồi làm sao công đạo với sư phụ, chẳng lẽ ngươi muốn đem tất cả sai lầm đổ lên đầu ta, đến lúc đó tiểu mỹ nhân của ngươi biết được, ngươi cũng dễ nói chuyện hơn.”

Văn Tĩnh Khuynh lắng nghe lời hần nói, cũng không phản bác, chỉ gắt gao nắm chặt hai tay, hết sức ảm nhẫn.

Lệ Tuyết Chúc thấy hần như thế cũng cảm thấy vừa lòng, lúc này mới đem Vệ Lưu Sương giao cho hần, đảo mắt nói với Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn: “Tại hạ Thập Nguyệt Cung chủ tọa hạ nhị đệ tử Lệ Tuyết Chúc, cung thỉnh Mộ Dung thiếu hiệp cùng Kỷ thiếu hiệp thân chinh đến Thập Nguyệt Cung một lần, mong rằng nhị vị có thể thông cảm cho khổ tâm của cung chủ.”

Nói xong hần nhẹ nhàng vỗ tay vài tiếng, liền có mười hai Hắc y nhân nâng ba cỗ kiệu đi tới.

Nói xong liền bước tới, bất quá khinh công của hắc y nhân lại thập phần kỳ quái, không chỉ không thể nghe thấy tiếng bước chân, hơn nữa tựa hồ khi đi lại ngay cả đầu gối cũng không hề gập duỗi, mà chỉ thẳng tắp bay tới trước mắt, tựa như cương thi.

Lệ Tuyết Chúc thấy bọn họ đã tới trước mặt, trước bảo Văn Tĩnh Khuynh đem Vệ Lưu Sương đưa vào cỗ kiệu cuối cùng, lúc này đối với hai người khác làm một tư thế “Thỉnh”.

Mộ Dung Dịch Trần trong lòng biết không còn lựa chọn nào khác, nhưng vẫn không cam tâm, lại nhìn Vệ Lưu Sương từ đầu tới đuôi một chút động tác cũng không có, không khỏi đối Lệ Tuyết Chúc nói: “Người làm gì nương của ta?”

Lệ Tuyết Chúc nhìn khuôn mặt lo lắng của Kỷ Ngộ Ngôn, lại nhìn Mộ Dung Dịch Trần, “Hắc hắc” cười, đối y nói: “Nhị biểu ca yên tâm, nàng chỉ bị ta điểm huyết nói mà thôi, trong nửa canh giờ là có thể cởi bỏ; nhưng nếu qua thời gian này, mà không có độc môn điểm huyết thủ pháp giải huyết của ta..... Chỉ sợ cả đời cũng đừng tưởng sẽ có thể đứng lên lần nữa.”

Nghe vậy ánh mắt Mộ Dung Dịch Trần cơ hồ muốn phun ra lửa, Kỷ Ngộ Ngôn vội vàng gắt gao bắt lấy tay hần, đối hần nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Thiên ngôn vạn ngữ, đều hiện lên bên trong con ngươi đen ánh đối diện Mộ Dung Dịch Trần.

Mộ Dung Dịch Trần lúc này mới miễn cưỡng ngăn chặn cơn tức giận bùng nổ, lãnh khí một lần nữa đông lại trên mặt, yên lặng ngồi vào cỗ kiệu đã được chuẩn bị tốt.

Thấy y đã lên, Kỷ Ngộ Ngôn cũng leo vào một cỗ kiệu khác, trước lúc đi vào còn liếc mắt nhìn Lệ Tuyết Chúc một cái.

Một cái liếc mắt này khiến hô hấp Lệ Tuyết Chúc cứng lại, chỉ cảm thấy ánh mắt của hần giống như xuyên thấu chính mình, soi rõ vào tận trong linh hồn nơi chưa bao giờ bị người chạm qua.

Bất quá hần vẫn rất nhanh ổn định lại cảm xúc, sau đó gọi người bịt kín hai mắt người trong kiệu, rồi kéo Văn Tĩnh Khuynh qua, cùng nhau xuất phát đến Thập Nguyệt Cung.

Lúc đầu còn chưa cảm giác được, nhưng sau lại, Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần đã dần dần phát giác ra điểm cổ quái của cỗ kiệu này.

Có lẽ là bởi vì võ công của người nâng kiệu kỳ dị làm cho người ta không cảm giác được phương hướng di động, có lẽ là bởi vì bịt mắt, tóm lại là ngồi ở trong kiệu không thể biết được không gian thay đổi cùng thời gian bị xói mòn, hay nói cách khác, chính là bọn họ không thể biết mình sẽ bị mang đến nơi nào.

Đợi cho Lệ Tuyết Chúc vì bọn họ xốc lên kiệu liêm, thời điểm cởi bỏ bịt mắt, hai người thế nhưng lại có loại cảm giác dường như đã bị cách ly khỏi thế gian rồi. Mà tất cả những cảnh vật nhìn thấy, đã chứng thật ý tưởng của bọn họ.

Nơi Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần tới là một cái động ngầm thiên nhiên rộng rãi, nhưng lại hoàn toàn bất đồng so với huyết động bình thường, ánh sáng trong sơn động không tối cũng không ám, thạch nhũ chung quanh vách tường lộ ra ánh huỳnh quang, không ngừng lóe ra, nhưng lại làm cho vẻ mặt người ta có chút mê loạn.

Vội vàng ổn định tâm thần, Mộ Dung Dịch Trần lập tức cảm thấy phương vị của những tảng đá đó hiển nhiên là một loại trận thể thiên nhiên nhi sinh, trận pháp tuy rằng đơn giản, nhưng lại dễ dàng làm cho người ta bị mê hoặc, không tự giác liền hướng đến trung tâm thạch động, đi về phía huỳnh quang thạch lớn nhất nơi đó.

Tảng đá này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ là được chế tác tựa như một bình thai, chung quanh nó còn có một hồ nước tròn bao quanh ước chừng trên dưới mười trượng, cự thạch hoàn mỹ quay chung quanh trung gian vòng tròn.

“Đừng có xem thường thủy đàm này, cái gọi là hắc thủy vị nga mao trầm chính là để nói nó.” Lệ Tuyết Chúc nhìn bọn hắn, trong tay vẫn kèm hai bên Vệ Lưu Sương.

Đồng thời lấy lại bình tĩnh, Kỷ Ngộ Ngôn tự nhiên hiểu được ý tứ của hắn, nếu như có người bị huỳnh thạch mê hoặc, vậy sẽ trượt chân ngã vào trong đàm, hóa thành thủy quỷ. Hơn nữa nước trong đàm cũng không thể đi thuyền, như vậy để qua được bên kia chỉ có dựa vào khinh công.

Nhưng khoảng cách mười trượng này, nói dài không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, phải lẳng không bay qua không phải không có khả năng, nhưng cũng không phải chuyện đơn giản gì.

Mấy người nhìn nhau vài lần, Lệ Tuyết Chúc hừ lạnh một tiếng, ôm Vệ Lưu Sương vẫn đang mê man đề khí bay qua bờ bên kia. Hắn tuy rằng ôm một đại hoạt nhân (*người lớn còn sống*), nhưng động tác vẫn hành vân lưu thủy, thành thạo vô cùng, hiển nhiên là phản phúc nhiều lần quen tay hay việc; thấy hắn đã qua, Văn Tĩnh Khuynh cũng theo sau phi thân qua bờ bên kia.

Lúc này chỉ còn Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần hai người người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người,

lại không biết vì cái gì trên mặt có chút nóng lên.

Sau một lúc hạo lâu, nhìn thấy người đối diện đã có chút không kiên nhẫn, Kỷ Ngộ Ngôn mới dõn bước đến trước mặt Mộ Dung Dịch Trần, bắt đắ dĩ nói: “Nhị thiếu gia, có thể mang Ngộ Ngôn qua không?”

Mộ Dung Dịch Trần thật vất vả quay đầu, nhưng như thế nào cũng không dám nhìn mặt Kỷ Ngộ Ngôn, lại đợi một hồi mới chậm rãi vươn tay vòng qua người Kỷ Ngộ Ngôn, đồng thời cũng cảm thấy hô hấp chính mình có chút dồn dập.

Hai thiếu niên trẻ tuổi thân thể lần đầu tiên gắ gao dán sát với nhau, tuy nói là vẫn cách vài lớp y phục, khả đường cong mềm mại kia, hương thơm thân thể kia, xúc cảm co dãn kia, lại rõ ràng xuyên qua lớp vải dệt kín đáo áp lên làn da lẫn nhau, làm cho hai người tim đập đồng thời nhanh hơn.

“Ừ, các người nhanh lên a, cộ xát cái gì đó?” Lệ Tuyết Chúc ở đối diện có chút nôn nóng, không thể phủ nhận, hiện nay trong miệng hẩn ẩn chút ghen tuông.

Hơi hơi nhắm mắt, Mộ Dung Dịch Trần hít sâu một hơi, đang muốn đề khí, lại mở miệng nhẹ nhàng nói: “Ôm chặt.” Vì thế không dám nghĩ đến người trong lòng mình nữa, Mộ Dung Dịch Trần triển khai thân pháp bay về phía bờ bên kia.

Tiếng gió gào thét mà qua, thổi qua bên tai cũng thổi qua chóp mũi, dẫn theo một chút mùi hương thơm ngát.

Đây là hương vị của Ngộ Ngôn.....

Không hề quay đầu lại, nhưng Mộ Dung Dịch Trần sâu sắc biết rằng người bên cạnh mình lúc này có bao nhiêu mê người.

Da thịt hoạt nị tuyệt nhuận, chiếc cổ như noãn ngọc áp lên người mình; mi mục thanh lệ, quang hoa lóe sáng động lòng người; còn có thần cánh hoa mềm mại, chính mình đã từng nếm qua, tư vị kia tuyệt vời đến độ nào, câu nhẩn nhẩn tâm đến cỡ nào..... Làm cho chính mình thẳm nghĩ muốn càng nhiều càng nhiều.....

Trong lòng bỗng dưng rung động, Mộ Dung Dịch Trần nháy mắt chân khí tán loạn, hai người đồng thời rơi thẳng xuống dưới.

Một trận bối rối, Mộ Dung Dịch Trần nhìn về phía Kỷ Ngộ Ngôn, lại thấy trong đôi mắt xinh đẹp phi phàm kia không hề có chút sợ hãi.

“Nhị thiếu gia..... Người a.....” Tựa hồ còn mang theo một tia dung túng, Kỷ Ngộ Ngôn sủng nịch cười, bày ra tư thế một chương phản thủ, dự định sẽ đem Mộ Dung Dịch Trần đẩy đến bờ bên kia.

Một thạch tử đúng lúc bắn qua, Mộ Dung Dịch Trần ôm sát lấy eo Kỷ Ngộ Ngôn, mũi chân ở thạch tử điểm một chút, mượn lực của thạch tử phi lên phía trên huỳnh thạch. Nhưng lại hơn nửa ngày cũng không buông tay ôm hân ra.

“Nhị thiếu gia.....” Kỷ Ngộ Ngôn nhắc nhở gọi, lại phát giác thân mình Mộ Dung Nhị công tử hơi hơi run rẩy.

“Nhị thiếu gia.....” Lần này là thanh âm lo lắng, Kỷ Ngộ Ngôn đang muốn nói, lại bị chặt chẽ chế trụ cổ tay, lực độ vô cùng lớn, làm cho hân cảm thấy cổ tay gần như bị siết đứt.

“Không được!” Thanh âm Mộ Dung Dịch Trần vội vàng còn kèm theo tức giận, “Không được làm như vậy nữa!”

Mộ Dung Dịch Trần vẻ mặt đầy giận dữ, nhưng đối với người ít có biểu tình như y mà nói thì chính là đã động tới chân hỏa rồi, bất quá cuối cùng vẫn chỉ là một chút điệu bộ, mang theo âm rung mà thôi.

Kỷ Ngộ Ngôn đương nhiên biết y nói cái gì, ngực không khỏi một trận ngọt ngào, lại phát hiện người đang ôm lấy mình vẫn chưa hết run rẩy. Lại nhìn vào con người của y, một nỗi sợ hãi ẩn sâu trong đó.

Chậm rãi, tựa như bị hòa tan trong mật đường ngọt ngào, lại tựa hồ mang theo một chút khổ cùng một chút đau.

“Sẽ không, sẽ không, thật sự sẽ không, ta cam đoan.....” Hai tay ôm lấy lưng Mộ Dung Dịch Trần chậm rãi vuốt ve, một lần lại một lần trấn an đứa nhỏ đang chấn kinh này, Kỷ Ngộ Ngôn cảm thấy hốc mắt hơi hơi nóng ướt.....

Mắt lạnh nhìn một màn này, Lệ Tuyết Chúc ánh mắt lộ ra oán độc, đảo mắt lại chạm phải ánh mắt đánh giá của Văn Tĩnh Khuynh.

“Ta giúp bọn hân bất quá là sợ không thể công đạo với sư phụ mà thôi.....” Giải thích thừa thừa, Văn Tĩnh Khuynh biết, cũng chỉ có lúc này, sư đệ một thân kham liên của hân mới có thể lộ ra vẻ bối rối ứng với tuổi tác của hân.

Không dung Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn nhiều lời, Lệ Tuyết Chúc ấn xuống cơ quan trong tay, theo vài tiếng nổ âm vang, huỳnh thạch bàn thai bắt đầu phát động, chậm rãi nâng lên. Đồng thời, cửa huyết động cũng chậm chậm mở ra, nguyên lai dung động này là do người từ phía đào xuyên qua, sau đó lại dùng mấy chục cái cương trụ để khổng chế cả thạch đỉnh mở ra khép vào.

Phương pháp kinh người này, ngay cả Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần cũng có chút run sợ, xem ra Thập Nguyệt Cung quả thật là nơi thần bí nhất trên giang hồ.

Đợi cho bọn họ lên tới đỉnh, đi ra khỏi huỳnh thạch bàn thai, mới phát hiện chỗ mình đang đứng, là bên

trong một đại sảnh bố trí xa hoa.

Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần vừa thấy là ở trong phòng, đáy lòng đều chợt lạnh.

Nếu là ở ngoài Thập Nguyệt Cung, có lẽ còn có thể thừa lúc bọn họ phòng bị lơ lửng mà hành động; nhưng hôm nay xem ra ở trung tâm Thập Nguyệt Cung thế này, có muốn chạy trốn chỉ sợ còn khó hơn lên trời, xem ra nơi Lệ Tuyết Chúc dẫn bọn hắn đến, chính là một cái thông đạo tiến cung, hơn nữa còn dễ vào khó ra.

Hai người tâm tư thay đổi thật nhanh, lại bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng ho khan.

Thanh âm không lớn, lại tựa hồ ngay tại bên tai, nhưng lại khiến kẻ khác phân không rõ phương hướng, lúc trái lúc phải, trước sau mơ hồ.

Lệ Tuyết Chúc cùng Văn Tĩnh Khuynh vừa nghe thanh âm này sắc mặt đều biến đổi, người cũng lập tức cúi người quỳ xuống đất, đồng thanh cung kính nói: “Thiên thu muôn đời, uy trạch tứ hải, đệ tử Lệ Tuyết Chúc, Văn Tĩnh Khuynh, cung nghênh cung chủ.”

Nghe vậy Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần cũng cảm giác được bên tai chấn động, không khỏi đồng thời nhìn về phía trước điện, muốn nhìn một cái xem thư Thập Nguyệt Cung cung chủ thần bí này bộ dáng ra sao.

Trên giang hồ có người sinh có người tử, mỗi một khắc đều có nhân sinh, mỗi một khắc cũng có nhân tử, không ai có thể tính toán được số lượng sinh tử của người trong giang hồ.

Mà so với sinh tử của người trong giang hồ còn thường xuyên biến ảo hơn chính là những lời đồn đãi về cung chủ Thập Nguyệt Cung.

Có người nói, hắn thân cao bảy trượng, sức mạnh vô biên; có người nói, hắn không có hình thể, đi lại như gió; có người nói, hắn bất tử bất diệt, thiên thu bất hủ; cũng có người nói, trích tiên chuyển thế, phán nhân sinh tử.

Bất quá bất luận đồn đãi như thế nào, thì vẫn có một điều được xác định, đó chính là — Thập Nguyệt Cung cung chủ tất nhiên không phải là một nhân vật bình thường, thần kỳ đến mức cho dù hắn có là yêu quái ba đầu sáu tay, chỉ sợ cũng chẳng ai cảm thấy kỳ quái.

Như vậy, hiện tại xuất hiện trước mắt bọn Kỷ Ngộ Ngôn lại là cái dạng người gì ni..... Không phải là nói người, mà là muốn nói cái dạng quỷ thần yêu ma gì đó kia.

Kỳ thật, bọn họ nhìn thấy, chỉ là một thiếu niên thực thẹn thùng mà thôi.

Ước chừng chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, so với Lệ Tuyết Chúc tựa hồ còn nhỏ hơn một chút, sắc mặt tái nhợt, mang theo thần sắc như có bệnh trong người, thỉnh thoảng còn ho khan. Da mặt hắn tựa hồ rất mỏng, bộ dáng như rất sợ phải nhìn thấy người lạ. Ánh mắt chỉ tiếp xúc với Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn một chút, lập tức sợ hãi lảng tránh, có chút co rúm ngồi trên chính tọa to lớn. Mà Lệ Tuyết Chúc cùng Văn Tĩnh Khuynh, cũng cố gắng làm tốt phận sự che chắn trước mặt hắn, cách ly hắn với người khác.

Bất quá thiếu niên này lại làm một chuyện, hắn thổi một hơi, về phía Vệ Lưu Sương.

Thực thần kỳ, Vệ Lưu Sương vẫn mê man lại chậm rãi mở mắt.

Mặc kệ tin hay không, hắn dựa vào một hơi khí lực này, đã giải khai huyết đạo bị phong bế sắp đến cực hạn của Vệ Lưu Sương.

Sau khi lm xong chuyện này, thiếu niên hướng Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần ngại ngại cười cười, giống như rất sợ hành động của hắn sẽ thất thố.

Hành động này không thể nghi ngờ là đã làm cho hai người bọn họ âm thầm lắp bắp kinh hãi, bất quá trình khiếp sợ của bọn họ hiển nhiên so không lại với Vệ Lưu Sương.

Phải biết rằng, nàng vừa rồi còn đang nằm trong phòng ngủ của mình, như thế nào tỉnh lại tới nơi này?

Có phải hay không còn đang nằm mơ?

Nàng nghĩ như vậy, không tự chủ được liền đem ý nghĩ biểu hiện lên trên mặt, cũng khiến cho thiếu niên hứng thú, tựa hồ đã khiến hắn dần dần quên đi sợ hãi.

Vì thế hắn cẩn thận kêu lên: “Tuyết Chúc, đem lễ vật ta tặng bọn họ lấy ra đi.” Thanh âm nho nhỏ, khỏe mắt cũng có chút lo lắng nhìn người hắn muốn đưa lễ vật.

Lệ Tuyết Chúc xoay người khom lưng đáp “Vâng”, thanh âm cẩn thận, so với lúc bình thường vẫn điệu ngoa tùy hứng hoàn toàn bất đồng. Lại dừng một hồi lâu, mới nói: “Dẫn tới đi.”

Từ xa đến gần, tiếng bước chân tập tễnh truyền tới, chờ cho đệ tứ mặc hắc y tiến vào, Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần mới nhìn rõ, bọn họ mang vào hiển nhiên lại là một vị thai phụ (*phụ nữ có thai*).

“Giết..... Khụ khụ..... Nàng, ” Thanh âm ngại ngại thẹn thùng xuyên qua truyền đến, thiếu niên ngồi ở thượng vị tuy rằng vẫn mang thần sắc có bệnh, lâu lâu còn ho khan vài tiếng, nhưng vẫn có thể truyền đạt

ý tứ một cách rõ ràng. Thấy bọn hắc vẫn không hề động đậy, vì thế lại bổ sung nói: “Giết nàng, ta liền có thể..... Khụ khụ..... Buông tha nàng.”

Từ “Nàng” này ý chỉ chính là con tin Vệ Lưu Sương.

Vệ Lưu Sương lúc này cũng đã hiểu được tình cảnh của bản thân, tuy rằng không rõ tiền căn hậu quả, nhưng nàng cũng nhìn ra chính mình hiện nay đã là công cụ để địch nhân bức bách đứa con của mình.

“Không, Địch Trần không được.” Nhìn thấy trong mắt hải tử của mình đã bắt đầu tụ tập hàn quang, Vệ Lưu Sương giãy dụa sốt ruột nói, cũng rất mau chóng bị điểm huyết đạo một lần nữa.

Nàng tuy rằng rất sợ đứa con này, nhưng dù sao cũng là do mình mười hai tháng hoài thai mà sinh hạ cốt nhục, làm sao có thể nhìn y làm ra chuyện không bằng cảm thú như thế.

Đồng thời, Mộ Dung Dịch Trần cũng đang cân nhắc trong lòng, y biết dưới tình huống này mình hoàn toàn không có lựa chọn, hoặc là một thi hai mệnh, hoặc là giết chết mẫu thân của mình.

Bên khinh bên trọng, đạo nghĩa cùng thân tình..... Kiếm trong tay giờ lên lại buông xuống, không thể lựa chọn.

Thai phụ dưới chân thê thảm cầu xin tha thứ, Lệ Tuyết Chúc bên kia lại lấy chỉ bạc siết chặt cổ mẫu thân, thiếu niên trên đài che miệng cười đắc ý.....

Mộ Dung Dịch Trần trong lúc nhất thời lâm vào khốn cảnh tiến thoái lưỡng nan chưa bao giờ có.

7. Chương 7

Mộ Dung Dịch Trần biết mình không thể rút kiếm, bởi vì đối với một nữ tử tay trái gà không chặt hơn nữa còn mang thai như vậy, y vô luận như thế nào cũng không hạ thủ được.

Vì thế ánh mắt y chậm rãi hướng về phía Lệ Tuyết Chúc đứng ở cách đó không xa, xem ra chính mình chỉ có thể thử mạo hiểm một lần, phải một kích tất sát y mới có thể bảo trụ tánh mạng của mình cùng mẫu thân. Nhìn tư thế chế trụ mẫu thân cùng trình độ đề phòng của hắc, Mộ Dung Dịch Trần nhanh chóng phán đoán ra rằng bản thân chỉ có một phần thắng.

Nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác, đành phải thử một lần vậy.

Đang lúc Mộ Dung Dịch Trần hạ quyết tâm rút kiếm, một người lại giành trước rút lấy kiếm bên hông y.

Phải biết rằng, muốn cướp kiếm của Mộ Dung gia nhị thiếu gia không phải chuyện dễ dàng gì, tốc độ rút kiếm, cùng thủ pháp đều phải cực kỳ mau lẹ chuẩn xác, đương nhiên, còn phải có một điều kiện trọng yếu, chính là Mộ Dung Nhị thiếu gia không hề có phòng bị với hắn.

Như vậy hiện nay, người hội đủ tất cả các điều kiện đó, cũng chỉ có..... Kỷ Ngộ Ngôn.

Đúng vậy, Kỷ Ngộ Ngôn đoạt kiếm của Mộ Dung Dịch Trần, nhưng cũng chẳng cầm nó đi chém ai; mà là tà tà chỉ về phía một người — thiếu niên ngồi ở thủ vị, Thập Nguyệt Cung cung chủ.

Một động tác này của hắn, Lệ Tuyết Chúc cùng Văn Tĩnh Khuynh cũng đã xuất ra mười tám loại phản ứng, chiêu thức vũ khí nhanh chóng phong bế thượng, trung, hạ tam lộ của Kỷ Ngộ Ngôn, chỉ cần hắn dám có một chút vọng động, lập tức máu tươi lênh láng.

Mà thiếu niên tái nhợt gầy yếu phía sau bọn họ cũng đã dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, tựa hồ như chờ mong biểu hiện của hắn.

Lúc này, Kỷ Ngộ Ngôn động, lần đầu tiên không chút băn khoăn đến ánh mắt lo lắng của người bên cạnh.

Nhưng hắn động không phải là tay cầm kiếm, mà là..... Chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hắn ngẩng đầu lên.

Trong trí nhớ Mộ Dung Dịch Trần, không biết bắt đầu từ khi nào, Kỷ Ngộ Ngôn giống như luôn có thói quen cúi đầu.

Cúi đầu bất đắc dĩ mỉm cười, tựa hồ là vẻ mặt mà mình, cũng như mọi người thường thấy nhất. Thu liễm mi mục, khóe mắt cùng vẻ mặt lạnh nhạt, vô hạn ôn nhu sắc sảo, cấu thành “Kỷ Ngộ Ngôn” vô cùng quen thuộc của y.

Cẩn thận lục lợi trong đầu, Mộ Dung Dịch Trần rõ ràng phát giác, chính mình thế nhưng lại không hề có ấn tượng với Ngộ Ngôn ngang nhiên ngẩng đầu.

Mà giờ phút này, Kỷ Ngộ Ngôn lại ngẩng đầu lên.

Hắn ngẩng đầu lên!

Sau đó, hắn nở nụ cười.

Thời điểm Mộ Dung Dịch Trần lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Ngộ Ngôn, hắn vấp chân bị ngã, trên mặt bắn vô cùng, làm cho kẻ luôn luôn yêu sạch sẽ là y không quá thích.

Thời điểm Mộ Dung Dịch Trần lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo của Kỷ Ngộ Ngôn, là sau khi hắn dùng khăn lau đi vết dơ trên mặt, khi đó tuy rằng hắn tuổi còn nhỏ, nhưng tuyệt sắc như vậy vẫn làm cho đại ca Mộ Dung Thanh Trần của mình phải sợ đến ngã ghế, cũng làm cho y cảm thấy choáng váng.

Trong thời gian mười năm về sau, Mộ Dung Dịch Trần cảm thấy mình đã thấy được hết tất cả các biểu tình của hắn, cảm thấy cho dù dung nhan của hắn lệ khả khuynh quốc, nhưng dù thế nào thì mình cũng đã có được chút miễn dịch với mỹ mạo của hắn.

Nhưng hiện tại, lúc này nơi đây, Mộ Dung Dịch Trần cũng đường đường chính chính ngậy đại, không, phải nói là có chút choáng váng.

Không chỉ có hắn, ngay cả thiếu niên ngược ngùng kia, cũng trừng lớn mắt nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, sau một lúc lâu không hề có thanh âm gì phát ra.

Lệ Tuyết Chúc há to miệng, rớt cuống tay cơ hồ giữ không được Vệ Lưu Sương nữa.

“Đinh” một tiếng, thiết tỷ bà trong tay Văn Tĩnh Khuynh rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thật lớn, nhưng vẫn không có lấy nửa người bừng tỉnh.

Người duy nhất không bị nụ cười này mê hoặc, chính là Vệ Lưu Sương bị điểm huyết đạo, còn đang trong tình trạng hôn mê.

Tất cả mọi người cảm thấy có chút say, thân mình nhẹ nhàng bay bay, tựa hồ như trôi nổi giữa không trung.

Nguyên lai trên đời này, còn có thứ so với rượu càng thuần càng thêm say lòng người.

Nguyên lai thật sự có người, có thể nhất tiểu thiên hạ túy.

“Xem đủ chưa?” Kỷ Ngộ Ngôn thanh âm nhẹ nhàng, nhưng qua tai mọi người lại như sấm sét ngang trời, thân mình đồng thời run lên, mọi người lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Kỷ Ngộ Ngôn không có thừa lúc bọn họ thất thần mà ra tay, không nắm chắc phần thắng, hắn không thể để cho mẫu thân của Nhị thiếu gia mạo hiểm như vậy.

Ở phương vị bất đồng đánh giá Kỷ Ngộ Ngôn, Mộ Dung Dịch Trần, Lệ Tuyết Chúc, Văn Tĩnh Khuynh trong lòng nghĩ đến chính là chuyện này, người này..... Thật sự là Kỷ Ngộ Ngôn bọn họ nhận thức sao? Ngộ Ngôn bọn họ nhận thức không có ánh mắt tự tin như vậy, Ngộ Ngôn bọn họ nhận thức không có lộ ra vẻ sắc bén như vậy, Ngộ Ngôn bọn họ nhận thức không có quang thải đoạt mục như vậy, Ngộ Ngôn bọn họ nhận thức cũng sẽ không nói chuyện như muốn gây sự như vậy.

Ngay cả Mộ Dung Dịch Trần, cũng cảm thấy mê hoặc, Ngô Ngôn vì sao đột nhiên phải giả bộ làm ra biểu tình như thế?

Hay là nói.....

Này mới là thật sự là Kỷ Ngộ Ngôn?

Đưa kiếm ngang về phía trước, Kỷ Ngộ Ngôn từng bước tới gần tọa ỷ rộng lớn của Thập Nguyệt Cung chủ.

Không biết vì cái gì, Kỷ Ngộ Ngôn như vậy lại khiến cho Văn Tĩnh Khuynh cùng Lệ Tuyết Chức không dám tới gần, chỉ có thể trở mắt nhìn hắn từng bước một đi lên bậc thang, càng bước càng gần.

Nhìn thấy hắn thần sắc hai người cũng càng lúc càng ngưng trọng, Kỷ Ngộ Ngôn mỉm cười, nhất phái thần thái phong lưu, dưới chân cũng không hề động, ngay tại tại chỗ xa xa cùng Thập Nguyệt Cung chủ giằng co.

Mà Thập Nguyệt Cung chủ lúc này, cũng tựa hồ đã thay đổi.

Hắn chậm rãi giãn ra thân mình khi này co cụm lại, sắc mặt tuy vẫn tái nhợt, nhưng đã chế trụ ho khan, hai mắt nguyên bản mờ đục cũng bắn ra tinh quang.

Từ trước lúc Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần tiến đến, hắn đã sớm phái người điều tra rõ năng lực võ công của bọn họ, cho nên lúc này mới không thất thố, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Kỷ Ngộ, trong lòng cũng dần dần có chút bồn chồn, chẳng lẽ tình báo của nhóm thám tử đều là sai, Kỷ Ngộ Ngôn này bất quá chỉ là giấu tài mà thôi?

Nghĩ như vậy, thân thể hắn cũng chậm chậm căng thẳng, vận sức chờ phát động.

Nhìn thấy ba người như khuôn đúc chữ kim (), Kỷ Ngộ Ngôn khóe môi khẽ nhếch, đưa tay nhặt lên thanh kiếm rớt trên mặt đất.

Thanh âm kim chúc cùng đá cẩm thạch va chạm thập phần thanh thúy, quang hoa phản xạ cũng thập phần chói mắt, khiến cho Thập Nguyệt Cung chủ cũng phải thu hồi nét mặt khờ dại càng thêm âm tình bất định.

“Cung chủ, ” Kỷ Ngộ Ngôn thần sắc bình tĩnh, không chút bối rối, tựa hồ hết thảy đều ở trong lòng bàn tay hắn, còn thần nhiên nói: “Các hạ muốn Dịch Trần giết người, bất quá là muốn tìm ra người kia thôi. Nếu hiện giờ đã tìm được, cần gì phải đại phí chu chương (*chỉ việc phí hoài công sức vào những chuyện không đâu*)?”

“Người nói cái gì?” Thập Nguyệt Cung chủ không mở miệng, Lệ Tuyết Chức đã muốn nhảy dựng lên, “Người nói mê sảng cái gì, tìm người cái gì, không cần tùy tiện ăn không nói có.”

Hắn mở miệng một tràng này nghe thì giống như là đang đạo huấn Kỷ Ngộ Ngôn, nhưng dưới đáy lòng Kỷ Ngộ Ngôn cũng hiểu được kỳ thật hắn đang giúp mình giải vây. Vì thế hơi cảm kích đối hắn cười cười, Lệ Tuyết Chúc lập tức một trận mặt đỏ tím đập, trong lòng thở dài liên tục. Trời của ta à, người nguyên bản đã là khuynh quốc khuynh thành, chẳng lẽ hiện tại thật sự phải cười cho thiên hạ khuynh đảo mới chịu dừng tay?

Thập Nguyệt Cung chủ cũng không để ý Lệ Tuyết Chúc, mà chỉ nhìn thẳng vào Kỷ Ngộ Ngôn; Kỷ Ngộ Ngôn vẫn cứ mỉm cười, rõ ràng khiến cho hắn không thể thông thấu được.

Sau một lúc lâu, Thập Nguyệt Cung chủ rốt cục nói: “Không tồi, vậy người ở nơi nào?”

Kỷ Ngộ Ngôn không nói, một đôi mỹ nhân nguyệt hoa lưu quang ánh lên dị thái (*ánh sáng kỳ lạ*) sòng sánh.

Thập Nguyệt Cung chủ tâm hồn bị hắn chấn nhiếp, chỉ cảm thấy người này thật sự là rất đẹp, lạc xuống nhân gian quả thật là sai lầm; thiên nhiên phong thái không ai sánh bằng, không phải người trong lòng mình vẫn ngày đêm mong nhớ thì là ai?

Vì thế thần quang trong mắt dần dần thu liễm, vẻ mặt rầu rĩ nói: “Đúng vậy, là người. Không phải người thì còn có thể là ai?” Nói xong lại nhìn Kỷ Ngộ Ngôn một hồi, mới nói: “Người theo ta đến đây đi.”

Cổ ý không nhìn về phía sau, Kỷ Ngộ Ngôn bước theo sau, lại bị một bàn tay nóng cháy nhấn trương nắm chặt lấy cổ tay.

“Không được đi, ta không cho người đi.” Người nói chuyện thanh âm lãnh ngạnh, nghe vào trong tai lại làm cho trong lòng Kỷ Ngộ Ngôn bội phần chua xót, muốn rút tay về, lại bị y nắm lại càng nhanh.

“Người đã quên rồi sao? Vừa rồi người đáp ứng ta..... Sẽ không làm chuyện như vậy, sẽ không làm.....”

Ngữ thanh rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng tựa như một tiếng thở dài, dung nhập vào trong không khí; nhưng từng chữ từng chữ này lại nện vào trong lòng Kỷ Ngộ Ngôn, tựa như ngàn cân búa tạ từng búa từng búa nện vào.

Mình làm sao không muốn chứ?

Làm sao không muốn vĩnh viễn ở lại bên cạnh y, làm sao không muốn vĩnh viễn cùng y một chỗ?

Chỉ là..... Không đành lòng a.....

Làm sao có thể nhẫn tâm thấy y khó xử, làm sao nhẫn tâm nhìn tay y vậy máu, làm sao nhẫn tâm nhìn y và mẫu thân càng thêm hiểu lầm, làm sao nhẫn tâm..... Nhẫn tâm nhìn y chau mày nhăn mặt, nhẫn tâm thấy y không vui?

Lại làm sao có thể nhẫn tâm thấy y bước vào con đường giống đại ca của y?

Thông minh mẫn tuệ như Kỷ Ngộ Ngôn, làm sao có thể không rõ tâm tư Mộ Dung Dịch Trần đang dần dần sáng tỏ.

Nếu cứ như vậy, có lẽ y sẽ yêu mình, có lẽ mình thật có thể cùng y song túc song tề, nếu không chia lìa; nhưng nhất định sẽ có một ngày sự việc bại lộ, đến lúc đó, chiếu theo cá tính của y nhất định sẽ không bỏ mình mà ly khai..... Mình làm sao có thể trở mặt nhìn y giống như Mộ Dung Thanh Trần, đeo xú danh trên giang hồ?

Cái gọi là huy kiếm đoạn tình, có phải chính là như thế này hay không.

Thành toàn cho y là tốt rồi, chính mình sẽ ra sao, nào có quan hệ gì?

Kỳ thật đoạn độc thoại vừa rồi của Kỷ Ngộ Ngôn, tất cả đều là dựa vào đoạn đối thoại năm bảy tuổi nghe lên được của phu phụ Mộ Dung, còn có lời đồn đãi ra vào mấy năm nay nữa. Lệ Tuyết Chúc cùng Văn Tĩnh Khuynh nếu là người của Thập Nguyệt Cung, như vậy Lệ gia diệt môn, Mộ Dung Linh Nhiên bỏ trốn, còn có rất nhiều cao thủ truy tung bọn họ bị mất tích, nhất định đã sớm có kế hoạch; nói không chừng ngay cả chuyện của Tịch Phi bọn họ cũng thoát không được liên can.

Sự việc lao sư động chúng (*khổ tâm dân dựng, kinh động mọi người*) như vậy, lại bắt Vệ Lưu Sương đến. Mục đích, tựa hồ chính là muốn để cho Mộ Dung Dịch Trần lựa chọn một con đường mà thôi.

Sự tình đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy, như vậy..... Có phải là vì lời tiên đoán “Nghịch” “Thực” kia hay không?

Thập Nguyệt Cung sẽ không phải là muốn tìm ra “Nghịch” để lợi dụng hấn đại náo giang hồ, phục hưng hắc đạo chứ.....

Đoán như thế, mới dẫn đến hành động vừa rồi của Kỷ Ngộ Ngôn.

Bị bọn họ cho là ma đầu chuyển kiếp hai mươi năm trước thì sao, Kỷ Ngộ Ngôn lúc này đã không còn lo lắng về chuyện đó.

Hiện tại thứ duy nhất lấp đầy đầu hấn, đều là ‘mình sắp phải rời khỏi người kia’.

“Nhị thiếu gia..... Người về sau làm việc phải tự mình bảo trọng.....” Kỷ Ngộ Ngôn chịu đựng đau đớn càng ngày càng mãnh liệt trên cổ tay, bình tĩnh nhìn Mộ Dung Dịch Trần, tuyệt không dám dời ánh mắt, “Lúc lạnh nhớ phải mặc thêm áo ấm; lúc ngủ phải đóng cửa sổ, ngắm trăng là chuyện tốt, nhưng sương khí ban đêm không được tốt.....”

“Cũng không được kén ăn, đồ ăn trù sư trong trù phòng làm cũng không tẻ lắm đâu, người hân là sẽ ăn quen thôi, sau này có thể chỉ hân làm đồ ăn.....”

“Đọc sách cũng không nên muộn quá, cũng đừng xem đến quên cả đốt đèn.....”

Hân càng nói, sắc mặt Mộ Dung Dịch Trần lại càng trắng.

Lần này hân thật sự phải rời khỏi chính mình sao?

Không phải đã nói nhất định sẽ không ly khai sao, không phải đã nói nhất định vĩnh viễn ở bên cạnh mình sao? Tại sao hân còn nói như vậy? Đây là ý gì? Là hết thấy công đạo khi hân không ở đây sao?

Văn Tĩnh Khuynh nhìn thấy bọn họ, thật sự là không đành lòng lại nhìn xuống, việc đã đến nước này, không thể nói hân không có áy náy với hai người. Nhưng hôm nay..... Đương đoạn tắc đoạn đi. Đảo mắt nhìn sắc mặt xanh mét của sư đệ mình, Văn Tĩnh Khuynh hạ lệnh nói: “Đem bọn họ tách ra.”

Vì thế..... Tình huống không khống chế được.

Vệ Lưu Sương vừa mới tỉnh lại không hề nghĩ rằng mình sẽ thấy được tình cảnh như vậy, một Mộ Dung Dịch Trần như vậy.

Mộ Dung Dịch Trần không ngừng tê rống đã muốn khàn cả giọng, khoảng ba bốn mươi hắc y nhân thêm Lệ Tuyết Chức cùng Văn Tĩnh Khuynh, mới có thể đem Mộ Dung Dịch Trần ngăn cách với Kỷ Ngộ Ngôn; bởi vì quả bất địch chúng, Mộ Dung Dịch Trần đánh tới lúc sau dường như đã chẳng còn ra chiêu thức gì, cơ hồ hoàn toàn là thủ pháp vật lộn. Chỉ cần có thể mở một đường máu đến tới gần Kỷ Ngộ Ngôn, người khác tựa như thiết chú, dù có bị thương nặng hơn nữa thì biểu tình vẫn không hề hiện ra chút đau đớn nào. Nhưng, lại giống như một con thú bị bao vây, bị vây chính giữa một đám người, một chút cũng không thể tiếp cận người hân muốn.

Mộ Dung Dịch Trần khi đó đích thật là đã không còn biết gì nữa, y chỉ biết mình tuyệt đối không thể buông tay, bất chấp mọi thứ cũng không muốn tách khỏi hân.

Ngón tay nắm chặt Kỷ Ngộ Ngôn bị người dùng gậy đánh văng ra, y lại một lần nữa chụp nhanh lấy, lại bị đánh văng ra, lại một lần nữa chụp nhanh lấy, ấn nhập huyết nhục.....

Mãi đến khi tách được hai người ra, tay phải của bọn họ gần như đã huyết nhục mơ hồ.

Nhưng từ đầu đến cuối, Kỷ Ngộ Ngôn thế nhưng lại không có chút động tác nào, hân chỉ nhìn Mộ Dung Dịch Trần cố gắng nói thật nhanh những lời muốn nói, “Nhớ rõ kim sang được để ở ngăn tủ thứ hai, nhớ

rõ rượu thuốc ở gần thứ tư, nếu không biết dùng như thế nào, vậy hỏi phu nhân đi, nàng là mẫu thân của Nhị thiếu gia, nhất định sẽ chỉ Nhị thiếu gia.....” Kỷ Ngộ Ngôn ánh mắt trống rỗng đảo qua Vệ Lưu Sương, vị phu nhân cao quý của Mộ Dung gia lúc này mới phát giác lẽ đã ướm đầm gương mặt mình — mình có phải thật sự đã nhìn lầm đứa nhỏ Địch Trần này hay không, chính mình những năm qua có phải đã làm sai rồi hay không, chưa bao giờ quan tâm tới y, cũng chưa từng chân chính tìm hiểu y.....

“Ta không ở bên cạnh ngươi, Nhị thiếu gia phải chậm rãi học cách chiếu cố chính mình.”

Địch Trần..... Ngươi nhất định..... Phải mạnh khỏe.....

Những lời cuối cùng này lại không nói ra, Kỷ Ngộ Ngôn xoay người rời đi, trong một khắc xoay người này nước mắt chảy xuống.

Rất lạnh, đã lâu rồi không có lạnh như thế.

Một đứa bé nho nhỏ một mình ôm chặt thân thể ngồi xổm trên mặt đất, chung quanh vừa tối vừa lạnh, một mình y rất sợ hãi, vì sao mình lại ở chỗ này?

Đúng rồi, là cha và nương không thích mình, cố ý đem mình bỏ ở một nơi thật xa, không muốn nhìn thấy mình càng thêm phiền.

Gắt gao cắn môi, y dường như đang cố gắng an ủi mình, chớ sợ chớ sợ, Địch Trần không sợ, ta cũng không lạ bọn họ. Mỗi lần nhìn thấy cha, nương, đại ca còn có tiểu muội cùng một chỗ thật là ồn muốn chết, cái mình thích chính là một địa phương im lặng, không cần bọn họ chạy lại đây gây ồn ào.

Địch Trần không phải sợ, một mình mình cũng có thể hảo hảo.

Một mình mình vẫn có thể sống tốt.

Không cần bắt luận kẻ nào, một mình mình cũng có thể sống sót.

“Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia..... Ngươi ở nơi nào a?” Đồng âm mềm mại từ xa đến gần gọi y. Chỉ chớp lát, một tiểu hài tử tuổi cũng không khác y là bao xuất hiện ở trước mắt.

Hắn bộ dạng thật khá a! Y trong lòng khê kinh ngạc, lại nhìn thấy tiểu hài tử cũng không nói chuyện, mình không biết hắn, sao phải để ý đến hắn chứ.

Tiểu hài tử nhìn y không nói lời nào ngược lại cười rộ lên, tựa như xuân hoa sơ trần (*hoa nở đầu mùa xuân*),

“Nhị thiếu gia, làm sao vậy? Sinh khí sao? Ngộ Ngôn không phải cố ý không gặp..... Thực xin lỗi.”

Nga, nguyên lai hẳn gọi Ngộ Ngôn.

“Ngộ Ngôn về sau nhất định lúc nào cũng khắc khắc đều ở bên cạnh Nhị thiếu gia, vĩnh viễn cũng không ly khai.” Ngộ Ngôn một bên cười cam đoan, một bên cẩn thận nhìn phản ứng của y.

Kỳ quái chính là, một lời này của hắn tựa như cơn gió ấm áp, thời điểm thổi qua bên tai mình, cơn rét lạnh ko hiểu sao lại bị cuốn đi, không khí đông lạnh cũng bắt đầu hòa tan, ánh mặt trời cũng từ từ chiếu xuống.

Nhìn sắc mặt y dần dần dịu đi, Ngộ Ngôn thân mình có chút căng thẳng y cũng chậm chậm trầm tĩnh lại, xem ra hẳn rất sợ mình sinh khí a.

“Nhị thiếu gia, chúng ta cùng nhau đến chơi điều được không?” Ngộ Ngôn thần bí nhoén miệng cười với y, sau đó từ sau lưng lấy ra một én tử phong tranh (*điều vẽ hình chim én*) thật to hai tay đưa tới trước mặt y, chờ mong nhìn y.

Đáng tiếc y lại tuyệt không cao hứng, y nhìn thấy mảnh vải quấn quanh ngón tay Ngộ Ngôn, còn có vài dấu vết rách da.

Chú ý thấy ánh mắt của y, Ngộ Ngôn vội vàng muốn giấu tay ra sau, nhưng đúng lúc bị y bắt được, như thế nào cũng không buông ra.

“Có phải vì làm con điều này hay không?” Y nghe thấy thanh âm của mình có một tia tức giận.

“Một chút cũng không đau mà.” Ngộ nói cười nói, nhẹ nhàng rút tay về.

Nếu y tin lời nói này thì chính là đùa ngốc. “Nói! Vừa nãy không thấy người có phải là đi làm con điều này hay không..... Ta không thích điều mà.....” Y có chút dỗi nói, trong lòng cũng biết là mình trách oan Ngộ Ngôn.

Hắn nhất định là thấy mình nhìn lên cha, nương, đại ca cùng muội muội chơi điều.....

Nghe y nói xong, Ngộ Ngôn chậm rãi cúi đầu, “Thật sao? Người không thích a.....”

Tươi cười miễn cưỡng khiến y bất giác cảm thấy đau lòng.

“Ngu ngốc, ta chỉ cần có người bên cạnh là đủ rồi.....”

Đỏ mặt nói xong câu nói mắt mặt này, lại nhìn thấy Ngô Ngôn hiểu rõ ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hãi, “Nhị thiếu gia.....”

Sau đó mình đã bị hấn gắt gao ôm vào trong ngực.

“Uy, ngươi làm cái.....”

“Lập tức hảo..... Lập tức hảo.....” Thanh âm Ngô Ngôn có chút run rẩy, nhưng lại thành công làm cho mình an tĩnh lại.

Ngô Ngôn..... Đầu ngón tay mềm mại của hắn vỗ về cái trán của mình lại nhìn mình mỉm cười.

Ngô Ngôn..... Ngô Ngôn..... Ngô Ngôn.....

Ngô Ngôn.....

Mộ Dung Dịch Trần nháy mắt bừng tỉnh bắt lấy bàn tay đang thử nhiệt độ trên trán mình, “Ngô Ngôn!.....”

Bất quá trong mắt nhìn thấy, cũng là bóng người quen thuộc kia, nhưng cho tới nay vẫn khiến y cảm thấy xa lạ..... Mất thân. Thần trí lập tức tỉnh táo lại..... Ngô Ngôn ly khai, Ngô Ngôn ly khai..... Chuyện khác còn chưa kịp nghĩ tới, sự thật đột ngột lại tràn ngập trong tâm trí, khiến cho ngực một trận co rút đau đớn.

Vệ Lưu Sương lo lắng nhìn y, muốn nói chút gì đó an ủi hài tử của mình, nhưng lại không biết nói như thế nào mới tốt đây.

Bọn họ tuy rằng đã mười bảy năm mất tử, cơ hội để nói chuyện có thể đếm trên đầu ngón tay, trước kia cảm giác đối với đứa nhỏ này chỉ có sợ hãi cùng thua thiệt, hiện giờ thấy được tính cách thật sự của y, muốn đau muốn an ủi lại không biết phải như thế nào mở miệng, là thật đáng buồn thay.

Suy nghĩ lại suy nghĩ, Vệ Lưu Sương rốt cục vẫn mở miệng nói: “Trần nhi, ngươi tuy rằng bị thương rất nhiều, nhưng rất may đều là bị thương ngoài da nên cũng không đáng ngại, tịnh dưỡng lâu một chút thì sẽ không sao.....”

Nàng còn chưa dứt lời cũng đã bị Mộ Dung Dịch Trần vội vàng cắt ngang, “Ngô Ngôn đâu, hắn thế nào, đi nơi nào, có chuyện gì.....”

“Dịch Trần! Chúng ta hiện tại đang ở nhà giam của Thập Nguyệt Cung!” Vệ Lưu Sương thất thanh rống lên, hiện ra phong phạm hiệp nữ sấm đặng giang hồ và năm trước lúc bước chân vào giang hồ, “Dịch Trần

người bình tĩnh một chút!”

Mộ Dung Dịch Trần lúc này mới buông bàn tay đang nắm chặt Vệ Lưu Sương ra.

Đúng vậy, Ngô Ngôn cùng Thập Nguyệt Cung chủ kia đi rồi.

Nhiệt độ cũng nổi sợ hãi trong lòng dần dần bị áp chế, lý trí bắt đầu trở lại trong đầu Mộ Dung Dịch Trần.

Một cái giường cỏ, lan can bằng sắt, ánh trăng thản nhiên từ những song sắt cửa sổ chiếu vào..... Là nhà giam của Thập Nguyệt Cung, đồng thời xác định, Mộ Dung Dịch Trần trong đầu bắt đầu xoay tròn, nghĩ cách làm sao để mình cùng nương thoát vậy, rồi còn làm sao để cứu Ngô Ngôn ra.....

Cái tên xóa qua (*ngốc*) kia, hắn sao không chịu hiểu.....

Luôn hy sinh chính mình, đem tất cả những thứ hắn tự cho là trân quý cho mình; nhưng hắn sao lại không biết, thứ trân quý nhất trong lòng mình, chính là hắn a.....

Lúc này Vệ Lưu Sương vẫn đang thở dài, một thời gian dài không tiếp xúc kết quả là đã quên phải nói như thế nào rồi, vừa rồi mình lại không cẩn thận rống to với y..... Phải làm thế nào mới tốt đây?

Giờ phút này, nàng mới thật sâu cảm nhận được, đứa con này của mình chỉ sợ không thể quay đầu lại nữa rồi, ít nhất cũng sẽ không trở lại bên cạnh mình.....

Đang lúc hai người các hữu sở tư (*mỗi người một ý nghĩ*), cửa lao phòng lại “Chi nha” một tiếng mở ra, theo sau âm thanh đi vào, chính là Thập Nguyệt Cung chủ, thiếu niên thẹn thùng kia.

Thấy hắn tiến vào, Mộ Dung Dịch Trần lập tức ngồi thẳng người dậy, cho dù chỉ cần hơi động nhẹ đến vết thương trên người là đã đau muốn ngất đi, nhưng y vẫn kéo mẫu thân qua làm ra tư thế phòng bị.

Thập Nguyệt Cung chủ thấy y như vậy, mặt đỏ hồng, nói với Vệ Lưu Sương, tự mình giới thiệu: “Ta gọi là Mai Linh Sa.”

Cái tên như nữ tử này lại khiến Vệ Lưu Sương sợ tới mức kích động hắn lên, run giọng nói: “Người..... Người là tên ma đầu kia.....”

Mai Linh Sa cũng không lấy làm kỳ quái, ngược lại thư thái nở nụ cười, tươi cười cũng ngại ngùng, “Đúng vậy, đúng vậy, vị sư huynh đã qua đời rất nhiều năm lại có người vẫn còn nhớ hắn, thật là cao hứng a.”

Vệ Lưu Sương như thế nào cũng không cười nổi.

Một trận hắc bạch giao tranh hai mươi năm trước, chết vô số. Tuy rằng khi đó mình còn nhỏ, cũng biết trận chiến ấy kỳ thật chỉ vì để tiêu diệt một người mà dẫn phát. Chuẩn xác mà nói, kỳ thật là bạch đạo dùng thủ đoạn hạ lưu, rất nhiều danh môn đại hiệp cùng nhau vây công một người, mới ép hắn phải nhảy xuống nhai.

Theo truyền thuyết thì người nọ là Thập Nguyệt Cung chủ năm đó, võ công thập phần cao cường. Bất quá phải cùng rất nhiều cao thủ xa luân chiến, cho nên dưới tay hắn cũng chiếm được rất nhiều tiện nghi. Sau đó không biết đến tột cùng phải dùng loại thủ pháp gì mới có thể thắng được, nhưng tình hình chiến đấu lại vô cùng thảm thiết. Đến nay Vệ Lưu Sương vẫn còn nhớ rõ biểu tình phụ thân khi đó nhắc tới trận chiến ấy với mình lúc chưa xuất giá, cái loại sợ hãi thâm trầm này làm cho mình cũng phải kinh tâm.

Phụ thân còn nhắc tới một người sư đệ của tên ma đầu kia, nghe nói năm đó cũng khoảng trên dưới hai mươi tuổi, dường như là bị bọn họ giữ chân không thể chạy tới giúp đỡ sư huynh của mình, tên hình như..... Chính là Mai Linh Sa.

Nhưng, thiếu niên trước mắt này..... Thấy thế nào cũng chỉ mới trên dưới mười bốn mười lăm tuổi.....

Mai Linh Sa giống như nhìn ra được suy nghĩ của nàng, vì thế có chút ngượng ngùng nói, “Ta năm nay ba mươi tám, nhưng không biết như thế nào, luyện công càng luyện người càng nhỏ lại.” Nói xong da mặt tái nhợt còn lộ ra một vết đỏ ửng thản nhiên.

Vệ Lưu Sương tuy rằng biết ma cung làm việc quái đản, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua công phu quỷ dị đến bậc này, còn trầm nghĩ: quả nhiên là bàng môn tà đạo.

Mộ Dung Dịch Trần cũng không quản được nhiều, nói thẳng: “Ngộ Ngôn đâu?”

Mai Linh Sa lúc này mới nhìn y, lại phát hiện vị Nhị thiếu gia của Mộ Dung gia này đã không còn dáng vẻ điên cuồng xúc động vừa nãy, sâu trong ánh mắt giống như kết một tầng băng, nói chuyện tuy rằng trực tiếp, nhưng lại đâm thẳng vào yếu hại làm cho người ta không thể nào trốn tránh, cảm thấy tâm tư có chút dâng trào, vì thế nói: “Còn phải nói sao..... Ta thánh cung không kị nam nữ tình sự, kỳ thật nam nhân cùng nam nhân cũng không kiêng kị, ta muốn lưu lại hắn, dĩ nhiên là thích hắn, muốn hắn.”

Như nguyện nhìn thấy gương mặt Mộ Dung Nhị thiếu gia lập tức trắng bệch.

Mai Linh Sa trong lòng khoái ý, lại nói thêm: “Người yên tâm, ta cũng không phải thiệt tình luyện hắn, đến lúc đó nếu người còn thích, ta tự nhiên trả lại cho người nguyên vẹn; bất quá nếu người không cần, ta cũng có thể cấp cho đệ tử thủ hạ, lấy tư sắc như thể của hắn, nhất định không lo không có người thích.”

Thời điểm hắn nói những lời này vẻ mặt không hề thay đổi, thậm chí thanh âm còn có chút suy yếu, nhưng nhìn người như vô hại này nói ra những lời đó, lại càng ngày càng làm cho người ta kinh hãi.

“Ta lần này đến là vì Ngộ Ngôn cầu ta, hần lúc này đang nằm trên giường ta, chờ các người vừa ra đi, hần lập tức cam tâm tình nguyện cùng ta uyên ương đoàn tụ.....”

Mộ Dung Dịch Trần nghe những lời này ngược lại càng thêm trấn định, vô luận Mai Linh Sa nói gì đó, chỉ chờ hần nói xong dừng lại, y mới thản nhiên nói: “Mặc kệ hần như thế nào thì đều là Ngộ Ngôn của ta.”

Lời này thanh âm tuy không lớn, nhưng khi nghe thấy trong lòng hai người ngay tại đó lại lập tức run rẩy.

Vệ Lưu Sương bị đại nhi tử giáo huấn như thế nào không biết nhị nhi tử có chuyện gì, này rõ ràng là biểu lộ của tình yêu sâu đậm không thể nghi ngờ, trong lòng gấp gáp, nhưng lại biết bất luận như thế nào, hiện tại không phải là thời điểm để giải quyết, đành phải ghi tạc trong lòng để sau này bàn bạc kỹ hơn.

Mai Linh Sa cũng không ngờ, đến lúc này Mộ Dung Dịch Trần còn có thể lạnh nhạt lại bình tĩnh như thế, ngay cả một chút bối rối cũng không có, tuy nói đích thật là phải thả bọn họ, nhưng làm thế nào cũng không cam tâm, lại tiếp tục nói: “Phải không? Vô luận như thế nào?..... Vậy nếu như bị vô số người dùng qua, bị vô số ngược đãi, thân tàn trí hủy, rốt cuộc không thể nhận ra người..... Vậy vẫn là..... Ngộ Ngôn của người sao?”

Hần nói lời này đã hàm chứa vài phần châm biếm, biểu tình trên mặt cũng quỷ dị nói không nên lời, hần đích thật là có thể làm như vậy.

Nhưng chỉ đưa tới ánh nhìn thản nhiên thoáng qua của Mộ Dung Dịch Trần, “Ngộ Ngôn sẽ không như vậy, ẩn theo tất cả những chuyện người nói, hần cũng nhất định sẽ không nhận thức không ra ta, hần nhất định sẽ nhớ rõ ta, tựa như ta vô luận như thế nào cũng sẽ không quên hần.”

Cái này khiến Mai Linh Sa nói không ra lời, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy lồng ngực ứ một hơi không ra được, năm đó sư huynh cũng là như thế, chắc chắn như thế, nhưng kết quả.....

Kinh ngạc đứng đó một lúc lâu, Mai Linh Sa chế trụ cảm giác mê muội, khó khăn mới thốt ra được vài câu, huy tay áo nói: “Các người đi thôi, đi theo Tĩnh Khuynh ra ngoài.”

Lời này vừa ra, Vệ Lưu Sương còn đang sững sờ, như thế nào cũng không tin nổi bọn hần sẽ cứ như vậy mà ra ngoài, Mộ Dung Dịch Trần cũng đã kéo nàng đứng lên, ngay cả tư thế bị thương đi đường nghiêng lệch cũng không kịp điều chỉnh, lập tức bước ra ngoài.

Nàng vài lần muốn nói, Mộ Dung Dịch Trần lại càng chạy càng nhanh, thậm chí thi triển khinh công nhanh đến độ làm cho Vệ Lưu Sương có chút theo không kịp; miệng vết thương trên người y cũng chậm chậm nứt ra, dần dần nhiễm ứ y phục trên người, hô hấp cũng càng lúc càng trầm trọng.

Vệ Lưu Sương thái độ làm người cũng kỳ quái, nàng tuy rằng hy vọng mẫu tử hai người có thể nhanh chóng thoát vây, cũng hy vọng Mộ Dung Dịch Trần không hề lưu luyến gì với Kỷ Ngộ Ngôn, nhưng nhìn thấy y gấp gáp bay ra ngoài như vậy, trong lòng lại có chút không thoải mái, y sao lại có thể đối xử với người đã vì mình trả giá nhiều như vậy?

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Địch Trần nâng đỡ nàng tăng nhanh tốc độ, thanh âm vội vàng thối tán trong gió, “Mẫu thân, mau nữa chút, ta muốn đi cứu Ngô Ngôn.”

8. Chương 8

Giữa u thất tĩnh lặng, Long Tiên Hương thoang thoảng, từng làn khói mỏng vẫn vít lấy nhau, phảng phất tựa như yêu chi (*vòng eo*) thắt tha của tuyệt thế vũ giả.

Bên trong căn phòng trống trải trừ bỏ chiếc bàn đặt lư hương, chỉ có chiếc giường phủ sa trường; sa trường theo gió nhẹ nhàng bay như những đợt sóng lăn tăn, mơ hồ có thể thấy một người thiên hạ vô song bên trong trường.

Theo tiếng vang rất nhỏ, cửa phòng bị khinh thủ khinh cước đẩy ra, một cảm y thiếu niên ước chừng mười sáu mười bảy tuổi bước vào trong phòng.

Tận lực phóng khinh cước bộ, thiếu niên đến gần chiếc giường khắc hoa. Dự định vươn tay nhấc sa trường lên, rồi lại nửa đường dừng lại, một chốc do dự, cứ đưa tay ra rồi lại rút tay về, cuối cùng thiếu niên rốt cục cắn môi dưới, dùng đầu ngón tay run rẩy đẩy thùy sa ra.

Người ở bên trong nhắm mắt, vẻ mặt an tường, khóe môi còn mang theo mỉm cười; dung nhan đủ để khiến người trong thiên hạ khuynh tình, làm cho thiếu niên cứ như vậy ngơ ngẩn đứng ở bên giường, quên mất thời gian.

Sau một lúc lâu, hắn mới chậm rãi cầm cánh tay phải quấn đầy băng gạc của người nằm trên giường, đem nó áp lên gò má của mình, nhắm mắt lại tĩnh tế cạo sát. Như vậy không biết qua bao lâu, thiếu niên chậm rãi mở to mắt, vươn ngón trỏ tay trái nhẹ nhàng đặt bên môi người ở trên giường, sau đó từ trái qua phải nhẹ nhàng mơn trớn đôi thán cánh hoa có chút trắng nhạt của hắn.

“..... Ân..... Địch Trần.....”

Người trên giường, tựa hồ nhớ tới cái gì đó, mỉm cười phát ra những lời vô nghĩa mơ hồ, thân mình thoáng giật giật, mỉm cười thật sâu lại nặng nề ngủ.

Nhưng một tiếng này lại khiến thân mình thiếu niên chấn động, cảm y trên người không gió lại tự động, tung bay.

Cắn chặt răng, thiếu niên sắc mặt xanh mét, cúi người muốn hướng tới phiến môi mềm mại kia, lại..... Bị một tiếng gọi khẽ buộc phải ngừng lại.

“Tuyết Chức, người đang làm cái gì?”

Hiện tại không có gì có thể hình dung tâm tình của Mộ Dung Dịch Trần.

Vội vàng, bức thiết, sốt ruột, lòng nóng như lửa đốt, tâm như hỏa thiêu..... Cũng không đủ để miêu tả những suy nghĩ rối loạn trong lòng y lúc này.

Bất quá, kỳ thật lúc này y cái gì cũng không thể ý đến, y chỉ cảm thấy, tâm mình như thiếu mất một nửa, thân thể của mình thiếu đi một nửa, bên cạnh mình hoàn toàn trống rỗng, trong đầu trống rỗng, ngay cả tâm cũng trống rỗng. Cái gì cũng không biết, cái gì cũng nghĩ không ra, chỉ biết là phải đi nhanh hơn..... Rời đi.

Đúng, chính là rời đi.

Mộ Dung Dịch Trần không có xông loạn ra chung quanh, cũng không có loạn xạ tìm kiếm tung tích Kỷ Ngộ Ngôn, y lúc này hết thấy đều dựa vào bản năng chi phối, mà quyết định bản năng hiện tại của y đưa ra, chính là rời đi.

Không có cách nào khác, cũng không có lựa chọn khác.

Chiều y hiện tại, thân thể cùng võ công đều không có năng lực cứu Kỷ Ngộ Ngôn thoát ra, chỉ dựa vào công phu Mai Linh Sa kia một tay thối khí giải huyết, đã thấy mình thật sự kém hẵn quá xa; hơn nữa đối với địa hình ma cung cũng không quen thuộc, cho nên y chỉ có thể..... Rời đi.

Rời đi là vì để ra ngoài, rời đi là vì để học kinh thế võ công, rời đi là vì tập kết lực lượng, rời đi là vì cứu Ngộ Ngôn trở về, cứu người y âu yếm.

Một bước rời đi này không biết đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, một bước rời đi đã ly khai người y muốn bảo hộ, bước rời đi này, không biết khi nào thì có thể gặp lại lần nữa.

Nhưng y không còn con đường nào khác để đi.

Có lẽ chờ y luyện thành công phu, thì người y muốn tìm để cùng nhau rời khỏi ma cung, có lẽ đã đi đến cảnh thiên (*lên trời*) rồi, có thể là một hai năm sau, thậm chí mười mấy năm sau; có lẽ đợi đến khi đó, Ngộ Ngôn thật sự giống như Mai Linh Sa đã nói, không còn là Kỷ Ngộ Ngôn của ngày xưa; có lẽ bọn họ cũng sẽ không còn là chính mình nữa.

Nhưng tới lúc đó, mình là ‘sẽ’ trở lại, hay là ‘phải’ trở lại.

Bởi vì, nửa linh hồn của y vẫn ở nơi này.

Nếu không có Kỷ Ngộ Ngôn, sẽ không có Mộ Dung Dịch Trần; nếu hấn biến mất, mình cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Cho nên, Mộ Dung Dịch Trần không hề sợ hãi, vô luận ở nơi nào, Ngộ Ngôn đều ở trong lòng mình; mà mình, đã ở bên cạnh Ngộ Ngôn.

Chuyện y phải làm, cũng chỉ là bắt lấy tất cả thời gian, dùng hết hết thấy biện pháp cứu Kỷ Ngộ Ngôn ra mà thôi; y không lo lắng, y biết Ngộ Ngôn sẽ không thay đổi.

Tại một khắc cuối cùng trước khi chia lìa, y vẫn nắm chắc cảm tình lẫn nhau, bên trong sự hỗn loạn, y chỉ thấy bên trong đôi mắt sáng ngời kia đọng đầy tình yêu ôn nhu như nước.

Thời điểm y xoay người rời đi, một giọt nước ẩm áp theo gió bay tới, nhẹ nhàng rơi xuống trên tay, đó là nước mắt của Ngộ Ngôn, đó là tình yêu hấn không có biện pháp nói ra.

Chúng ta là lưỡng tình tương duyệt*, chúng ta là tương ái.

*(*Trong bản gốc ghi là ‘ái khán bỉ tỷ’ QT: yêu lẫn nhau, nghĩa cũng ko sai biệt lắm so với lưỡng tình tương duyệt nên N thay thế luôn vì thấy lttđ nghe hay hơn, mong các bạn ko phiền ^^)*

Mộ Dung Dịch Trần yên lặng nhớ kỹ, trong sự chia lìa đã tìm được chân tâm bất biến.

Vệ Lưu Sương chỉ biết đi theo đứa con của mình một đường chạy như điên, sau đó dần dần phát giác có điều không thích hợp, hướng y đi không phải là phương hướng xuất cung Mai Linh Sa chỉ cho bọn họ? Y nói phải cứu hải tử Ngộ Ngôn kia, nhưng tại sao lại không thấy y có hành động gì?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Vệ Lưu Sương cái gì cũng không có hỏi, bởi vì chỉ cần nàng hơi thả khí một chút, liền không thể theo kịp Mộ Dung Dịch Trần.

Kỳ thật trách không được nàng nghĩ như vậy, trừ bỏ Kỷ Ngộ Ngôn ra thì người ngoài đều sẽ nghĩ như vậy, dù sao, thiên hạ rộng lớn, người có thể tiếp xúc có thể hiểu được Mộ Dung Dịch Trần, cũng chỉ có một mình Kỷ Ngộ Ngôn.

Cứ như vậy một đường vội vàng chạy đi, không lâu, Mộ Dung Dịch Trần cùng Vệ Lưu Sương đã thấy được Văn Tĩnh Khuynh đã chờ vài ngày ở bên đường.

“Mộ Dung phu nhân, Dịch Trần.....” Văn Tĩnh Khuynh kêu câu đầu tiên lại không biết phải nói tiếp như thế nào, trong lúc nhất thời có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nói gì mới tốt.

Mộ Dung Dịch Trần mắt lạnh nhìn hấn, cũng không dừng lại, vẫn thi triển khinh công tiếp tục hướng ra phía ngoài; Văn Tĩnh Khuynh sưng sốt một lát, lập tức theo sau nói: “Ta đến dẫn đường cho các người.”

Trong lòng Văn Tĩnh Khuynh có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra để giải thích, nhưng nhìn thấy đệ tử khi xưa của mình, Mộ Dung nhị thiếu gia hiện giờ lại bị chính mình hại thảm, thật sự là không mở miệng được; lại càng không biết xấu hổ nhìn người nguyên bản cùng thể hệ với mình, hiện tại lại thành nhạc mẫu Vệ Lưu Sương.

Vì thế cứ như vậy, ba người ai cũng không nói lời nào, Văn Tĩnh Khuynh đi theo bọn họ chỉ đường, tự nhiên cũng thấy được vết máu càng ngày càng thâm trên người Mộ Dung Địch Trần, khuôn mặt thư sinh nhu nhuyển lại một lần nữa hấp tấp hắt lên, hướng hồ cảm tình mười mấy năm ở chung tích lũy cũng không thể nói biến liên biến, cho dù phải trung với cung chủ, nhưng trận tai họa này giáng xuống Mộ Dung gia ít nhất có một nửa là trách nhiệm của hắn, lương tâm tự nhiên sẽ cảm thấy bất an, cảm thấy thực có lỗi với bọn họ.

Mộ Dung Địch Trần cùng Văn Tĩnh Khuynh trong lòng đều có suy nghĩ riêng, khả Vệ Lưu Sương lại dần dần nhận không được nữa.

Nói như thế nào đi nữa thì Mộ Dung Linh Nhiên cũng là nữ nhi của nàng, thiên hạ nào có mẫu thân không thương gài tử của mình? Huống chi nữ nhi lại là tiểu miên áo bên cạnh mẫu thân, Linh Nhiên hiển nhiên là một tri kỷ thực sự, lần này tuy rằng phạm phải sai lầm lớn, lại dây dưa với kẻ phạm sai, nhưng nếu kêu Vệ Lưu Sương hoàn toàn không quản không lo lắng, nàng khẳng định là không làm được.

Nghĩ như vậy, Mộ Dung phu nhân lời đã ra khỏi cửa miệng, “Linh Nhiên thế nào?”

Nàng thần sắc không tốt, nhưng làm sao cũng không dấu được lo lắng.

Văn Tĩnh Khuynh chợt nghe nàng hỏi, nhất thời có chút phản ứng không kịp, thật lâu sau, mới nghiêm nghị nói: “Nàng vẫn không biết.....”

Bốn chữ này cũng chính là thiên ngôn vạn ngữ.

Không biết gì cả?

Không biết thân phận Văn Tĩnh Khuynh, không biết tình huống hiện tại ở Mộ Dung gia, không biết Mộ Dung Địch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn đã chia lìa, không biết ái nhân của mình đã bắt mẫu thân của mình, không biết chính mình bị lợi dụng, không biết chính mình đã trở thành công cụ trợ giúp Thập Nguyệt Cung điều khai lực lượng của Mộ Dung sơn trang.

Nói xong câu này, Văn Tĩnh Khuynh cũng không biết phải làm sao để nói tiếp, Vệ Lưu Sương ở trong lòng cẩn thận suy nghĩ cũng không biết nên nói câu gì mới tốt, nên mắng hắn, chỉ trích hắn bắt cóc nữ nhi, lừa hại tử của mình, hay là..... Đủ loại ý niệm trong đầu, Văn Tĩnh Khuynh dù có chết một vạn lần cũng không đủ. Nhưng hiện tại thì dù chỉ một chuyện cũng không làm được, mọi người đành phải ngậm miệng không nói chuyện.

Trong lúc trầm mặc lại không biết đã đi rất xa rồi. Vệ Lưu Sương chỉ biết là Văn Tĩnh Khuynh mang theo bọn họ bảy rẽ tám quẹo, rồi lại che mắt bọn họ nâng lên kiệu, không biết đi bao lâu, chờ thời điểm bọn họ hạ kiệu thì đã tới một mảnh đất cỏ mọc xanh rì, cách Mộ Dung sơn trang cũng không xa, nhưng cũng không dễ cho người ở Mộ Dung gia phát hiện.

Lúc nàng đến thì bị điểm huyết đạo, cho nên đối với những chuyện lúc trước không hề nhớ, nhưng Mộ Dung Địch Trần lại biết đường bọn họ ra không giống với đường lúc đi vào, hơn nữa ngồi trong kiệu khiến cho người ta phân không rõ phương hướng, xem ra ma cung làm việc quả nhiên là cẩn thận.

Tới lúc này, Mộ Dung Địch Trần lại đột nhiên mở miệng nói chuyện, y nói: “Đối xử tốt với Linh Nhiên.”

Dẫn tới ánh mắt Văn Tĩnh Khuynh nhìn y đã có cảm kích không thể giấu, nguyên lai người tin tưởng vào tình cảm của mình đối với Linh Nhiên, lại là đứa nhỏ bình thường mình vẫn nghĩ là lãnh tâm lãnh tình.

Văn Tĩnh Khuynh trong mắt nhất thời chưa xót.

Phải biết rằng hắn cùng với Mộ Dung Linh Nhiên là chân tâm tương hứa, tuy rằng đã có tính kế bên trong, nhưng yêu vẫn là yêu. Lại nghĩ đến lúc Linh Nhiên biết mình lừa gạt nàng, không biết có thể tha thứ cho mình hay không..... Trong lúc nhất thời thật sự lệ đã tuôn rơi.

Nhưng Văn Tĩnh Khuynh dù sao cũng là Văn Tĩnh Khuynh, hắn vẫn là ráng cầm nước mắt, xoay người mang theo thủ hạ rời đi.

Không hề quay đầu nhìn bọn người Văn Tĩnh Khuynh rời đi, Mộ Dung Địch Trần kéo mẫu thân tiếp tục chạy như bay, không lâu liền thấy được đại môn của Mộ Dung sơn trang, một khắc vừa bước chân vào Mộ Dung sơn trang lập tức té xỉu bất tỉnh nhân sự.

Cầm y thiếu niên, cũng là Lệ Tuyết Chúc, vừa nghe thấy thanh âm này, giống như là bị một cây châm hung hăng đâm vào. Chờ hắn quay đầu lại ... Nhìn thấy, đúng là sư phụ của hắn, cũng là cung chủ Thập Nguyệt Cung — Mai Linh Sa.

Mai Linh Sa lững thững tiến vào, trên mặt không có khó chịu cũng không có tức giận, mà chỉ nhìn thấy nhị đệ tử của mình nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Bất quá Lệ Tuyết Chúc hiển nhiên không có tiêu sái như hắn, hắn sợ hãi nhìn sư phụ của mình, qua một hồi lâu mới thử kêu lên: “Sư phụ.....”

Mai Linh Sa lắc đầu, trong lòng biết đệ tử này của mình làm việc tuy rằng âm ngoan lưu loát, nhưng ở rất nhiều phương diện vẫn chỉ là một tiểu hài tử, cũng không trách được hắn, chỉ nói: “Người trước đi ra ngoài đi, vì sư muốn một mình ở cùng Kỳ Ngộ Ngôn trong chốc lát.”

Từ “Một mình” vừa nói ra, sắc mặt Lệ Tuyết Chúc lập tức trắng bệch.

Hắn biết sư phụ của mình thích nam phong, hiện giờ Kỷ Ngộ Ngôn lại không hề phòng bị nằm ngủ trên giường như vậy, chính mình làm sao không thể đoán được hắn muốn làm gì, trong lòng gấp đến độ không biết phải làm thế nào mới tốt, nhưng đối với vị sư phụ ân đồng tái tạo (*có ân tái sinh*) này, hắn như thế nào cũng không thể làm trái được.

Vì thế lại kêu một tiếng “Sư phụ”, trong giọng nói tràn đầy ý khẩn cầu, chỉ mong hắn có thể buông tha Kỷ Ngộ Ngôn, nhưng Mai Linh Sa sao lại nghe lời hắn?

Con liếc mắt một cái ý bảo Lệ Tuyết Chúc cúi đầu im lặng đi ra ngoài, thấy lúc hắn đi ra ngoài thất tha thất thểu, nhất định là đi tìm chỗ khóc lóc rồi.

Mai Linh Sa đến cũng không nhiều lời, chỉ nhìn theo hắn ra cửa, sau đó lập tức đóng cửa lại, lúc này mới cất bước tới bên cạnh giường Kỷ Ngộ Ngôn, vén sa trướng ngồi xuống, nương theo ánh sáng chạng vạng của hoàn hôn nhìn kỹ mặt y*.

(Khi Dịch Trần cùng Ngộ Ngôn đồng xuất hiện thì Dịch Trần sẽ xưng y, còn Ngộ Ngôn sẽ xưng hắn. Còn khi chỉ có 1 mình Ngộ Ngôn cùng với người khác thì sẽ để là y.)

Thật đúng là xinh đẹp vô song! Tề tiểu chi hạ* Mai Linh Sa cũng nhịn không được cảm khái.

*(*Nguyệt bó tay không biết làm chỗ này như thế nào. Mong các bạn giúp đỡ a~)*

Người này thật sự giống như thiên tiên trên trời, nhưng hôm nay lại chân chân thực thực ở ngay trước mắt mình.

Giống như, giống như sư huynh của mình, cũng xinh đẹp như vậy, cũng là thần thái khiến cho người ta khắc sâu như vậy.

Vừa rồi y té xỉu, đại khái là rất không muốn cùng với nhị công tử của Mộ Dung gia kia tách ra! Đúng rồi, sư huynh cũng là si tình như vậy.

Nhẹ nhàng hít vào mùi hương có thể nhận nhận, Mai Linh Sa kiềm chế không được cúi đầu làm động tác vừa này Lệ Tuyết Chúc vẫn chưa hoàn thành xong.

Mai Linh Sa đem hai tay giữ lấy Ngộ Ngôn vào giữa, chậm rãi cúi thấp người, nhưng nửa đường lại gấp trở ngại.

Một đầu ngón tay trắng như tuyết đặt ngay trước mặt hắn, dừng một lát, sau đó trái phải lắc lắc.

“Không thể nga.” Người trên giường cười rộ lên, mở to mắt, lại lắc lắc ngón trỏ với hắn, “Ta tựa hồ không thể nha.”

Nụ cười này của Kỷ Ngộ Ngôn tựa như đã không còn vướn bận đoạn thương tình vừa nãy, như xuân phong làm say lòng người.

Thấy y tỉnh, Mai Linh Sa cũng không xấu hổ, con nghiêng đầu nhìn y nói: “Thật không? Nhưng nếu ta cưỡng ép thì sao?”

Tươi cười không thay đổi, Kỷ Ngộ Ngôn thoát khỏi cánh tay Mai Linh Sa đang đặt bên cạnh y, xốc chân lên, bước xuống giường đứng dậy.

Mai Linh Sa cũng không ngăn cản, chỉ nhìn theo động tác của y, trong ánh mắt lộ vẻ si mê.

Kỷ Ngộ Ngôn hiện tại trên người chỉ khoát độc một bộ nguyệt sắc đơn y mỏng manh, tuy rằng vật liệu may mặc cùng hình thức đều rất bình thường, nhưng y mặc vào thì lại có loại hiệu quả làm cho người ta phun máu mũi. Hơn nữa gió ngoài cửa sổ thổi vào thỉnh thoảng lại làm lay động vật áo buông lỏng, khuôn ngược trắng như tuyết phập phồng, bóng nắng thần nhiên hiện lên xương quai xanh cũng đồng thời như ẩn như hiện, thật sự là có thể dẫn người mộng xuân vô hạn.

Mai Linh Sa cũng là người, tuy rằng bề ngoài của hắn thoát nhìn khá nhỏ, nhưng dù sao cũng là nam nhân chân chính, thấy cảnh đẹp như vậy cũng không khỏi có chút kích động.

Kỷ Ngộ Ngôn lại tựa hồ không hề phát hiện, y chỉ tiếp tục hướng Mai Linh Sa cười yếu ớt nói: “Cung chủ, nếu người muốn ta, ta tự nhiên không thể cự tuyệt, bất quá..... Ta tựa hồ không phải người người chân chính muốn.”

Chợt nghe thấy lời này, thần trí Mai Linh Sa lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn Kỷ Ngộ Ngôn cũng tràn ngập đề phòng.

“Cung chủ nhìn ta như vậy, phải chăng là đang nghĩ đến một người khác. Hà tất lại như vậy? Nếu thật sự làm như vậy, không khỏi rất không công bình với người đã khuất sao. Nguyên lai cung chủ muốn tìm một người khác thay thế vị trí của hắn a.....” Kỷ Ngộ Ngôn vừa nói vừa cẩn thận theo dõi động tĩnh của Mai Linh Sa, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt của hắn dần dần thống khổ, tựa hồ đang nghĩ tới cái gì đó

Bất quá thống khổ này cũng chỉ là giây lát lướt qua, ngay cả Kỷ Ngộ Ngôn cũng muốn hoài nghi chính mình có phải nhìn lầm rồi hay không, bất quá điều này với y là đủ rồi.

Mình đã thắng.

Kỷ Ngộ Ngôn thâm nghĩ.

Từ lúc Mai Linh Sa nhận định mình chính là “Nghịệt”, Kỷ Ngộ Ngôn lập tức nhìn ra manh mối; mà hiện tại, y cũng chỉ còn cách đặt cược vào sự tồn tại của người kia trong lòng Mai Linh Sa, xem ra vị Thập Nguyệt Cung chủ này trong lòng vẫn là tình đa vu dục (*tình nhiều hơn dục vọng*).

“Cung chủ, ta với hần thật sự giống nhau sao?” Kỷ Ngộ Ngôn lại chêm thêm một câu, làm dấy lên hồi ức vô hạn của Mai Linh Sa.

Không, không, kỳ thật bộ dạng của sư huynh cùng Kỷ Ngộ Ngôn tuyệt không giống nhau, nhưng mình lại tự ép buộc xem bọn họ là một, giống nhau chỉ là tuyệt thế mỹ nhân, giống nhau chỉ là tuyệt đại tao nhã, giống nhau chỉ là vẻ trấn định ương ngạnh bướng bỉnh, thần tình tự nhược.....

Bất tri bất giác, Mai Linh Sa đã bị Kỷ Ngộ Ngôn dẫn đường tư tưởng, chờ hần bình tĩnh lại, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Lại nhìn ánh mắt đã ẩn hiện sát khí của Kỷ Ngộ Ngôn.

“Cung chủ, chúng ta giống sao?” Kỷ Ngộ Ngôn từng bước ép sát, Mai Linh Sa tại khắc này biết mình đã thua.

Dù không thể giết Kỷ Ngộ Ngôn, cũng không nguyện ý thương tổn y mấy may.

Bởi vì giống người mình yêu, cho nên không thể hạ thủ cũng không thể tổn thương y.

Bởi vì y không phải người mình yêu, cho nên cũng sẽ không chạm đến y.

Chỉ nói mấy câu vô cùng đơn giản, Kỷ Ngộ Ngôn đã có thể đem hần – Thập Nguyệt Cung cung chủ, vô lâm hắc đạo chí tôn – trời tay trời chân.

“Vừa rồi ngươi thật sự đang ngủ sao?” Mai Linh Sa cười khổ nói.

Kỷ Ngộ Ngôn không đáp hỏi lại, “Cung chủ nói thử xem?”

Thật sự trừ bỏ cười khổ thì không còn biểu tình nào khác.

Xem ra Kỷ Ngộ Ngôn đã sớm tỉnh, chỉ chờ lúc mình ý loạn tình mê nhằm y thành sư huynh mới mở miệng thức tỉnh, thật là tâm cơ thâm trầm.

Lại nghĩ tới tin tức mười mấy năm Văn Tĩnh Khuynh báo lại cho mình — Kỷ Ngộ Ngôn, thư đồng của Mộ Dung gia nhị công tử, trời sanh tính ôn nhu am hiểu ý người, xinh đẹp mà dễ gần, cá tính thu liễm, tâm tư đơn thuần.

Mê sảng sao mà nói ra được những lời này? Trời sanh tính ôn nhu? Cá tính thu liễm?? Tâm tư đơn

thuần???

Thật sự là gặp quý!

Giống như là không ở bên cạnh tiểu tử Mộ Dung Dịch Trần kia, Kỳ Ngộ Ngôn này tựa như thay đổi thành một người khác, nói chuyện không nề mặt ai, lời nói ra đều khiến người khác không thể phản bác, từng lời đều rất thận trọng, một chút cũng không ngờ rằng so với cái tuổi này thì y lại có thể ứng đối không chút trù trắc như vậy.

Y rời khỏi Mộ Dung Dịch Trần, thật sự là rất giống với sư huynh của mình.....

Một ngày một đêm, Mộ Dung sơn trang đèn đuốc sáng trưng.

Nhị thiếu gia vừa mới trở về, trước mắt cũng là hài tử duy nhất của Mộ Dung gia, bạch đạo minh chủ tương lai, vẫn còn trong tình trạng hôn mê sâu.

Thiên viện nguyên bản yên lặng nay lại ồn ào tiếng người. Mộ Dung Dịch Trần sắc mặt trắng bệch lúc này đang nằm trên giường của chính mình, trên người đã được thay y phục sạch sẽ, miệng vết thương cũng đã được xử lý, chỉ khác là hai mắt vẫn nhắm thật chặt, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Đại khái có khoảng bảy tám người vây quanh y.

Diệu thủ hồi xuân Giang Văn Cẩm tiếp tục theo dõi mạch đập bên tay trái y; thiên chỉ hoa đà Vân Trung Chuyển tiếp tục tham mạch bên tay phải y; diêm vương bắt lưu Tần Tiểu Tây cùng hai phu thê thánh tâm Quan Âm Tô Vũ Nhi, phân nhau bắt mạch qua ngân tuyến buộc trên hai cổ tay của Mộ Dung Dịch Trần, huyền ti bắt mạch; Mộ Dung Hưng Đức cùng Vệ Lưu Sương vẫn còn chút suy yếu lo lắng nhìn chăm chú. Cả phòng mọi người tiến tiến xuất xuất vội đến bắt diệp nhạc hồ, so với số lần ra vào Thiên viện của mọi người trong mười mấy năm qua còn muốn nhiều hơn.

Ước chừng sau một nén nhang, Giang Văn Cẩm, Vân Trung Chuyển, Tần Tiểu Tây cùng Tô Vũ Nhi, thiên hạ tứ đại danh y đồng thời đứng dậy thẳng dậy, cùng nhau cười lớn.

Giang Văn Cẩm nói: “Ta điều âm.”

Vân Trung Chuyển nói: “Ta điều dương.”

Tần Tiểu Tây nói: “Ta y biểu.”

Tô Vũ Nhi nói: “Ta y lý.”

Bốn người đồng thời xuất thủ như điện cầm lấy bút, cấp tốc viết phương thuốc chính mình bốc lên trên giấy. Đợi sau khi viết xong, mấy người hợp thành một đôi, mọi người lại cười, lúc này mới đem bốn đơn thuốc đặt lên tay Mộ Dung Hưng Đức.

Vân Trung Chuyển lớn tuổi nhất so với bốn người đến gần phụ Mộ Dung nói: “Lệnh lang không có vấn đề gì quá lớn, chỉ là miệng vết thương trên người không được xử lý đúng lúc, lại mệt nhọc quá độ, thêm nữa là ưu phiền ứ đọng, trong lòng tích tụ, mới dẫn đến hôn mê bất tỉnh. Chỉ cần tâm tư phóng khoáng, thêm được chúng ta bốc điều trị một hai tháng, tự nhiên sẽ không còn vấn đề.”

Mộ Dung Hưng Đức vội vàng tạ ơn mọi người, phân phó hạ nhân trước đưa vài vị thần y đến tiền thính nghỉ ngơi, vừa cầm đơn thuốc đi bốc được, vừa tiễn mấy người bọn họ xuất môn, chợt nghe phu nhân của mình kinh hãi nói: “Trần nhi, người tỉnh?”

Ba bước vội vàng thành một bước đến đứng trước giường, nhìn thấy Mộ Dung Dịch Trần đã mở mắt, Mộ Dung Hưng Đức lúc này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Ngày đó bọn họ điều tra nơi Linh Nhiên cùng Văn Tĩnh Khuynh rơi xuống nhưng không có kết quả, thời điểm trở về thì trời cũng đã sáng, nhưng trăm triệu lần cũng không ngờ lại nhìn thấy một Mộ Dung sơn trang máu chảy thành sông.

Lúc ấy Mộ Dung Hưng Đức hai mắt đỏ bừng, trong lồng ngực phát cuồng tìm kiếm thê tử cùng hài tử của mình, mặc cho ai cũng ngăn không được, cuối cùng rốt cục nghe được tin tức, nói là Lệ Tuyết Chúc cùng Văn Tĩnh Khuynh đã bắt Vệ Lưu Sương ba người bọn họ đi, lúc này hắn mới nhẹ nhõm thở ra một hơi. Đang nghĩ xem phải làm sao để cứu bọn họ, nhưng lại không nghĩ đến chạng vạng một ngày kia nghe thấy hạ nhân kinh hoàng báo lại, nói phu nhân cùng Nhị thiếu gia đã trở lại.

Tuy rằng kết quả cuối cùng là thân thể Vệ Lưu Sương có chút mệt nhọc, Mộ Dung Dịch Trần bất tỉnh nhân sự, nhưng dù sao hai người đều còn sống, đối với Mộ Dung Hưng Đức mà nói điều này là đã đủ rồi.

Về phần Kỷ Ngộ Ngôn, mấy năm nay phát giác hắn tư chất nô độn, vậy sẽ không phải là “Thục”, “Nghịch” như lời Không Giám đại sư nói; hơn nữa sau đó Vệ Lưu Sương lại nhắc tới tâm tư Dịch Trần đối với hắn không đồng nhất..... Hiện giờ hắn ở lại Thập Nguyệt Cung cũng không phải là chuyện xấu gì. Sau Vệ Lưu Sương lại nói một chút tin tức của Linh Nhiên, Mộ Dung Hưng Đức cũng chỉ là không kiềm được thở dài.

“Phụ thân.....” Mộ Dung Dịch Trần khàn khàn giọng gọi, làm cho Vệ Lưu Sương cảm thấy trong lòng tràn đầy chua xót, hài tử này cho tới bây giờ vẫn gọi bọn họ là “Phụ thân, mẫu thân”, ngay cả một câu “Cha, nương” cũng chưa từng gọi qua.

“Trần nhi, muốn cái gì người cứ việc nói.” Mộ Dung Hưng Đức vội vàng bước tới.

“Nói cho..... Ta..... Thập Nguyệt Cung..... Muốn tìm..... Cái gì.....” Mộ Dung Dịch Trần nói xong, Mộ Dung

Hưng Đức lại do dự, hần đại khái đã đoán ra ma cung muốn làm cái gì, nhưng lời tiên đoán kia rốt cuộc có nên nói hay không đây?

Trầm mặc sau một lúc lâu, cùng thê tử trao đổi ánh mắt, Mộ Dung Hưng Đức rốt cục hạ quyết tâm, nói: “Chuyện này phải nói từ hai mươi năm trước.....”

Mai Linh Sa đắm chìm trong hồi ức của mình, không chút phát giác Kỷ Ngộ Ngôn đã diu hần đến bên giường ngồi xuống.

Nhìn thấy người đang chìm vào hồi ức, trên mặt Kỷ Ngộ Ngôn tràn đầy ôn nhu bình thản, nhân thần tựa hắc ngọc làm cho người ta cảm thấy giống như đang ở trong mộng.

“Có cái gì muốn nói thì nói đi, ta sẽ ở đây hảo hảo nghe người nói.” Y nhẹ nhàng lẳng lẳng nói, thanh âm cũng nhẹ nhàng u uất, mông lung có thể khiến người ta thấy được ánh nắng hoàng hôn đang ngày càng đậm đi, mây khói mờ mịt rốt cuộc cũng không trở lại.

Giống như ma quỷ, Mai Linh Sa không tự chủ được mở miệng, kể ra cổ sự đã bị che dấu –

“Tên của hần, kêu Phượng Nhược Hề.

“Từ nhỏ ta đã ở chung với hần, từ khi bắt đầu có tri giác liền không hề tách ra.

“Cũng bắt đầu từ lúc đó, trong mắt ta không còn chứa được ai khác. Kỳ thật chỉ cần là gặp qua hần, trong mắt sẽ không còn dung được ai nữa ngoài hần.

“Dáng người của hần, dung mạo của hần, tài tình của hần, không phải một chữ mỹ là có thể hình dung được. Người cho dù xinh đẹp tới đâu, phong tư tao nhã tới đâu, tuyệt sắc khuynh thành tới đâu đi nữa, tới trước mặt hần đều biến thành mị tục được người điều tặc.

“Cho nên khi sư phụ tuyên bố hần sẽ kế nhiệm chức vị cung chủ, ta một chút ý không vui cũng không có, ta là cao hứng từ tận đáy lòng, bởi vì trên thế giới này không ai có thể thích hợp với vị trí này hơn hần, lòng ta cam tình nguyện phủ phục dưới chân hần.

“Nhưng trong mắt hần lại chưa từng có ta, vào thời điểm kia, ta vẫn rất thỏa mãn, bởi vì trong mắt hần cũng không có bất luận kẻ nào khác.

“Mà ta là sư đệ của hần, ta là người thân cận với hần nhất, ta thậm chí có một lần đã nghĩ cứ như vậy cũng tốt rồi, bởi vì ta là nam tử, không thể cùng hần gần gũi cũng không thể làm cho hần thích ta, cả đời cứ như vậy ta cũng cam tâm tình nguyện.

“Nhưng điều người không thể tưởng tượng được chính là, sau khi hắn trở thành Thập Nguyệt Cung chủ, thế nhưng lại đi yêu một người, một người nam nhân, một nam nhân gọi là danh môn chính phái.....”

Mộ Dung Hưng Đức hơi do dự một chút, nhưng vẫn tiếp tục nói, “Lệ Thiên Lương, cũng là phụ thân của Lệ Tuyết Chúc, ta là vào lúc đó nhận thức hắn. Lại nói tiếp, nguyên nhân chúng ta lúc ấy nhận thức, chính là vì đều phải thề tru trừ Thập Nguyệt Cung. Thân thể Lệ Thiên Lương so với ta còn thể thảm hơn, cha mẹ hắn bị Thập Nguyệt Cung giết chết, gia đạo sa sút, phụ mẫu của vị thể tử từ nhỏ chỉ phúc vì hôn cũng vì ghét bỏ hắn mà không cho bọn họ ở cùng một chỗ. Lúc đó chúng ta vẫn còn trẻ, thường hành động theo cảm tính, tuy thiên lương vu kỳ (*số trời kỳ lạ*), nhưng người như thế nào cũng không thể ngờ rằng, hắn vì báo thù, cư nhiên lại dây dưa với một người vĩnh viễn cũng không nên dây dưa, Thập Nguyệt Cung chủ Phương Nhược Hề.”

9. Chương 9

Nói tới đây, Mai Linh Sa khẽ mỉm cười, trong dung nhan tươi cười lại chứa đựng vô hạn đau xót cùng bi thương, “Trước kia ta đã nghĩ rằng, một người tựa trích tiên như hắn là nhân vật trời sinh cao ngạo, không thích hợp để cười, không thích hợp thân cận cùng người khác, không thích hợp yêu bất kỳ ai. Hắn vốn nên bắt giả từ sắc (*Nghĩ chak là lãnh đạm, ko quan tâm*) đối với mọi người, nên lạnh lùng với bất kỳ kẻ nào, kể cả với ta.....

“Nhưng người lại không ngờ rằng, sẽ có một ngày nhìn thấy hắn tươi cười, nhìn thấy hắn cầm nhánh hoa Lệ Thiên Lương tùy tay bẻ xuống trong tay, cười đến vui vẻ như vậy, thỏa mãn như vậy, giống như hạnh phúc trên khắp thiên hạ đều tập trung vào tay hắn. Hắn thậm chí còn vì lấy lòng Lệ Thiên Lương mà bắt đầu học nấu ăn, khiến cho đôi tay tế bạch (*thon dài trắng nõn*) bị cắt trướng rất nhiều chỗ; hắn thậm chí còn giống như nữ nhân ngồi thêu hà bao cho Lệ Thiên Lương, cẩn thận may vào bên hông y phục của hắn.

“Ta không thể tin được, ta thống khổ, ta giết vô số người cho hả giận, từ lúc đó trở đi, ta đã học được công phu quỷ dị như hiện tại.

“Nghe nói, người luyện công phu này sống không quá bốn mươi, tuy rằng có thể bảo trì dung nhan không thay đổi, nhưng lại là nghịch thiên hành đạo, phải lấy dương thọ bù trừ. Ta cũng không để ý, trong lòng chỉ thầm nghĩ phải làm như thế nào để hắn chú ý tới ta, cho dù liếc mắt một cái cũng tốt rồi, liếc mắt một cái là hắn có thể biết ta thương hắn bao nhiêu, còn cái tên Lệ Thiên Lương kia so ra lại kém xa như thế nào.

“Mọi người đều khuyên ta dừng lại, ta cũng không nghe, thầm nghĩ muốn hắn đến, hắn đến là tốt rồi.

“Cuối cùng, hắn đã đến, ta dù sao cũng là sư đệ của hắn, hoặc là nói, bỏ qua mối quan hệ này, ta cho dù chết ở dưới chân hắn, hắn có thể cũng chỉ cảm thấy buồn mà thôi.

“Bất quá khi ta thấy hắn đến, thật sự là đã rất cao hứng a! Vì thời khắc này mà ta vẫn luôn luyện tập,

phải làm sao để nói lên tình yêu của ta dành cho hấn. Ta mỗi ngày đều đứng trước gương tập rất nhiều lần, sợ nói quá nhanh, hấn nghe không rõ; sợ nói quá chậm, hấn không kiên nhẫn để nghe. Ta lo lắng đủ điều, phải nói như thế nào thì hấn mới có thể hiểu đây?

“Nhưng lại không ngờ rằng, ngàn tư vạn lự, ta đã tính sai cả rồi, hấn căn bản không để cho ta có cơ hội mở miệng.

“Hấn mắt lạnh nhìn ta, chỉ nói một câu: chỉ có Thiên Lương là xem ta như người bình thường.”

“Một câu này, lại làm cho ta cảm thấy ngay cả hồn phách cũng đông lạnh thành băng, chỉ cần hấn nói thêm dù chỉ một từ nữa, tất cả sẽ nứt toát ra, rơi xuống mặt đất vỡ nát.

“Đúng vậy, ta không có cách nào coi hấn như một người bình thường.

“Ở trong lòng ta, hấn tựa như thần tiên vĩnh viễn đứng ở nơi cao, vĩnh viễn quan sát những con người nơi trần thế; hấn vốn nên ở trên trời, ta làm sao có thể coi hấn như tiểu nhân tầm thường thích ra vẻ nơi phàm thế đầy dối trá này?

“Nhưng ta chưa từng nghĩ đến, ta thế nhưng lại thất bại ngay tại điểm này.”

“Ta không cam lòng, ta hận, ta cam chịu, tiếp tục luyện bộ công pháp này, cho nên mới thành ra bộ dáng ngày hôm nay.”

“Kỳ thật ta cũng rất hiếm khi gặp Phượng Nhược Hề, nhưng ta tin tưởng, người đã thấy qua hấn, sẽ không bao giờ quên được, người như vậy, tựa như tiên tử trên trời lạc bước rơi xuống phàm trần.” Nói đến Phượng Nhược Hề, ngay cả Mộ Dung Hưng Đức cũng tràn đầy cảm khái, trong giọng nói tràn ngập than thở.

“Lúc ta gặp hấn, hấn đang ở cùng với Thiên Lương.

“Ta cho tới bây giờ chưa thấy thấy qua người nào lại có ánh mắt đẹp như thế, hơn nữa rất chân thật, rất hạnh phúc. Lúc ấy ta đã nghĩ, nguyên lai hấn cũng chỉ là một con người nơi phàm thế này mà thôi.

“Sau đó ta biết được hấn chính là cung chủ Thập Nguyệt Cung, ta không dám đem chuyện này nói với người khác, chỉ lặng lẽ gọi Thiên Lương tới hỏi hấn. Ta vốn nghĩ rằng hấn là thật lòng, bởi vì một người xinh đẹp như vậy, thật sự là khiến cho người ta không thể cự tuyệt; nhưng không nghĩ rằng Thiên Lương lại thần bí cười với ta, nói cho ta biết, hấn chẳng qua là đang lừa Phượng Nhược Hề mà thôi, người hấn chân chính thích, chính là vị hôn thê chỉ phúc vi hôn của hấn — biểu muội của hấn.”

“Sư huynh thật sự rất là ngốc, ta đã vô số lần khuyên nhủ hần, nói rằng Lệ Thiên Lương chỉ là đang lợi dụng hần mà thôi.” Mai Linh Sa cười cười, không biết là đang cười chính mình khi đó, hay là Phượng Nhược Hề khi xưa, “Nhưng hần không bao giờ nghe, luôn chắc chắn rằng Lệ Thiên Lương thương hần, dù chỉ một câu khuyên nhủ cũng nghe không vào.

“Khi đó, hần nói ngày mười lăm tháng tám Lệ Thiên Lương hẹn hần cùng ngắm trăng Trung thu, muốn gặp hần, hần vừa muốn vừa không muốn đáp ứng; phải biết rằng, trước đó chúng ta đã nhận được tin tức, cái đám người tự xưng danh môn chính phái đem kia sẽ tập kết vào ngày mười lăm tháng tám, mở tiệc trư ma, rõ ràng chính là ám chỉ hần.

“Vô số người khuyên hần, nhưng hần hoàn toàn mặc kệ, chỉ là trước khi rời đi hần đã tụ tập tất cả các đệ tử truyền ngôi cho ta.

“Lúc này ta mới biết, hần không phải không biết, mà là hần đang đánh cược, nếu thắng, thì có thể vĩnh viễn cùng người mình yêu thương bên nhau mãi mãi; nếu thua, chính là vạn kiếp bất phục, trọn đời không được siêu sinh.

“Hiểu được tâm tư của hần, ta tự nhiên sẽ không để hần đi, nhưng ai có thể có năng lực ngăn cản hần?”

“Cho dù đã qua hai mươi năm, nhưng chuyện đêm hôm đó ta vẫn nhớ rõ ràng.” Nhắc tới năm đó, Mộ Dung Hưng Đức chỉ có thể thở dài.

“Ánh trăng đêm đó rất lớn rất tròn, Phượng Nhược Hề đứng ở đỉnh thiên tuyết chịu sự vây công của sáu đại môn phái, bảy đại thế gia.

“Không đến một cái canh giờ, bạch đạo đại hiệp chết dưới tay hần đã gần trăm người, phụ thân ta cùng các chưởng môn của các đại môn phái lúc đó đã triệu tập gần ngàn người để đối phó hần, nhưng vẫn cảm thấy thật quá ít.

“Phượng Nhược Hề vẫn trấn định tự nhiên, chỉ là không ngừng nhìn ra bên ngoài. Buồn cười chính là, chỉ có ta khi ấy tuổi nhỏ không hiểu chuyện biết được hần đang nhìn cái gì, biết hần đang đợi cái gì. Đang lúc chúng ta công kích không ngừng, số người chết đã hơn phân nửa, Thiên Lương lại xuất hiện.

“Ánh mắt Phượng Nhược Hề cũng đột nhiên sáng lên, y ra sức giết chết những người đang ở trước mặt ái nhân của mình, nhưng khi nhìn đến, lại là thấy hần đang ôm một nữ tử trong lòng, đối với chính mình nói – người ta yêu là nàng, Phượng Nhược Hề, ta, chỉ, đang, lừa, ngươi.

“Một khắc kia, ngay cả ta cũng không dám nhìn vào ánh mắt của Phượng Nhược Hề, cơ hồ mọi người đều ngừng lại, lúc này, hần đột nhiên hô ra một ngụm máu tươi, loang lổ nhiều vết trên y phục trắng thuần của y.

“Sau đó không biết là ai đâm ra kiếm đầu tiên, vốn tưởng rằng sẽ thất bại, nhưng không ngờ Phượng Nhược Hề không né cũng không tránh, kiếm kia mạnh mẽ cắm trên người y, chỉ là...hàn quang lỏng lẻo trên thân kiếm cũng không sánh bằng lệ quang trong mắt y. Sau đó hắn cười rộ lên, mặc cho hàng trăm hàng ngàn thanh kiếm cắm lên người mình, cũng không đánh trả, chỉ từng bước tiến về phía vách núi.

“Lúc đã bước đến mép vực, hắn quay đầu, khẽ cười một chút.

“Mọi người đều giống chìm vào trong mộng. Nhưng này khi y mở miệng cất tiếng, lại khiến cho tất cả những người có mặt ở đó ám ảnh trong suốt hai mươi năm này.

“Y nói — ta sẽ nhớ kỹ các ngươi, ta sẽ trở về, đến lúc đó, từng người trong các ngươi sẽ phải bồi thường cho tất cả những gì ta đã chịu cho đến lúc này. Nhớ kỹ, ta sẽ đòi lại gấp bội.

“Ánh mắt y nhất nhất đảo qua mọi người, tất cả mọi người đều cảm thấy được trên người từng đợt rét run, làm sao còn có cái gì gọi là tiên tử, mà chỉ cảm thấy y hết như lệ quỷ nơi địa ngục đòi mạng người.”

“Một chuyện ta sai lầm nhất, chính là không lường trước được sự ê đê tiện của đám người tự xưng bạch đạo kia.” Mai Linh Sa nói tới đây ánh mắt đã muốn đỏ lên, “Sư huynh vừa ra đi, ta liền dẫn người đuổi theo sau, ai ngờ trên đường lại sớm có phục binh, chặn chúng ta ở lại phía sau. Chờ đến khi chúng ta mở được một đường máu tiến đến, thì chỉ kịp nhìn thấy sư huynh một lần cuối.

“Trên người hắn cắm cả trăm thanh kiếm, mà chỉ ngoái đầu lại nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó nhảy xuống đáy nhai.

“Hắn luôn như vậy, làm cho ta ngay cả một chữ cũng không kịp nói, đã quyết định tốt hết thảy mọi chuyện.

“Trong lòng ta cực kỳ bi ai thống khổ, nhưng càng không nghĩ tới Lệ Thiên Lương thế nhưng lại thừa lúc ta rời đi, đã dẫn người đến tấn công Thập Nguyệt Cung!

“Bất quá may mắn sư huynh tuy rằng thương hắn, nhưng lại giống như đã sớm đoán được tất cả mọi chuyện, rốt cuộc không có đem bí mật của Thập Nguyệt Cung nói với hắn, cho nên đến phút cuối trong cung cũng chỉ bị một ít tổn thất nho nhỏ, tuy nhiên lại bị hắn bắt đi một vài hải tử tuổi còn rất nhỏ. Bởi vì xông vào, đều là một đám người có thâm cừu đại hận với Thập Nguyệt Cung, bọn họ đem những hải tử này bán cho xương quán, một vài đứa thì bị bán qua Nam Dương làm khổ sai. Hiện tại tuy đã tìm được một vài đứa nhỏ trong đám hải tử khi xưa, nhưng vẫn có vài người vĩnh viễn không biết đã đến nơi nào.

“Tuyệt Chức chính là một trong số đó.

“Hắn căn bản không phải do Lệ Thiên Lương cùng thê tử của hắn sở sinh, mà chỉ là một công cụ cho Lệ Thiên Lương tiết giận.

“Thời điểm ta nhìn thấy hài tử này, cả người hần đều là vết thương, còn có không biết bao nhiêu vết bỏng lớn nhỏ, trong ánh mắt nho nhỏ tràn ngập cừu hận, ta thất hần thật sự đáng thương, liền đơn giản thu hần làm đồ đệ, cũng để cho hần ở lại Lệ gia làm nội ứng.”

“Ta mặc dù có chút không đồng ý với cách làm của Thiên Lương, nhưng dù sao hần cũng là vì trừ yêu nghiệt, thật cũng không thể chỉ trích nặng nề. Sau đó Thiên Lương nhờ một trận chiến mà thành danh, cưới biểu muội yêu thương của hần, hai người suốt ngày giao cảnh triền miên, sau lại nghe nói hần có thêm một hài tử kêu Tuyết Chức, chỉ là thân thể đứa nhỏ không tốt, thường xuyên ốm đau nằm liệt giường. Bất quá Thiên Lương cũng thật sự rất thương phu nhân của hần, chỉ vì nàng yêu thích màu trắng, mà hần đã tiêu tốn rất nhiều công sức để dựng nên một đình viện tên là Tuyết Nguyên .”

Nói tới đây, Mộ Dung Hưng Đức hít một hơi thật sâu, rồi mới tiếp tục nói.

“Ta vốn tưởng mọi chuyện đều đã kết thúc, nhưng không ngờ rằng, đây mới chỉ là một sự bắt đầu.

“Mười bảy năm trước, cũng chính là năm Dịch Trần người được sinh ra, Thiếu Lâm tổ sư Không Giám đại sư tới Mộ Dung sơn trang, nói ra kết quả tinh tượng mà hần đã xem được trong suốt nhiều năm.

“Hần nói, vô lâm tương sinh nghiệt thực .

“ nghiệt thực tương sinh tương khắc.

“Một người là thiên sát cô tinh; một người còn lại là ma đầu mười năm trước chuyển sinh, toàn thân đầm đìa máu tươi chỉ đợi hoàn lại tội nghiệt kiếp trước. Thiên sát cô tinh khắc chết tất cả thân nhân, cả đời chỉ yêu một người; còn kẻ chuyển sinh kia, sẽ lại một lần nữa dấy lên hạo kiếp vô lâm.

“Hơn nữa, Dịch Trần, người chính là một trong số đó.

“Nhưng còn người kia, Không Giám đại sư dùng tinh lực cả đời cuối cùng cũng không thể tính ra, chỉ biết là các người sẽ gặp nhau vào năm bảy tuổi.

“Rồi sau đó, chúng ta cũng chợt nghe hần phân phó, đem người mới vừa mãn tháng, bỏ lại Thiên viện.”

“Lúc ta vừa nghe lời đồn đãi kia, cũng chỉ cho là chuyện bịa đặt nhằm nhí, nhưng sau lại nghe là do con lừa ngọc Không Giám kia nói, nên mới chú ý đến.”

Mai Linh Sa nhìn nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, vẻ mặt thoáng thả lỏng, “Ta thật sự hy vọng a, hy vọng sư huynh có thể một lần nữa trở về, cho nên mới phái Tĩnh Khuynh đến Mộ Dung sơn trang, chính là vì muốn tìm ra người. Chuyện sau đó, Ngộ Ngôn người chắc cũng biết rồi.”

Kỷ Ngộ Ngôn nhìn nhìn Mai Linh Sa, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi nói: “Như vậy, một khi đã như vậy, cung chủ có thu ta làm đồ đệ không đây?”

Thời điểm nghe được lời nói này của Kỷ Ngộ Ngôn, Mai Linh Sa đã khôi phục lại lớp nguy trang thường ngày, thậm chí còn có chút ngượng ngùng nhìn nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, nói: “Như thế nào, người nghĩ thông suốt rồi sao? Quyết ý ở cùng ta rồi sao?” Nói xong liền nắm lấy tay Kỷ Ngộ Ngôn.

Ai ngờ Kỷ Ngộ Ngôn không giãy cũng không tránh, thuận theo để cho hắn nắm.

Điều này ngược lại làm cho Mai Linh Sa cảm thấy rất mất hứng, hắn vốn là muốn thừa cơ trêu chọc Kỷ Ngộ Ngôn, muốn thấy y chật vật trốn tránh, không thể để cho mọi chuyện đều do y chiếm thế thượng phong; nhưng hiện tại nắm tay y, ngược lại là mình cả người không được tự nhiên.

Trùng hợp lúc này Kỷ Ngộ Ngôn lại cười rộ lên, Mai Linh Sa chỉ nhìn thấy một góc răng nanh trắng bóng hơi lộ ra, hàn quang chợt lóe, trong lòng chính mình liền trầm xuống.

Trên tay không tự chủ được buông ra, lại liên tục lui mấy bước mới trấn định được tinh thần, vừa rồi bất quá chỉ là nhìn thấy Kỷ Ngộ Ngôn chân chính cười rộ lên mà thôi, không ngờ lại khiến Mai Linh Sa trở nên xấu hổ như vậy, cũng không biết vì sao, thiếu niên thoát nhìn vô hại lại ôn nhu động lòng người này, trên người lại thường xuyên toát ra loại lực lượng thâm trầm, làm cho người ta tự nhiên cảm thấy sợ hãi.

Thấy Mai Linh Sa như thế, Kỷ Ngộ Ngôn đến cũng không ở tại nơi này truy cùng đuổi tận, chỉ ngưng mắt nói: “Cung chủ không ngại nghĩ lại chuyện nguyện ý thu ta làm đồ đệ tử chứ?”

Nhìn y nghiêm túc như thế, Mai Linh Sa cũng ngưng mắt nói: “Hảo, người nói thử xem, vì sao ta phải nhận người làm đồ đệ tử?”

Kỷ Ngộ Ngôn không chút suy nghĩ, “Ngộ Ngôn đến đây chính là thuận theo ý của cung chủ..... Chẳng lẽ Ngộ Ngôn nghĩ sai rồi sao?”

Mai Linh Sa trong lòng kinh hãi, nhưng trên mặt lại hoàn toàn không có chút biểu tình gì, chỉ kinh ngạc nói: “Ý của ta? Thật là ngạc nhiên nha, người không ngại nói ta nghe một chút chứ.” Rõ ràng là ngữ khí khinh thường.

“Cung chủ mới vừa rồi không phải đã nói rồi sao? Cung chủ luyện bộ công pháp này sẽ bị chiết đi dương thọ, nhất định sống không quá bốn mươi; sau đó cung chủ lại nói đến việc năm đó, người cũng trưởng thành, cho tới bây giờ đã hai mươi năm trôi qua, chỉ sợ là đại nạn lâm đầu.....”

“To gan!” Mai Linh Sa đứng bật dậy, vừa sợ vừa giận.

Kỷ Ngộ Ngôn lúc này lại giống như không hề phát hiện ra hắn đang tức giận, chỉ hơi hơi thối lui một chút rồi nhìn thẳng hắn nói: “Cung chủ có phải thật rất cao hứng hay không? Rốt cục cũng có thể rời đi, rốt cục cũng có thể dỡ xuống gánh nặng để gặp lại người mình yêu thương.”

Một trận trầm mặc, Mai Linh Sa trượng vài lần mở miệng, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Đúng, đúng, hắn đích thật là nghĩ như vậy.

Nơi trần thế không có Phượng Nhược Hề, hắn sống cũng quá mệt mỏi rồi.

Nếu năm đó không phải Phượng Nhược Hề truyền ngôi cho hắn, có lẽ hắn đã sớm bởi cái người phiêu miểu (*huyền ảo mơ hồ*) như tiên nhân kia mà đi rồi.

Hắn chống đỡ, hắn cố gắng sống, bất quá chỉ là vì Thập Nguyệt Cung, còn có, hắn muốn nhìn thấy sư huynh chuyển sinh.

Nhưng mà.....

Kỷ Ngộ Ngôn làm sao biết được? Việc này cho dù là Văn Tĩnh Khuynh cùng Lệ Tuyết Chúc theo hắn nhiều năm cũng không hề biết, ai ngờ, mới vừa nhớ lại chuyện cũ, đã làm cho hắn lộ ra dáng vẻ mệt mỏi cùng thâm tình sâu nặng như vậy.

Mà điều này..... Làm sao thoát được ánh mắt Kỷ Ngộ Ngôn?

Trong lòng biết chắc chắn như vậy, Kỷ Ngộ Ngôn lại nói tiếp: “Một khi đã như vậy, Ngộ Ngôn sẽ chiếu theo an bài của cung chủ tiếp chương Thập Nguyệt Cung, trở thành cùn chủ tân nhâm đời tiếp theo.”

“Người..... Người.....” Một cỗ hàn ý đột nhiên dâng lên trong lòng khiến Mai Linh Sa cảm thấy lạnh cả người, hắn cũng ngờ lại có người giống như biết thuật đọc tâm như vậy, thông thấu tâm tư kẻ khác, thậm chí ngay cả một con đường sống cũng không chừa lại.

“Cung chủ yên tâm, Ngộ Ngôn sẽ làm tốt.” Kỷ Ngộ Ngôn cam đoan như thế. Kỳ thật khi lướt nhìn qua, y không chút khó khăn để đoán ra được kết quả này, Mai Linh Sa xem mình như sư huynh tái thế của hắn, nhất định sẽ tận tâm tận sức dạy mình hết thảy; hơn nữa hắn cũng không còn sống được bao lâu, vì vậy mà người thừa kế chức vị cung chủ cũng trở thành một vấn đề trọng yếu. Văn Tĩnh Khuynh khí chất văn nhân quá nặng, Lệ Tuyết Chúc lại không đủ đánh đá chua ngoa, xem ra chỉ còn có kẻ sắp trở thành tam đệ tử là mình đây.

Cũng bởi vì như thế, Kỷ Ngộ Ngôn mới có thể hiển lộ phong mang như vậy, tất cả cũng chỉ là làm cho Mai

Linh Sa sớm hạ quyết tâm truyền ngôi cho chính mình,

Bị y đoán trúng tâm tư, Mai Linh Sa cũng không phản bác, mà chỉ thuận thể hỏi: “Ta xác thực có quyết định này, bất quá..... Người cần phải nói cho ta biết, vì sao trong đầu đột nhiên có ý niệm muốn trở thành cung chủ Thập Nguyệt Cung.”

Hắn cũng không hy vọng sẽ nghe Kỷ Ngộ Ngôn đáp là do nhất thời tham niệm đại phát gì gì đó, bởi vì cái lý do nhân tử vì tài chim tử vì thực đó quả thực rất tầm thường; huống hồ Kỷ Ngộ Ngôn quả quyết không phải là loại người như thế.

Nếu y đã sớm có ý định đó trong đầu, chỉ bằng tư chất của y, làm sao có thể chịu ủy khuất chính mình ở Mộ Dung thế gia, vô danh vô phân lại không có thân phận địa vị; hơn nữa, Mai Linh Sa cũng không quên tình ý của y đối với Mộ Dung Dịch Trần.

Tình thế hiện giờ, Mộ Dung Dịch Trần nghiễm nhiên sẽ là bạch đạo minh chủ tân nhậm đời tiếp theo, vạn nhất chính mình thật sự thiên thu bách niên (*nhắm mắt xuôi tay*), Kỷ Ngộ Ngôn lại đem Thập Nguyệt Cung xem như lễ vật trao tay mà tổng tiến cho tình nhân của y, thì chắc mình ở dưới cửu tuyền tức đến ói máu ra mắt.

Cho nên hắn nhất định phải xem thử Kỷ Ngộ Ngôn đến tột cùng là vì cái gì.

“Vì Dịch Trần a.” Kỷ Ngộ Ngôn nhẹ nhàng cười, “Trừ bỏ hắn, ta còn có thể vì ai?”

“Ta muốn cùng hắn đồng chưởng một nửa thiên hạ, ta muốn hắn không vì phân tranh mà thương tâm, ta muốn hắn bình bình an an không vì hắc đạo uy hiếp mà phát sầu, ta muốn vô lâm từ nay về sau thái bình, ta muốn hắn thật tâm vui vẻ nở nụ cười.

“Như vậy, hắn mới có thể vĩnh viễn cảm nhận được ta, cho dù ta không ở bên cạnh hắn.”

Nghe vậy, trong lòng Mai Linh Sa ần ần đau đớn, dường như lại thấy được cái người như ngọc như anh năm đó.

Điều này không phải là mục đích của mình sao?

Hỏi thế gian tình là gì?

Sư huynh năm đó đem toàn bộ ra đặt cược lại thua đến thi cốt vô tồn, như vậy hiện giờ thì sao?

Hay là giống như Không Giám nói, có hai người thăm nghĩ đến nhau, cho dù cách nhau ngàn dặm, cho dù thủy phục sơn trọng, cho dù cách nhau bao lâu, vẫn có thể yêu nhau say đắm.

Chính mình không phải là vì nguyên nhân này nên mới thả Mộ Dung Dịch Trần sao?

Mai Linh Sa nhìn thấy lúm đồng tiền trên gương mặt Kỷ Ngộ Ngôn, trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, chỉ lắc đầu cười rồi đứng lên yên lặng lui ra ngoài.

Mà Kỷ Ngộ Ngôn..... Vươn tay xoa lên khóe môi của mình.....

Y nhớ rõ động tác vừa rồi của Lệ Tuyết Chúc cùng Mai Linh Sa, điều bọn họ làm, chính là sự “Trừng phạt” của Dịch Trần với mình ngày đó.

Trừng phạt..... Thật là trừng phạt sao?

Tinh tế nhớ lại biểu hiện của Mộ Dung Nhị công tử khi đó, Kỷ Ngộ Ngôn ở nơi không ai có thể nhìn thấy, lặng lẽ đỏ ửng hai gò má.

Tuy rằng rất đau..... Nhưng mà bờ môi của y thực ấm áp cũng thực mềm mại, chạm lên môi mình như vậy, tư vị thật là thanh diễm (*ngọt ngào*).....

Địch Trần..... Thấy bộ dáng của Mai Linh Sa, người hẳn là không sao chứ.....

Địch Trần.....

Mấy ngày nay, Mộ Dung sơn trang sự vụ liên tiếp không ngừng.

Từ sau khi trải qua sự kiện cơ hồ như thảm họa diệt môn kia, trong sơn trang không chỉ gia tăng nhân thủ phòng bị, mà còn triệu tập rất nhiều cao thủ chinh tặc hộ viện (*giúp đỡ phòng thủ*) của các đại môn phái trên võ lâm.

Nhưng chuyện phụ phụ Mộ Dung Hưng Đức lo lắng không phải là chuyện này, mà hai người chân chính cảm thấy chính là cô tịch.

Tiểu nữ nhân Mộ Dung lãnh nhiên theo Văn Tĩnh Khuynh một đi không trở lại, chỉ sợ đến nay cũng không biết rằng việc này chính là đại sự kinh thiên động địa của võ lâm, tự nhiên cũng không thể trở về thăm bọn họ.

Đại nhi tử Mộ Dung Thanh Trần cùng Lãnh Tịch Phi sau khi bị trục xuất khỏi gia môn cũng không biết tin tức.

Nhị nhi tử Mộ Dung Dịch Trần..... Ai..... Không nói cũng thế.

Đang lúc hai người cảm thấy vô tận thâm lương, thì vào một buổi chiều như mọi ngày, đang lúc hai người định tới thiên đình dùng cơm, thì bất gặp hai người khác cũng đã ngồi trên vệt rí trống trải đó từ rất lâu rồi.

Mộ Dung Hưng Đức vừa thấy hai người bọn họ, vẻ mặt đầy giận dữ, lập tức một chưởng bổ qua; may mà Vệ Lưu Sương đã đoán trước được hắn sẽ một chưởng đánh qua nên lập tức ôm lấy hắn lớn tiếng khóc.

“Thanh nhi.....” Thanh âm run rẩy của thê tử làm cho Mộ Dung Hưng Đức phải thu hồi chưởng lực, cũng không tiếp tục hạ thủ, chỉ có thể đứng ở chỗ cũ trừng mắt nhìn cái tên bất hiếu tử kia.

“Nương, mau ngồi xuống.” Mộ Dung Thanh Trần vội đỡ mẫu thân ngồi xuống, sau quay đầu nói: “Tiểu phi, mau bưng trà cho nương.”

Kỳ thật Lãnh Tịch Phi đã sớm rót hảo trà, chỉ là dám cầm lên bưng qua mà thôi, vừa vặn nghe được lời Mộ Dung Thanh Trần, nên vội vàng bước qua, sau lại có chút lùi bước khi bất gặp ánh mắt Vệ Lưu Sương. Vì thế hắn nhìn sang Mộ Dung Thanh Trần lại nhìn nhìn Vệ Lưu Sương, không biết làm thế nào mới tốt.

Mộ Dung Thanh Trần dĩ nhiên thấy được, vì thế hướng Lãnh Tịch Phi cười cười, thành công làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn kia lấy lại được chút dũng khí.

“Nương, thỉnh uống trà.” Bất quá Lãnh Tịch Phi vẫn là có chút sợ hãi.

Vệ Lưu Sương nhìn thấy đại nhi tử cùng Lãnh Tịch Phi, thở dài một hơi thật mạnh, nhưng vẫn cầm lấy chén trà uống một ngụm.

Lãnh Tịch Phi lập tức cao hứng hẳn lên, cười đến mi nhãn loạn loạn (*tràn đầy hạnh phúc*); Mộ Dung Thanh Trần cũng như trút được gánh nặng kéo hẳn lại, đang định xoa xoa tóc hắn, thì lại nghe thấy vài tiếng ho khan của phụ thân mình, vội vàng dừng tay, rồi cùng Lãnh Tịch Phi đứng lên khoanh tay chuẩn bị nghe Mộ Dung Hưng Đức phát biểu.

“Mộ Dung Thanh Trần, ngươi đã không còn quan hệ gì với Mộ Dung thế gia thì trở về làm gì?” Mộ Dung Hưng Đức dùng ánh mắt chặn lời thê tử muốn nói, ra vẻ đạ mặc.

Mộ Dung Thanh Trần, trước hướng Lãnh Tịch Phi cười cười an ủi hắn một chút, sau đó mới nói: “Ta cùng Tiểu Phi vốn định đến Đại Lý, nhưng sau đó nghe nói sơn trang gặp chuyện không may, cho nên rất lo lắng cho cha và nương.....”

“Câm mồm! Ai là cha mẹ của ngươi!!” Mộ Dung Hưng Đức gầm lên giận dữ, trên trán gân xanh bạo khởi.

Mộ Dung Thanh Trần thấy thế vội vàng sửa lời nói: “Bởi vì lo lắng cho Mộ Dung đại hiệp cùng phu nhân, cho nên trở lại xem xét, không ngờ vẫn là tới trễ không giúp được gì.....”

Mộ Dung Hưng Đức nghe hắn nói vốn là định về hỗ trợ, lúc này sắc mặt mới hơi dịu lại một chút, đang định nói tiếp thì bị Vệ Lưu Sương ngắt ngang, “Tốt lắm tốt lắm, người uy phong cũng đủ rồi, ta muốn nói chuyện với Thanh nhi đừng có cản ta.”

Nói xong liền kêu hạ nhân bưng thức ăn lên, Mộ Dung Hưng Đức cũng không tiếp tục cự tuyệt, người cũng tự giác ngồi vào bàn.

Mộ Dung Thanh Trần lúc này cũng đã biết phụ thân kỳ thật đã tha thứ cho hắn với Tiểu Phi rồi, chẳng qua là ngại mặt mũi nên không muốn nhận mà thôi. Bất quá ở trên bàn cơm cũng không dám lơ đãng, chỉ lẳng lặng ăn, một lát sau mới nói: “Ta cùng Tiểu Phi lo lắng cho an nguy của Mộ Dung đại hiệp cùng phu nhân, định sẽ lưu lại tùy thời chiếu cố, chẳng biết có thể ở lại gian phòng cho đệ tử được hay không?”

Vệ Lưu Sương nghe lời này suýt nữa rơi lệ, hài tử của mình gọi cái gì là đại hiệp phu nhân? Bất quá trong lòng cũng biết đây là để bảo vệ tôn nghiêm của Mộ Dung sơn trang mình chủ lệnh, thật không còn biện pháp nào khác.

Mộ Dung Hưng Đức tự nhiên cũng hiểu được, cho nên cũng không nói gì, coi như đã ngầm chấp thuận phu nhân của mình.

Bữa cơm này cứ như vậy trôi qua, cho đến khi ăn xong, Mộ Dung Thanh Trần mới nhớ tới mở miệng hỏi: “Nhị đệ cùng Ngộ Ngôn đâu? Chẳng lẽ bọn họ hiện tại vẫn ở Thiên Viện ăn cơm một mình?”

Lời còn chưa dứt, vừa nói nói ra, Mộ Dung Thanh Trần liền phát giác sắc mặt của phụ mẫu mình không phải khó coi bình thường, cảm thấy có chút lo lắng.

Ngay cả Lãnh Tịch Phi cũng nhận không được nói: “Ngộ Ngôn đâu? Ngộ Ngôn không xảy ra chuyện gì chứ.”

Trước kia Ngộ Ngôn từng giúp đỡ hắn rất nhiều, hơn nữa cá tính ôn nhu của hắn thật sự là người gặp người thích, không có ai là không thích. Lãnh Tịch Phi tự nhiên cũng là một trong số đó, điểm ấy ngay cả Mộ Dung Thanh Trần cũng có chút ghen tị. Tương đối mà nói, người quan tâm Mộ Dung Dịch Trần cũng ít đi nhiều lắm.

Mộ Dung Hưng Đức cùng Vệ Lưu Sương nghe bọn hắn hỏi như vậy cũng không nói lời nào, sau một lúc lâu, rốt cục vẫn là Mộ Dung Hưng Đức thở dài nói: “Các người tự mình đến Thiên Viện nhìn xem là biết.”

10. Chương 10

Kỳ thật Mộ Dung Thanh Trần sống mười mấy năm qua nhưng chưa từng bước chân đến Thiên Viện lần nào, thành ra hôm nay lần đầu đến đây có chút phân không rõ phương hướng.

May mà Lãnh Tịch Phi đã từng đến đây vài lần với Kỷ Ngộ Ngôn, cho nên bọn họ mới có thể thuận lợi tiêu sái đến Thiên Viện mà không bị lạc đường.

Nhìn mấy gian phòng xếp thành một hàng theo hình chữ “nhất”, Lãnh Tịch Phi do dự một chút lại tả hữu nhìn quanh một hồi, lúc này mới xác định được một gian trong đó. Đến gần xem xét cửa chính cùng cửa sổ, Lãnh Tịch Phi cuối cùng cũng xác định nói: “Đúng vậy, Ngộ gôn trụ chính là gian này.” Nói xong liền đẩy cửa bước vào.

Mộ Dung Thanh Trần định gọi hắn lại, định là sẽ đi tìm Mộ Dung Dịch Trần trước, nhưng nghĩ nghĩ một hồi lại thấy đến thăm Kỷ Ngộ Ngôn trước cũng được, vì chỉ có hắn mới không bị nhị đệ lãnh tâm lãnh tình kia đông chết, mình với Tiểu Phi có hắn đi cùng cũng an toàn hơn một chút.

Ai ngờ không đẩy cửa vào còn tốt, đẩy cửa vào rồi, Mộ Dung Thanh Trần cùng Lãnh Tịch Phi đều bị dọa rớt nửa cái mạng.

Đập vào mắt chính là một mảnh đỏ tươi.

Mộ Dung Thanh Trần chưa bao giờ nghĩ rằng lại có một màu đỏ đau thương đến vậy, còn Lãnh Tịch Phi thì nhin không được hét lên một tiếng nép vào lòng ái nhân của mình.

Mộ Dung Dịch Trần toàn thân đều là máu, ngồi xếp bằng trên tháp, vết máu khô đọng lại khiến cho chiếc áo choàng đã không còn nhìn ra được màu sắc vốn có của nó.

Hơn nữa, trong miệng y còn không ngừng hộc máu, từng đóa từng đóa huyết hoa không ngừng dừng mảnh trào ra, trong phòng tràn ngập mùi máu tanh nồng.

Nhưng y tựa hồ như đã không còn cảm giác, mà chỉ không ngừng vận khí, ép buộc sinh mệnh theo máu chảy ra khỏi thân thể ngày một nhiều hơn.

Cho dù là Mộ Dung Thanh Trần đã từng trải qua nhiều chuyện cũng không kiềm chế được mà trở nên run rẩy.

Hắn chưa từng thấy ai chảy nhiều máu như vậy mà vẫn còn có thể bất động thanh sắc tiếp tục luyện công, vì thế lập tức buông Lãnh Tịch Phi ra, nhanh chóng điểm mấy đại huyết sau lưng Mộ Dung Dịch Trần, mạnh mẽ đặt tay tại hậu tâm của y giúp y truyền chân khí.

Nhưng kỳ quái chính là, chân khí truyền vào người Mộ Dung Thanh Trần lại như đá chìm đáy bể, hoàn

toàn bị nhấn chìm trong cơ thể Mộ Dung nhị công tử một chút cũng không để lại dấu vết; càng quý dị hơn chính là, một cỗ lực lượng cường đại quý dị bắt đầu va chạm với nhau tại nhâm mạch và đốc mạch (*chỗ này sẽ coi lại sau*) của Mộ Dung Địch Trần, giống như muốn trợ giúp hắn đột phá huyền quan. Sau đó, Mộ Dung Thanh Trần chỉ cảm thấy nội lực của hắn giống như bị hút vào trong cơ thể y từng chút một....

Mộ Dung đại công tử trong lòng liên tục kêu khổ, nhưng lại ngại vận công thành ra khổ đến một chữ nói cũng không nên lời.

Bất quá cuối cùng thiên cũng không định diệt hắn, đang lúc hắn định mạo hiểm thoát khai thì một bàn tay áp lên bàn tay đang dán chặt sau lưng Mộ Dung Địch Trần của hắn chậm rãi truyền chân lực bảo trợ, Mộ Dung Thanh Trần lúc này mới có thể thoát thân. Vận khí một chút, hắn mới phát hiện nội lực vốn có của mình đã tổn thất gần hai ba thành.

Cũng đúng lúc này, Mộ Dung Thanh Trần mới chậm rãi tỉnh táo lại, bất quá không đợi y phục hồi tinh thần lại, trên mặt đã bị tát một cái nóng rát.

Nhìn thấy Mộ Dung Địch Trần bị tát đến mặt cũng phải nghiêng sang một bên, thế nhưng Mộ Dung Hưng Đức cũng không hối hận. Ý tưởng này khiến cho vị võ lâm minh chủ đương nhiệm tức giận đến hai tay run rẩy, dùng hết toàn lực mới có thể áp chế để không cho y một chữ, “Người có biết người đang làm cái gì không?! Người luyện công như vậy, không chỉ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, vừa rồi đại ca người muốn cứu người, người không những không thả lỏng, mà còn quyết tâm xung yếu khai huyền quan! Người muốn cho đại ca người chết cùng với người sao?!”

Hắn nói một hơi này, hiển nhiên vẫn coi Mộ Dung Thanh Trần như bảo bối nhi tử của mình mà đối đãi, còn đối Mộ Dung Địch Trần chỉ là tiếc rên sắc không thành thép, mỗi ngày nhìn thấy y vì Kỷ Ngộ Ngôn mà dốc sức luyện công không màn bất kỳ việc gì, trong lòng hắn đã sớm bất mãn, sau đó lại thấy nhi tử của mình gặp chuyện, mọi ức chế trong lòng lúc này mới bạo phát mà ra, nói chuyện cũng không còn phân được nặng nhẹ.

Mộ Dung Địch Trần nằm ngã trên giường.

Y vốn không ngừng không nghỉ luyện công, thân thể đã như nổ mạnh hết đà, nay lại bị hung hăng trúng một chưởng, trong miệng ngoại trừ búng máu bị phun ra, thì ngay cả một chữ cũng không nói ra được.

Vệ Lưu Sương thấy thế thật sự là không đành lòng, vội vàng chạy qua, lấy khăn tay ra định giúp y lau đi vết máu bên môi; nhưng Mộ Dung Địch Trần lại quay đầu sang một bên, hiển nhiên không hề cảm kích.

Nàng cùng Mộ Dung Hưng Đức kỳ thật bởi vì lo lắng cho Mộ Dung Địch Trần nên mới đến đây.

Từ sau khi thanh tỉnh, Mộ Dung Địch Trần liền nhốt mình trong căn phòng vốn là của Kỷ Ngộ Ngôn ở Thiên Viện, cả ngày ngồi thiền vận khí, có đôi khi ngay cả cơm cũng không ăn. Mộ Dung Hưng Đức cùng Vệ Lưu Sương thập phần lo lắng, Nhưng hài tử này tính tình kỳ quái, người khác nói cái gì cũng không nghe, bọn họ cũng không còn biện pháp, đành phải theo y.

Mộ Dung Thanh Trần lần này trở về là muốn thăm đệ đệ, bọn họ quả thực cũng rất lo lắng, muốn nhân cơ hội này trở về nhìn Dịch Trần một chút, ai ngờ vừa nhìn thấy thì hai huynh đệ thiếu chút nữa đã chết, Mộ Dung Hưng Đức có thể nào không tức có thể nào không vui?

Vừa xuất thủ đã quên mất nặng nhẹ.

Thấy Mộ Dung Dịch Trần như vậy, Mộ Dung Hưng Đức cũng có chút hối hận.

Mình với Lưu Sương không phải là muốn cố gắng cứu vãn thân tình với hài tử này sao? Nhưng tại sao.....Tựa hồ lại làm cho nó cách mình càng lúc càng xa.

Tất cả mọi người nhìn Mộ Dung Dịch Trần, lúc này cho dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không biết nói từ đâu.

Mộ Dung Dịch Trần đưa tay vịn thành giường, có chút lay động đứng lên, bước chân không ổn định tiến lên.

Cước bộ y không nhanh cũng không chậm, tuy rằng có chút lay động không vững vàng, nhưng mỗi bước đi lại thập phần kiên định, tuyệt đối không quay đầu lại.

Tiếp theo, y quỳ xuống, đối Mộ Dung Hưng Đức, nặng nề mở miệng nói:

“Phụ thân.....Thỉnh.....Dạy ta.....Mộ, Dung, công, pháp.”

Bởi vì y đã lâu không có mở miệng nói chuyện, cho nên thanh âm có chút khàn khàn, nói chuyện cũng thực trì độn, nhưng mỗi một chữ lại được nói ra hết sức rõ ràng, nói chuyện khí phách nặng nề như đánh vào lòng người.

Chín chữ đơn giản, nói ra, lại là tấm lòng trọn đời không thay đổi.

Nhưng Mộ Dung Hưng Đức lại cứng còng thân thể, không biết phải ứng đối như thế nào mới tốt.

Mộ Dung công pháp chia thành hai loại: một loại lập thân, học có thể cường thân kiện thể, hành tẩu giang hồ; một loại lại là lập thân, có thể hùng bá thiên hạ, uy trạch vô lâm.

Mộ Dung Dịch Trần cùng mấy đứa nhỏ học, kỳ thực chỉ là loại thứ nhất, thậm chí Mộ Dung Hưng Đức cũng vậy.

Bởi vì không phải ai cũng có tư chất để học loại thứ hai kia, nhưng tương đối mà nói, muốn luyện loại thứ hai, không chỉ yêu cầu phải có điều kiện đầu tiên, mà sau đó còn phải gánh vác rất nhiều phiền lưu; nghe

nói, Mộ Dung thế gia từ xưa đến nay, chỉ có ba người luyện qua công phu này, nhưng chỉ có một người luyện thành, còn hai người khác lại rơi vào ma đạo, bị quần hùng sở trư.

Cho nên xét thấy giáo huấn thâm thông trước đây, Mộ Dung thế gia tuyệt không dễ động vào công phu này.

Địch Trần dù sao cũng là nhi tử của mình, cho dù tương lai phải đối phó với “Nguyệt” nhưng mình làm sao có thể trơ mắt nhìn nó chịu khổ. Huống hồ, sau này có hậu quả gì bọn họ đều biết, nhìn về phía Vệ Lưu Sương, Mộ Dung Thanh Trần, thậm chí Lãnh Tịch Phi, bọn họ đều là thần tình không đồng ý.

Bất quá không đợi bọn họ lên tiếng phản bác, Mộ Dung Địch Trần đã thật mạnh khẩu đầu về phía sàn nhà.

Thanh âm “Thùng thùng.....” không dứt bên tai, chỉ trong chớp lát trán Mộ Dung Địch Trần đã đỏ hồng lên.

Mộ Dung Hưng Đức lui từng bước, rốt cuộc không thể đứng vững nữa, lập tức ngã ngồi lên ghế.

Vệ Lưu Sương lấy khăn tay che mặt, lệ đã rơi đầy.

Mộ Dung Thanh Trần che đi hai mắt Lãnh Tịch Phi, không muốn cho hắn nhìn thấy cảnh tượng đau đớn như thế này.

Mộ Dung gia nhị công tử Mộ Dung Địch Trần chưa bao giờ để người khác vào mắt, cho đến bây giờ lúc nào cũng là mắt cao hơn đỉnh, cho đến bây giờ cũng không bao giờ chủ động thỉnh an cha mẹ, nay lại quỳ xuống, từng bước từng bước dập vang đầu, thỉnh cầu phụ thân của mình truyền dạy Mộ Dung công pháp.

Cảnh tượng này vốn ngay cả trong mộng cũng không thể xuất hiện.....Nhưng nay lại trình diễn rõ ràng trước mắt mọi người.

Lòng chua xót, đau đớn, cảm động.....Tất cả những người ở đây đã không thể phân rõ được trong lòng đang là cảm giác gì, chỉ biết là có cái gì đó trong mắt đang dâng lên.

Mộ Dung Thanh Trần đã biết, nhị đệ của hắn, nhất định là vì Kỳ Ngộ Ngôn.

Chỉ có một Kỳ Ngộ Ngôn.

Ngoại trừ hắn ra thì còn ai có thể làm cho Mộ Dung Địch Trần lòng dạ cao ngạo ra nông nổi này.

Thôi thôi.

Tâm Mộ Dung Hưng Đức dù sao cũng là làm nên từ thịt, thật sự không thể thờ ơ với hết thảy những chuyện này, chỉ còn biết run giọng nói: “Được rồi, Trần nhi được rồi, vi phụ đáp ứng rồi.”

Vừa nói vừa nâng Mộ Dung Dịch Trần dậy, ai ngờ thân thể y lại buông lỏng, cứ như vậy té xỉu trên mặt đất.....

Một khắc cuối cùng trước khi ngất đi, Mộ Dung Dịch Trần mềm rũ ngã xuống mặt đất — Ngộ Ngôn, nơi này hảo lãnh a, Ngộ Ngôn, người ở nơi nào?.....

Chỉ trong khoảnh khắc, nhưng Kỷ Ngộ Ngôn tựa hồ đã nghe thấy Mộ Dung Dịch Trần đang gọi tên mình.

Hoảng hốt qua đi, hần nhẹ nhàng lắc đầu, như muốn xác định chính mình chỉ là nghe lầm mà thôi.

Chuyện này vẫn luôn phát sinh như vậy, mình vẫn thường xuyên nghe thấy y đang gọi tên mình, Ngộ Ngôn Ngộ Ngôn Ngộ Ngôn..... Và mình cũng không khỏi ngọt ngào đáp lại y. Nhưng.....Một khắc vừa quay người nhìn lại, mới phát giác cái gì cũng không có.

Định tâm lại, Kỷ Ngộ Ngôn nhìn lên Mai Linh Sa đang ở trên đại điện.

Lúc này thân là Thập Nguyệt Cung cung chủ, hần không còn cái dáng vẻ mà mình nhìn thấy lúc đầu, cái dáng vẻ cố ý giả vờ khờ dại kia. Hiện tại hần thần sắc nghiêm nghị, mọi người đều phủ phục dưới chân hần, ngoại trừ chính mình.

Sau một hồi giới thiệu ngắn gọn, Mai Linh Sa nói ra mục đích hần triệu tập mọi người hôm nay là muốn thu Kỷ Ngộ Ngôn làm quan môn đệ tử, hơn nữa còn đem Xích Ngọc Tiêu truyền cho y.

Xích Ngọc Tiêu dài chừng ba thước ba thốn, toàn thể màu đỏ, được điêu thành từ khối huyết ngọc Thiên Sơn, nghe nói nếu được người có duyên thổi vào thì sẽ xuất hiện trân thú. Đây là thủ âm trong “Lục âm đoạt hồn” vẫn luôn được coi là thánh vật của Thập Nguyệt Cung, thậm chí còn tôn quý hơn cả cung chủ lệnh bài.

Mai Linh Sa muốn đem vật ấy truyền cho Kỷ Ngộ Ngôn, rõ ràng là ngầm ngầm biểu lộ địa vị cung chủ của y.

Lời vừa nói ra, bên dưới lập tức loạn thành một đoàn, vô số người khe khẽ truyền tai nhau nghị luận. Phải biết rằng, cung chủ từ trước đến nay chỉ thu nhận có hai đệ tử, trong cung sớm đã hình thành hai đảng đối lập, người ủng hộ và người chống đối đều đã phân rõ giới hạn, tuyệt đối không lui tới gặp nhau. An bài lần

này lại khiến mọi người rơi vào khoảng không. Hơn nữa chưa từng có ai gặp qua tên Kỷ Ngộ Ngôn này, cũng chẳng có lập công lao gì cho cung, ai thuận phục được chứ, âm thanh nghị luận cũng càng lớn càng loạn hơn.

Mai Linh Sa không nói gì, chỉ nhìn Kỷ Ngộ Ngôn.

Bất quá ý tứ của hần cũng dễ hiểu; chính là muốn y tự mình bình ổn trận hỗn loạn này, nhưng nếu như ngay cả chuyện nhỏ ấy cũng không làm được.....Vậy địa vị cung chủ kia cũng không cần bàn tới nữa.

Kỷ Ngộ Ngôn dĩ nhiên hiểu được, vì thế mỉm cười, tiến lên cao đài trong điện, song song đứng cùng Mai Linh Sa.

Kỷ Ngộ Ngôn đứng trên cao đài, mắt phượng khinh lái.

Tuy chỉ là dáng đứng tùy tùy tiện tiện, nhưng cũng đã lộ ra uy nghi tấn hiện, uy dung phong tư nói không nên lời của y.

Văn Tĩnh Khuynh tuy rằng trong lòng rất nghi hoặc khi nghe thấy sư phụ đột nhiên phân phó như vậy, nhưng hần cũng không để tâm đến cung chủ vị, hướng hồ tuy rằng bây giờ hần đã an bài Mộ Dung Linh Nhiên ở một nơi cách Thập Nguyệt Cung rất xa, tạm thời không cần phải lo lắng nàng sẽ biết mọi chuyện, nhưng dù sao đây cũng không phải là kế lâu dài. Chỉ mỗi chuyện này đã đủ để hần phiền lòng, thì làm sao còn có tâm tư gì khác? Hơn nữa hần thủy chung vẫn luôn cảm thấy thực có lỗi với Kỷ Ngộ Ngôn, cho nên nếu Kỷ Ngộ Ngôn thực sự trở thành cung chủ, trong lòng hần ngược lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng Lệ Tuyết Chúc hiển nhiên không có suy nghĩ phóng khoáng như Văn Tĩnh Khuynh. Hần tuy rằng không có phản đối Kỷ Ngộ Ngôn trở thành cung chủ.....Nhưng, sư phụ vì sao phải truyền ngôi cho y?

Vì thế lập tức nghĩ tới tình cảnh sư phụ đuổi mình ra khỏi cửa ngày đó, nhớ tới chính mình bất luận giá nào cũng không bước ra, nhớ tới sư phụ thực lâu sau mới đi ra ngoài, nhớ tới chính mình một người trốn tránh khóc trộm thật lâu.

Chẳng lẽ Kỷ Ngộ Ngôn thực sự đã cùng sư phụ.....Cho nên sư phụ mới truyền ngôi cho y?

Lệ Tuyết Chúc gắt gao bấm chặt lấy tay. Kỷ Ngộ Ngôn mặc một kiện trường bào tú khâm thủy sắc dài chấm đất, mái tóc dài vốn vẫn buông thả tự do, nay lại dùng một tử ngọc trâm quần thành một búi tóc đơn giản, phần còn lại được thả dài xuống dưới, chân tóc đã gần chạm đến thắt lưng, một mùi hương thần nhiên theo gió tản mát ra xung quanh; đôi môi đỏ mọng mỉm cười, sống mắt ôn nhuận như nước, thủy mi tựa tranh.

Thật sự là nhất phái quốc sắc thiên hương.

Hơn nữa y còn có một loại khí độ hồn nhiên thiên thành, khiến mọi người mặc dù cảm thấy y lệ sắc phi

phạm, nhưng vẫn không thể tâm sinh tà niệm; nơi bị đôi mắt y nhẹ nhàng đảo qua, lập tức trầm mặc hẳn lại, tất cả mọi người không tự chủ được cúi đầu, ngay cả Văn Tĩnh Khuynh cùng Lệ Tuyết Chương cũng không ngoại lệ.

Thấy trạng huống như vậy, Mai Linh Sa vừa lòng gật gật đầu, đảo mắt nhìn qua Kỷ Ngộ Ngôn, lại phát hiện y cũng đang nhìn chính mình.

Nhẹ nhàng hít vào, Mai Linh Sa một tay cầm lấy Xích Ngọc Tiêu, hàm chứa nội lực cất cao giọng nói: “Kỷ Ngộ Ngôn người từ nay về sau chính là môn hạ đệ tử của Thập Nguyệt Cung ta, trong cung cao thấp đều là huynh đệ tỷ muội của người, trung giả vinh, bạn giả tru, *(đại khái giống câu, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết á)* người nhớ kỹ rồi chứ?”

“Ngộ Ngôn nhớ rồi.” Kỷ Ngộ Ngôn thoáng khom người, hai tay tiếp nhận Xích Ngọc Tiêu.

Y trong lòng biết Mai Linh Sa nói mấy câu đó, là nói cho chính mình nghe không chỉ vì hấn sợ chính mình có tâm tư; mà rốt cuộc còn là sợ y không áp chế được tình thế, mục đích là muốn cho mọi người ở đây một lời cảnh báo.

Quả nhiên, dưới đài mọi người nghe xong lời này đầu càng cúi thấp hơn.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn muốn không chỉ là như thế này.

Y biết rõ hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại đối với chính mình, nếu không dựng nên uy tính ngay lúc này, thì một lúc nào đó lời đồn đãi sẽ lan ra tứ phía, đoán chắc lại càng phiền toái hơn.

Chính là..... Phải làm như thế nào đây?

Nắm chặt Xích Ngọc Tiêu trong tay. Trong lòng y dâng lên một loại kỳ quái cảm giác, tựa hồ, như có gì đó chậm rãi thức tỉnh.

Vì thế theo tự nhiên, Kỷ Ngộ Ngôn cầm lấy Xích Ngọc Tiêu đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi.

Một tiêu khúc không biết tên chậm rãi vang lên.

Trong một khắc trước mặt mọi người tựa hồ như xuất hiện một mặt nước bình thản mênh mông bát ngát, nước hồ trong suốt có thể thấy đáy, trong nước vô ngư, chỉ có vài cộng thủy thảo xanh biếc lay động trong làn nước thiên lục (*ánh xanh, xanh nhạt*). Bỗng nhiên một trận gió thổi qua, mặt nước nổi lên những gợn sóng tinh tế, nhiều điểm ngân lân (*ánh bạc*), những cơn sóng nhẹ nhàng truyền khắp mặt hồ. Gió càng lúc càng mạnh, sóng cuộn cũng càng càng càng cao, chỉ chốc lát sau hồ nước đã chuyển màu thâm lục (*xanh đậm*), kính diện hóa thành thiên câu vạn hác*, thủy thảo bị dòng nước cuốn bật cả gốc, theo sóng dập diu trôi nổi rồi lại chìm xuống.

**(câu này N ko bit, phỏng đoán chak là ý: mặt nước như mặt kính bỗng nhiên hóa thành sóng to gió lớn)*

Thiên không nguyên bản nhũ thiên nhất sắc cũng dần dần tối sầm lại, một góc trên bầu trời đột nhiên bị vạch ra một lỗ hổng, hắc sắc dần dần tụ tập, lan tỏa theo ánh sáng tản ra nơi chân trời, vòm trời trong suốt lập tức mất đi nhan sắc.

Chờ hắc ám càng lúc càng lớn kia tiếp cận đến mặt nước, lúc này mới thấy rõ được nguyên lai là vô số những loài chim cùng loan diểu đang nhất tề bay đến. Số lượng quá đông, chỉ lông cánh cũng đủ để che khuất không trung. Chúng đồng loạt ở trên không trung kêu to, thậm chí âm vang như sấm, cao thấp chẳng chịt, giống như là đang nghênh đón cái gì đó.

Nhưng vào lúc này, ngay giữa bầu trời bỗng nhiên sáng lên, giống như một đạo tia chớp xẹt qua tấm màn đen do đàn diểu tạo thành.

Một con diểu thật lớn từ trên trời giáng xuống. Trên đầu nó đội ngũ thải quan, thân vận thất sắc vũ y (*áo lông bảy màu*), uest hàm chân hỏa (*trong miệng hàm chứa chân hỏa*), không trung cơ hồ cũng không chứa nổi sải cánh đang giương ra của nó.....

Nghe đến đó, trước mắt mọi người đột giác xuất hiện một trận ánh sáng chói mắt, đúng là phát ra từ trên đài cao, mãnh liệt đến mức khiến hai mắt cũng phải phát đau. Đợi cho bạch quang yếu đi mới quay đầu nhìn lại, trên mặt mọi người đều là một bộ biểu tình khó có thể tin được?

Trời ạ, bọn họ nhìn thấy cái gì kia?

Không phải đang nằm mơ chứ.

Nhéo lên tay mình lại néo lên chân mình, có người còn néo đến khi mặt mình sưng lên mà vẫn không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Một con đại diểu vẽ mặt kiêu ngạo, đáp xuống trên vai Kỷ Ngộ Ngôn — đồng tử của nó đỏ rực như lửa, không ngôn ngữ nào có thể miêu tả được vẻ mỹ lệ của phi mao (*lông chim*); càng khiến kẻ khác kinh ngạc chính là, nó tựa hồ hiểu được nội tâm của con người, hơn nữa còn khinh thường nhìn hết thấy mọi chuyện trước mắt, ánh mắt dài nhỏ hèn mọn nhìn thiên hạ thương sinh.

Bất quá nó cũng không có tỏ vẻ gì là phản đối Kỷ Ngộ Ngôn vuốt ve phi mao của nó, thậm chí trong lúc Kỷ Ngộ Ngôn vuốt ve phi mao, nó còn nheo nheo lại ánh mắt, lộ ra tâm tình thoải mái.

Này..... Này..... Thế nhưng chính là con diểu vừa mới xuất hiện ở trong ảo giác của mọi người sao.

Cho dù là Mai Linh Sa vẫn đứng ở bên cạnh Kỷ Ngộ Ngôn, nhưng trong lúc nhất thời cũng không hiểu ra sao.

Hắn cũng giống như những người khác, đều bị ánh sáng đột ngột đâm vào không mở mắt ra được, đợi cho đến khi mở được mắt, lại không hiểu sao bỗng nhiên có thêm một con điều.

Lệ Tuyết Chúc đứng ở dưới đài, gất gao nhìn chăm chăm con điều tựa hồ rất quen thuộc cùng Kỷ Ngộ Ngôn kia.

Con điều đó nhìn cũng khá, hơn nữa tựa hồ..... Bộ dáng rất xem thường người khác nha.

Trong lòng nghĩ như thế, hơn nữa Lệ Tuyết Chúc vốn là một người không tin vào quỷ thần, vì thế trộm đi lên cao đài, muốn vươn tay thử sờ cái đuôi thật dài của con điều kia, dĩ nhiên là từ phía sau.

Nhưng kỳ quái chính là, điều kia giống như mọc mắt sau lưng, ngay lúc Lệ Tuyết Chúc sắp đụng đến nó, quay đầu..... Phun ra một ngụm hỏa!

Lệ Tuyết Chúc vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị trúng một chút, lập tức bị lửa hừng hực thiêu cháy. Nhưng may mà Mai Linh Sa đứng rất gần hắn, nên vội vàng vận công chụp vài cái lên người đồ đệ của mình, dập tắt hỏa thế, người mới không bị thương, bất quá Lệ Tuyết Chúc quả thực bị dọa không nhẹ.

Mai Linh Sa trừng mắt liếc hắn một cái, đang muốn mở miệng giáo huấn, lại nghe con điều kia nghển cổ kêu to một tiếng, thanh âm réo rắt, minh thanh to, mọi người đều cảm giác bên tai “Ong ong” rung động.

Lại nhìn điều kia, đang dùng chiếc cổ dài nhỏ duyên dáng thân mật

cọ cọ lên mặt Kỷ Ngộ Ngôn, giương cánh bay lên không bay; tuy là vậy, nhưng nó vẫn bay vòng quanh trên đỉnh đầu Kỷ Ngộ Ngôn thật lâu, tựa hồ như rất không muốn rời đi. Đến lúc bắt buộc phải bay đi, nó lại quay đầu lại dường như muốn thị uy với Lệ Tuyết Chúc mà phun ra một ngụm lửa, vừa lòng nhìn hắn lại bị chính mình làm cho hoảng sợ, lúc này mới vung đầu, mềm mại bay đi.

Đi khi cũng không ngừng ngoái đầu nhìn lại, bộ dáng vạn phần luyến tiếc Kỷ Ngộ Ngôn.

Đợi cho đến khi ngũ thải thần điều kia càng bay càng xa, chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, lúc này mới có người phản ứng lại, kêu to ra tiếng.....

“Phượng hoàng a! Đó là phượng hoàng a!!”

Cũng không rõ là ai kêu trước, nhưng đã thành công làm cho đại điện trở thành một mảnh hỗn loạn.

“Phượng hoàng? Thật là phượng hoàng sao?”

“Ta nhìn thấy phượng hoàng nha! Ta nhìn thấy rồi!”

“Thật khá a, không ngờ thật sự lại có phượng hoàng a!”

Một trận náo loạn qua đi, lại xuất hiện thêm biến hóa mới, ánh mắt mọi người nhìn Kỷ Ngộ Ngôn chậm rãi thay đổi.

Nếu nói trước kia là quý, thì hiện tại chính là kính sợ; nếu nói vừa rồi còn có người không phục, thì hiện tại xem như đã vui lòng phục tùng.

Thấy thần diệu trong truyền thuyết kích động mọi người đối với Kỷ Ngộ Ngôn đều là trung thành cúi đầu nghe theo; nếu như có thần trụ thượng thiên bang xuống như vậy, Thập Nguyệt Cung còn có thể gặp chuyện gì, đến lúc đó chỉ sợ thật sự là có thể “Thiên thu muôn đời, uy trạch tứ hải” a.

Lúc này Văn Tĩnh Khuynh cũng giống như những người khác, trong lòng hoàn toàn thần phục con người vốn là đồ đệ trước kia của chính mình, lại bỗng nhiên nhớ tới chuyện mình đánh vào tay y..... Thật sự như là đã qua mấy đời rồi, đã qua mấy đời rồi a, tận đáy lòng quả là cảm khái hàng vạn hàng nghìn..... Hải tử trước đây, hiện tại đã trưởng thành rồi, có tiền đồ.

Có phải kẻ làm phụ thân tâm tình chính là như thế này không?

Văn Tĩnh Khuynh lắc đầu cười, lại đột nhiên rất muốn có hải tử với Linh Nhiên.

Mai Linh Sa nhìn thấy Kỷ Ngộ Ngôn trước mắt, sắc mặt dần dần trầm trọng, y thế nhưng lại có thể gọi thần thú tới?

“Nghịch” có thể gọi thần thú?

Đây là trùng hợp? Hay là đã có chỗ nào sai lầm?

Lệ Tuyết Chúc hiển nhiên không có tâm tư phức tạp như sư huynh cùng sư phụ của hắn, hắn bị con điều kia dọa hai lần, trong lòng vô cùng ảo não. Tuy rằng lần thứ hai không trúng đòn của nó, bất quá ánh mắt con điều kia thực đáng giận nha, hơn nữa còn hảo tử bất tử (*N hèm hiểu ý câu này a~*) nha, khiến cho hắn nhớ tới Mộ Dung gia Nhị thiếu gia cũng có ánh mắt giống như vậy.

Lại nhìn về phía Kỷ Ngộ Ngôn, khuôn mặt hắn lúc này quả thực đã xanh mét cả lên, Kỷ Ngộ Ngôn vẻ mặt tràn đầy tiểu ý mình mị (*ý cười như nắng ấm*), đáy mắt ôn nhu hiếm có, nhẹ nhàng như nước, ngốc tử cũng có thể đoán ra được là y đang nghĩ tới ai.

Không cần phải nói, Kỷ Ngộ Ngôn đương nhiên là nghĩ tới Mộ Dung Dịch Trần.

Thật sự rất giống nha!

Thật sự rất giống nha!

Bề ngoài lạnh lùng, cá tính đặt biệt, không thích người bên ngoài đụng chạm, lại chỉ muốn ở cạnh người mình yêu mến, không muốn rời khỏi ái nhân của mình..... Thật sự rất giống nha.....

Mở rộng tấm lòng, nhưng lại che đậy.

Không dám độc chiếm, nhưng cũng không dám buông tay.

Hơi chút đè ép, sẽ phát hiện tướng niệm khôn cùng; hơi chút khuynh tứ (*rình mò dò xét* “”), sẽ phát giác bóng dáng của y tràn đầy trong tâm trí.

Nhẹ nhàng đẩy một cái, lập tức sẽ vô cùng đau đớn.

Nghĩ muốn dùng dây buộc y lại thật chặt, không gì có thể chia tách.

Không dám rơi lệ, càng không dám tưởng niệm.

Sợ rơi lệ tưởng niệm, lại sợ hãi chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau lần nữa, sẽ không được nhìn thấy người.

Đợi một ngày nào đó cắt đứt sợi dây bó buộc kia, đợi một ngày nào đó hé mở tâm tư này, đợi một ngày nào đó tưởng niệm nặng đến mức ta rốt cuộc không thể thừa nhận nỗi nữa..... Địch Trần, người ở nơi nào?

Địch Trần, người có đang nghĩ về ta không? Người có biết ta vẫn luôn nghĩ về người hay không?

Địch Trần, ta rất nhớ người.....

.....

—— còn tiếp ——

11. Chương 11

Tự lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa, thế gian thủy phân âm dương hai cực, thanh (*trong*) trọc (*đục*) hai khí.

Thanh vi thiên, trọc vi địa.

Dương vi chính, âm vi tà.

Thiên địa từ nay về sau chính tà hai phái, hắc bạch phân lập thiên hạ; thanh trọc điều hòa, âm dương tương khắc.

Nếu thanh trọc cân bằng, thiên hạ tất thái bình.

Nếu một bên lực lượng vượt trội hơn, tất phá vỡ cân bằng, tai họa nổi dậy — xưng viết “Âm dương phá”.

Như vậy âm dương có từng mất cân bằng chưa? Đáp án dĩ nhiên khẳng định là có.

Bất quá cũng có rất ít người biết — đã từng có một lần âm dương phá vô cùng nặng nề, và được thế nhân kể lại như một câu chuyện thần thoại ” Nữ Oa vá trời”.

Theo truyền thuyết thì hai vạn bảy ngàn năm trước, cũng chính là lúc nhân loại vừa mới xuất hiện trên thiên địa không lâu, thế giới liền đã trải qua một lần âm dương phá đáng sợ nhất từ cổ chí kim.

“Địa” chi âm khí bao phủ thiên địa, không ngừng tụ tập bay lên, dần dần tiếp cận “Thiên” chi thanh khí, hơn nữa còn nhuộm hóa thanh khí ở một góc không trung, chậm rãi hòa loãng, cuối cùng hình thành nên một cái lỗ thủng thật lớn — thiên phá.

Hồng thủy cự đại từ bên trong thiên phá bùng lên, mọi người vừa mới được sinh ra đã bạch cốt lộ dã (*xương trắng phơi ngoài đường*), thiên lí ngã biểu (*ngàn dặm người chết đói*), Nữ Oa vô cùng đau đớn, nhưng bất hạnh thay lại không biết phải làm cách nào để cứu giúp, chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh linh đồ tán.

Sau đó, một con hỏa điều thật lớn từ trên trời giáng xuống thế gian. Nữ Oa liếc thấy này điều, đã biết ngay nó nhất định không phải là phạm vật, lập tức một đường tìm theo dấu chân của nó mà đi. Ai ngờ điều kia hoàn toàn không hề hạ cánh, mấy ngày mấy đêm chỉ nhắm thẳng phương bắc mà bay.

Rốt cục vào giờ tý ngày thứ chín, nó hạ xuống, nhưng nơi đặt chân lại là trên một khối cự thạch màu đen.

Nữ Oa theo sau rốt cuộc cũng đuổi kịp tiếp cận được khối cự thạch này, lập tức cảm thấy quanh thân âm lãnh, tinh tế quan sát, thì mới phát hiện thất thải hỏa diễm (*ngọn lửa bảy màu*) trên người con hỏa điều kia cũng yếu đi rất nhiều.

Nữ Oa trong lòng biết tảng đá này nhất định có điều cổ quái, lại cẩn thận tính toán phương vị thời gian, lúc này mới kinh giác —— tảng đá này thể nhưng lại sinh ra ở nơi chí âm chí hàn của “Địa”, chắc là đã được tạo ra từ lúc thiên địa tương phân, có thể xem như là tinh hoa trọc khí trên thiên hạ.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa đã hiểu ra nguyên nhân hỏa điều dẫn nàng đến đây —— hỏa điều là muốn nàng dùng tảng đá này vá trời a!

Nếu thiên là chí thanh (*thanh khiết nhất*), như vậy hắc thạch này chính là chí trọc (*vẫn đục nhất*).

Nguyệt doanh tắc khuyết, bĩ cấp thái lai. (*trăng tròn tắc khuyết, khổ tận cam lai*)

Thiên hạ sự vật vốn không có cái gọi là tuyệt đối, như vậy chí trọc chí âm, có phải hay không cũng có thể hóa thành chí thanh chí dương?

Nữ Oa hiển nhiên tin.

Nàng đã tin tưởng điều đó, sau này mọi người đều biết đến “Nữ Oa mượn đá vá trời”.

Nữ Oa không ngủ không nghỉ, suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày, luyện thành chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín khối ngũ thải thạch (*đã năm màu*) để vá trời, dưới sự trợ giúp của hỏa điều, rốt cục cũng đã vá xong mảng trời bị thủng.

Nhưng từ đó về sau vẫn để lại tai họa ngầm.

Bởi vì vẫn còn một khối hắc thạch bị bỏ lại, hơn nữa, nó đã có được linh tính, hồn phách thoát khỏi thạch thể, tiến nhập luân đạo luân hồi.

Mà hắc thạch vá trời này, mặc dù trên cơ bản đã mất đi trọc căn (*nguồn gốc*), nhưng vẫn dễ dàng dẫn đến tà ma chi khí, từ đó về sau thiên hạ không còn được thái bình như trước kia nữa, mà giết chóc không ngừng xảy ra, họa chiến tranh liên tục. Nhưng chuyện đã tiến triển như vậy, Nữ Oa cũng không có cách nào bận tâm được nữa, nàng vì vá trời mà hao đi tất cả nguyên khí, một khắc sau khi vá xong lỗ thủng, nàng cũng ngã xuống, vĩnh viễn mất đi tri giác.

Lại nói, hồn phách của con hỏa điều kia cũng theo hắc thạch mà rơi vào luân hồi.

Đương nhiên, chuyện ta kể chỉ là một truyền thuyết, tin hay không đều tùy thuộc vào người.

Bất quá ta muốn nói chính là, người không biết, nhưng không có nghĩa là người khác không biết; bởi vì ta ít nhất biết được có một người biết, người này chính là —— Không Giám đại sư.

Được rồi được rồi, chính là người, người không cần trốn, người ta nói chính là người, bộ mặt đó của người là sao vậy?

Ta chưa từng nói là Không Giám đại sư đã viên tịch nha, chẳng qua là ta chưa kịp nói đến hẩn mà thôi.

Thở dài, kỳ thật cũng không trách được người, bởi vì ngay cả Mộ Dung Dịch Trần cũng luôn nghĩ rằng vị đại sư này đã quy tiên từ lâu rồi.

Mãi cho đến khi, y tận mắt nhìn thấy vị lão giả râu tóc bạc trắng này.

Kỳ thật chuyện này phải nói từ lúc đầu kia.

Rốt cục Mộ Dung Dịch Trần sau khi được phụ thân cho phép đã lập tức hôn mê, nằm ở trên giường suốt ba ngày, không ngừng nôn ra máu. Bởi vì việc cưỡng ép luyện công không lâu trước đó, Mộ Dung Dịch Trần suyết nửa kinh mạch đứt đoạn, âm dương nghịch lưu, nếu là người bình thường, thể nào cũng phải nằm liệt giường tu dưỡng hơn nửa năm, mới có thể từ từ khỏe mạnh lại.

Nhưng Mộ Dung Dịch Trần chỉ cần ba ngày ngắn ngủi đã có thể đứng dậy, mặc dù chưa kịp khôi phục hoàn toàn, thể nhưng thể lực cũng đã chuyển tốt được bảy tám phần, mọi người thấy vậy không biết là nên cao hứng hay là nên thương tâm.

Đến tột cùng là loại tình cảm nào, mà có thể khiến cho người ta thành ra như vậy?

Rơi vào đường cùng, Mộ Dung Hưng Đức chỉ còn cách phải giữ đúng lời hứa, dạy cho Mộ Dung Nhị công tử “Lập thân chi pháp”.

Nhưng, không phải là do hẩn đứng ra dạy dỗ.

Này cũng đúng thôi, bởi vì ngay cả Mộ Dung Hưng Đức mà cũng chỉ mới học được “Lập thân chi pháp”. Bất quá hẩn dạy cho Mộ Dung Dịch Trần, cũng chính là một bí công mà Mộ Dung gia nhiều đời tương truyền —— phong tuyết bất động, thiên thượng trường bạch.

Tuyết rơi trắng xóa, vạn thụ ngân hoa, tản tuyết (*bông tuyết*) lất phất, chậm rãi từ vòm trời hạ xuống.

Một tuần mã mao sắc như sương từ trên sườn núi nghìn trượng phóng xuống, đầu ngựa bị kéo lại lệch về một bên, hai chi trước của nó đột ngột vươn cao, giẫm mạnh trên nền tuyết, cất giọng hí vang, bụi tuyết tung mù.

Kỵ nhân trên ngựa ước chừng mười bảy mười tám tuổi, thân vận tào thanh trường sam cùng hắc sắc phi phong (*trường sam màu xanh đen cùng áo choàng màu đen*), lưng đeo trường kiếm, ngược mắt nhìn lên phía trên, hé ra ngọc diện như sương như tuyết, thể nhưng không hề có chút cảm xúc nào. Nơi đây vốn đã là tuyệt cảnh không người, nơi phương bắc thâm sơn cùng cốc lại khốc hàn, ngay cả những người chuyên săn hùng báo cũng không thường lui đến. Nhưng nhìn y đứng tại nơi thâm sơn này lại thấy như có gì đó phi thường, phóng ngựa như bay, quắt ngựa không ngừng, dường như đang có việc gì rất gấp gáp.

Trong khu rừng rậm rạp trắng xóa chạy hơn nửa ngày, y bỗng nhiên ghìm ngựa trước một cự thạch.

Ngẩng đầu nhìn lại, đây cũng không phải là một khối đá bình thường, mà là một trong những thông thiên thạch trụ được xếp thành hình tròn kia. Thạch trụ này cao gần tới đỉnh trời, từ dưới nhìn lên chỉ cảm thấy nó như muốn đâm thủng tầng mây, phạm vi gần ba dặm. Thạch bích đầu tiểu (cao chót vót), một đường thẳng tắp, bề mặt bóng loáng lại bằng phẳng, không giống như nham vách bình thường thô ráp, mà tựa như đã được người mài qua. Bất quá cũng chỉ là tựa hồ mà thôi, vì làm gì có ai lại có pháp thuật thông thiên, đi mài thông thiên trụ này.

Hơn nửa kỳ quái nhất chính là, ngay giữa thạch trụ này, lại có đề chữ, từng chữ từng chữ khoan phương cửu trượng, rồng bay phượng múa, bút lực cứng cáp, viết rõ ràng là ——

Bạch

Phát

Ba

Ngàn

Trượng

Kỵ nhân, cũng chính là Mộ Dung Dịch Trần ngửa đầu nhìn ra đỉnh núi phía xa cũng không cao bằng thạch trụ này.

Xem ra chính là nơi này.

Mộ Dung Dịch Trần hơi hơi thở ra ——”Bạch phát ba nghìn trượng”, ứng với hai chữ “Trường bạch”, như vậy “Thiên thượng” lại là cái gì?

Khẽ hất đầu, Mộ Dung Dịch Trần hai tay buông khỏi dây cương, một cước dẫm nhẹ lên lưng ngựa, lẳng không bay lên năm trượng, ngay lúc cận sức mất đà, lại một lần nữa đạp nhẹ lên thạch bích mượn sức lấy đà phi thân về phía trước.

Lấy võ công của Mộ Dung Dịch Trần hiện tại mà nói, đã là cao thủ hiếm có trên võ lâm, tuy rằng trước mắt vẫn không thể so sánh với tuyệt thế võ công của Phương Nhược Hề năm đó, nhưng vẫn là hãn phùng địch thủ, thêm vào đó những ngày gần đây y không ngừng không nghỉ khổ luyện, nội lực lại tăng tiến không ít. Bất quá hiện phải trèo lên thạch trụ cao to này, khiến y nửa điểm cũng không thể phân tâm.

Phải biết rằng, “Ba nghìn trượng” khắc bên trên tuy không phải là chỉ độ cao, nhưng chắc chắn cũng phải hơn một nghìn trượng (*1 trượng = 3,33m*). Hơn nữa trên ngọn núi này không có lấy một chỗ để mượn sức. Người bình thường, nếu chỉ thoáng nhìn xuống dưới chân của mình, sẽ lập tức cảm thấy kinh khiếp trước độ cao này, hoặc người khí lực không đủ, đều có thể dễ dàng sẩy chân ngã xuống thi cốt vô tồn.

Nhưng may mắn rằng Mộ Dung Dịch Trần tâm tư kiên định, Kỷ Ngộ Ngôn lại không ở bên cạnh y, nên sẽ không thể có cái gì khiến y phân tâm ở đây, y ngược lại còn thuận lợi hơn hẳn, không quá ba canh giờ, đã tới được đỉnh núi. Mộ Dung Dịch Trần nhảy lên, lập tức ngậy đại.....

Lúc này y đang đứng giữa những đám mây dày đặc vắt vẻo, dưới chân vẫn là ngưng tuyết trong suốt, nhưng trước mắt lại là cả một rừng mai.

Hồng mai như tuyết, từng cánh hoa hồng sắc nhè nhẹ rơi trên nền tuyết trắng tinh; hương hoa khê khàng len vào chóp mũi, tiếng gió nhẹ nhàng, quả thật có thể gọi là “Thính hương”.

Mộ Dung Dịch Trần ức trụ kinh ngạc đi sâu vào rừng mai, không lâu liền phát giác đỉnh núi này nguyên lai là một dải đất bằng phẳng hình tròn, mà ở bên ngoài rừng mai, chính là một viên hồ (*cái hồ hình tròn*) rộng lớn trong suốt như gương. Thần kỳ nhất chính là, tuy rằng trên mặt đất bao trùm tuyết trắng, nhưng nước trong hồ lại không hề kết băng, phản xạ lại bích vân trên trời, giống như cùng trời cao gần bó thành một thể.

“Thiên trì.....” Mộ Dung Dịch Trần thì thào tự nói, lại nghe trong hồ truyền tới thanh âm già nua lại vang dội.

“Viên đà đà địa, hoạt bát bát địa.”

Thanh âm chợt phát, khiến Mộ Dung Dịch Trần chỉ cảm thấy có người đang ở bên tai tụng niệm. Khả tự thần lắng nghe, sau ngưng thần nhìn lại —— nguyên lai ở chính giữa hồ, có một khối đá hình dạng giống như một tòa sen, mà trên tòa sen lại có một bạch sắc tăng y nhưng lại không quy y đang ngồi trên đó, râu tóc như sương thật dài xõa ra chìm vào trong hồ, ánh mắt cũng khép kín, giống như không hề nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Mặc dù thấy không rõ mặt mày, nhưng Mộ Dung Dịch Trần biết người vừa rồi nói chuyện chính là lão giả kia.

Mộ Dung Dịch Trần cũng hiểu được câu lão giả vừa mới nói chính là thiên cơ.

Cái gọi là “Viên đà đà địa”, chính là để nói đến viên dung vô ngại*;

Cái gọi là “Hoạt bát bát địa”, chính là để nói đến sinh mệnh hoạt bát luật động*.

(Đây là những tư tưởng trong phật giáo thiền tông. Nếu có hứng thú thì thỉnh các bạn vào: đây và đây

Xem ra là thiền tông.

Mộ Dung Dịch Trần cảm thấy sáng tỏ, chỉ sợ là phải đánh đến thiên cơ, cho nên chỉ còn cách chờ lão giả ra đề mục.

Quả nhiên lão giả nói: “Như thế nào là tổ sư tây lai ý?”

Mộ Dung Dịch Trần không chút nghĩ ngợi nói: “Thính tiền bách thụ tử.”

Lão giả hơi hơi ngạc nhiên, lại nói: “Như thế nào là phượng hoàng cảnh?”

Mộ Dung Dịch Trần nói: “Dạ tuyết quán minh nguyệt.”

Nghe vậy lão giả trầm ngâm một lát, nói: “Như thế nào là định sơn cảnh?”

Mộ Dung Dịch Trần trợn mi nói: “Thanh phong mãn viện.”

Lúc này lão giả càng hỏi càng nhanh, “Như thế nào là trọng vân cảnh?”

Mộ Dung Dịch Trần cũng đáp lại nhanh hơn, “Tứ thời hoa thốc thốc, tam đông dị thảo thanh.”

“Như thế nào là phật ý đại pháp?”

“Bồ hoa liễu như.”

“Như thế nào là phật ý đại pháp?”

“Thường ước Giang Nam tam nguyệt lý, chá cô đề xuất bách hoa hương.”

“Như thế nào là phật ý đại pháp?”

“Bất đắc bất tri.”

“Hương thượng canh hữu chuyển xử dã vô?”

“Trường không bắt ngại bạch vân phi.”

Lão giả rốt cục cười rộ lên, hẳn biết thiếu niên này đúng là người mình chờ đợi.

Phật ý đại pháp tự nhiên không thể ở giữa bồ hoa và liễu như, mà là phải trở lại chính thế giới của mình, không vươn một niệm, không vướng một tia, đây mới là ” Đại ngộ (*hiếu ra*)”.

(Đây đều là những qua niệm Phật pháp, N cũng bó tay, nhưng các bạn có thể dễ dàng tra trên GG)

Đây mới là điều mà “Thực” phải có—— lòng ta không vướng một điều, lòng ta hoàn thiên hạ.

Vì thế lão giả nhẹ nhàng mở miệng, “Hài tử, lại đây. Ta chính là Không Giám, lão nạp đã đợi người gần mười tám năm.”

Mộ Dung Dịch Trần phi thân lướt qua mặt nước, bởi vì khi này đã hao gần hết khí lực, cho nên y phải đập nước mấy lần mới có thể đến được trước mặt lão giả, đứng trên tòa sen hắc sắc kia.

Một khắc y đáp xuống, không hiểu vì sao lại có cảm giác an tâm, giống như đã về lại nơi chốn quen thuộc của mình; lại nhìn sang Không Giám, lúc này mới phát giác hẳn đã không còn ngồi trên tòa sen nữa, mà đã lẳng không bay lên, ngồi trên tòa sen cách đó ước chừng cách khoảng ba tấc.

Không Giám nhìn Mộ Dung Dịch Trần —— hẳn tuy rằng không có mở mắt, nhưng lại có thể dụng tâm nhãn thị vật (*dùng tâm nhãn nhìn vật*) —— khi nhìn thấy y không chút trở ngại đứng trên tảng đá, không khỏi khẽ cau mày, nhưng vẫn là nhẹ nhàng nói: “Hài tử, người tới đây là muốn làm gì?”

Mộ Dung Dịch Trần thùy hạ hai mắt, không nói chuyện.

Thấy y như thế, Không Giám ngược lại cười rộ lên, nói: “Nếu người muốn tới học cái gọi là Mộ Dung công pháp kia, vậy lão nạp có thể nói cho người biết —— trên đời này căn bản không cái gì gọi là Mộ Dung công pháp cả.”

Mộ Dung Dịch Trần đột nhiên ngẩng đầu, xem ra kinh hãi không ít; bất quá y vẫn không nhúc, chỉ chậm rãi đợi hẳn nói tiếp.

Không Giám nhìn y bình tĩnh, lại mỉm cười, nói: “Quả thật là có thứ có thể nâng cao công lực của người lên gấp nhiều lần, bất quá..... Còn phải xem người có hữu duyên hay không đã.”

Dừng lại một chút, Không Giám lại hỏi, “Người cũng biết lúc trước có một người đã luyện thành bộ công

pháp này?” Hỏi xong hần cũng không đợi Mộ Dung Dịch Trần trả lời, mà tự mình nói tiếp, “Nếu biết, người chắc đã rõ những người luyện loại công pháp này là loại người như thế nào?”

Đốt một ít hương liệu, Mai Linh Sa một người nhắm mắt ngồi giữa tĩnh thất.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên khiến hần hung tợn trợn mắt nói: “Vào đi.”

Kỷ Ngộ Ngôn đẩy cửa tiến vào, hạ thấp người nói: “Sư phụ kêu Ngộ Ngôn tới có gì phân phó?”

Mai Linh Sa thần sắc phức tạp nhìn y —— giữa tĩnh thất, làn da Kỷ Ngộ Ngôn nguyên bản trắng như tuyết lại càng thêm trong suốt, ánh mắt hắc bạch phân minh cũng linh động phi thường.

Sư huynh, sư huynh, đến tột cùng có phải là người hay không?

Y đến tột cùng có phải là sư huynh chuyển thế hay không? Người nào lại có thể gọi phượng hoàng giáng lâm?

Chuyện này thực sự quá mức hoang đường, con phượng hoàng kia cũng quá đột ngột kỳ quái, một chút dấu hiệu trước đó cũng không có..... Như vậy, có nên làm tiếp chuyện mình đã định trước đó hay không? Nên hay không? Nên hay không?!

Mai Linh Sa tâm tư tán loạn, lại nghe Kỷ Ngộ Ngôn nói: “Sư phụ đang phiền lòng vì chuyện truyền thụ võ công cho ta sao?”

Bất động thanh sắc ngẩng đầu nhìn y, Mai Linh Sa cũng không phủ nhận, “Không tồi, người đã biết những gì?”

Kỷ Ngộ Ngôn cúi xuống xích ngọc tiêu đeo bên hông, nhẹ nhàng mỉm cười với Mai Linh Sa, “Sư phụ kỳ thật đang rất lo lắng, ta đến tột cùng có quan hệ gì đó với cái gọi là ‘nghiệt’ kia hay không? Sư phụ người muốn, chẳng qua chỉ là một người giống sư bá mà thôi. Chuyển thế hay không cũng không trọng yếu, cho dù là chuyển thế, hần cũng sẽ không còn là Phượng Nhược Hê lúc trước, người trong lòng sư phụ hần là đã ở thiên tuyệt nhai đi. Cái gọi là ‘nghiệt’ bất quá chỉ có ý nghĩa phi thường với những người trong võ lâm mà thôi, kỳ thật đối với sư phụ mà nói, nó thậm chí còn không bằng một cái ảo ảnh của sư bá..... Không phải sao?”

Mai Linh Sa lặng im một hồi, sau một lúc lâu rốt cục nở ra một tia cười khổ, “Ngộ Ngôn a, người đến tột cùng là ai đây?”

“Người giống như nhìn thấu tình đời, nhìn thấu lòng người; chỉ cần người nguyện ý, thậm chí có thể đem

tâm người trong thiên hạ đùa bỡn trong lòng bàn tay. Ngay cả ta, cũng chịu không nổi mấy câu nói châm ngòi của người. Nếu không biết và tin tưởng người thật sự đã yêu thương cái tên tiểu tử Mộ Dung Dịch Trần kia, ta thật không biết vô lâm sẽ bị người biến thành bộ dáng gì nữa.”

“Người thật sự rất đáng sợ, người giống như người, sao có thể là Thục chứ? Đích thật là ta đa tâm rồi.”

Kỷ Ngộ Ngôn nghe xong lời hần nói cũng không giận, ngược lại càng tỏ ra thản nhiên, tươi cười cũng dần dần ôn nhu, “Đúng vậy, liền vì ta thích hần, yêu hần, cho nên ở trước mặt hần cái gì cũng không hội, trừ bỏ ôn nhu trừ bỏ sẵn sóc, cái gì cũng không dám làm. Ta cũng rất sợ a, sợ hần biết ta hoàn toàn không phải như hần tưởng, sợ hần sẽ chán ghét ta hiện tại, cho nên chỉ có thể thật cẩn thận ở bên cạnh hần, cái gì cũng không làm, chỉ an tâm bảo vệ hần, ta vốn tưởng rằng chỉ cần như vậy là đủ rồi, như vậy có thể vĩnh viễn ở bên cạnh hần, như vậy có thể vĩnh viễn cùng một chỗ..... Nhưng đã không được, không được rồi.....”

Đôi mắt vĩnh viễn ôn nhu như nước dần dần nhiễm vẻ bi ai, lúc đồng tiền động lòng người cũng lộ sự chua xót khôn cùng không thể nói thành lời, “Ta biết hần hiện tại nhất định vì cứu ta mà mệt nhọc bên ba, ta rõ ràng biết nhưng lại không thể làm được gì cả, Dịch Trần hần dừng cảm như vậy, mà ta, chỉ là một kẻ nhất gan. Ta không phải không tin hần, không phải không muốn thấy hần, nhưng ta như vậy, có lẽ không xứng với tình cảm của hần. Hần xinh đẹp như vậy, nhưng ta, lại dối trá như thế.....”

Thời điểm nói ra những lời này, Kỷ Ngộ Ngôn trên mặt hiện lên nụ cười thản nhiên cùng đau thương bất đắc dĩ, Mai Linh Sa hiểu rõ khổ sở trong lòng y —— bởi vì hần cũng đã từng trải qua một tình yêu như vậy, cẩn thận như vậy, thất thố như vậy, chỉ sợ đi nhầm bước, hần sẽ không không còn yêu mình nữa.

Bất quá không nghĩ tới, trí tuệ tự tin như Kỷ Ngộ Ngôn, cũng không thoát được tâm tư như vậy.

Kỳ thật ai có thể thoát khỏi được đây?

Yêu thương sâu sắc, sâu sắc như vậy, vô luận là ai cũng sẽ lo lắng, vô luận là ai cũng sẽ sợ hãi: sợ hần không đủ yêu mình, sợ hần nhìn thấy sự xấu xa của chính mình, sợ thời gian sẽ hòa tan hết thấy, sợ hần sẽ gặp được người tốt hơn mình.....

Cứ miên man suy nghĩ, Mai Linh Sa lại cảm thấy thông suốt hơn —— kỳ thật hết thấy mọi chuyện trên vô lâm có quan hệ gì với mình đâu? Nếu cho, thì một ảo ảnh của sư huynh lại như thế nào? Bất quá chỉ là vì mình yêu Phượng Nhược Hề, “Nghịệt” “Thục” thì có quan hệ gì tới mình?

“Ngộ Ngôn, ngồi xuống trước mặt ta, vì sư truyền công pháp cho người.” Mai Linh Sa nhẹ nhàng nói.

Một ngàn tám trăm năm trước, một quân chủ tàn bạo xuất hiện trên đất Hoa Hạ, xuất hiện cùng với hần chính là tai họa vô tận cùng tiếng kêu khóc của lê dân—— bạo lạc chi hình*, oạt tâm thực nhục (*móc tim ăn thịt*), nhục lâm tử tri *..... Dân chúng lâm than.

(***Bào lạc chi hình:** một công cụ chuyên hành hình các quan thần, đó là một ống đồng thật to rộng ruột, bên dưới là miệng lò dùng để chum than củi vào, hành hình bằng cách chắt củi nung cho cột đồng nóng đỏ rồi đưa nạn nhân đến dí nguyên người nạn nhân vào ống đồng cho thịt da cháy khét, nạn nhân giãy chết rất thể lương.)

(***Nhục lâm tửu trì:** Nơi giải trí của vị vua này cũng khá đặc biệt, ông cho đào những cái hồ nhỏ rồi đổ đầy rượu trong đó gọi là tửu trì (suối rượu), lại sai người nướng thịt các loại thú rừng rồi treo đầy trên cây trong vườn dây đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là nhục lâm (rừng thịt). Vua và Đát Kỷ ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài.)

Lúc này một thanh niên tên là Cơ Xương xuất hiện, hắn biết được nội bộ triều Thương đã sụp đổ, trọng thần Tỷ Can bị giết, Mạc Tử bị nhốt, Vi Tử trốn đi, Thương quân chủ lực đã viễn chinh đông di, Triều Ca mục rỗng, vì thế hắn quyết định tiên phát chế nhân, lập tức dẫn theo ba trăm binh xa, cận vệ quân ba nghìn người, giáp sĩ bốn vạn năm nghìn người, đông xuất phạt Thương. Trụ Vương thấy đại thế đã mất, trốn về Triều Ca tự thiêu mà chết. Chu quân chiếm lĩnh nhà Thương, thành lập Tây Chu vương triều.

Một ngàn năm trước, Tần triều vô đạo, thiên hạ quần hùng nổi lên bốn phía, Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ anh dũng mà trung nghĩa. Sau khi Sở Hán hai nước ký thỏa thuận, Lưu Bang vốn định lui binh, nhưng ở Trương Lương, được Trần Bình nhắc nhở, nên đã hạ lệnh toàn lực truy kích Sở quân. Sau đó hai quân đánh tại Cổ Lãng, Hạng Vũ tiểu thắng. Lưu Bang lấy phong thưởng lung lạc Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố, tiếp theo đánh trọng thương Sở quân, bức Hạng Vũ tự vẫn tại sông Ô Giang, rốt cục cuộc chiến tranh Sở Hán kéo dài bốn năm cũng đã kết thúc. Tháng hai, Lưu Bang xưng đế, thành lập Hán triều.

Một trăm năm trước, bên cạnh quân chủ anh minh cơ trí bỗng xuất hiện một nữ tử xinh đẹp, nàng chỉ cần ngoái đầu nhìn lại khẽ mỉm cười, lục cung son phấn cũng phải thất tấn nhan sắc; vì nụ cười của nàng, mà đế vương si mê ngu ngốc, thì làm sao còn có thể nghe thấy ngư dương bễ cổ* kinh thiên động địa? Cũng bắt đầu từ đây, một vương triều hưng thịnh bắt đầu suy sụp, chỉ để lại một bóng dáng câu lữ.

(*trích trong câu: Ngư Dương bễ cổ động địa kia. Kinh phá Nghệ Thường vũ khúc y (trường hận ca): Ngư Dương (Nay là đất hai huyện Kế và Bình Cốc, thuộc tỉnh Hà Nam. An Lộc Sơn nổi loạn ở đây) trống dậy đất bằng, phá tan khúc nhạc Nghệ Thường vũ y (Tên khúc múa thần tiên).)

Nói xong, Không Giám hỏi: “Hài tử, người cũng biết phương diện này người nào là Nghiệt ?”

Thoảng trầm ngâm, Mộ Dung Dịch Trần trầm giọng nói: “Thương Trụ (Thương Trụ Vương – Ân Thọ), Hán tổ (Hán Cao Tổ – Lưu Bang), Ngọc Hoàn (Dương Quý Phi – Dương Ngọc Hoàn được ví như “tu hoa”).”

Không Giám gật đầu rồi lại lắc đầu, “Sai một điều, Hạng Vũ thật ra mới là Nghiệt . Người xem ngàn năm sử sách, Nghiệt cùng Thục dây dưa vô tận, nhưng Thục cũng chỉ thắng thế được một hồi, Hán Tổ cùng Huyền Tông chung quy vẫn không tránh khỏi ma đạo. Hán Tổ sa vào họa Lữ Trĩ (thỉnh vào đây), Huyền Tông lại tránh không được một hồi an sử chi loạn (muốn biết chi tiết thỉnh vào đây).

“Kỳ thật cũng vì như thế mới có cái gọi là Mộ Dung gia.

“Một trăm năm trước, tổ sư của ta xem tinh tượng, đã nhìn ra âm dương khí tượng đang hỗn loạn, biết trước rằng thiên hạ chắc chắn sẽ gặp tai họa, cũng tính ra trong Nghiệt Thục hai người sẽ có một người là hậu nhân của bạch đạo đại hiệp Mộ Dung Tinh nổi danh, liền cùng chưởng môn nhân của Võ Đang Thiếu Lâm, và Mộ Dung Tinh cộng kiến (*cùng xây dựng*) Mộ Dung thế gia. Nhưng do bí mật này bị áp chế, thành ra phóng nhân cả võ lâm hiện giờ, chỉ sợ cũng chỉ có người và ta hai người biết.

“Cho nên, nếu nói theo gia tộc phổ của Mộ Dung là ba người luyện công thành người một, thì kỳ thật phải gọi là lịch sử của nghiệt , thực mới đúng. Hiện tại nói như thế, bất quá cũng là bởi vì không muốn người trong thiên hạ biết được mà thôi.”

Mộ Dung Dịch Trần lắng lắng nghe hắn nói xong, một lúc lâu sau mới nói: “Như vậy Phượng Nhược Hề thì sao? Chiếu theo đại sư nói, tựa hồ hắn là có một Thục mới đúng.”

Nghe vậy, Không Giám thở dài nói: “Kỳ thật điều này lão nạp cũng không hiểu được, tựa hồ là do hiện tượng thiên văn xuất hiện dị biến, vì vật gì đó mà nảy sinh biến cố.”

“Vậy.....” Mộ Dung Dịch Trần đang định nói tiếp, thì trước mắt đột nhiên tối sầm, ngã quỵ trên mặt đất.....

Một lần nữa tỉnh lại, Mộ Dung Dịch Trần phát giác chính mình đang ở một nơi khác, không giống với những gì mình đã nhìn thấy lúc trước.

Vẫn là đóa hoa lúc trước, nhưng lại cách xa tới mấy chục trường, chính mình có thể nhìn thấy *** (****này là của tác giả, N không liên can*) rất nhỏ trên bề mặt của nó; vẫn là mặt nước trong suốt, nhưng mình lại có thể thấy rõ những con cá nhỏ thật sâu dưới đáy hồ kia..... Đây là.....

Mộ Dung Dịch Trần nhìn về phía Không Giám đại sư, hắn quay lại nhìn y mỉm cười, “Hài tử, mau xuống núi đi làm chuyện người phải làm đi, thần công của người đã thành.”

Biết y không tin lời mình, Không Giám lại nói: “Nếu không tin, người có thể thử xem, nếu ta lừa người, người tự nhiên có thể đến tìm ta.”

Mộ Dung Dịch Trần cắn môi, đề khí bay ra ngoài, nhưng y một phi này cũng không phải nhỏ —— không chỉ bay qua khỏi mặt hồ, mà còn qua khỏi cả rừng mai, hơn nữa đã muốn bay ra khỏi huyền nhai. Nhưng kỳ quái chính là thân thể y không hề rơi xuống, mà vẫn cứ như vậy di động.

Khinh công này làm sao mà có!?

Bất quá Mộ Dung Dịch Trần đã không còn tâm trạng để kinh ngạc, y nhẹ nhàng đề khí, nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

Sắp rồi sắp rồi, Ngộ Ngôn, ta lập tức tới đây.

Mà ở phía sau y, Không Giám đại sư chậm rãi mở mắt ra.

Nhưng kỳ quái chính là, đôi mắt hắn không hề có tròng, mà chỉ là một mảnh sương mù bay lượn.

Biết Mộ Dung Dịch Trần rời đi, sắc mặt Không Giám chậm rãi ngưng đọng.

Hắn vừa rồi không có trợ giúp Mộ Dung Dịch Trần cái gì cả, mà ngược lại, hắn còn phải dụng lực để phong ấn lại một phần công lực đột nhiên bộc phát của y.

“Ma..... Đây ma như thế nào sinh ra.....”

Hắn thanh âm run rẩy, mà lại có vẻ sợ hãi.

Không Giám trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, trong cơ thể Mộ Dung Dịch Trần tựa hồ có cái gì đó đã cùng với tòa sen hắc sắc dưới thân hắn kêu gọi lẫn nhau, dẫn phát lực lượng tiềm ẩn của Mộ Dung Dịch Trần. Trong lúc bối rối, chính mình chỉ còn cách là phải phong ấn một phần lực lượng của y lại, mong nó có thể kéo dài tới một ngày—— ngày mười lăm tháng bảy, âm dương phá.

Xem ra cho dù đã trải qua vạn năm, khối liên hoa hắc thạch (*khối đá có hình hoa sen màu đen*) vẫn bị trấn áp này, lực lượng vẫn cường đại như lúc được dùng để vá trời kia.

Nhưng lúc trời tại sao mình không phát giác ra ma khí trong cơ thể của Mộ Dung Dịch Trần?

Hay là nói..... Năm tháng trôi qua đã khiến cho thanh trọc tương hỗn ——”Nghiệt” không hề là “Nghiệt”, “Thực” cũng không còn là “Thực”?

12. Chương 12

Kỷ Ngộ Ngôn đầu tiên nhìn thấy, chính là một người mà y không quen biết.

Tóc trắng như tuyết, nếp nhăn khắc sâu nơi khóe mắt, này rõ ràng chính là một lão nhân đã trải qua quá nhiều tang thương, khả thanh âm của hắn lại vô cùng quen thuộc với mình.

“Ngộ Ngôn, người lại đây.” Mai Linh Sa nhẹ nhàng nói, đợi một hồi nhìn lại thấy y vẫn chậm chạp không hề di chuyển, vì thế lại nói: “Nhìn không ra vì sự sao?”

Nhắm mắt lại, Kỷ Ngộ Ngôn nặng nề bước qua cạnh tháp ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Sư phụ, người hà tất phải khổ sở như vậy?”

“Đã không còn nội lực, bộ dáng biến lão ta cũng đã dự đoán trước được.” Nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trong chiếc gương đặt phía xa, Mai Linh Sa cũng không để ý, vẫn cười nói: “May mắn sư huynh không nhìn thấy ta trong bộ dáng này, chứ nếu không ta cũng tuyệt đối không truyền công cho người.”

“Đáng giá sao không? Chỉ là vì một cái ảo giác, thực đáng giá như thế sao?” Kỷ Ngộ Ngôn thật sự không ngờ, Mai Linh Sa chỉ vì mình giống Phượng Nhược Hề mà làm như vậy.

Nụ cười của Mai Linh Sa vẫn không thay đổi, lúc này xem ra thực hiền hậu, “Kỳ thật, cũng không tất cả đều là vì sư huynh. Ta đại hạn tương chí (*sắp gặp đại nạn*), người nếu phải tiếp chương Thập Nguyệt Cung, thì đây là biện pháp nhanh nhất. Về phần có đáng giá hay không đáng giá..... Nếu là người thì sao? Nếu là người, người cảm thấy đáng giá hay không?”

Dời ánh mắt, Kỷ Ngộ Ngôn tiếp mi (*lông mày*) thanh nhã rung động, “Nếu là ta..... Tất nhiên sẽ không có được cơ hội như sư phụ. Trên đời này nếu đã không có Mộ Dung Dịch Trần, thì làm sao còn có Kỷ Ngộ Ngôn?”

Than nhẹ một tiếng, là nhẹ nhõm cũng là thở dài, Mai Linh Sa nhẹ nhàng ngã vào tháp thượng nói: “Ta còn phải đi lo liệu chút chuyện giải quyết tốt hậu quả trong giáo, người..... Cứ làm chuyện chính mình muốn làm đi thôi. Bất quá phải về trước sáng mai.”

Kỷ Ngộ Ngôn lại sững sốt một hồi, ước chừng qua vài giây loại mới bỗng dưng quay đầu nhìn Mai Linh Sa, chỉ thấy hân hưởng chính mình phát phát tay, rốt cuộc cũng không dấu nổi vẻ kinh hỉ hiện rõ trên gương mặt.

Mai Linh Sa chỉ nghe đúng một câu “Cám ơn sư phụ”, thì đã thấy người cách xa ngàn dặm rồi.

Yêu nhau là chuyện tốt đẹp như vậy a.

Mai Linh Sa cười rộ lên, mang theo một tia hâm mộ, cùng một tia chua xót.

Đã nói là không dám nhìn y, đã nói là rất sợ gặp lại y.

Nhưng mà, nhưng mà hiện tại thật sự đã có thể đi nhìn y rồi! Có thể đi nhìn y!!

Có thể nhìn sâu vào ánh mắt xinh đẹp của y, không cần phải ngày qua ngày vẽ lại trên giấy; có thể nghe thấy tiếng tim đập của y, không cần phải ngày qua ngày đại mộng bình tĩnh; có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể y, không cần phải ngày qua ngày đứng giữa từng cơn gió lạnh mà ôm chặt chính mình..... Điều này sao có thể không khiến người cao hứng, điều này sao có thể không khiến người mừng rỡ như điên, điều này sao có thể không khiến người nôn nóng bất an?

Dần dần, Mộ Dung sơn trang đã ở gần ngay trước mắt.

Dần dần, một góc mái hiên Thiên Viện xuất hiện ngay trước mắt.

Dần dần, hỏa đăng trong phòng hắt ra khiến ánh mắt cũng phải phát đau.

Từng bước bước ra, bàn tay vừa định đẩy cửa chợt khựng lại.

Kỷ Ngộ Ngôn dừng lại, đứng ở ngoài cửa phòng Mộ Dung Dịch Trần.

Bóng cây lờ mờ loang lổ, nguyệt quang hoảng hốt vẩn vương.

Nhìn xuyên qua khe hở, nhìn người đang ngồi ngay ngắn trên tháp, bên môi Kỷ Ngộ Ngôn khẽ nở ra ý cười mờ mờ, trong mắt cũng nặng nề đau thương.

Chính mình vẫn là đã quên.

Đã quên chính mình rốt cuộc có tâm nguyện gì —— không phải là muốn cùng y đồng chưởng thiên hạ sao? Không phải là muốn trợ y tứ hải thái bình sao? Không phải là chỉ cần y hảo thì vô luận mình như thế nào cũng được sao?

Như thế nào ngay giờ phút này lại quên mất chứ?

Nếu đi vào, bọn họ sẽ như thế nào đây?

Khuyên tâm tương ái, vĩnh bất phân ly?

Không, không, không phải như thế này.

Mình còn phải quay về Thập Nguyệt Cung, nơi đó còn có rất nhiều chuyện chờ mình giải quyết.

Mà Dịch Trần..... Còn có càng nhiều chuyện đang chờ y hơn nữa.

Nếu thực sự có cái gọi là “Nghịch”, “Thực”, nếu thực sự vô lâm tương bằng, vậy Dịch Trần chính là người thân kiêm đại nhâm (*một thân gánh vác trách nhiệm nặng nề to lớn*), mình làm sao có thể cản trở y?

Làm sao có thể cản trở y?!

Vì thế Kỷ Ngộ Ngôn dừng lại.

Chỉ cách người mình yêu trong khoảnh khắc.

Mà Mộ Dung Dịch Trần lúc này, đang tập trung toàn bộ tinh thần vận công, nội lực cứ tan ra rồi hợp lại.

Y làm sao có thể biết được, người mà mình một lòng nghĩ đến một lòng yêu thương, đang ở ngay ngoài cửa phòng mình.

Chỉ cần bây giờ y đẩy cửa ra, là có thể thấy hân, có thể chạm đến hân, có thể vĩnh bất phân ly.

Hai người, một cánh cửa, lại như xa cách ngàn dặm?

Nguyệt thượng trung thiên (*trăng giữa bầu trời*), thời gian lặng lẽ trôi đi.

Kỷ Ngộ Ngôn nương theo hỏa đăng càng ngày càng yếu, nhìn bóng dáng Mộ Dung Dịch Trần giữa đại môn.

Y gầy, gầy thiệt nhiều, ngay cả cằm cũng thon nhọn hơn trước; nhưng khí sắc hoàn hảo, bất quá vẫn không kiềm chế được mà nhúu lại mi tâm..... Là bởi vì quá mệt mỏi sao? Y có hảo hảo nghỉ ngơi không? Có phải mỗi ngày đều giống như vậy không biết tiết chế mà luyện công hay không? Vì sao Thiên Viện chỉ có một mình y? Đáng lẽ phải có người tới chiếu cố cuộc sống hằng ngày của y chứ?

Kỷ Ngộ Ngôn trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng chỉ có thể sinh sinh ức trụ (*cố gắng đè nén*) mà lẳng lặng nhìn y, lẳng lặng nhìn y.

Ánh nền dần dần mỏng manh, theo gió lay động, rốt cục cũng lụi tàn giữa làn khói.

Phòng trong Mộ Dung Dịch Trần chậm rãi nằm xuống, kéo qua tấm chăn ở một bên tùy tiện đắp lên người, nhắm mắt lại, hô hấp chậm rãi đều đều.

Kỷ Ngộ Ngôn nhìn y như thế, chỉ cảm thấy tâm giống như bị ai đó giày xéo, thật sự không phải chỉ có một chữ “Đau” là có thể diễn tả thành lời.

Lại đợi một hồi, sau khi xác định chắc chắn là y đang ngủ, lúc này mới khinh thủ khinh cước bước vào

phòng, lại cẩn thận ngồi ở bên giường tinh tế nhìn y cho thật rõ.

Biết được công lực của y hiện tại. Kỷ Ngộ Ngôn không dám dùng sức hô hấp lại càng không dám vươn tay đụng chạm, sợ đánh thức người đang ngủ kia, cho nên chỉ có thể trộm nhìn, ánh mắt sâu sắc lướt qua khuôn mặt y, mũi, hai má, cuối cùng dừng ở môi.

Ngày đó y hôn mình, mình lại hiểu lầm.

Kỷ Ngộ Ngôn không tiếng động cười rộ lên —— ngày đó không biết vì cái gì, mặt y hảo hồng a.

Hiện tại nhớ lại, hẳn là y đang then thùng đi.

Không, có lẽ là ghen tị.

Bởi vì lần đó chính mình ba ngày không quay về Thiên Viện, sau lại bị y nhìn thấy một màn với Lệ Tuyết Chúc. Theo tính tình của y, chỉ sợ là đã bị chọc tức.

Thật nhỏ mọn mà.

Rõ ràng mình không có bị Lệ Tuyết Chúc đụng chạm dù chỉ một chút, nhưng y lại sinh khí đến như vậy, rồi dùng sức cắn như vậy, hại mình thật sự rất đau a.

Nhưng mỗi lần mình nhớ lại, cũng thật rất ngọt ngào.

Khuôn mặt ửng đỏ của y, bởi vì sinh khí mà ánh mắt sáng ngời, đôi môi ẩm áp mềm mại..... Làm sao mọi người lại có thể nói là lạnh như băng?

Chỉ có mình có thể nhìn thấy y xinh đẹp như vậy, thực rất xinh đẹp, chỉ muốn đem y giấu đi mà thôi —— điều này chỉ có chính mình biết.

Nguyên lai có một số việc, cho dù là ở trong mộng, cũng không thể quên được.

Hiện tại chính mình vẫn thường thường mộng thấy thời điểm lần đầu tiên gặp y —— y từ trên cây nhảy xuống, xinh đẹp như vậy, mà lại gắt gao nhưu chặt hai hàng mi, làm cho mình ngây ngốc ngơ ngác mà nhìn một hồi lâu.

Nhìn người dù ở trong mộng vẫn gắt gao nhưu mi, Kỷ Ngộ Ngôn trong mắt lộ vẻ ôn nhu lại đau thương.

Là lạnh sao?

Vì sao môi lại phiểm một màu trắng nhợt nhạt như vậy?

Địch Trần.....

Kỷ Ngộ Ngôn chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng ấn môi mình lên.

Lại chỉ trong nháy mắt khinh xuất mà ngừng động tác.

Môi cùng môi tuy vẫn chưa có tiếp xúc, nhưng khoảng cách cũng không còn.

Một lần nữa đứng dậy, Kỷ Ngộ Ngôn khước môi khẽ nhếch, trong nỗi chua xót càng lẫn lộn đắng cay.

Nhìn sắc trời dần dần trong suốt phía ngoài cửa sổ, Kỷ Ngộ Ngôn quay người đến căn phòng cách vách —— vốn là phòng của hắn. Lấy ra một túi hành lý nhỏ nhỏ làm bằng thô bố màu xanh, cẩn thận mở ra, bên trong chỉ đựng hai món đồ khác nhau —— một miếng phượng hoàng ngọc thô ráp, còn có một trang giấy đã muốm ố vàng.

Trước đem miếng ngọc phượng hoàng bỏ vào trong ngực, Kỷ Ngộ Ngôn lại cầm lấy mảnh giấy ố vàng kia.

Mảnh giấy Tuyên Thành hơi mỏng thực tâm thường, không có chỗ nào đặc biệt. Tuy rằng cũ, nhưng vẫn còn rất nguyên vẹn, được gấp lại làm bốn, nếp gấp gọn gàng, bảo tồn rất khá. Cạnh giấy có chút nhăn, tựa hồ là đã bị lật xem vô số lần.

Kỷ Ngộ Ngôn chậm rãi mở trang giấy kia ra, động tác thập phần mềm nhẹ.

Trên giấy kỳ thực cũng không có gì, chỉ có ba chữ —— Kỷ Ngộ Ngôn.

Tự thể rất khá, cũng đã có chút bút lực; bất quá tự hình vẫn còn chút non nớt, tựa hồ là chữ viết của tiểu hài tử.

Lấy tay cẩn thận vuốt ve dọc theo nét chữ bút họa, Kỷ Ngộ Ngôn nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đủ rồi đủ rồi.

Có cái này là đủ rồi.

Trời đất bao la, Kỷ Ngộ Ngôn cuộc đời này chỉ cần ba chữ này là đủ rồi.

Cẩn thận đem trang giấy cùng ngọc phượng hoàng đặt vào trong lòng ngực, Kỷ Ngộ Ngôn quay người rời đi, cũng không ngoái đầu nhìn lại.

Cô độc tựa như mười năm trước.

Chỉ mang theo một mảnh giấy ó vàng, cùng với, nụ hôn chưa tròn.

Một lần nữa trở lại Thập Nguyệt Cung, sắc trời đã muốn sáng ngời.

Kỷ Ngộ Ngôn bước vào chính điện, còn chưa kịp nhìn đến những người khác, đã thấy Lệ Tuyết Chúc nổi giận ùng ùng tiến tới.

“Người đi gặp hắn?!” Thanh âm bén nhọn của Lệ Tuyết Chúc hét ở bên tai Kỷ Ngộ Ngôn, trực tiếp đánh qua.

Kỷ Ngộ Ngôn nhẹ nhàng nhích qua một bên, khiến cho hắn đánh hục vào khoảng không.

Không đánh trúng mục tiêu, Lệ Tuyết Chúc cũng không cố đánh nữa mà chỉ cắn răng đứng tại chỗ giậm chân, sau đó lại giơ tay vỗ vỗ vài cái. Tuy không lớn nhưng ước chừng đã có hơn mười người tiêu sái nối đuôi nhau bước vào.

Như thế rất tốt, Kỷ Ngộ Ngôn chỉ cảm thấy trước mắt, hồng có, xanh có, vàng có, lam có, tím có, đen có..... Nhất thời thực sự cảm thấy hoa cả mắt. Lại tập trung nhìn kỹ, nguyên lai người đến là mười thiếu niên thân vận y thường màu sắc khác nhau. Đẹp đẽ, tú lệ, lãnh diễm, cao quý..... Thật sự là cái gì cần có đều có, tranh kì khoe sắc.

Lần đầu tiên, Kỷ Ngộ Ngôn dở khóc dở cười, liên tục cười khổ.

“Tuyết Chúc, người làm cái gì vậy?”

“Người chọn a, bọn họ đều là cam tâm tình nguyện tới đây để hầu hạ người.” Lệ Tuyết Chúc phùng mang trợn mắt.

Kỷ Ngộ Ngôn lắc đầu ngồi xuống, phát tay định cho bọn họ lui xuống, nhưng lại phát giác trong mắt bọn họ tất cả đều là không muốn từ bỏ, nhưng lại giống như Lệ Tuyết Chúc nói tất cả đều là tự nguyện.

Nhìn nhìn biểu tình Kỷ Ngộ Ngôn, Lệ Tuyết Chúc cắn răng nói: “Người nếu cảm thấy bọn họ còn trẻ, dậy không được tình thú, ta ở nói đó vẫn còn những người khác lớn tuổi hơn một chút, từ mười hai tuổi cho

đến bốn mươi hai tuổi, người muốn như thế nào đều có!”

Khả Kỷ Ngộ Ngôn cũng không kích động giống như hấn, chỉ thản nhiên nói: “Tuyết Chúc, người biết ta là người như thế nào, cần gì phải hao tổn tâm tư?”

Móng tay ghim sâu vào da thịt, Lệ Tuyết Chúc quay đầu kêu mấy thiếu niên đi xuống, lại đợi sau khi toàn bộ bọn họ ra ngoài được một khắc liền tự cởi bỏ y phục của chính mình.

Kỷ Ngộ Ngôn chậm rãi đứng lên, nhìn khuôn ngực trần trụi kia.

Y nhớ rõ Lệ Tuyết Chúc đã từng câu dẫn mình —— dùng hai chân trơn bóng của thiếu niên, nhưng không ngờ rằng trước ngực và sau lưng hấn lại hằn lên —— những vết thương dữ tợn như vậy.

Vết thương do roi quất, vết thương do phỏng nặng, rồi tự hồ còn có dấu vết của thứ gì đó ngoáy sâu vào..... Miệng vết thương tuy đã khép, nhưng hiện giờ nhìn thấy vẫn thập phần đáng sợ, thật khó có thể tưởng tượng lúc ấy hấn làm thế nào mà chịu đựng được.

“Tuyết Chúc người.....” Kỷ Ngộ Ngôn muốn mở miệng, nhưng lại không biết phải nói cái gì. Y đã muốn đoán được, này nhất định là dấu vết năm đó Lệ Thiên Lương ngược đãi hấn lưu lại.

Một giọt, hai giọt.....

Lệ Tuyết Chúc thủy lệ tuôn trào, “Ngộ Ngôn, người thích Mộ Dung Dịch Trần, người đau lòng Mộ Dung Dịch Trần, có phải là bởi vì hấn đã chịu rất nhiều khổ sở hay không? Vậy người nhìn đi, người nhìn đi, có người so với Mộ Dung Dịch Trần càng khổ hơn, có người so với hấn càng cần người quan tâm bảo vệ hơn. Vậy thì vì sao không đem tình yêu của người cho ta, ta chỉ cần một chút là đủ rồi, ta không có tham lam, chỉ cần một chút là tốt rồi.”

Nói xong Lệ Tuyết Chúc lẳng lặng đến trước mặt người đang đứng, giang hai tay muốn ôm lấy y.

Kỷ Ngộ Ngôn đỡ lấy bả vai của Lệ Tuyết Chúc, nhẹ nhàng đem hấn đẩy ra, không có nhận cái ôm cầu xin này.

“Tuyết Chúc, người còn không hiểu sao?”

“Kỷ Ngộ Ngôn không có năng lực để cứu người khắp thiên hạ. Tâm của Kỷ Ngộ Ngôn rất nhỏ, cuộc đời này đã trao cho hấn thì sẽ không thể dung người khác.

“Thiên hạ? Lê dân?”

“Không.

“Chỉ có một Mộ Dung Dịch Trần.

“Chỉ một mình hần.”

Kỷ Ngộ Ngôn nói những lời này, cũng không hề nhìn lại Lệ Tuyết Chúc. Y chính là đang nhìn lên không trung cao cao xa xa, nụ cười trên mặt ôn nhu lại xa cách.

Nói xong lại nhìn thiếu niên, giúp hần mặc hảo y phục tán loạn, Kỷ Ngộ Ngôn liền lui về nội thất, chuẩn bị về phòng mình nghỉ ngơi, chỉ chừa Lệ Tuyết Chúc một mình lẳng lẳng đứng ở tại chỗ.

Lệ Tuyết Chúc cũng không biết chính mình đã đứng bao lâu, chỉ sau khi hần nghe được một tiếng thở dài không nên lời mới có chút tỉnh táo lại. Ngẩng đầu nhìn lên, sư phụ của mình – Mai Linh Sa không biết khi nào đã đứng ở trước mặt.

“Sư phụ.....” Lệ Tuyết Chúc vừa muốn lên tiếng, lại thấy Mai Linh Sa làm làm bộ dáng đừng có lên tiếng.

Mai Linh Sa nhẹ nhàng nói: “Ta đều thấy.”

Một câu khiến Lệ Tuyết Chúc cả người cứng ngắc.

“Sư phụ.....” Lệ Tuyết Chúc lại kêu một tiếng rồi cũng không biết phải làm sao mở miệng, một lát sau, sau lại đột nhiên toát ra đến một câu nói khiến Mai Linh Sa cũng phải học máu, “Sư phụ, người truyền ngôi cho Ngộ Ngôn, có phải bởi vì đã từng cùng hần hoan hảo qua hay không?”

Mai Linh Sa biểu tình cứng ngắc một hồi, thật vất vả mới khôi phục lại, thật sự là nhin không được cười ha ha cả lên, đem Lệ Tuyết Chúc cười đến mặt danh kỳ diệu (*chẳng hiểu ra làm sao*).

Qua nửa ngày, khó khăn ngừng cười, Mai Linh Sa mới nói: “Tuyết Chúc người vì cái gì lại nghĩ như vậy?”

Lệ Tuyết Chúc quan sát một chút thần sắc của sư phụ mình, ần ần biết chính mình nghĩ không đúng, liền bĩu môi nói: “Ai kêu sư phụ người đối hần tốt như vậy a, mặc cho ai nhìn vào cũng sẽ thấy kỳ quái đi. Không chỉ có lập tức truyền cung chủ vị cho hần, mà còn..... Phế cả một thân công lực của chính mình.....”

Nói đến lúc sau, tầm mắt Lệ Tuyết Chúc đã mang một chút lệ quang, dừng trên mái tóc dài ngân bạch cùng khuôn mặt che kín nếp nhăn của Mai Linh Sa.

Chú ý tới ánh mắt của hần, Mai Linh Sa theo bản năng sờ sờ mặt mình, trong mắt tràn đầy hòa ái hiền lành, “Như thế nào? Thấy ta tối với hần, ghen tị?”

“Mới không có!” Lệ tuyết lo lắng nói: “Ta tự nhiên biết chỉ có Ngộ Ngôn mới đảm nhiệm được cung chủ vị.....”

Mai Linh Sa nhìn đồ đệ của chính mình—— nói hần già dặn, nhưng vẫn có lúc lại là một đứa nhỏ với tâm tính tiểu hài tử; nói hần bướng bỉnh, nhưng hần thân thể bi thảm làm việc lại tàn nhẫn; có đôi khi tình nghịch cổ quái, có đôi khi lại điềm đạm đáng yêu. Chỉ sợ trừ mình ra, thì cũng chỉ có một mình Kỷ Ngộ Ngôn là có thể chế ngự được hần.

Tình tình cổ quái như vậy, cũng có thể là do mình quản giáo không nghiêm đi: lúc trước, thời điểm đón hần về rồi thu hần làm đồ đệ, trong cung dù sao cũng có rất nhiều sự vụ, hần cùng đại đệ tử Văn Tĩnh Khuynh của mình tuổi tác hơn kém nhau rất nhiều, hai người đối xử với nhau dĩ nhiên là rất đậm mực; hơn nữa cứ lớn lên như vậy ở trong cung, tình trạng như vậy ở Thập Nguyệt Cung là cực kỳ bình thường, hần cũng từ nhỏ mưa dầm thấm đất, sống lâu thấy mãi cũng không trách sao hần lại khó mở lòng, sau lại gặp gỡ được Kỷ Ngộ Ngôn – một đệ tử nhân như vậy —— đủ loại lý do, tựa hồ có động tâm cũng không phải ngẫu nhiên, mà là khẳng nhiên rồi.

Bất quá..... Hy vọng hần không bước lên cùng con đường với mình là tốt rồi.

Mai Linh Sa cân nhắc kỹ lưỡng, vẫn là quyết định mở miệng nói: “Tuyết Chúc, người đối Ngộ Ngôn..... Là thật tâm sao?”

Nghe vậy, gương mặt Lệ Tuyết Chúc hơi hơi ửng đỏ, cũng rất kiên định gật đầu.

Mai Linh Sa mỉm cười, lại hỏi, “Như vậy, người thương hần bao nhiêu?”

“ Bao nhiêu? Đây còn có thể phân lượng được sao?” Lệ Tuyết Chúc khó hiểu.

Mai Linh Sa lắc đầu.

Hần biết đồ đệ này của mình bình thường luôn làm một chút chuyện —— có đôi khi những chuyện này cũng thường thường hấp dẫn một ít người, bất quá kết quả thường là trêu đùa bọn họ một chút mà thôi, nhưng mình lại không ngờ rằng hần vẫn chưa biết cái gì gọi là yêu.

Vốn sợ hần trở thành Mai Linh Sa thứ hai, xem ra mình lo lắng dư thừa rồi.

Nghĩ như vậy liền khí định thần nhàn hơn.

“Tuyết Chúc, ta nghĩ hiện giờ người đã hiểu được tình nghị (*tình cảm vs tình bạn*) giữa Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần rồi, như vậy người nên hảo hảo ngấm lại, nếu sau này người giống như sư phụ người có bằng lòng hay không? Người có thể thừa nhận?” Mai Linh Sa thần nhiên nói.

“Ta đương nhiên..... Có thể.....” Vốn không chút do dự trả lời đến lúc sau lại có chút do dự.

Lệ Tuyết Chúc đang hỏi chính mình, nếu mình thật là sư phụ..... Thật sự là sư phụ..... Có thể làm như vậy được hay không?

Tương tự vài thập niên, thống khổ vài thập niên, ái tình vài thập niên..... Đến cuối cùng, tất cả đều được định đoạt bởi một kết cục? Cát, theo gió bay đi rồi biến mất.

Không thể trả lời, chiếu theo tính tình của chính mình, sợ là trăm triệu lần cũng không thể.

Mai Linh Sa thấy hần chần chờ, biết lời nói của mình đã có tác dụng, lại nói: “Tuyết Chúc, lại hảo hảo ngẫm lại lần nữa, nếu nói theo cách khác, người là Mộ Dung Dịch Trần, người có thể vì Ngộ Ngôn mà làm được như hần?” —— Thập Nguyệt Cung tin tức từ trước đến nay linh thông, tự nhiên cũng biết được tin tức bên Mộ Dung gia.

Lệ Tuyết Chúc lại chần chờ một lúc.

“Tuyết Chúc.....” Mai Linh Sa vỗ vỗ đầu hần, “Người đối Ngộ Ngôn đến tột cùng là dạng cảm giác gì? Là giống như mọi người thấy hần tốt, cho nên thích hần; hay là cảm giác càng sâu càng nói không nên lời? Nếu là lý do trước, như vậy sư phụ khuyên người buông tay đi. Người Kỷ Ngộ Ngôn chờ cả đời không phải là người, đừng vì hần mà che mờ hai mắt mình. Thả hần cũng chính là người tự thả mình.”

Lệ Tuyết Chúc nghe xong nhất thời nói không ra lời, thật giống như là ngây ngốc.

Mai Linh Sa biết hần đang cẩn thận suy ngẫm, nên cũng không ép buộc hần thêm, chỉ thấp giọng gọi tiểu đồ đến, phân phó chuẩn bị đại điển.

Rất nhanh, tin tức truyền khắp giang hồ, Thập Nguyệt Cung đổi chủ.

Cựu chủ ảm thoái, tân chủ lâm triều. (*Chủ cũ thoái ảm, tân chủ lên ngôi*)

Mà cùng lúc đó, một tin tức cũng không chút thua kém, lặng lẽ nổi lên.

Trong bóng tối ở Mộ Dung sơn trang, đăng hỏa vẫn như trước được thắp lên huy hoàng.

Nhưng Mộ Dung đương gia chủ nhân Mộ Dung Hưng Đức lúc này, lại nằm ở trên giường kịch liệt ho khan. Lãnh Tịch Phi hầu hạ bên cạnh, cẩn thận thị hầu hần uống thuốc, Vệ Lưu Sương cùng Mộ Dung Thanh Trần cũng là thần tình vội vàng, thỉnh thoảng nhìn qua cửa, rồi lại nhìn Mộ Dung Hưng Đức, tựa hồ như

đang đợi cái gì đó.

Lại nuốt xuống mấy ngụm tổ yến, Mộ Dung Hưng Đức khoát tay, ý bảo không cần uy, Lãnh Tịch Phi lúc này mới thối lui đến bên cạnh Mộ Dung Thanh Trần.

“Thanh nhi, người lại đi nhìn xem, tại sao vẫn chưa có trở về, cũng đã..... Là ngày thứ mười ba rồi.” Mộ Dung Hưng Đức suyễn khí nói với đại nhi tử của mình.

Mộ Dung Thanh Trần vội vàng lên tiếng, định xuất môn, lại nghe thấy tiếng bước chân đi đến. Tiếp theo một người xốc lên màn che, đúng là Mộ Dung Dịch Trần.

Vừa thấy hần tiến vào, Vệ Lưu Sương cùng Lãnh Tịch Phi vội đỡ Mộ Dung Hưng Đức ngồi dậy, chỉ nghe Mộ Dung Hưng Đức vội la lên: “Sự tình sao rồi? Tất cả bọn họ đều đã đồng ý?”

“Ân.” Mộ Dung Dịch Trần cúi đầu đáp ứng một câu, trong ánh mắt có chút mệt mỏi.

Mộ Dung Thanh Trần đỡ y ngồi xuống chiếc ghế dựa kế bên, lại vươn tay thay y ngã một chén trà, sau lại hỏi Mộ Dung Dịch Trần: “Sự tình có thuận lợi không? Bọn họ có làm khó dễ người không?”

Mộ Dung Dịch Trần nhìn mấy người chung quanh—— trong tầm mắt không còn ánh mắt vĩnh viễn ôn nhu nhìn mình nữa, nhưng vì sao, chính mình vẫn không ngừng tìm kiếm trong ý thức? Tổng cảm thấy chỉ cần vừa quay đầu lại liền có thể thấy hần cười với mình, nhẹ nhàng gọi mình, “Nhị thiếu gia, người a.....”

“Trần nhi.....” Vệ Lưu Sương nhắc nhở nói.

Mộ Dung Dịch Trần lúc này mới lạnh nhạt nói: “Hoàn hảo.”

“Hoàn hảo?” Mộ Dung Hưng Đức nhíu mày, cũng không tin sáu đại môn phái bảy đại thế gia, liền đơn giản như thế tiếp nhận tân nhậm võ lâm minh chủ còn chưa đến hai mươi tuổi này.

“Có nói với bọn hần chuyện vi phụ bệnh nặng hay không..... Khụ khụ.....” Mộ Dung Hưng Đức không tin truy vấn, rồi lại dẫn tới một trận ho khan.

Kỳ thật sau khi Mộ Dung Dịch Trần từ chỗ Không Giám trở về, nguyên võ lâm minh chủ, cũng chính là phụ thân Mộ Dung Hưng Đức đã ốm đau nằm liệt giường, hơn nữa bệnh tình ngày càng nghiêm trọng. Những ngày gần đây lại truyền đến tin tức Thập Nguyệt Cung đổi chủ, không biết võ lâm rồi sẽ lại nổi lên phong ba gì đây. Không thể dă thảo kinh xà, không thể trí võ lâm an nguy vu không để ý, Mộ Dung Hưng Đức ngàn suy vạn nghĩ, rốt cục quyết định để cho Mộ Dung Dịch Trần tiếp nhận chức vị bạch đạo minh chủ.

Nhưng cũng không thể giống trống khua chiến triệu tập võ lâm đại hội, tuy rằng mình đối hải tử này tin tưởng mười phần, cũng không sợ các môn phái khác có lời dị nghị, nhưng dù sao cũng phải được sự chấp

thuận của bọn họ, cho nên chỉ có thể để y đi từng nơi lấy được sự chấp thuận của tất cả bọn họ.

Làm như vậy tuy rằng ủy khuất y, bất quá Mộ Dung Hưng Đức lại nhớ đến lúc trước vì sao mà chuyện của đại nhi tử của mình cùng với Lãnh Tịch Phi bị bại lộ, liền nhận định Mộ Dung Dịch Trần làm mọi việc bất quá cũng chỉ vì điều này, nếu để vừa lòng y, thì lụy mình một chút cũng không sao, vì thế liền kêu y lúc ấy vừa trở về nghỉ ngơi chưa được hai ba ngày đã tức tốc một mình ra đi, để miễn cho nhiều người ngứa mắt.

May mà Mộ Dung Dịch Trần rốt cục đã trở lại, hơn nữa sự tình coi như cũng thuận lợi.

“Người nói với bọn chúng quan hệ lợi hại ra sao?” Mộ Dung Hưng Đức lại hỏi.

Mộ Dung Dịch Trần gật gật đầu, lúc này lại mở miệng: “Ta cùng với bọn họ đã sắp xếp chu toàn, ngày mười đầu tháng tám đánh chiếm Thập Nguyệt Cung.”

Y vừa nói ra lời này, Mộ Dung Thanh Trần thiếu chút nữa đứng không vững, Lãnh Tịch Phi mở to hai mắt nhìn, Mộ Dung Hưng Đức một trận cuồng ho, Vệ Lưu Sương vội vàng uy hấn nháp ngụm trà, lại vỗ vỗ ngực giúp hấn thuận khí, lúc này mới làm cho hấn bình ổn lại.

Mộ Dung Hưng Đức khuôn mặt đỏ bừng, ngón tay chỉ Mộ Dung Dịch Trần run lên hơn nửa ngày, “Người..... Người..... Ta cũng không buộc người đi đánh cái gì Thập Nguyệt Cung, người rốt cuộc là muốn..... Làm cái gì?”

Mộ Dung Dịch Trần không nói, chỉ là mày khẽ cau lại, trong mắt ưu thâm ám úc, về tiêu điều tịch mịch đến nói không nên lời.

Mộ Dung Hưng Đức đoán như thế nào cũng đoán không ra vì sao y làm vậy, chỉ càng thêm tức giận, chỉ tức không thể đứng lên đánh cho Mộ Dung Dịch Trần vài cái hảo hảo giáo huấn mới tốt. Nhưng lại không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn y đi ra ngoài.

Không cần phải nói, khẳng định là đến Thiên Viện.

Nếu như trước kia là tất cả mọi người không muốn đến thiên viện, như vậy hiện tại chính là tất cả mọi người không thể đến Thiên Viện.

Mộ Dung Nhị thiếu gia không cho phép bất luận kẻ nào bước vào trong đó.

Quét tước, bắt đầu cuộc sống hàng ngày, toàn bộ đều do y làm, hoàn toàn không qua tay người khác——không biết là muốn giữ gìn cái gì hay là muốn lưu lại cái gì.

Mộ Dung Hưng Đức cùng Vệ Lưu Sương xem ở trong mắt nhưng lại vô pháp nói được lời nào, vốn cũng muốn thay y hướng võ lâm thế gia khuê tú cầu hôn, nhưng sau khi hai người gặp mặt, Mộ Dung Dịch Trần

chỉ trợn mắt tránh trứ nàng kia một hồi, nữ hài kia liền sợ tới mức khóc òa lên, khiến song phương nguyên muốn làm thân gia đều thập phần xấu hổ.

Mộ Dung Dịch Trần lần đó bị lừa tới, cũng chỉ lạnh lùng nhìn nhìn đáng vẻ nan kham của mọi người rồi lập tức trực tiếp bỏ đi, làm cho bọn họ làm sao còn dám có lần sau, chỉ có thể tùy y mà thôi.

Bất quá, đây là một chuyện, còn thật sự vì Kỷ Ngộ Ngôn mà đến Thập Nguyệt Cung lại là một chuyện khác.

Mộ Dung Hưng Đức như thế nào cũng không muốn nhìn thấy một màn này.

Mất thấy Mộ Dung Dịch Trần xuất môn, chính mình cao giọng gọi tên y cũng không nghe y đáp lại, Mộ Dung Hưng Đức liền biết y đã hạ quyết tâm, vì thế một bên giấy dựa đứng dậy, một bên kêu đại nhi tử của mình bắt y đem về. Nhưng ai ngờ Mộ Dung Thanh Trần chẳng những không đi ngăn cản nhị đệ của mình, mà còn quỳ xuống trước mặt phụ thân.

“Phụ thân, để cho Nhị đệ đi đi.” Mộ Dung Thanh Trần ngữ mang nghẹn ngào.

13. Chương 13

Mộ Dung Hưng Đức nghe đại nhi tử cầu tình, trong lòng vô cùng tức giận, phát tay một cái liền tát xuống. Nhưng ai ngờ Mộ Dung Thanh Trần không tránh cũng không né, trong lúc nhất thời ngược lại làm cho hắn không thể hạ thủ. Hít sâu một tiếng, Mộ Dung Hưng Đức buông lỏng tay, để cho Vệ (*Vệ Lưu Sương*) Lân (*Lân Tịch Phi*) hai người đỡ mình ngồi xuống. Khả cơn giận còn sót lại vẫn chưa tiêu tan, hắn hung hăng đập xuống ván giường.

“Đồng” một tiếng, khiến Lân Tịch Phi sợ tới mức giật nảy người.

Mộ Dung Thanh Trần vẫn quỳ như trước, nhìn Lân Tịch Phi rồi lại nhìn qua phụ mẫu của mình nói: “Phụ thân, để cho Nhị đệ đi tìm Ngộ Ngôn đi.”

Mộ Dung Hưng Đức không nói lời nào, gân xanh nổi rõ trên trán.

Lân Tịch Phi nhìn ái nhân đang quỳ, cũng không đành lòng. Mới chỉ mấy ngày gần đây, Mộ Dung lão gia mới đồng ý để Mộ Dung Thanh Trần một lần nữa gọi hắn là “phụ thân”, cho nên hôm nay ngàn vạn lần cũng đừng nên xảy ra chuyện gì không tốt.

Nhẹ nhàng kéo tay Lân Tịch Phi, Mộ Dung Thanh Trần kéo y quỳ xuống giống như mình, tiến tới ôm sát người vào lòng nói: “Phụ thân, người có biết nếu Tịch Phi rời ta đi, ta sẽ như thế nào không?”

Lãnh Tịch Phi nghe hấn nói như thế, thân mình run lên, lại bị Mộ Dung Đại công tử ôm chặt lấy không thể động đây.

Mộ Dung Hưng Đức nhìn bọn hấn thân mật đang muốn phát tác, lại nghe thấy hấn hỏi như thế, nên cũng cố gắng cưỡng chế, muốn nghe xem hấn định nói gì.

Mộ Dung Thanh Trần siết chặt tay Lãnh Tịch Phi, thâm tình nhìn hấn, “Nếu thật sự có một ngày như vậy, ta sẽ vĩnh viễn đem Tịch Phi ghi tạc trong lòng, không bao giờ ... đi tìm người khác, cả đời chỉ có một mình hấn.....”

Nghe hấn nói như vậy, khóe mắt Lãnh Tịch Phi động lại lệ quang, Mộ Dung Thanh Trần lại nắm chặt tay hấn, nói tiếp: “Như vậy phụ thân có từng nghĩ nếu là Nhị đệ thì như thế nào không? Nếu đã không có Ngộ Ngôn, Nhị đệ sẽ ra sao?”

Tay Vệ Lưu Sương run lên, nhìn Mộ Dung Hưng Đức, hai người nhất thời không thể thốt nên dù chỉ một lời

“Ngộ Ngôn đối với Nhị đệ mà nói, đã không còn là tình yêu đơn giản như vậy.”

“Nếu một người đã trở thành sinh mệnh của người, như vậy thiên hạ còn có cái gì có thể tách bọn họ ra?”

“Cho dù là sinh mệnh bản thân..... Cũng không thể.”

Nhìn lên ánh trăng ngoài cửa sổ, Mộ Dung Thanh Trần hôn lên tóc người đang nằm trong lòng mình, nói cho hấn nghe những lời mà mình đã chôn thật sâu dưới đáy lòng.

“Kỳ thật lúc còn rất nhỏ, ta chỉ biết phụ thân cùng mẫu thân tuy rằng thương ta, nhưng kỳ thật lại càng coi trọng Dịch Trần hơn, kỳ vọng bọn họ đặt lên Dịch Trần nhiều hơn ta rất nhiều. Mọi người đều nói Mộ Dung gia Đại công tử phong lưu tiêu sái, tiểu khán nhân sinh, nhưng những lúc đó, trong lòng ta thật sự rất là không thoải mái.

“Mãi đến khi hấn gặp được Ngộ Ngôn..... Thời điểm kia, ta mới biết được nguyên lai có người lại có tình yêu sâu nặng như vậy, ta mới biết được nguyên lai Nhị đệ mặt lạnh của ta, lại có tình cảm sâu như vậy nặng như vậy.

“Ta cảm động. Cũng thực hâm mộ.”

“Nhưng người có ta a, ” Người đang nằm trong lòng hấn ngẩng đầu lên, “Thanh Trần, người có ta a, ta ở ngay bên cạnh người.....”

“Đúng vậy, ” ôm chặt người trong lòng, nhìn nụ cười của hắn, Mộ Dung Thanh Trần rốt cục cũng nở nụ cười, “Đúng vậy, có cái gì hảo hâm mộ, người đang ở ngay bên cạnh ta a.”

Một ngàn người có một ngàn loại tình yêu, như vậy cần gì phải hâm mộ người khác?

Quan trọng là ..., ta yêu người, mà người lại ở nơi ta có thể chạm đến.

Đối với võ lâm năm vừa rồi mà nói, ngày mười tháng tám cũng giống như một ngày trong ba trăm sáu mươi lăm ngày của một năm mà thôi, hoàn toàn không có chỗ nào đặc biệt.

Nhưng năm nay võ lâm nhân sĩ bạch đạo đều bí mật nghị luận đến đại sự sắp được tiến hành của võ lâm năm này.

Nghe nói tân nhậm bạch đạo minh chủ liên tiếp đánh mấy trận ác liệt khuất nhục sáu đại môn phái bảy đại thế gia, ngay cả đồng nhân hạng của Thiếu Lâm cũng đã xông vào. Rốt cục cũng đạt được sự chấp thuận của các môn các phái, vào ngày mười tháng tám đánh chiếm Thập Nguyệt Cung, rửa thù hiềm tảo diệt môn chi cừu của Mộ Dung gia vào ngày tuyết rơi đó.

Mà lần này các anh hùng chốn bạch đạo, đều quy tụ đại bộ phận cao thủ của các nhà, có cả Thiếu Lâm chủ trì cùng chưong môn Võ Đang, thậm chí Thiếu Lâm kim cương trận cùng Võ Đang thất tinh trận cũng xuất hiện.

Này vốn đã được xem là thắng lợi nhất định, nhưng khi quần hùng tìm được cửa vào nhờ tấm bản đồ Thập Nguyệt Cung mà năm đó Lệ Thiên Lương lưu lại, lại không hề ngờ rằng đối phương đã sớm có mai phục, song phương đối mặt bắt đầu chém giết, người dẫn đầu thế nhưng vẫn là Văn Tĩnh Khuynh.

Song phương hỗn chiến, các hữu tử thương.

Mộ Dung Dịch Trần không tham chiến, liền mang theo các đường gia võ công cao cường của các môn phái, còn có Thiếu Lâm kim cương cùng Võ Đang thất tinh xông vào.

Nhìn bóng dáng Mộ Dung Dịch Trần dần dần biến mất, Văn Tĩnh Khuynh trong lòng liền cảm thấy kỳ quái.

Hắn phụng mệnh cố ý sơ sót một chút để cho đoàn người Mộ Dung Dịch Trần đi qua, chỉ ngăn khi có thể ngăn, có thể nói là vẫn chưa dốc toàn lực. Nhưng không chỉ có như vậy..... Song phương cũng chỉ bảy bảy tám tám phần sức mà chiến, dường như bạch đạo cũng giống như bọn hắn không dốc toàn lực để đánh.

Tình huống này chẳng phải rất kỳ quái sao?

Mộ Dung Dịch Trần một lòng hướng về phía trước, tuyệt không dừng lại, chỉ khi gặp trở ngại mới miễn cưỡng dừng chân.

Dọc theo đường đi đoàn người bọn họ gặp phải rất nhiều cơ quan hiểm trở, bất quá lấy võ công của Mộ Dung Dịch Trần hiện nay mà nói thì không đáng chú ý. Theo sát y, cũng đều là cao thủ nổi danh của võ lâm, thậm chí theo y còn có Thiếu Lâm chưởng môn Không Hành đại sư hưởng hữu thịnh danh (*hưởng danh tiếng*) trên võ lâm – sư đệ của Không Giám đại sư, thực lực không cần nói cũng có thể biết được.

Cho nên hành trình của bọn họ cũng coi như thuận lợi, mãi đến khi gặp được Lệ Tuyết Chúc.

Kỳ thật chiếu tướng mạo mà nói, Lệ Tuyết Chúc cũng không được coi là xuất chúng, nhưng khi hần cười lộ lên lại không biết gì sao luôn luôn có một chút câu hồn như vậy.

Cái gọi là câu hồn, không cần nhiều, chỉ một chút là đủ rồi.

Nếu toàn thân chỗ nào cũng câu hồn nhiếp phách, thì lại có chút mị tục (*mị hoặc nhưng trần tục*); nhưng chỗ hấp dẫn nhất, kỳ thật chỉ cần lộ ra một chút da thịt trắng như tuyết nơi cần cổ, hoặc hé ra một chút làn da trần trụi óng ánh bạch trên đôi chân thon dài, một cái ngoáy đầu nhìn lại đều có thể khiến người hồn phi, hơn nữa lại có nhiều hơn một phần ý nhị.

Lệ Tuyết Chúc lại am hiểu sâu sắc về điểm này, hơn nữa Câu Hồn Tranh trong tay hần, lại thần nhiên tỏa ra một mùi hương lan tỏa trong thạch thất, thực làm cho người ta có loại cảm giác mê say.

Trong lúc nhất thời, nhóm anh hùng bị hần ngăn lại tinh thần đều có chút hoảng hốt.

Con đường tiến vào Thập Nguyệt Cung mà Mộ Dung Dịch Trần bọn họ lựa chọn, kỳ thật chính là con đường mà hai mươi năm trước Lệ Thiên Lương tiến công Thập Nguyệt Cung, cố địa trọng du (*về lại nơi xưa*), rất nhiều người trong lòng đều dâng lên thổn thức.

Cũng chính tại một cái sơn động giống như thế này, Mai Linh Sa năm đó lực vãn cuồng lan (*dồn hết sức lực*), cứu nguy Thập Nguyệt Cung đã như ngàn cân treo sợi tóc, phục binh khi đó, đã giết rất nhiều người khiến bọn họ bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ hãi trong lòng.

Chẳng lẽ lần này lại là một hồi phục kích?

Hay là..... Một màn không thành kế (= kế vườn không nhà trống của VN mình ấy)?

Lệ Tuyết Chúc một mình đứng trước mặt hơn trăm bạch đạo anh hùng.

Thiên chân trĩ khí (*khí chất khờ dại trẻ con*) lại tà sát câu hồn, thật sự là quỷ dị phi thường, nhưng cũng làm cho mọi người nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ai ngờ lúc này hần lại mở miệng, nói với Mộ Dung Dịch Trần, “Mộ Dung biểu ca, biệt lai vô dạng (đã lâu không gặp)?”

Mộ Dung Dịch Trần ánh mắt thản nhiên nhìn hần, những không có nghĩa là trong lòng y cũng thản nhiên, phải biết rằng, người y hận nhất bây giờ chỉ sợ chính là Lệ Tuyết Chức — nếu không phải tại hần, Mộ Dung gia sao phải chịu tai họa như vậy? Nếu không phải tại hần, mình với Ngộ Ngôn làm sao có thể chia lìa? Nếu không phải tại hần..... Hần còn từng có ý nghĩ muốn chiếm tiện nghi của Ngộ Ngôn.....

Lệ Tuyết Chức thấy y không đáp lời, cũng không cảm thấy xấu hổ, mà chỉ bĩu môi, bộ dáng vô cùng nhàm chán.

Lại đợi một hồi, thấy y vẫn không hề có động tĩnh gì, liền nhịn không được ầm ĩ lên: “Người cái tên này thật là không có ý tứ gì cả, quên đi quên đi, cung chủ có lệnh — nếu muốn gặp Kỳ Ngộ Ngôn, núi đao biển lửa người một người qua, hần ở ngay bên trong chờ người. Những người ở phía sau người, còn phải qua một ải này của ta đã. Người nếu thật sự vội vã, hiện tại có thể đi qua. Bất quá ngay tại nơi này, người một người đi vào, có điều ra được hay không là chuyện không nói trước được.”

Chờ hần nói xong, Mộ Dung Dịch Trần âm thầm đoán đo một phen — hiện giờ Vô Đang Thiếu Lâm các đại môn phái đều ở trong này, cho dù bị Thập Nguyệt Cung vây đánh, chắc cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ như vậy, liền theo Lệ Tuyết Chức bước vào, dung nhập hoàn toàn vào trong bóng tối, hoàn toàn không cảm giác được mấy trăm đôi mắt phía sau trừng còn lớn hơn chuông đồng.

Lệ Tuyết Chức hất mặt nhìn Mộ Dung Dịch Trần cứ như vậy khinh miêu đậm tả đi qua, nhưng hoàn toàn không có phản ứng chạy lại đón y.

Y không khỏi..... Không khỏi..... Cũng quá.....

Lệ Tuyết Chức không biết phải hình dung như thế nào mới tốt, hai người kia nếu thật sự là một đôi, sao hành sự đều khiến cho người ta không thể tưởng tượng như vậy?

Nhìn lư hương được đặt nơi bí ẩn trong thạch động, bởi vì không có độc vật, cho nên ngược lại dễ dàng làm cho người ta xem nhẹ

Ai..... Chỉ mong bọn họ không làm lãng phí hương mà mình đốt riêng cho bọn họ là được rồi. (bọn họ ở đây là chỉ Ngôn Trần hai người)

Trên tay ôm ngang Câu Hồn Tranh, Lệ Tuyết Chức một lần nữa phục hồi tinh thần lại sau khi hai mặt nhìn nhau giằng co với vô lâm nhân sĩ.

Mộ Dung Dịch Trần đi tới, từ lúc bước vào bốn phía vẫn hoàn toàn là một mảnh hắc ám, nhưng sau khi đi ước chừng nửa dặm, hỏa quang mới dần dần sáng tỏ, thậm chí còn bắt đầu có thị nữ dẫn đường, thậm chí còn hỏi chút vấn đề kỳ quái, tỷ như ——

Công tử có mệt mỏi không? Có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?

Công tử mời uống trà.

Nói xong lập tức chạy đi chuẩn bị trà thơm bưng lên, rồi lại như sợ y quá mệt mỏi quá khát, quan tâm săn sóc nói không nên lời.

Mộ Dung Dịch Trần vốn trong lòng vẫn nghi ngờ Thập Nguyệt Cung bày kế, bất quá y tài cao lá gan lớn nên cũng không sợ cái gì, tuy rằng vẫn rất cẩn thận đề phòng các nàng.

Nhưng sau khi tới chính cung của Thập Nguyệt Cung, thậm chí còn có người bưng tới nước tới cho y tĩnh mặt, có người lấy xiêm y đến cho y thay, còn có người một bên dâng thức ăn, giống như đang khoản đãi y một thân phong trần mệt mỏi vừa đến, cho có thể nói là đầy đủ một đạo hiếu khách.

Bất quá Mộ Dung Dịch Trần trừ Kỷ Ngộ Ngôn thì đối với người bên ngoài cho tới bây giờ cũng không thích nhiều lời, tuy rằng trong lòng càng ngày càng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng cố đè ép xuống để bọn họ tùy ý bài bố. Ăn cơm xong lại được châm rượu, nhưng tuyệt vẫn không thấy bóng dáng của Mai Linh Sa xuất hiện.

Mộ Dung Nhị công tử dần dần vội vàng hẳn lên.

Sợ Mai Linh Sa lại muốn đùa giỡn rồi dùng thủ đoạn gì đó ngăn y và Kỷ Ngộ Ngôn gặp mặt, thêm vào đó y cũng không biết tình hình Kỷ Ngộ Ngôn mấy ngày nay như thế nào, nếu thật sự giống như Mai Linh Sa từng nói qua, vậy.....

Mộ Dung Dịch Trần nắm chặt nắm tay —— bầm thây vạn đoạn xem như vẫn tiện nghi cho bọn họ.

Tưởng tượng như vậy khiến tâm tình không thể nào bình tĩnh lại được, Mộ Dung Dịch Trần một tay đập xuống bàn, rút ra thanh kiếm bên người lập tức lao ra khỏi cửa.

Kiếm khí cường hãn vừa chạm tới cánh cửa, liền khiến môn bản (*bản lề của cánh cửa á=))))*) tách làm hai nửa, nhưng cũng để cho Mộ Dung Dịch Trần nhìn thấy một người đang đứng dưới ánh trăng, xuyên qua môn phòng nhìn hẳn ở nơi xa xa ấy, dường như hẳn đã đứng rất lâu rồi.

Cảnh tượng vô số lần xuất hiện trong mộng nay lại hiện ra rõ ràng trước mắt, Mộ Dung Dịch Trần nhìn người pử trước mắt, chỉ cảm thấy chính mình đang nằm mơ.

Hắn ở ngay đây, tưởng như chỉ cần duỗi tay ra là có thể chạm vào, nhưng mình..... Lại không dám.

Nếu thật sự vô tan thì phải làm sao bây giờ?

Nếu thật là ảo ảnh thì sao bây giờ?

Nếu thật là giấc mộng mình đã mơ vô số lần..... Có phải chỉ cần mình cất tiếng, tất cả sẽ chỉ còn là bóng đêm vây chặt lấy mình hay không?

Mộ Dung Dịch Trần đứng trên bậc thang, chân chôn tại chỗ không dám bước về phía trước. Một tay gắt gao nắm chặt bảo kiếm đã tra vào vỏ, trong ánh mắt kích động xen lẫn sự bối rối, thân thể nhẹ nhẹ run làm cho kiếm tuệ (*ánh sáng phản chiếu trên thân kiếm*) không ngừng lóe lên.

Nếu thật là ảo ảnh, vậy thì cứ để cho mình xem nhiều hơn một chút đi.

Cho dù là nằm mộng cũng tốt, cứ để giấc mộng này mãi mãi tiếp diễn không bao giờ tỉnh lại.

Mộ Dung Dịch Trần hai mắt chặt chẽ khóa trụ người đang đứng dưới những bậc thang, dùng sức đến ngay cả hốc mắt cũng ần ần phát đau, lại phát giác trong mắt người kia cũng dần dần ảm ứt mông lung, tầm mắt cũng giống như mình tràn ngập lo lắng.

Bọn hạ nhân trong Thập Nguyệt Cung vài lần nhìn nhìn lẫn nhau, không tiếng động thổi tắt tất cả hỏa quang (*ánh sáng ngọn đèn*), toàn thể lui xuống.

Nguyệt quang khoản khoản sáng tỏ, quang ảnh lại càng mơ hồ.

Trong mông lung, Kỷ Ngộ Ngôn bước lên mấy bậc thang, dừng lại phía trước Mộ Dung Dịch Trần, thoáng ngẩng đầu nhìn người cũng cao gần như mình. Vươn tay chạm nhẹ vào khuôn mặt Mộ Dung Dịch Trần, không còn phân biệt được là ai đang run rẩy.

Trong nháy mắt làn da hai người chạm nhau, Mộ Dung Dịch Trần cả người chấn động, tựa như bị động thương.

“Dịch.....” Lời còn chưa nói ra, Kỷ Ngộ Ngôn đã bị người gắt gao ôm chặt, lực mạnh đến mức như muốn đem hắn chiết (*bẻ*) thành hai nửa.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn lại không cảm thấy đau đớn.

Bàn tay nguyên bản nhẹ nhàng chạm vào mặt y lại chuyển qua vòng lên cổ y, mở miệng ngậm lấy đầu lưỡi y.

Dưới ánh trăng, hai người ửng (ôm) hôn, chỉ vì một khắc gặp lại này, bọn họ thật sự đã đợi lâu lắm rồi.

Không có kỹ thuật, cũng không biết đến tột cùng là ai hôn ai, hết thấy đều tự nhiên như vậy. Tất cả cảm giác chỉ còn lại có tê dại cùng run rẩy, cùng với hỏa nhiệt như thiêu như đốt.

Đôi môi giao triền không lưu lại một tia kẽ hở nào.

Cánh tay ôm ấp siết lại càng lúc càng chặt, không dám có chút thả lỏng nào.

Nếu như sơ ý buông lỏng, người liền biến mất không thấy tăm hơi vậy phải làm sao bây giờ?

Nếu ôm không đủ nhanh, người lại ly khai thì phải làm sao bây giờ?

Nếu nháy mắt tiếp theo, liền phát hiện thân thể ấm áp này lại chính là một cảnh mơ quá mức chân thật, vậy lại phải làm sao bây giờ?

Ta phải đi đâu tìm người?

Ta phải như thế nào mới có thể gặp lại người?

Ta và người phải như thế nào mới có thể vĩnh viễn không chia lìa?

Cái hôn này kéo dài đến khi hai người gần như hít thở không thông mới dừng lại.

Kỷ Ngộ Ngôn ôm lấy Mộ Dung Dịch Trần, miễn cưỡng thấy được thân mình cứng ngắc của y chậm rãi mềm mại xuống, làn da cũng dần dần nóng lên.

“Dịch Trần.....” Chậm rãi ngẩng đầu nhìn y, ngay sau đó, Kỷ Ngộ Ngôn lại phát giác thân thể Mộ Dung Dịch Trần mềm nhuyễn ngã vào lòng mình. Ẩn ẩn cảm thấy không đúng, Kỷ Ngộ Ngôn lại bước lên một bậc thang gắt gao ôm lấy Mộ Dung Dịch Trần đang ngã vào lòng mình cẩn thận nhìn y —— Mộ Dung Dịch Trần sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt sương mù lóe sáng, đôi môi trơn bóng, hô hấp thoáng dồn dập.

Dĩ nhiên là bộ dáng động tình!

“Dịch Trần người làm sao vậy?” Kỷ Ngộ Ngôn trong lòng cả kinh —— Mộ Dung Nhị công tử bình thường là một người vô cùng thẹn thùng, tại sao giờ phút này lại như thế?

Vừa tự hỏi xong, lại phát giác Mộ Dung Dịch Trần đã muốn nói không ra lời, chỉ là thần sắc càng ngày càng đỏ, sáng mắt như nước.

Thoáng do dự, Kỷ Ngộ Ngôn ôm lấy thân thể Mộ Dung Dịch Trần đã muốn xụi lơ, đi vào nội thất. Xốc màn lên rồi nhẹ nhàng đem người trong lòng đặt lên trên giường, Kỷ Ngộ Ngôn đứng dậy đóng cửa nội thất cùng gian ngoài, lại châm ngọn nến ngồi mới trở lại bên giường.

Còn chưa kịp ổn định ngồi xuống, thì đã bị một người níu lấy cánh tay.

Trong lúc nhất thời, Kỷ Ngộ Ngôn chỉ cảm thấy Mộ Dung Dịch Trần nhiệt độ cơ thể cao đặc dọa người, khí lực cũng phi thường lớn, nắm đến cổ tay hắn cũng phải phát đau. Tiếp theo không đợi hắn có điều phản ứng, vạt áo trước của xiêm y bị người mạnh mẽ xé ra.

“Dịch Trần!” Kỷ Ngộ Ngôn sợ hãi kêu một tiếng, da thịt khuôn ngực trắng mịn lỏa lồ trong không khí, người cũng đã bị Mộ Dung Dịch Trần đặt ở dưới thân, bên gáy mạnh mẽ đau xót, đúng là đã bị Mộ Dung Dịch Trần cắn một ngụm.

Nương theo ánh trăng, Kỷ Ngộ Ngôn dần dần thấy rõ ánh mắt tan rã của Mộ Dung Dịch Trần, hắn trong lòng biết nhất định có điều cổ quái, nhưng lại không dám dùng sức phản kháng, sợ làm cho ái nhân đã mất đi ý thức bị thương.

Dưới tình huống như thế, chỉ chốc lát sau, Kỷ Ngộ Ngôn cơ hồ đã lộ ra trọn vẹn, một thân băng cơ tuyết phủ ở trong bóng đêm tản ra lãnh hương thần nhiên.

Đang lúc hắn quyết định yên lặng thừa nhận tất cả, lại cảm thấy trên người đột nhiên nặng nề, thì ra là Mộ Dung Dịch Trần đã ngã xuống trên người hắn.

“Dịch Trần..... Dịch Trần.....” Kỷ Ngộ Ngôn ôm thân thể Mộ Dung Dịch Trần liên thanh gọi tên y, nhưng không được đáp lại. Mộ Dung Dịch Trần tựa hồ nói không ra lời. Điều này làm trong lòng Kỷ Ngộ Ngôn càng thêm lo lắng, vội vàng mượn ánh nến nhìn kỹ sắc mặt Mộ Dung Dịch Trần.

Bên dưới đăng hỏa tranh sắc (*màu cam*), Mộ Dung Dịch Trần bình thường lãnh ngạo hiện nay ngay cả bóng dáng cũng không còn.

Mắt phượng tể trường (*dài nhỏ*) vốn luôn lãnh mạc (*lạnh lẽo đậm mạc*) nay lại mang theo thủy quang như vụ (*sương*) sóng sánh, ánh mắt mê mang mờ lung; đôi môi đậm sắc (*nhợt nhạt*) cũng biến thành sắc trạch diễm hồng, thủy quang ướt át trên mặt làm cho người nhìn thấy chỉ muốn nhảy vào mà dây dưa xoa mát; cổ áo nguyên bản kín đáo nay lại trễ xuống, lộ ra một chút làn da như trân châu bên dưới hỏa quang ánh lên sáng bóng, có thể tưởng tượng được cảm giác trơn nhẵn mềm mại khi xoa lên sẽ như thế nào.

Nhưng đối Kỷ Ngộ Ngôn mà nói, tối trí mạng chính là khát vọng cùng tình yêu ánh lên trong con người trong suốt kia — ngã vào trước mắt mình tinh tế thở dốc, chính là ái nhân của mình.

Hít sâu một hơi, cưỡng chế trong lòng xao động, Kỷ Ngộ Ngôn miễn cưỡng kéo xiêm y ngồi xuống, đưa tay tham vấn mạch đập của Mộ Dung Dịch Trần.

Lúc này Mộ Dung Dịch Trần lại mở mắt ra.

“Ngộ Ngôn.....” Mộ Dung Dịch Trần chỉ cảm thấy thân thể mềm rũ vô lực không thể có mấy may động đậy nào, trên người lại giống như nổi lửa, thiêu đốt thần trí của mình, cho nên vừa rồi y cũng không biết mình đã làm gì, chỉ tại lúc này mới hơi tỉnh táo lại.

Nhẹ giọng ái nhân gọi, kỳ thật Mộ Dung Dịch Trần biết chính mình lúc nào cũng gọi tên người đang ở trước mắt kia, nhưng không hiểu sao ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy nổi.

Nghे thấy âm thanh y gọi, Kỷ Ngộ Ngôn lúc này mới phát giác Mộ Dung Dịch Trần đã muốn khôi phục thần trí, tuy rằng sắc mặt ửng hồng, thân thể nóng bỏng, nhưng đã không còn thần khí điên cuồng như vừa rồi, nhưng lại mơ hồ mang theo sự hấp dẫn kỳ lạ.

Đây là.....

Kỷ Ngộ Ngôn âm thầm kinh hãi —— này tựa hồ là trùng “Tương tư”.

Không phải xuân dược bình thường, mà là tình lữ Thập Nguyệt Cung dùng để tăng thêm tình thú trên giường. Cho nên cũng chỉ có thể phát tác với chính người mà mình thật tâm âu yếm, dược tính cũng không có mãnh liệt, mà chỉ làm cho cả người vô lúc thân thể mềm nhuyễn.

Nhìn người trên giường, Kỷ Ngộ Ngôn dưới đáy lòng than nhẹ một tiếng, chậm rãi cúi người xuống, môi áp lên đôi thần cánh hoa mềm mại như hoa biện (*cánh hoa, N dùng từ này để tránh lặp từ*) của ái nhân.

Cái hôn mềm nhẹ khiến người thư thái, ôn nhu đau xót cùng tương tư say đắm hỗn loạn giao nhau.

Mộ Dung Dịch Trần chỉ cảm thấy vô cùng khát, mà thần thiết (*môi lưỡi*) của Ngộ Ngôn lại thanh lương như thế, phẳng phất như có một làn nướ ngọt ngào tươi mát rót vào trong miệng của mình.

Giờ phút này trong lòng Kỷ Ngộ Ngôn cũng đã rõ ràng.

Người kẻ đơn Mộ Dung Dịch Trần như thế này..... Chỉ sợ là do Lệ Tuyết Chức làm—— chỉ có hắn mới có cơ hội tiếp xúc Mộ Dung Dịch Trần, cũng chỉ có hắn mới có thể làm ra chuyện nhe vậy.

Hài tử này không biết hiện giờ đang suy nghĩ cái gì.

Chuyện này phải làm sao mới tốt đây?

Không ngừng hôn môi ái nhân, Kỷ Ngộ Ngôn trong lòng mâu thuẫn cực kỳ —— không đành lòng nhìn y thống khổ như thế, nhưng lại không muốn dưới tình huống này mà cùng y hoan hảo.

Không muốn y có dù chỉ là một chút không tình nguyện, không muốn y có chút vẻ miễn cưỡng nào, nhưng hiện tại..... Hắn không dám xác định —— chính mình có nên nói với y những lời mình muốn nói hay không.

Cắn răng một cái, Kỷ Ngộ Ngôn bắt buộc mình không được mở mắt, cơ hồ nhắm mắt mà đỡ Mộ Dung Dịch Trần ngồi dậy, đem song giường để sao lưng y giúp y khu trừ được tính.

Mộ Dung Dịch Trần lúc này tinh thần chỉ còn là một mảnh rối loạn, trong tầm mắt hỗn độn chỉ còn lại duy nhất Kỷ Ngộ Ngôn. Thân thể một hồi nóng một hồi lạnh, giống như là đang cực độ khát vọng một cái gì đó, rồi lại cảm thấy chính mình tựa hồ như đang dập dềnh trôi theo từng cơn sóng, vạn đoá yên hoa (*pháo hoa*) nổ tung trước mắt.

Vì thế chỉ phải vô thức ở trong lòng Kỷ Ngộ Ngôn thở dốc vận vẹo, tìm kiếm đôi môi của hắn, áp sát cọ xát vào làn da lạnh lạnh của hắn, một chút cũng không biết Kỷ Ngộ Ngôn phải vất vả nhẫn nại đến thế nào.

Bất quá cũng làm định lực của Kỷ Ngộ Ngôn giảm bớt đi, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, lại còn phải vừa vận công vừa không ngừng hôn lên đầu vai cổ của Mộ Dung Dịch Trần, khiến y không quá mức khó chịu.

Sau nửa canh giờ, bạc sam của Kỷ Ngộ Ngôn gần như hoàn toàn ướt đầm, Mộ Dung Dịch Trần cũng cảm thấy được nhiệt độ trong cơ thể chậm rãi hạ xuống, thân thể cũng có chút khí lực. Quay đầu ... Nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, chỉ thấy.....

Ngọc trâm vốn được cài lệch trên tóc hắn chậm rãi rơi xuống, tóc mai thoảng tán loạn, vài sợi tóc đen nhánh dính sát trên chiếc cổ trắng ngần như bạch ngọc. Bởi vì hắn vận công giải độc cho mình, nên xiêm y cũng không có hoàn toàn chỉnh tề. Ở vị trí của Mộ Dung Dịch Trần, chỉ cần thoảng cúi đầu một cái, liền có thể thấy được hai điểm yên hồng trước ngực hắn, theo hô hấp phập phồng của hắn mà lúc ẩn lúc hiện.

Động dậy thân thể còn có chút vô lực, Mộ Dung Dịch Trần quay lại ôm lấy Kỷ Ngộ Ngôn, gương mặt đỏ hồng dùng đôi môi nhẹ nhàng cọ xát cần cổ thon dài trắng như tuyết của hắn —— Kỷ Ngộ Ngôn vì hắn như thế, Mộ Dung Dịch Trần tuy rằng trong lòng cảm động, nhưng không biết vì sao lại có chút thất vọng.

Chẳng lẽ hắn tuyệt không động tâm sao?

Hay là, hắn đối với mình không có cảm giác.

Trong lòng nghĩ như vậy, động tác cũng dần lớn mật hơn, càng hôn càng tiến thẳng xuống dưới, thẳng đến khi cần lên điểm đỏ trên ngực Kỷ Ngộ Ngôn, mới làm cho người đang cúi đầu ngấn người kia kêu lên một tiếng sợ hãi phục hồi lại tinh thần.

“Ô..... Dịch Trần không cần.....”

Tuy rằng nghe thấy Kỷ Ngộ Ngôn kêu như thế, nhưng nghe lọt vào lỗ tai như thế nào cũng cảm thấy là dục cự hoàn nghênh, tim Mộ Dung Dịch Trần đập mạnh, một tay tham tiến vào nội y của Kỷ Ngộ Ngôn, khinh

khinh trọng trọng ấn lên ngực hần.

Kỷ Ngộ Ngôn chỉ cảm thấy nhất thời khó thở, không khí bắt đầu bị hòa loãng. Lại nhìn Mộ Dung Dịch Trần, chỉ thấy y đôi mắt tinh lưỡng, khuôn mặt toàn bộ đều ửng hồng, trong ánh mắt một mảnh nhu tình mật ý. Đôi tay sờ trên người mình vừa âu yếm vừa thâm tình, dường như là sợ chính mình không được thoải mái.

Kỷ Ngộ Ngôn trong lòng đau xót, cơ hồ muốn rơi lệ.

Nếu bọn họ có thể như vậy thật là có bao nhiêu hảo.

Nhưng mà không được, không được.

“Dịch Trần, người đến Thập Nguyệt Cung rốt cuộc để làm gì?” Ổn định tâm thần, Kỷ Ngộ Ngôn những lời nói ra ý nghĩ rõ ràng, ngữ điệu lại có một tia lãnh đạm.

Tay Mộ Dung Dịch Trần cứng đờ, nhớ tới mục đích chính mình đến đây —— đúng vậy, mình là tới cứu Ngộ Ngôn. Như vậy Ngộ Ngôn thì sao? Hần ở Thập Nguyệt Cung tựa hồ rất khá.....

Kỷ Ngộ Ngôn trong lòng biết y đã bắt đầu minh bạch, đơn giản căn rằng nói tiếp: “Dịch Trần người còn không biết sao, ta đã là cung chủ Thập Nguyệt Cung.”

Dừng tất cả động tác lại, ánh mắt Mộ Dung Dịch Trần cũng dần dần lãnh liệt, bật người dậy tránh xa Kỷ Ngộ Ngôn. Thật lâu sau, y mới nói: “Cái gì cơ? Ngộ Ngôn người muốn nói gì?”

Nhìn người mà mình yêu say đắm, bàn tay Kỷ Ngộ Ngôn dẫu ở sau lưng nắm chặt sàng đàn.

“Ý ta tức là —— ta không thể trở lại Mộ Dung thế gia, cũng không muốn lại làm một tiểu thư đồng nhỏ nhỏ như lúc trước.”

14. Chương 14

Mộ Dung Dịch Trần nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, con người lạnh nhạt trong suốt tựa như băng như tuyết, nhiệt tình chậm rãi đậm mật xuống.

Kỷ Ngộ Ngôn cũng nhìn y, thần sắc như không, một tay mượn sức kéo lại xiêm y lệch lạc, một tay lại gắt gao siết chặt tấm chăn phía sau.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Địch Trần rốt cục mở miệng trước, “Ngộ Ngôn, người là cung chủ Thập Nguyệt Cung?”

Kỷ Ngộ Ngôn mím môi gật gật đầu.

“Ý của người là, người không muốn cùng ta quay về Mộ Dung gia, cũng không muốn làm thư đồng của ta?”

Kỷ Ngộ Ngôn lại gật đầu.

“Người muốn ta trở về, chúng ta từ nay về sau tách biệt, không bao giờ gặp lại?”

Kỷ Ngộ Ngôn vốn định cười đáp ứng, lại phát hiện trên mặt giống như bị đông lạnh, đừng nói nở nụ cười, ngay cả cử động cũng không được.

“Ta biết, ta biết, Ngộ Ngôn người chính là có ý này đúng không?” Lúc này Mộ Dung Địch Trần lại nở nụ cười, gương mặt ngàn năm băng tuyết trong nháy mắt hòa tan, xinh đẹp đến nỗi Kỷ Ngộ Ngôn muốn đui mù.

“Ngộ Ngôn, người từ trước đến giờ luôn biết mình đang làm gì, nhưng lúc này đây, người thật sự biết chính mình đang làm cái gì sao?” Mộ Dung Địch Trần nhẹ nhàng thản nhiên nói, Kỷ Ngộ Ngôn lại nghe ra một chút đau đớn, nhưng một chữ cũng không thể đáp lại, chỉ ngơ ngẩn nghe y nói.

“Ngộ Ngôn, người có biết, nếu bây giờ người gạt bỏ ta, chúng ta sẽ như thế nào không?”

“Có lẽ, chúng ta về sau có thấy cũng sẽ không thể gặp mặt.

“Có lẽ, ta sẽ cưới một nữ tử xinh đẹp làm vợ, rồi quên mất người.

“Ta sẽ hôn nàng như vậy.” Một nụ hôn ngọt ngào dừng trên môi Kỷ Ngộ Ngôn.

“Ta sẽ vuốt ve tóc nàng như vậy.” Ngón tay thon dài vuốt lên mái tóc dài của Kỷ Ngộ Ngôn.

“Ta sẽ dùng đôi tay đã từng ôm người mà ôm nàng, ta sẽ yêu nàng, nhiều năm sau đó ta sẽ rất lơ đãng cùng nàng nói về người, ta sẽ nói cho nàng biết, người là một sai lầm khi ta còn trẻ hết sức lòng bông.

“Ta sẽ quên người, cuối cùng là không nhận ra người nữa, ta sẽ không muốn nhìn người cười, thậm chí sẽ không yêu người lần nữa.

“Người muốn chính là như vậy sao?”

“Ngộ Ngôn, người muốn sao?”

Mộ Dung Dịch Trần mỗi một câu nói, đều như một cây đao đâm vào lòng Kỷ Ngộ Ngôn. Nguyên lai tư vị tim như bị đao cắt chính là như vậy, nguyên lai chỉ là nghĩ tới như vậy, cũng đã làm người ta đau đớn đến không thở nổi.

Nhưng trong cơn đau âm ỉ, Kỷ Ngộ Ngôn lại nghe được giọng nói của chính mình phát ra: “Không tồi, chính là như thế, ta sẽ không cần gặp lại người.” Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt nhất, chính mình muốn không phải là như vậy sao?

Mang ý niệm phản phúc trong lòng, Kỷ Ngộ Ngôn chỉ cảm thấy quanh thân càng ngày càng lạnh.

Không giống như hắn đã suy nghĩ, Mộ Dung Dịch Trần không hề sinh khí, mà chỉ giống như mình bình tĩnh nói: “Tốt lắm, Ngộ Ngôn, cười với ta một cái đi, ta sẽ từ bỏ.”

Hung hắc cắn chặt răng, ngăn chặn tất cả cảm giác, Kỷ Ngộ Ngôn miễn cưỡng kéo khóe miệng, nhưng không nghĩ rằng, lại đổi lấy được một nụ cười của Mộ Dung Dịch Trần.

“Ngộ Ngôn a, vì sao nở nụ cười, lại còn phải rơi lệ?”

Mê mang xoa lên hai gò má của mình, Kỷ Ngộ Ngôn mới phát giác trên mặt đã một mảnh ướt át.

Thân thể hai người tiến sát lại gần nhau, Mộ Dung Dịch Trần ôm lấy Kỷ Ngộ Ngôn.

Kỷ Ngộ Ngôn lúc này mới phát giác chính mình vừa rồi run rẩy đắc lợi hại —— Dịch Trần ôm ấp là cỡ nào ấm áp a, chưa kịp chia lìa, mà mình đã nhớ nhung như thế.

Mềm nhẹ hôn lên những giọt nước mắt đọng lại bên khóe mắt Kỷ Ngộ Ngôn, Mộ Dung Dịch Trần chỉ cảm thấy tâm mình mềm mại giống như có thể tan ra, “Ngộ Ngôn a, người luôn vì ta làm tốt mọi chuyện, luôn muốn ta hạnh phúc. Vì sao người không ngấm lại, nếu đã không có người, hạnh phúc của ta có thể lấy từ đâu đây?”

“Người sợ ta không thể chấp nhận người hiện tại, người sợ ta bị người chỉ trích, vì sao không ngấm lại, điều ta sợ nhất, kỳ thật chính là không thể gặp được người, không thể nhìn thấy người.

“Như vậy tưởng niệm, thật sự có thể làm cho người ta nổi điên.

“Dịch..... Trần.....” Kỷ Ngộ Ngôn muốn nói gì đó, lại phát giác chính mình đã nghẹn ngào không thể thốt ra được lời nào, lệ dâng trào như đê vỡ.

” Ngộ Ngôn của ta, cho dù người trong thiên hạ đều nói người phong hoa tuyết đại, tiểu thiên hạ túy; nhưng người cũng hiểu, người kỳ thật cũng sẽ nhát gan, cũng sẽ sợ hãi. Sợ đến mức chỉ dám nhìn qua kẽ hở của ô cửa mà lặng lẽ nhìn ta; sợ đến mức chỉ để lại một cái hôn không trọn vẹn; sợ đến mức cố ý làm cho ta dễ dàng tiến vào Thập Nguyệt Cung như thế, chỉ vì muốn bức ta rời khỏi người; sợ đến mức thấy ta rời lại do dự, nếu không phải ta chạy ra khỏi cửa, người làm sao có thể thấy được.”

“Người đều biết.....?”

Kỷ Ngộ Ngôn lệ lạc như châu (*nước mắt như châu*), Mộ Dung Dịch Trần lại một cái hôn xuống.

“Ngộ Ngôn nhĩ hảo ngọc a. Ta lại không biết người phải ngọc tới khi nào. Nguyên bản nghĩ chỉ cần cho người nhìn thấy quyết tâm của ta, liền có thể rũ bỏ tất cả những khúc mắc, nhưng lại không nghĩ tới khi gặp lại ta, tâm tư người lại càng lúc càng tự trách, không biết ta ở bên cạnh thấy người như vậy có bao nhiêu lo lắng cấp bách đâu. Lần này còn muốn kích ta như vậy nữa.

“Thật muốn hảo hảo đánh người vài cái cho hả giận.

“Nhưng lại..... Luyến tiếc.”

Kỷ Ngộ Ngôn si ngốc nhìn ái nhân trước mắt, bên môi thong thả nở ra một nụ cười.

Đúng vậy, Dịch Trần đã vì mình lo lắng, đã vì chính mình lo lắng, chính mình tại sao lại không nghĩ cho y nhiều hơn?

Y yêu mình a.

Mộ Dung Dịch Trần yêu Kỷ Ngộ Ngôn.

Đôi mắt trong suốt này, người như băng như hỏa này chính là ái nhân của mình.

Trong nháy mắt, Kỷ Ngộ Ngôn lại sắp rơi lệ, cũng vì cảm kích.

Cảm tạ thiên thương, cảm tạ tất cả các thần linh, đã để cho ta và y gặp nhau ở kiếp này.

Cho dù là ngàn năm luân hồi chờ đợi, cũng chỉ vì tình yêu sâu nặng lúc này, không oán cũng không hối hận.

Cái gì “Nghịch” “Thực”, cái gì lời tiên đoán, nếu thật là những chuyện này đã làm cho chúng ta có thể đến được với nhau, như vậy mình vẫn phải cảm kích nó.

Không vì điều gì khác.

Đơn giản là, đời đời kiếp kiếp luân hồi, quên không được, vẫn chính là y.

Nụ cười trên gương mặt Kỷ Ngộ Ngôn dần dần sâu sắc, Mộ Dung Dịch Trần trên mặt lại dần dần ửng hồng.

Chính mình vừa mới nói cái gì a?

Thấy hấn tìm mọi cách bức chính mình rời đi liền nóng nảy, lập tức đem tất cả những điều đã giấu trong lòng từ rất lâu đều nhất nhất nói ra.

Làm sao bây giờ?

Thật sự là rất mất mặt.

Ngộ Ngôn đang nhìn chính mình cười a.

Hấn cười cái gì? Bộ dáng như tâm tình đang rất là tốt.

Y gần đây càng ngày càng hấp dẫn, cười rộ lên cũng càng hảo nhìn.

Đáng ghét, vì sao thời tiết lại càng ngày càng nóng?

Ai nha, xiêm y của y cũng không hoàn hảo, hơn phân nửa bả vai trắng như tuyết đều lộ ra.

Không nên không nên, thời tiết nóng đến mức khiến người không thở nổi.

Hơn nữa y còn ôm chặt lấy mình áp sát vào thân thể y, nói ra những lời thâm tình như vậy triền miên như vậy —— Dịch Trần, ta hảo yêu ngươi.

“Oanh” một tiếng, Mộ Dung Dịch Trần cảm thấy thân thể mình giống như là bị thiêu cháy, hai tay một xả liền đem Kỷ Ngộ Ngôn áp đảo ở trên giường.

Thân thể tiếp xúc đến ván giường, Kỷ Ngộ Ngôn hơi hơi giật mình, nhưng vừa thấy thần sắc của Mộ Dung Dịch Trần, làm sao có thể không rõ là chuyện gì đang xảy ra.

Dịch Trần hảo đáng yêu a.

Ngay cả cái lỗ tai cũng đều hồng lên.

Nghĩ như vậy, liền ngửa đầu nhẹ nhàng cắn lên lỗ tai của Mộ Dung Dịch Trần, lại cảm thấy Mộ Dung Dịch Trần trên người hơi hơi run rẩy, làn da càng lúc càng nóng.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn lúc này lại không biết rằng, chính mình ở trong mắt Mộ Dung Dịch Trần lại là một phen phong tình mặt khác —— bạc sam sớm bị xé mở, da thịt tuyết trắng dưới ánh trăng lại phá lệ liêu nhân, thất lung tinh tế. Môi đỏ mọng tinh tế bật ra hơi thở dốc, trong đôi mắt đẹp dày đặt mông lung, phản chiếu hình bóng của chính mình.

Vươn tay cởi bỏ cúc áo Mộ Dung Dịch Trần, đôi môi của Kỷ Ngộ Ngôn găt gao áp vào.

Trên da thịt Mộ Dung Dịch Trần có một loại ngọt hương lạnh như băng, nhưng đôi môi hôn lên môi mình lại đồng dạng nóng như lửa.

Hai người thỉnh thoảng trao đổi ôm hôn, thẳng đến khi quần áo thốn tăn (*cởi hết*).

Kỷ Ngộ Ngôn nằm thẳng, bởi vì biết rằng nếu tiếp tục “yêu” thì ở một phương diện nào đó sẽ rất là khó khăn, liền chủ động tới gần Mộ Dung Dịch Trần, hai chân bò lên thất lung tinh tế của y.

Ai ngờ Mộ Dung Dịch Trần lại hương hấn lắc lắc đầu, rồi đột nhiên ngồi thẳng xuống, lập tức đau đến mức kêu rên một tiếng.

Kỷ Ngộ Ngôn trên mặt nháy mắt thất sắc, vội vàng rời khỏi, xoay người đem Mộ Dung Dịch Trần đặt ở dưới thân, không để cho y bất kỳ động tác nào khác, lại tách hai chân của y ra nhìn kỹ.

Vừa thấy tâm lập tức đau đớn vô cùng.

Bởi vì không có làm công tác chuẩn bị trước, động tác lại quá mức mãnh liệt, quả nhiên máu tươi chảy ra rất nhiều, Mộ Dung Dịch Trần đau đến mức cắn bật máu của phiến môi.

“Dịch Trần ngươi đây là.....” Kỷ Ngộ Ngôn đau lòng đến không biết phải nói gì mới tốt.

Nhưng Mộ Dung Dịch Trần lại không mở mắt, mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói: “Không muốn ngươi bị đau.”

Những lời này làm cho Kỷ Ngộ Ngôn chỉ cảm thấy trong lòng giống như có cái gì đó ngọt ngào ê ẩm tràn ra.

Dịch Trần của hấn đang lo lắng cho hấn sao.

Bởi vì yêu mình, cho nên mới lo lắng, cho nên mới quan tâm, cho nên mới sợ mình đau.

Nhưng mình..... Làm sao có thể làm cho y đau?

Lấy thuốc mỡ cầm máu mà mình tùy thân mang theo, nhẹ nhàng ôn nhu xoa lên chỗ bị thương của Mộ Dung Dịch Trần.

Mộ Dung Dịch Trần lúc này, cơ hồ đã hoàn toàn đem mắt chôn sâu vào gối, không chỉ có gương mặt, ngay cả thân mình đều đã đổ ửng cả lên, thật sự là cực kỳ mê người.

Ý cười theo đáy mắt sầm tiến đáy lòng, Kỷ Ngộ Ngôn yên lặng quyết định vẫn là để cho mình ở bên dưới là tốt rồi. Động tác vừa muốn chuyển dời, Mộ Dung Dịch Trần từ trên gối ngẩng đầu lên, “Ngộ Ngôn, chuyện ta đã quyết định là không thể thay đổi, chuyện hôm nay, ta đã quyết định rồi.”

Ý nói, y quyết định nếu phải đau cũng là chính mình đau.

Kỷ Ngộ Ngôn sửng sốt một chút, bất quá vẫn lập tức hiểu ý, đang muốn mở miệng, Mộ Dung Dịch Trần lại tiến tới, nhất thời hôn đến mức Kỷ Ngộ Ngôn hít thở không thông, trong lúc đó còn mạnh mẽ nói: “Nếu không thuận theo ta, ngày sau cứ nhĩ hảo mà xem.”

Hai người da thịt ma sát, Kỷ Ngộ Ngôn chỉ cảm thấy dục hỏa đốt người, bất quá xem tình huống, Mộ Dung Dịch Trần cũng không hơn hẳn là bao, lại nhìn biểu tình kiên quyết trên mặt y, Kỷ Ngộ Ngôn thật sâu thật mạnh thở dài một hơi. Việc duy nhất có thể làm chỉ có tận lực nhẹ nhàng giúp y mát xa khuếch trương, bôi trơn, lúc tiến vào lại tận lực cẩn thận, sợ lộng đau miệng vết thương của y.

Tuy Kỷ Ngộ Ngôn đã thật cẩn thận cẩn thận như thế, nhưng lúc mới đầu Mộ Dung Dịch Trần vẫn cảm thấy có một chút đau đớn, thân mình hơi hơi run lên, sợ tới mức Kỷ Ngộ Ngôn thiếu chút nữa lập tức rời khỏi. Vẫn là Mộ Dung Dịch Trần chặt chẽ ôm lấy hắn, sau một lát tạm dừng đau đớn dần dần giảm bớt, Kỷ Ngộ Ngôn mới chậm rãi động đây, một mặt cẩn thận quan sát phản ứng của Mộ Dung Dịch Trần. Thẳng đến hai người đều bắt đầu cảm thấy khoái hoạt nổi dậy trong từng hành động, mới dần dần cuồng kích, song song ôm trứ đồng miên.

Sắc trời dần dần sáng, trong trường phù dung uyên ương giao cảnh.

Đám người rảnh rồi chúng ta vẫn là nên tạm thời rời khỏi, giúp bọn họ đóng cửa thật kỹ là được.

Đại thiên thế giới, lằng lằng Càn Khôn.

Tâm của ai, lại thật sự là tinh cương bách luyện bất hoại; tâm của ai, lại thực sự là yếu đuối một kích cũng

không chịu nổi? Chúng sinh chìm nổi, lại đều hiểu không tỏ một chữ “Tình” —— có người phụng nó làm thần, có người gọi nó làm ma.

Kỳ thật nếu muốn thuyết thư nhân ta đây nói ra, thì cái gọi là tình yêu kia vừa có thể khiến người mạnh mẽ như kim cương, vừa có thể khiến người mềm yếu như bông sợi.

Quân bất kiến (*ai không thấy*), kia Kỷ Ngộ Ngôn trong tay nắm giữ Càn Khôn, vì yêu mà yếu đuối như vậy. Quân bất kiến, kia Mộ Dung Dịch Trần rõ ràng yếu ớt vô y, vậy mà dũng cảm tiến tới, thế không quay đầu lại.

Mộ Dung Dịch Trần mở mắt ra, một thất dương quang (*ánh nắng*) liền lọt vào trong con người.

Bên người ấm áp mềm mại, bên tai có tiếng tim đập trầm ổn hữu lực. Tay của mình ôm lấy thất lưng hắn, tay của hắn lại ôm lấy cổ của mình, giữa hai mảnh da thịt tế hoạt không có chút ngăn cách nào.

Nhẹ nhàng vén tóc hắn qua, liền nhìn thấy ánh mắt vĩnh viễn hướng mình ôn nhu mỉm cười kia, vì thế hôn lên cổ tế bạch, nghe hắn vì ngứa mà cười rộ lên, thanh âm trong suốt như thủy tinh chậm rãi truyền vào bên tai. Lại vươn tay sờ hắn, cánh tay trơn mềm bất nị (*mập*), hoàn toàn nhu nhuận ngọc nhất bản (*mềm mại xinh đẹp như ngọc*).

Còn có da thịt lộ ra mùi hương thơm ngát, huân đặc cả căn phòng một mảnh phong cảnh kiều diễm.

Động tác vừa định tiến thêm một bước, lại bị hắn ôm choàng lấy thất lưng, lập tức trọng tâm không vững ngã vào lồng ngực hắn, hai má áp sát khuôn ngực trắng nõn của hắn, muốn đứng dậy nhưng tay lại ngẫu nhiên chạm vào da thịt mềm dẻo kia, làm sao còn có khí lực đứng lên.

Mộ Dung Dịch Trần lập tức cả khuôn mặt đỏ bừng, cũng không nguyện buông tha cho thời khắc gần nhau này, chỉ mặc không lên tiếng để cho Kỷ Ngộ Ngôn ôm vào trong ngực.

Qua một lúc lâu, hai người không ai mở miệng.

Một lát sau, Kỷ Ngộ Ngôn tựa hồ nhớ tới cái gì đó mà cười rộ lên, Mộ Dung Dịch Trần giương mắt nhìn hắn, chỉ cảm thấy mỹ mục lưu quang (*đôi mắt đẹp như có ánh sáng di chuyển bên trong*), phản phát như dòng nước thanh lương (*này ta chém*), khiến người nhìn thấy tâm tư hoảng hốt. Vì thế liền đưa tay che khuất hai mắt Kỷ Ngộ Ngôn nói: “Không cho người cười với người khác như vậy, chỉ có thể cười cho ta xem mà thôi!”

Kỷ Ngộ Ngôn vươn tay nắm lấy tay y, không nói tiếp, mà chỉ hỏi, “Dịch Trần, còn nhớ rõ lần đó không? Lần đầu tiên chúng ta đến thư phòng.”

Mộ Dung Dịch Trần liếc hắn một cái, đem tay mình rút ra, hai tay để ở bên gáy Kỷ Ngộ Ngôn, bắt đầu hôn lên đôi mắt trong suốt kia, rồi lại lên đôi môi đỏ mọng thủy nhuận. Đầu gối cũng nhẹ nhàng cọ xát

bên trong đôi Kỷ Ngộ Ngôn, quấy nhiễu khiến hắn kinh suyễn ra tiếng, lúc này mới đáp một câu: “Không nhớ rõ.”

Nói thật, Mộ Dung Dịch Trần kỳ thật nhớ rất rõ ràng rành mạch.

Lần đó Ngộ Ngôn như thế nào trả lời không được câu hỏi, như thế nào bị đánh, sau đó tay như thế nào cũng không cầm nổi đôi đũa, như thế nào tập viết..... Chính mình tất cả đều nhớ rõ ràng rành mạch.

Nhưng..... Cũng không nguyện ý nhắc lại —— khi đó bởi vì mình liếc mắt làm ngơ, nên Ngộ Ngôn ăn không ít khổ a.

Hiện tại nhớ lại, vừa hối hận lại vừa sinh khí —— hối hận lúc trước tại sao không bảo hộ Ngộ Ngôn nhiều hơn, tại sao lại im lặng đến khi nhìn thấy tay hắn bị đánh sưng mới lên tiếng; tức giận là, tại sao hắn khi đó lại kiên cường như vậy làm cái gì, sớm nhận sai thì mình cũng sẽ không đau lòng như vậy.

Bất quá cũng phải nói lại, nếu như khi đó nhận sai, vậy sẽ không còn là Kỷ Ngộ Ngôn rồi.

Hiện giờ hắn còn dám nhắc lại chuyện này, thật muốn hảo hảo giáo huấn một phen.

Hung hăng hôn lên bả vai Kỷ Ngộ Ngôn, vừa lòng nhìn hồng ngân lưu lại trên đó, Mộ Dung Dịch Trần lúc này mới cao hứng đứng lên, hoàn toàn không biết rằng điều Kỷ Ngộ Ngôn muốn nói, kỳ thật không phải chuyện này —— Chuyện Kỷ Ngộ Ngôn nhớ tới, kỳ thật là cảnh tượng Mộ Dung Nhị công tử ngày đó dùng văn chương đánh bại Văn Tĩnh Khuynh.

Về mặt kia, dáng người kia, làm cho trái tim của mình cảm thấy như bị hung hăng đập một phát thật mạnh.

Có lẽ, cũng chính từ lúc thời khắc đó bắt đầu, duyên phận đã được định đoạt rồi.

Suy nghĩ bay bay cuối cùng cũng trở về, bởi động tác gợi lên nhiệt hỏa của Mộ Dung Dịch Trần.

Trong lòng cả kinh, Kỷ Ngộ Ngôn vội vươn tay chặn động tác của y lại, “Dịch Trần, người mới vừa tắm xong, còn cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Vừa nói như vậy hai gò má Mộ Dung Dịch Trần liền đỏ lên.

Hai người hoan ái thăng đến bình minh mới chấm dứt, tuy rằng trong lòng cao hứng, thân thể khoái trá, nhưng cũng rất mệt mỏi. Mộ Dung Dịch Trần cơ hồ ngã xuống giường lập tức nhắm mắt ngủ, còn Kỷ Ngộ Ngôn vẫn mạnh khỏe dĩ nhiên là ôm người đi tắm, cẩn thận giúp Mộ Dung Dịch Trần tẩy rửa thân thể, rồi mới ôm y đang mơ mơ màng màng tiến vào ổ chăn.

Mộ Dung Dịch Trần dĩ nhiên biết là Kỷ Ngộ Ngôn sợ y sinh bệnh, nhưng quá trình tẩy trừ kia thật sự là quá mức đen tối, thực khiến người ta nhớ tới liền phải xấu hổ đến mức muốn đào lỗ chui xuống đất.

Còn Kỷ Ngộ Ngôn thì sao?

Nhìn Mộ Dung Dịch Trần cuộn tròn trong chăn, chỉ có thể rên rỉ dưới đáy lòng —— Dịch Trần thật sự là rất rất rất đáng yêu!

Ánh mắt ướt át sáng ngời, tóc đen mềm nhẵn, ánh mắt cũng quật cường hung ác, hung hăng trừng mắt nhìn mình như vậy, lại tự đứng làm cho mình cảm thấy thực câu hồn, còn có tứ chi ôm chặt chính mình kia, thân thể trẻ tuổi khỏe mạnh —— hết thấy đều làm cho Kỷ Ngộ Ngôn trong lòng không ngừng kêu khổ.

Chỉ có bất đắc dĩ xoay người một cái, trước thềm lúc thân thể Mộ Dung Dịch Trần yếu ớt không có khí lực, ngăn cản động tác càng ngày càng nguy hiểm của y, lại kéo y vào chăn, đem người trong lòng ngực trùm thật kín đáo. Nhưng càng lúc lại càng cảm thấy không xong, Mộ Dung Dịch Trần cuộn tròn người trong chăn, cả người tựa như một cái bánh chưng thơm ngon thật lớn, hơn nữa còn là loại bánh được chưng rất tốt, chỉ cần lột vỏ là có thể cắn ngay một ngụm.

Bị Kỷ Ngộ Ngôn đối đãi như thế, tuy là biết hấn vì lo lắng cho mình, nhưng Mộ Dung Dịch Trần vẫn cảm thấy nóng giận, không khỏi kêu lên: “Kỷ Ngộ Ngôn..... Người không cần quá phận!”

Y không gọi còn tốt, kêu nhỏ một chút cũng không sao, nhưng cố tình lại dùng thanh âm thật lớn —— lại bởi vì một đêm tình cảm mãnh liệt vừa qua —— làm cho thanh âm kêu ra ba chữ “Kỷ Ngộ Ngôn” hơi hơi khàn khàn. Không giống sinh khí, mà lại như là đang làm nũng.

Một người phi thường như Kỷ Ngộ Ngôn, cũng chỉ có thể âm thầm kêu khổ.

Trong lúc nhất thời, lực nhấn nài của tân nhậm cung chủ Thập Nguyệt Cung, đã bị khảo nghiệm trước nay chưa có.

Thật mạnh thở ra một hơi, Kỷ Ngộ Ngôn đứng ở ngoài cửa, lúc này có loại cảm giác vừa sống sót sau tai nạn khủng khiếp.

Kỳ thật chính Kỷ Ngộ Ngôn cũng không hiểu được, rõ ràng Mộ Dung Dịch Trần ở trong mắt người ngoài luôn luôn lãnh liệt lại bất cầu ngôn tiểu như vậy, nhưng ở trong mắt chính mình, y lúc nào cũng rất là đáng yêu; bất quá Kỷ Ngộ Ngôn đại khái cũng không biết, chính mình ở trong mắt người khác cũng là kẻ luôn bình tĩnh lại biết bày mưu tính kế, nhưng ở trong mắt Mộ Dung Dịch Trần, lại luôn là người nhu nhược cần sự yêu thương.

Bất quá kỳ quái chính là, hai người đều thực vừa lòng khi người bên ngoài không dòm ngó tới đối phương.

Thời điểm vừa lao ra khỏi cửa, vẫn là sợ Dịch Trần lo lắng hấn lại bỏ y lại mà đi. Thực..... Thực mất mặt.

Phải đi tắm nước lạnh ngay — đây là ý nghĩ nguyên bản trong đầu Kỷ Ngộ Ngôn.

Nhưng không ngờ rằng, Mộ Dung Dịch Trần lúc này cũng có nhu cầu cấp bách cần đi tắm nước lạnh.....

Đứng ở ngoài cửa, gió lạnh từ từ thổi qua, khiến đầu óc của Kỷ Ngộ Ngôn nhất thời cũng đã thanh tỉnh rất nhiều. nhìn lên sắc trời, đại khái đã tới giờ Mùi rồi, không biết tin tức bên Tuyết Chức như thế nào? Có đối phó được đám người bạch đạo hay không?

Trong lòng rối ren, Kỷ Ngộ Ngôn xoay người đến nơi tắm rửa, quyết định dập lửa trước rồi nói sau.

Trước khi Kỷ Ngộ Ngôn rời đi, chỉ tạm thời dùng chăn bao lấy Mộ Dung Dịch Trần, cho nên không đợi hắn đi xa, Mộ Dung Dịch Trần cũng đã đá chăn ra, bất quá không có lập tức đuổi theo.

Nguyên nhân?

Đơn giản.

Đương nhiên là bởi vì y quan không chỉnh.

Bất quá này vẫn là cách nói hàm súc mà thôi, về phần tình huống chân thật thì..... Khụ khụ..... Mọi người hắn là đã biết (*nuy a~~ =*))))).

Tóm lại chờ Mộ Dung Dịch Trần vội vội vàng vàng mặc hảo quần áo, miễn cưỡng khắc chế đau nhức trên người, thời điểm đang muốn đuổi theo đi ra, lại bị chặn lại ngay trước cửa.

Mà cái người chặn cửa kia, Mộ Dung Dịch Trần tự nhiên cũng nhận thức được — kia đúng là, độc miêu (*con trai độc nhất*) công tử của Lệ gia, biểu đệ của Mộ Dung Dịch Trần, nhị đệ tử của Thập Nguyệt Cung tiền cung chủ, Lệ Tuyết Chức.

Vừa thấy Lệ Tuyết Chức, Mộ Dung Dịch Trần thực tự nhiên khôi phục trạng thái băng lãnh lúc trước.

Bất quá Lệ Tuyết Chức hiển nhiên nhiệt tình hơn nhiều, hắn đầu tiên là tự cố mực bản thân bước vào phòng, sau đó lại tự mình rót trà cho mình, tuy rằng trà đã lạnh, nhưng hắn lại tâm tất khen rằng có vị.

Mộ Dung Dịch Trần từ chối cho ý kiến, cũng không tính toán để ý đến hắn, vòng người định đi ra ngoài tìm Kỷ Ngộ Ngôn trở về.

Nhưng lúc này Lệ Tuyết Chức lại mở miệng, “Mộ Dung biểu ca, được ngày hôm qua thế nào? Cảm giác có khỏe không?”

“Được?” Mộ Dung Dịch Trần quay đầu nheo lại hai mắt.

Nhìn nhìn Mộ Dung Dịch Trần thoáng có chút cứng ngắc đứng ngây tại chỗ, Lệ Tuyết Chúc quỳ dị cười, “Đúng vậy, chẳng lẽ ngày hôm qua biểu ca không cảm thấy cả người thực nóng sao?”

Kỳ thật trải qua lần đó, sau khi cùng Mai Linh Sa nói chuyện, cảm giác Lệ Tuyết Chúc đối với Kỷ Ngộ Ngôn cơ bản đã thoải mái hơn rất nhiều, cũng cảm động khi hai người bọn họ thực sự chỉ dành tình cảm cho nhau, cũng cảm thấy hai người này quả thật rất là nguội, hẳn ở bên cạnh nhìn mà còn nóng nảy hẳn lên. Cho nên Lệ Tuyết Chúc mới quyết định nho nhỏ giúp hai người một lần, nếu không bằng bọn họ chiêm tiền cổ hậu (*rào trước đón sau*) như vậy, không biết phải cọ xát tới khi nào.

Nhưng cái đêm đó, Lệ Tuyết Chúc cũng không tốt bao nhiêu.

Bạch đạo vô lâm nhân sĩ sau khi cùng mình chiến mảy hiệp liền lui ra ngoài, tựa hồ là bởi vì rấn mất đầu, thêm nữa cũng không ham chiến. Vì thế trong đêm tối đằng đẳng, Lệ Tuyết Chúc hưởng thụ qua sự dày vò trước nay chưa từng có—— tình cảm của con người hà có thể nói bỏ liền bỏ, tuy rằng là tự mình lập kế bọn họ, nhưng dù sao vẫn có chút không thoải mái, chỉ cảm thấy nổi buồn chậm chậm dâng lên dưới đáy lòng.

Bất quá, Lệ Tuyết Chúc quả thực không biết rằng hai người này ở trên giường có rất nhiều khúc chiết, nếu không thật không biết hẳn sẽ có biểu tình gì.

Tức giận vẫn chưa tan hết, Lệ Tuyết Chúc cũng không phải một người giỏi nhẫn nại, cho nên mục đích hẳn tới đây hôm nay, kỳ thật chính là từng bước từng bước đi tìm phiền toái. Thậm chí ngay cả nơi Kỷ Ngộ Ngôn nghiêm mệnh phải canh gác cũng không màng đến, tạm rời cương vị công tác mà bỏ chạy đến đây, có thể thấy được hẳn tức giận quả không nhẹ.

Hơn nữa vừa đến đã đề cập tới “Xuân dược”, hiển nhiên là muốn làm cho Mộ Dung Dịch Trần xấu hổ.

“Thực nóng?” Mộ Dung Dịch Trần sòng mắt bình tĩnh, khiến người ta nhìn không ra cảm xúc, “Là người làm?”

Bị y nhìn như vậy, Lệ Tuyết Chúc trong lòng đã có chút sợ hãi. Nhưng vẫn quật cường nói: “Đúng vậy, chính là ta làm.” Trong lòng lại nói thầm, không phải y bị Ngộ Ngôn ăn, cho nên trong lòng ghi hận ta đó chứ.

Nhưng ngờ đâu nhận được lại là ba chữ lạnh như băng từ trong miệng Mộ Dung Dịch Trần thoát ra, “Cám ơn người.”

Lệ Tuyết Chúc phun hết ngụm trà trong miệng ra ngoài.

Vội vàng nhảy dựng lên vỗ vỗ nước văng trên người, Lệ Tuyết Chúc vẫn không cam lòng, vì thế lại nói:

“Không cần cảm tạ không cần cảm tạ, giúp giúp Ngộ Ngôn cũng là điều nên làm mà. Ai bảo chúng ta từng có da thịt chi thân (*tiếp xúc da thịt*) a!”

Nói tới mức này, Lệ Tuyết Chúc cũng không hẳn là nói dối, bởi vì khi đó hẳn ở Mộ Dung gia quấy rối Kỷ Ngộ Ngôn lúc y thương được giúp hẳn, Kỷ Ngộ Ngôn xác có đụng tới thân thể của hẳn, cho nên thời điểm Lệ Tuyết Chúc nói ra lời này, quả thật là đúng lý hợp tình. Đúng lý hợp tình đến mức Mộ Dung Dịch Trần vừa thấy, chỉ biết hẳn không hề nói sai.

Mộ Dung Dịch Trần không nói, Lệ Tuyết Chúc cũng nói không ra lời ——lương đạo ánh mắt kia, tựa như hai thanh băng kiếm, đâm đến mức Lệ Tuyết Chúc cảm thấy trên người vừa lạnh vừa đau.

Chờ đến lúc Mộ Dung Dịch Trần rốt cục đi ra ngoài rồi, Lệ Tuyết Chúc không ngừng vỗ vỗ ngực mình, thực không tin chính mình còn sống.

Còn không đợi hẳn may mắn được bao lâu, thanh âm rầm rầm ù ù liên tiếp truyền đến.

Đầu tiên là cái bàn bên cạnh vỡ ra, sau đó là giường, rồi tới phòng lương, cuối cùng..... Phòng ở sụp.

Nhưng quỷ dị chính là, Lệ Tuyết Chúc lại không bị bất cứ cái gì đập trúng, tọa cái ghế đang ngồi cũng hoàn hảo không tổn hao gì.

Sau đó, thanh âm từ từ thần nhiên của Mộ Dung Dịch Trần từ phương xa nhẹ nhàng truyền tới —— việc của mình tự giải quyết cho tốt đi.

Nghe xong những lời này, Lệ Tuyết Chúc đặt mông ngã trên mặt đất.

Cái ghế cuối cùng, theo mồ hôi lạnh của Lệ Tuyết Chúc chảy xuống, nứt toát ra

15. Chương 15

Nhẹ nhàng hít một hơi, Kỷ Ngộ Ngôn khoát xiêm y sạch sẽ đã được chuẩn bị lên người, lúc đang cúi đầu buộc lại vạt áo bên hông, Lệ Tuyết Chúc cúi đầu liền đụng phải y đang tiến vào. Hẳn vốn đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn bước đi, thế nhưng ngẫu nhiên sao lại đụng trúng Ngộ Ngôn.

Lui từng bước, Kỷ Ngộ Ngôn miễn cưỡng đứng vững, vội vàng đỡ lấy Lệ Tuyết Chúc đang kinh hoàng thất thố, nói: “Tuyết Chúc, làm sao vậy, chẳng lẽ người ứng phó không lại đám người bạch đạo?”

Lệ Tuyết Chúc sắc mặt trắng bệch, gắt gao nắm lấy y phục Kỷ Ngộ Ngôn, cơ hồ như muốn trốn vào ngực y, vội la lên: “Mộ Dung Dịch Trần có đến đây không? Mộ Dung Dịch Trần có đến đây không?”

“Địch Trần?” Kỷ Ngộ Ngôn lờ lẩn ra khỏi lồng ngực mình, nhú mi nói: “Người lại chọc y cái gì đó?”

“Ta chọc hần?!” Lệ Tuyết Chúc nháy mắt bùng nổ, “Hần không đem ta chặt ra, nhai ngấu nghiến, xem như là ta gặp may mắn, còn nói..... Ta chọc..... Hần.....”

Nói tới khúc sau âm thanh ngày một nhỏ, hiển nhiên là đã nhớ tới chính mình nguyên bản mới là mần tai họa khơi mào gây chuyện.

Vừa thấy thần sắc của hần, Kỷ Ngộ Ngôn biết nhất định đã xảy ra chuyện, hơn nữa xem ra lại chính là do “Nhị sư huynh” này của mình gây tai họa.

Vì thế thở dài một hơi, nói: “Người cùng Địch Trần nói cái gì?”

Kỷ Ngộ Ngôn thở dài sâu kín đã là phong tình vạn chủng, hơn nữa bởi vì vừa mới tắm xong, tóc còn chưa kịp khô, mái tóc đen thật dài ẩm ướt thả tung sau lưng áo, tựa hồ như ướt bất thỉng y (*N ko bjt a~, bạn nào bjt nghĩa xin chỉ N với*), xem ra lại có thêm một phen phong tình nhu nhược.

Cho dù là đang ở trong tâm tình khủng hoảng như thế, nhưng Lệ Tuyết Chúc nhìn thấy cảnh tượng mê hoặc này, vẫn là suýt nữa chảy máu mũi.

Tuyệt sắc giai nhân quả là có lợi, dễ dàng khiến tâm tư người ta hoảng hốt, không một chút ... Lưu ý đã buộc miệng nói thật, “Ta chỉ nói là ta cùng với người có quan hệ xác thật thôi mà.....”

“Quan hệ xác thật?” Cho dù là Kỷ Ngộ Ngôn, thanh âm cũng phải đề cao bán độ.

Lệ Tuyết Chúc bưng kín miệng mình, bất quá hiển nhiên là đã không còn kịp rồi.

“Tuyệt Chúc, người tốt nhất đem tất cả chuyện tình từ đầu chí cuối nói rõ ra cho ta biết.” Kỷ Ngộ Ngôn cười nói, Lệ Tuyết Chúc lại cảm thấy cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Nói vài câu, ngẩng đầu nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, lập tức cúi đầu tiếp tục nói; nói tiếp vài câu, ngẩng đầu nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, lập tức lại cúi đầu tiếp tục nói.....

Nụ cười của Kỷ Ngộ Ngôn quả thực là càng lúc càng rạng rỡ, Lệ Tuyết Chúc lại cảm thấy da gà toàn thân cũng muốn rụng ra ngoài.

Lúc nói xong, Lệ Tuyết Chúc cảm thấy chính mình cơ hồ cũng không thể chịu được nữa.

“Ngộ Ngôn, Ngộ Ngôn..... Người sinh khí sao?” Lệ Tuyết Chúc nhỏ thanh hỏi.

Kỷ Ngộ Ngôn không đáp lại.

“Là người dùng nhiên hương kia hạ xuân được Dịch Trần?”

Gật đầu.

“Người cố ý thừa lúc ta không có mặt đi tìm Dịch Trần?”

Lại gật đầu.

“Người lừa Dịch Trần nói chúng ta có quan hệ xác thật?”

Vẫn là gật đầu.

Kỷ Ngộ Ngôn rốt cục nhìn không được cười rộ lên, thanh âm trong suốt làm cho Lệ Tuyết Chúc cũng phải ngẩng đầu, “Người sao lại có nhiều mưu ma chước quỷ như vậy a?”

Lệ Tuyết Chúc không thể tin được, “Ngộ Ngôn, người không tức giận sao? Ta chọc Mộ Dung Dịch Trần bỏ đi rồi a!”

“Ha ha, Dịch Trần sao có thể chỉ vì một câu nói của người ngoài như người mà nghi ngờ ta? Bất quá chuyện này nguy rồi, y nhất định là đang ghen tị vì ta với người có đụng chạm xác thật, phải làm sao giải thích với y cho tốt đây.....” Kỷ Ngộ Ngôn thì trào tự nói, biểu tình vài phần ngọt ngào vài phần bất đắc dĩ, “Nên làm cái gì mới tốt bây giờ..... Thật sự là phiền toái.....”

Kỷ Ngộ Ngôn mặt nhăn mày nhíu nghiêm túc suy nghĩ, lại nhìn qua Lệ Tuyết Chúc đang đứng bên cạnh, thấy hắn vẫn cúi thấp đầu thần tình hối hận, trong lòng cũng thoải mái hẳn, nhưng lại không đành lòng trách mắng người vì mình mà suy nghĩ.

Bây giờ đi đâu tìm y đây?

Y nhất định là đã chạy đi xa rồi, nếu y thực sự bỏ đi không muốn gặp, mình cũng không còn biện pháp.

Mình vẫn nhớ rõ năm mười bốn tuổi ấy, từng có một khuê phòng tỷ tỷ nữ nhi của Mộ Dung gia quản may cho mình một kiện xiêm y, lúc ấy mình cũng không nghĩ là sẽ lấy ra mặc, nhưng ai ngờ bộ y phục lại thập phần vừa người, hình thức cũng rất phù hợp, khiến mọi người tán thưởng, ngay cả Mộ Dung gia Nhị thiếu gia cũng phải chú ý đến, vì thế một ngày nọ y tùy tiện hỏi một câu, xiêm y này từ đâu mà ra?

Mình liền thật thà trả lời, từ sau ngày đó trở đi mình không thể cùng Dịch Trần nói chuyện.

Kỳ thật không phải không thể nói chuyện, mà là muốn nói cũng tìm không thấy người mà thôi.

Mộ Dung Dịch Trần né tránh Kỳ Ngộ Ngôn suốt ba ngày, Kỳ Ngộ Ngôn trong ngoài Thiên Viện tìm rất nhiều lần, nhưng thật sự là không gặp một ai cả, thật không biết là y ngủ ở đâu nữa. Ngay cả thư phòng cũng không đến, chỉ kêu phó nhân tới nói là bị bệnh, nhưng lại không chịu để đại phu tới khám. Chờ Kỳ Ngộ Ngôn từ trong miệng phó nhân kia biết được địa điểm y thường lui tới, thì ngay cả nhân ảnh cũng không còn.

Sau vẫn là Kỳ Ngộ Ngôn tỉ mỉ đem chuyện tình ngày đó từ đầu tới đuôi suy nghĩ một lần, rốt cục thật vất vả mới nghĩ ra được chỗ sai lầm, vì thế liền đem kiện y phục kia cho người khác. Tuy rằng thực có lỗi với vị tỷ tỷ kia, nhưng chỉ cần Mộ Dung Nhị thiếu gia có thể xuất hiện thì không cần để ý tới cái gì khác.

Quả nhiên, sau khi đem y phục tặng cho người khác không tới nửa canh giờ sau, Mộ Dung Dịch Trần lại xuất hiện trong thư phòng Thiên Viện, bất quá vẫn không chịu mở miệng, chỉ yên lặng ngồi ngồi trước bàn đọc sách.

Bất quá từ đó về sau cũng không có ai đem xiêm y đến tặng Kỳ Ngộ Ngôn, mà là do Mộ Dung Nhị công tử, cứ cuối mỗi năm lại phân phó người làm cho Kỳ Ngộ Ngôn hơn mười bộ y phục.

Nhớ tới chuyện cũ, Kỳ Ngộ Ngôn có chút cảm khái —— hiện tại phải như thế nào tìm y đây?

Nếu mặc y phục người khác làm, sẽ làm cho y cực sinh khí; nhưng chuyện Lệ Tuyết Chúc, không biết còn tới mức nào đây.....

Đang hết sức do dự, lại nghe thấy gian ngoài có người cao giọng đưa tin: “Cung chủ, Văn hộ pháp đã xảy ra chuyện, thỉnh cung chủ đi giá Linh Nhiên Cư.”

Linh Nhiên Cư, cổ danh như nghĩa (*tên như ý nghĩa*), dĩ nhiên là có quan hệ rất lớn tới Mộ Dung Linh Nhiên.

Đây chính là nơi Văn Tĩnh Khuynh và Mộ Dung Linh Nhiên hai người đang ở. Lấy tên như vậy, liền có thể thấy rõ tình cảm mà Văn Tĩnh Khuynh dành cho Mộ Dung Linh Nhiên.

Lúc Kỳ Ngộ Ngôn tới, chỉ nhìn thấy một đồng hồ độn trên mặt đất —— đồ sứ vỡ tan thành từng mảnh, bàn ghế nghiêng đổ tứ tung, trên mặt đất còn có vết máu mơ hồ. Văn Tĩnh Khuynh ngồi ở một bên, cơ hồ đã không còn khí lực để đứng lên, vẻ mặt uể oải, trong miệng chỉ lẩm bẩm nói: “Linh Nhiên, ta không phải cố ý muốn gạt nàng, không phải cố ý, không phải.....”

“Sư huynh.....” Lệ Tuyết Chúc định tiến lên gọi Văn Tĩnh Khuynh, nhưng lại bị Kỳ Ngộ Ngôn cản lại.

Gạt đồng hồ độn trên mặt đất, Kỷ Ngộ Ngôn tiến lại bên cạnh Văn Tĩnh Khuynh hỏi: “Như thế nào, nàng đã biết?”

Văn Tĩnh Khuynh cả người chấn động, lúc này mới ngẩng đầu nhìn y, giống như không biết Kỷ Ngộ Ngôn cùng Lê Tuyết Chức tới đây từ lúc nào. Kỷ Ngộ Ngôn nhìn hắn nâng mặt lên, thần sắc thập phần tiêu tụy, làm sao còn có nửa điểm văn thái thanh thoát phong lưu lúc bình thường, ngay cả thanh âm cũng phát run. Tựa hồ còn dẫn theo chút nức nở nói: “Ta vốn đang canh giữ ở cửa vào, lại không ngờ đến đám bạch đạo nhân sĩ này thế nhưng lại thập phần dễ đối phó, nên đã không che dấu hành tung khi canh gác. Ai ngờ Linh Nhiên không biết từ nơi nào biết được tin ta ở đây, vốn nàng nghĩ muốn đem cơm đến làm cho ta kinh hãi, lại không ngờ rằng kinh hãi biến thành kinh hách, ta bị nàng phát hiện thân phận thật. Nàng một từ cũng không nói quay đầu bỏ đi, ta đuổi theo nàng tới Linh Nhiên Cư. Nàng quăng ngã tất cả đồ vật rồi bỏ đi, ta dĩ nhiên không đồng ý, nhưng không ngờ nàng lại lấy tính mạng mình ra nói nếu không để nàng rời đi thì trên đời này sẽ không có Mộ Dung Linh Nhiên, ta chỉ có thể buông tay, để cho nàng rời đi.....”

Kỷ Ngộ Ngôn nhìn hắn nhan dung tàn lụi nhưng lại không mở miệng an ủi, bởi vì việc này càng giúp lại càng rồi, chỉ có thể chờ hai người tự mình thông suốt rồi nói sau, khả bồng đứng trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ tới một chuyện, khiến y trong lòng chợt lạnh.

Chỉ nghe Kỷ Ngộ Ngôn run giọng nói: “Văn hộ pháp, người nói đám người bạch đạo năng lực bình thường, không hề có ý muốn đánh thật sự?”

Văn Tĩnh Khuynh đầu óc vốn không còn ở nơi này, nhưng lời y nói hắn vẫn hiểu được, vì thế xưng phải.

Kỷ Ngộ Ngôn sắc mặt buồn bã, lại quay đầu hỏi Lê Tuyết Chức: “Bọn họ thoát nhìn thập phần tàn mạn, bị một kích liền tan rã?”

Lê Tuyết Chức nghĩ nghĩ, tựa hồ đích xác là như thế.

“Hơn nữa hai người các người, đều là nửa đường có việc tự tiện rời đi, có nghĩ tới rằng, hiện giờ môn hộ Thập Nguyệt Cung đang mở rộng?”

Kỷ Ngộ Ngôn lúc này vẫn đang cười, Văn Tĩnh Khuynh cùng Lê Tuyết Chức lại cảm thấy một trận hàn khí như chiếc lông ụp xuống, hai người nhìn nhau không nói gì, cũng không nghĩ rằng lúc đó đối phương cũng rời khỏi điểm gác —— một người bởi vì ghen lại khiêu khích Mộ Dung Dịch Trần, một người bởi vì ái ân rời đi mà thống khổ.

Kỷ Ngộ Ngôn nhìn bọn hắn một lát, xoay người rời đi.

Lê Tuyết Chức vội vàng giữ chặt ống tay áo của y, lại nghe thấy thanh âm ôn nhu như lúc thường của y truyền tới, “Tuyết Chức bỏ tay ra, nếu không chỉ sợ cánh tay của ngươi sẽ lập tức đứt đoạn.”

Mà bên kia, ánh mắt của Kỷ Ngộ Ngôn cũng dần dần âm trầm —— Dịch Trần, Dịch Trần, chỉ mong người vô sự.

Nếu như ta sở liệu, chỉ sợ thiên hạ cũng sẽ bị ta lật tung!

Thiếu Lâm xuất nguồn của thiên hạ vô công.

Ngàn năm cổ tháp, ngàn năm truyền kỳ.

Ngạo nghễ thiên hạ, tung hoành tứ hải, có bao nhiêu thiếu niên hào hiệp đắc trí, có bao nhiêu phẫn hồng ân oán dây dưa, tuy là năm đó nhiều ít trào dâng khoái ý, nhiều ít nữ nhi tình trường, nhưng cũng không tránh khỏi ở chốn hồng trần nhiễu loạn hóa thành bụi mù.

Duy chỉ có Thiếu Lâm, vẫn như thần tượng Như Lai bình yên kia, mi mắt khinh thù đem bỏ đề kiếp nạn của thế gian thu hết vào đáy mắt, rồi lại mưa gió bất động, vĩnh viễn giữ gìn tứ hải thái bình.

Nhưng liệu người có thể thật sự phân rõ rằng nó là từ bi, hay là lạnh nhạt lãnh tình? Cái gọi là chính tà, há có thể chỉ phân biệt như xuất thế nhập thế?

Thiếu Lâm tự hôm nay, cùng ngày xưa cũng không có bất đồng gì đặc biệt.

Trừ bỏ thiếu niên đứng dưới thềm đá ngàn bạc kia.

Thiếu niên rất đẹp.

Mái tóc của hắn rối tung trong gió, ô ti tuyết phủ; hắn phủ một kiện áo choàng thuần trắng, đường viền hoa văn màu xanh nhạt; vẻ mặt có chút mỗi mệ, tựa hồ là đã chạy rất lâu; ánh mắt hắn vô cùng lo lắng, lại vô cùng vội vàng.

Hắn ngẩng đầu nhìn Thiếu Lâm tự dày đặc diêm vũ (*mái ngói*), trong đôi mắt lại ló ra nhiều điểm tình ý, thanh âm của hắn nhẹ nhàng nho nhỏ, nhìn cổ tháp sâu không thấy đáy kia thì thào tự nói: “Địch Trần, ta đến đây.”

Thiếu niên này chính là tân nhậm cung chủ Thập Nguyệt Cung – Kỷ Ngộ Ngôn.

Thế sự khó liệu, lời này dùng trên người Kỷ Ngộ Ngôn thật sự là rất thích hợp.

Bốn ngày trước, hắn còn cùng ái nhân của mình ôn tồn triền miên như vậy, hiện tại bốn ngày sau, hắn lại đứng trước quảng vũ (*cửa lớn*) Thiếu Lâm nhìn lên tương lai mờ mịt phía trước.

Địch Trần, người ở nơi nào?

Chỉ hy vọng điều ta sở liệu không phải là sự thật.

Phất nhẹ tay áo, Kỷ Ngộ Ngôn bước lên thềm đá dài nhỏ kia, giữa một mảnh hoàng hôn rắng nắng chiều bước gần đến Thiếu Lâm tự đã trải qua ngàn năm phong vũ phiêu dao.

Lúc này, ánh trăng tròn tròn lừng lừng phía chân trời dần dần nhô lên, hôm nay đúng là ngày mười lăm tháng tám, ngày mười lăm tháng tám chứa đựng rất nhiều ái hận dây dưa.

Bước trên thềm đá, Kỷ Ngộ Ngôn lúc này nhớ lại rất nhiều chuyện.

Không phải những học hắc xung đột, cũng không phải là võ lâm ân oán, mà là những ngày hấn cùng với Mộ Dung Địch Trần ở chung.

Y rất thích ăn những món vừa mặn lại cay nồng, nhưng Kỷ Ngộ Ngôn lại thích vị nhẹ hơn. Y cũng thuận theo Ngộ Ngôn, chậm rãi đem khẩu vị của mình điều chỉnh nhẹ lại. Nhưng Mộ Dung Địch Trần lại không biết rằng, kỳ thật món ăn như thế nào Kỷ Ngộ Ngôn cũng thích, nhưng vì lo cho dạ dày của Mộ Dung Nhị thiếu gia, cho nên Ngộ Ngôn mới nói là thích những món nhạt.

Kỷ Ngộ Ngôn không quá chú trọng ăn mặc, nhưng Địch Trần lại làm cho hấn rất nhiều y phục, mỗi lần thấy Ngộ Ngôn mặc những bộ y phục này, Mộ Dung Địch Trần đều rất là cao hứng, tuy rằng không có mở miệng nói ra, nhưng Kỷ Ngộ Ngôn khẳng nhiên biết y cao hứng, cho nên Kỷ Ngộ Ngôn mặc y phục hầu hết đều là màu lam bạch, bởi vì đây là màu mà Mộ Dung Địch Trần thích.

Lớn lên từng ngày, Kỷ Ngộ Ngôn biết Địch Trần bắt đầu vào những đêm dài nhân tĩnh, trộm đứng ở bên giường nhìn chính mình. Không làm gì cả, mỗi lần đứng nhìn đều là rất lâu, sau đó mới lặng lẽ rời đi, cũng như lúc đến không hề gây ra một chút tiếng động nào. Còn mình thì đợi khoảng nửa canh giờ sau lại chạy đến xem y có đắp chăn đàng hoàng hay không.

Hai người ở cùng một chỗ mười năm, chỉ cùng nhau chọn một chậu hoa, ngồi lại trò chuyện ba lần, Mộ Dung Địch Trần vì Kỷ Ngộ Ngôn viết nên ba chữ.

Y biết hấn thích ăn cái gì, thích màu gì; y đã vì hấn làm rất nhiều y phục, cũng ngăn trở không cho người khác đưa cho hấn đồ vật này nọ; hấn luôn giúp y dịch hảo góc chốn, cũng vì y mà chải tóc vô số lần.

Bọn họ cũng đã một lần hôn nhau, bất quá khi đó còn chưa hiểu được cái gì gọi là hôn.

Đây là mười năm.

Nhưng cái mười năm này gần như cũng là một sự mở đầu.

Từ đây về sau, bọn họ chia ly, chính mình từng nghĩ rằng vĩnh viễn cũng sẽ không gặp mặt y, cho dù có yêu y sâu đậm như vậy, đồng thời cũng hiểu được tình yêu của y dành cho mình.

Nhưng khi y tìm tới trước mặt mình, trịnh trọng hỏi mình ——

Điều ngươi muốn chính là như vậy sao?

Ta sẽ quên ngươi, cuối cùng cũng sẽ không còn nhận ra ngươi, ta sẽ không muốn nhìn thấy ngươi cười, cũng sẽ không yêu ngươi lần nữa.

Ngộ Ngôn, ngươi muốn như vậy sao?

Một khắc kia chính mình liền hiểu được —— tình yêu này vĩnh viễn cũng không thể từ bỏ.

Cho dù phía trước có là đao sơn hay là biển lửa, cho dù tình yêu này của bọn họ hậu thế bất dung, cho dù hủy đi y hay là hủy đi chính mình, thì mình cũng nhất định không buông tay.

Này hai tay, một khi đã nắm chặt, thì sẽ không thể tách ra.

Cho dù phải đối địch với cả thiên hạ.

_____*

Một nụ cười lẳng lẳng nở rộ nơi khóe miệng Kỷ Ngộ Ngôn, y chậm rãi nắm chặt Xích Ngọc Tiêu trong tay, gõ lên cánh cửa trầm trọng của Thiếu Lâm tự.

Gõ cửa ba cái, Kỷ Ngộ Ngôn cũng không chờ đợi bao lâu, cơ hồ là ngay lập tức, cửa chùa ken két hé mở, một tiểu sa di ngóc đầu ra, hướng hần nhẹ nhàng thi lễ nói: “Xin hỏi là Kỷ thí chủ sao?”

Kỷ Ngộ Ngôn mỉm cười, cũng không ngoài ý muốn, hướng hần khẽ gật đầu. Lần này đến tiểu sa di nhìn Kỷ Ngộ Ngôn tươi cười mà ngẩn ngơ.

Hần theo lời sư phụ, ở chỗ này chờ một người tên là Kỷ Ngộ Ngôn.

“Kỷ Ngộ Ngôn” tên này, trong khoảng thời gian này ở Thiếu Lâm tự ai không biết ai không hay, mỗi ngày sư phụ còn có các thái sư phụ khác đều sắc mặt trầm trọng nhắc đến cái tên này, còn nói cái gì là “Ma đầu”, “Oan nghiệt” vân vân, làm cho hần cũng nghĩ rằng Kỷ Ngộ Ngôn này nhất định là một đại ác nhân cùng hung cực ác, diện mục khả tăng.

Nhưng “Kỷ Ngộ Ngôn” trước mắt này..... Cùng với những gì mình đã nghĩ tuyệt không giống nhau.

Như thế nào lại có một thiếu niên thoanh thoát mỹ lệ như vậy a.

Hắn chưa bao giờ gặp qua người nào lại xinh đẹp đến vậy.

Đôi mắt thanh thuần, môi đỏ mọng hàm chu, tóc đen mềm nhẵn, cả dương liễu cũng không thể so được với dáng người của y, ngay cả hồ điệp cũng không thể nhẹ nhàng như vậy.

Y cứ như vậy đứng ở trước mặt mình, tựa như cười với mình, chính mình liền giống như một mảnh miên miên trọng mộc xuân phong xuân vũ.

Một người như vậy, như thế nào có thể làm cho nhiều vị cao tăng đầu đầu nhưc óc?

Tiểu sa di nghĩ không ra.

Tiểu sa di cũng không biết, kỳ thật không chỉ có ở Thiếu Lâm tự, mà cho dù là toàn bộ võ lâm, “Kỷ Ngộ Ngôn” ba chữ này cũng đủ khiến cho mọi người hoảng sợ. Cũng chỉ có thiếu niên không rành võ lâm cổ sự như hắn mới có thể đơn thuần thưởng thức người trước mặt này.

“Tiểu sư phụ?” Kỷ Ngộ Ngôn cất tiếng.

Tiểu sa di lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trên mặt thoáng đỏ ửng, vội vàng cúi đầu, lúc này mới xoay người mang Kỷ Ngộ Ngôn đến nơi sư phụ đã chỉ định.

Kỷ Ngộ Ngôn cũng không hỏi nhiều, chỉ im lặng đi theo phía sau nhìn tiểu sa di hai tai đỏ hồng, trong lòng lại nghĩ tới Mộ Dung Dịch Trần.

Địch Trần cũng thích đỏ mặt như vậy, hơn nữa người bên ngoài cũng không biết y có thói quen này.

Có đôi khi chính mình chỉ hơi nhích lại ngồi gần y một chút, mặt y liền đỏ ửng lên, khi đó chính mình còn tưởng rằng y phát sốt, định gọi đại phu tới bắt mạch.

Lúc y đỏ mặt, ánh mắt tinh lượng sáng ngời, một màu hồng phấn thản nhiên hiện lên hai gò má, yên sắc kia tiếp tục kéo dài đến bên tai, làm cho vành tai cũng ửng hồng lên. Y sẽ gục đầu xuống không dám nhìn mình, còn mình thì vẫn giữ chặt y hảo ngôn mềm giọng nói sẽ thỉnh đại phu đến. Nếu bị chọc cho nóng nảy, Địch Trần ngay cả một câu cũng không nói, mím chặt môi không mở miệng. Có đôi khi cũng sẽ trừng mắt với mình, nhưng cũng không bao giờ lớn tiếng nặng lời.

Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với y là tốt rồi.

Bất luận là nhìn y cao hứng, hay là sinh khí, hoặc dầu cái gì cũng không làm chỉ im lặng nhìn y như thế, trong lòng sẽ bất giác tràn đầy cái loại cảm giác hạnh phúc từ sâu trong thân thể chảy ra này; nếu là bị y ôm vào trong ngực, hoặc là chính mình ôm lấy y, thì ngay cả cái rét của thời tiết màu đông lạnh giá cũng không thể đánh tan nhiệt độ ấm áp khi hai thân thể áp sát vào nhau.

Nghĩ đến đây, Kỷ Ngộ Ngôn trên mặt một mảnh ý cười trong suốt, lúc này mới nghe tiểu sa di kia nói: “Kỷ thí chủ, đã tới nơi rồi, mời ngài vào.”

Kỷ Ngộ Ngôn mỉm cười gật đầu, vươn tay đẩy cửa ra.

Quả nhiên như y sở liệu, người trước mắt chính là Thiếu Lâm đương nhiệm chủ tọa môn nhân —— Không Hành đại sư.

Không Hành đại sư, chính là sư đệ của Không Giám đại sư nổi danh thiên hạ, kỳ thật tuổi so với hắn nhỏ hơn rất nhiều. Từ sau khi Không Giám đại sư ở trên giang hồ mai danh ẩn tích, Không Hành bước ra tiếp nhận chức vị chủ tọa môn của Thiếu Lâm, mặc dù đã qua rất nhiều năm, nhưng khắp chỉ (*bấm đốt ngón tay*) mà tính, năm nay vừa vặn đã là tám năm.

Không Hành thân vận tăng bào hoàng sắc (*màu vàng*), ngồi trên tháp Bồ Đoàn. Thần khí nơi ánh mắt thập phần tương tự Không Giám đại sư. Bất quá nếu Kỷ Ngộ Ngôn đã từng gặp qua Không Giám, vậy chắc chắn y sẽ phát giác, trên gương mặt Không Hành rốt cuộc vẫn có chút vẻ vội vàng xao động.

Tiểu sa di lĩnh Kỷ Ngộ Ngôn tiến vào, vốn là nên lập tức lui ra ngoài, nhưng trong lúc đi lại liên tiếp quay đầu nhìn lại Kỷ Ngộ Ngôn. Không Hành ho nhẹ một tiếng, khiến tiểu sa di sợ tới mức giật mình một cái, vội vàng chấp tay hành lễ rồi đóng cửa rời khỏi.

Thấy thế Không Hành trên mặt hiện lên thần sắc hài lòng, Kỷ Ngộ Ngôn cũng không đợi hắn lên tiếng đã tới vị trí đối diện hắn hào phóng ngồi xuống.

Trong lúc nhất thời, Không Hành có chút co quắp khó chịu.

Bọn họ vốn đã tính trước là Kỷ Ngộ Ngôn sẽ đến, đủ loại thiết tưởng đủ loại an bài đều đã hoàn tất. Kỷ Ngộ Ngôn hiển nhiên cũng đã sớm biết như thế, nhưng y vẫn đến, hơn nữa lại thoải mái tự nhiên, ngược lại có vẻ như đã biết bên đây vốn đang lo lắng bất an, quá mức nôn nóng.

Xạ nhân trước xạ mã, bất trộm trước cầm vương, hai quân giao chiến, bất quá chỉ là đấu một chữ “Khí”.

Chỉ mới một chút như vậy, Kỷ Ngộ Ngôn gần như đã thắng trước một bậc.

Bất quá Kỷ Ngộ Ngôn cũng không mở lời, Không Hành tự nhiên lại càng không nói, vì thế không khí rơi vào trầm mặc, qua một lúc vẫn là Không Hành nhẫn nại không được ho khan lên tiếng, mở miệng nói: “Xin hỏi Kỷ thí chủ vì sao đến đây?”

Hắn không tính sẽ mở miệng trước, để xem Kỷ Ngộ Ngôn như thế nào.

Kỷ Ngộ Ngôn tươi cười sáng lạng, nhưng không quanh co lòng vòng nói: “Lần này tùy tiện tới chơi, là muốn tìm đại sư đòi người.”

Nghe y nói như vậy, Không Hành ngược lại giật mình —— Kỷ Ngộ Ngôn dường như đã liệu trước rằng Mộ Dung Dịch Trần đang ở trong tay bọn họ.

Không Hành đang dẫn đó không biết phải làm sao mở miệng, rồi lại nghe Kỷ Ngộ Ngôn nói: “Dịch Trần tuy rằng trời sanh tính khí có chút lạnh lùng, như tâm địa lại hiền lương, hơn nữa dù sao y cũng là bạch đạo minh chủ, chỉ mong đại sư niệm tình, thả y một lần.”

Nghe Kỷ Ngộ Ngôn nói chắc chắn như thế, Không Hành xấu hổ cười nói: “Kỷ thí chủ nói đùa, Mộ Dung thí chủ là võ lâm minh chủ, lão nạp lại như thế nào khó xử hắn?”

“Đúng vậy, Ngộ Ngôn cũng muốn thỉnh giáo đại sư, Dịch Trần vốn là bạch đạo minh chủ, các vị bạch đạo đại hiệp sao lại cố tình làm khó y?”

Kỷ Ngộ Ngôn thu hồi ý cười, một mảnh hàn băng đông lại nơi đáy mắt.

16. Chương 16

Không Hành nhìn Kỷ Ngộ Ngôn như thế, lập tức ngồi cứng người ngồi thẳng dậy, nhìn kỹ gương mặt của thiếu niên giáo chủ này. Chỉ thấy đuôi lông mày Kỷ Ngộ Ngôn mang theo sát ý, trong ánh mắt lại là tình ý sâu đậm, cho dù là gốc tử cũng có thể mười phần thấy rõ mười phần.

Không Hành không phải là không có suy nghĩ, cũng không phải là không có nghe người khác đề cập qua, quả thật nghe là một chuyện, thấy lại là chuyện khác. Đến cuối cùng sau khi nhìn thấy đứa nhỏ này, Không Hành trong lòng chỉ phải biết thở dài một tiếng —— oan nghiệt, thật sự là oan nghiệt.

Cùng là trời cao trên cột, mới làm cho hài tử vốn phải cứu thế này rơi vào ma đạo.

Nghĩ như vậy, Không Hành trong lòng vốn trống rỗng lại cảm thấy vài phần thương tiếc, thái độ tự nhiên cũng mềm mỏng lại, vì thế nói: “Kỷ thí chủ, ngã phạt từ bi, hôm nay ta liền đem mối nhân duyên này trước sau kể lại cho người nghe, như vậy, người sẽ có cái quyết đoán tốt nhất.

“Thiên hạ này từ trong hỗn độn sơ khai liền chia thành thanh trọc hai khí. Thanh vi chính, trọc vi tà. Sau khi Nữ Oa vá trời, thanh trọc lại biến ảo thành hình người, lúc này mới có sở xưng nghiệt , thực chỉ phân. Một chính là tử môn (*cửa chết*) của thiên hạ, một lại là sinh môn (*cửa sống*) của thiên hạ.

“Hơn bốn mươi năm trước, âm dương đột biến, lúc này mới có Phượng Nhược Hề vì nghiệt đồ thán vô lâm đồng đạo, nhưng lại vô sinh thực (*thực không được sinh ra*).

“Mười tám năm trước, sư huynh của ta Không Giám đại sư, tính ra được thời gian nghiệt, thực được sinh ra. Hiện giờ xem ra, người cùng Mộ Dung thí chủ chính là người được nhắc đến. Nguyên bản tất cả mọi người đều nghĩ người là nghiệt, nên mới muốn cùng Mộ Dung thí chủ đi trừ trừ yêu ma, những không ngờ, Không Giám sư huynh cùng lão nạp đã dùng bả câu đưa tin, nói hai người các người vị trí chính tà điên đảo, kỳ thật người mới chính là thực.

“Vì thế, lão nạp cùng bọn họ định ra kế hoạch, lần đi Thập Nguyệt Cung này, tuy là lấy danh nghĩa công chiếm hắc đạo, nhưng thật ra là nhân cơ hội bắt giữ Mộ Dung Dịch Trần. (*thiệt mún đập đầu thẳng cha này *xin lỗi các bạn, bản chất lại bộc lộ, bức xúc quá**)

“Kỳ thật tất cả chuyện này, nguyên bản không quan hệ gì với người; Mộ Dung thí chủ cùng người dây dưa, bất quá cũng là một đoạn nghiệt duyên. Thí chủ cũng không tất phải vì hấn như thế, chuyện tru ma kia, hiện giờ cũng sẽ chỉ do bản tự chấp nhiệm. Chỉ cần Kỳ thí chủ nguyện ý thoát ly Thập Nguyệt Cung, lấy nhân phẩm võ công của thí chủ mà nói, vị trí bạch đạo minh chủ không cần phải nói nữa.”

Không Hành trong lúc nói cũng cực kỳ chú ý.

Không chỉ có nói đến tiền căn hậu quả chuyện Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần gặp nhau, hơn nữa toàn bộ mọi chuyện cũng chỉ nhằm vào Mộ Dung Dịch Trần mà chỉ trích, còn chuyện của vô lâm một từ cũng không đề cập với Kỷ Ngộ Ngôn. Đầu tiên ý nói hai người kỳ thật hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng cũng ngầm ám chỉ loại tình cảm này hậu thế bất dung. Một bên cưỡng bức, một bên lợi dụ, đích xác khiến người không thể chống đỡ được.

Bất quá những lời này đi vào tai Kỷ Ngộ Ngôn lại có một ý nghĩa khác.

Nói tới nói lui thì việc y chú ý đến, chính là nguyên lai vô lâm bạch đạo đã sớm có tính toán, lúc Mộ Dung Dịch Trần tiến công Thập Nguyệt Cung cũng là lúc bọn họ đã thiết lập cái bẫy thật tốt. Không ngờ mình cùng Dịch Trần lại bị ý niệm hạnh phúc khi gặp lại nhau che mờ lý trí, không chú ý tới mưu kế của đám người bạch đạo. Chính mình để y lại một mình, vô ý cố tình sao lại bị Lệ Tuyết Chúc khiêu khích, không công làm cho y hao tổn rất nhiều nội lực, mới dẫn đến kế sách của bọn chúng thành công.

Nghĩ như vậy, không phải là hận càng thêm hận sao.

Thấy Kỷ Ngộ Ngôn một lúc lâu sau không mở miệng, Không Hành tham dò nói: “Không biết Kỳ thí chủ hiện nay có tính toán gì?”

“Thỉnh đại sư đem Dịch Trần hoàn lại cho tại hạ.” Kỷ Ngộ Ngôn nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, Không Hành đại sư chậm rãi khép lại hai mắt, nói: “Kỳ thí chủ, thỉnh tự tiện đi.”

Nguyệt dạ.

Nguyệt thị lãnh nguyệt.

Thời điểm Kỷ Ngộ Ngôn đẩy cửa ra, nhìn thấy chính là ánh trăng đang trút xuống tựa như vũ bão, và, không biết bao nhiêu người đang đứng dưới ánh trăng.

Khẽ thở dài một hơi, Kỷ Ngộ Ngôn cúi đầu nhìn xuống đôi tay của mình.

Tay của y thực động lòng người.

Ngón tay tiêm dài, da thịt trắng mịn, màu da như tuyết.

Nhưng nếu bắt bọn nó nắm ở trong lòng bàn tay, sẽ cảm giác được lực lượng ẩn sâu trong cốt tủy kia.

Nhưng nếu có lựa chọn khác, Kỷ Ngộ Ngôn thật sự không muốn dùng hai bàn tay này để giết người.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến Phượng Nhược Hề. Theo những gì Mai Linh Sa kể lại, ngày hắn bị buộc phải truy nhai (*nhảy xuống núi*), hình như cũng là ngày mười lăm tháng tám. Không biết khi đó hắn có cảm giác gì? Là tuyệt vọng hay là kỳ vọng?

Than nhẹ một tiếng, Kỷ Ngộ Ngôn làm ra tư thế chấp tay, thản nhiên nói: “Chư vị đại hiệp đã bàn xong trình tự? Xin hỏi ai là người thứ nhất?”

Trì Thương Tử là cao thủ phái Thanh Thành.

Nói hắn là cao thủ, đảm bảo trong võ lâm bạch đạo không có ai có dị nghị gì.

Ba tuổi học kiếm, tám tuổi đã bại thụ nghiệp ân sư (*thầy dạy*), mười hai tuổi võ công đã có thể so với Thanh Thành chưởng môn Huyền Tĩnh Tử, mười lăm tuổi tự nghĩ ra “Phù phong kiếm pháp”, mười sáu tuổi huê kiếm hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, trừ bạo giúp kẻ yếu. Năm nay hắn ba mươi hai tuổi, đã là một thế hệ danh hiệp.

Một người như vậy, tính cách trời sinh vốn phong lưu phóng khoáng lại có chút hời hợt, vô thức đã giáo động không biết bao nhiêu hồ xuân thủy, làm cho vô số nữ tử khuynh tâm. Nhưng ai biết Trì Thương Tử này tâm địa thế nhưng lại giống như được sắc đá tạo thành, bất luận võ lâm mỹ nhân có như thế nào, cũng là bất tiết nhất cổ (*ngoảnh mặt làm ngơ*), bạc tình thành tính. Từng có một nữ nhân mộ kỳ danh của hắn ngàn dặm độc thân mà đến, lúc đến trước Thanh Thành môn thì ngã bệnh, nàng cũng chỉ cầu được gặp

mặt hần một lần, ai ngờ Trì Thương Tử lòng dạ sắc đá, một mực không gặp, khiến nàng kia tương tư mà vong, trước khi chết còn lẩm nhẩm niệm tên của hần.

Tám tháng ngay mười ba là sinh thần của Trì Thương Tử.

Từ ba năm trước trở đi, cứ hàng năm, hần sẽ rời khỏi Thanh Thành, một mình bỏ đi mấy ngày. Tuy rằng thập phần kỳ quái, bất quá hần làm như vậy, cũng đã qua nhiều năm rồi, hơn nữa thái độ làm người của hần vốn rất quái gở, nên cũng không có ai cảm thấy việc này quá mức quái dị. Cho nên, huyền cơ trong đó, cũng chỉ có một mình Trì Thương Tử biết.

Tất cả nguyên do chính là bởi vì, hần đã yêu một người.

Hơn nữa, cũng chỉ là gặp mặt một lần mà thôi.

Không nói người khác, ngay cả chính Trì Thương Tử hần cũng không dám tin, tâm tư vốn như một viên tinh cương sở chú, lại kín kẽ dè chừng, nào có người có thể xông vào. Hơn nữa, chuyện làm hần xấu hổ nhất chính là, phân cảm tình này của chính mình —— vẫn chỉ là đơn phương yêu mến.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Trì Thương Tử đều muốn cười to ba ngày, sau lại khóc lớn ba đêm.

Cười, là bởi vì nhân sinh vô thường; khóc, lại là này tâm động quá mức hoang đường. Nói ra, chỉ sợ mười người có chín người không tin, còn lại một người kia, là bởi vì đã sợ tới mức ngay cả trả lời cũng quên mất.

Hôm nay của ba năm sau, hần lại tới bên bờ hồ này. Đơn giản là bởi vì hôm nay của ba năm trước, hần đã ở ngay tại nơi này gặp được người kia.

Vĩnh viễn cũng không thể quên được ngày đó, trong lúc đang dẫn ngựa đã vô tình đi tới bờ hồ này. Sau đó nói không rõ là duyên hay là nghiệt mà gặp được “Y”.

Người kia tựa như được tạo thành từ một tảng băng tuyết, ngay cả làn da, cũng giống như tuyết rơi đầu mùa. —— thời điểm mình tới, y vẫn đang tắm rửa, ánh mặt trời chiếu xạ ở trên người y, tựa hồ huyền thành bảy màu. Chính mình vội vàng dời ánh mắt đi, không dám khinh nhờn người như sương như tuyết kia. Nhưng người bị nhìn thấy tựa hồ không quá để ý, mà chỉ thản nhiên tiêu sái bước lên bờ, cầm lên y phục ở bên chân Trì Thương Tử mặc hảo, yên lặng bỏ đi.

Không biết vì sao, trong lòng Trì Thương Tử, ở một nơi nào đó vào một khác nào đó đột nhiên trào lên cảm giác vô cùng mất mát, vì thế hần lên tiếng nói: “Tại hạ Thanh Thành Trì Thương Tử, xin hỏi các hạ xưng hô như thế nào?”

Trong thanh âm, còn có vẻ run rẩy mà ngay cả hần cũng không phát hiện ra.

Người nọ nghe xong câu hỏi của hắn, quay đầu ... Tà tà nhìn hắn một cái, thản nhiên tiêu sái rời đi.

Từ đầu tới đuôi căn bản không có nói một câu nói. Trì Thương Tử từ đó về sau thường vì thế nuốt hận không thôi, nhưng hắn lại nghĩ: dù sao không phải là y cũng đã liếc mắt nhìn mình một cái đó sao? Tuy rằng không mặn không nhạt không có gì đặc thù ý nghĩa, khả Trì Thương Tử vẫn đang cảm thấy chính mình đã say mất rồi.

Chỉ là một cái liếc mắt, đã hương thuần hơn nữ nhi hồng ử vài thập niên không biết bao nhiêu lần.

Cá tính của Trì Thương Tử hoàn toàn là loại hình trầm mặc ít lời. Cho nên cho dù đã trải qua chuyện tình trọng đại có ý nghĩa lớn lao như vậy, hắn vẫn là theo thói quen không nói với ai một lời nào cả. Chỉ là hằng năm vào ngày hôm nay lại tới bên bờ hồ này, chờ mong được gặp lại thiếu niên kia, gặp được người chỉ một lần gặp mặt đã trộm đi tâm tư của chính mình.

Quên không được ánh mắt lạnh như vậy lại đậm như vậy, lúc bị nhìn qua tựa hồ như có một đợt hàn băng chạy dọc toàn thân, lạnh thấu tâm can, làm cho người ta cả đời cũng không quên được cảm giác rét lạnh như vậy.

Lần sau gặp mặt nhất định phải biết được tên của hắn —— Trì Thương Tử ở trong mộng thề với chính mình.

Bất quá vận khí của Trì Thương Tử quả thực không tốt. Có lẽ không nên nói “Không tốt”, mà hắn là nên trực tiếp nói ——”Rất xấu”.

Ngày mười bốn tháng tám năm nay, hắn lại yêu thêm một người, vẫn là gặp tại bờ hồ kia.

Nếu nói người lúc trước là một tảng hàn băng, thì người trước mắt này chính là xuân thủy. Đôi mắt người đó minh mị mà lại ôn nhu dừng trên khuôn mặt Trì Thương Tử, Trì Thương Tử nhìn không được cũng phải khẽ cười.

Này trách không được Trì Thương Tử, dù sao hắn cũng coi như là một thể hệ danh hiệp định lực thâm hậu.

Thật sự là trên thiên hạ không ai có thể cự tuyệt một đôi mắt như vậy. Người đã trải qua tang thương, khi nhìn vào ánh mắt này sẽ thấy được ánh mắt trời ban mai; người tâm tồn tuyệt vọng, nhìn vào ánh mắt này sẽ thấy được ánh nắng chiều mềm mại; còn người giống Trì Thương Tử lãnh tâm lãnh tình như vậy, tất có thể nhìn thấy được thâm tình mà chính mình nguyên tưởng rằng cả đời cũng không sẽ không có được.

Trì Thương Tử lại một lần nữa quên mở miệng, bất quá thiếu niên lại cất tiếng trước, thanh âm của y rõ ràng không chứa một tia tạp chất, tựa như đầm thủy xanh biếc, y nói: “Thỉnh giáo các hạ cao tính đại danh.”

Cùng ba năm trước đây giống nhau, Trì Thương Tử bắt đầu căng thẳng, bất quá hắn vẫn chính sắc ôn

quyền nói: “Tại hạ Thanh Thành Trì Thương Tử.”

Thiếu niên mỉm cười, nhìn nhìn hắn, nếu có chút dăm chiêu nói: “Nguyên lai là Trì Thương Tử đại hiệp, sớm nghe nói về đại danh, tại hạ có thể thỉnh giáo ngài một chuyện được hay không?”

Nhìn thấy y tươi cười, Trì Thương Tử vô ý thức gật gật đầu.

Thiếu niên càng cười đến vui vẻ, thanh âm cũng càng thêm nhu hòa, “Trì Thương Tử đại hiệp, có thể thỉnh ngài nói cho tại hạ biết Mộ Dung Dịch Trần đang ở đâu hay không?”

Nếu là bình thường, nghe vấn đề như vậy, Trì Thương Tử nhất định sẽ lập tức cảnh giác. Thiếu niên này đến tốt cùng là ai? Hắn vì sao lại hỏi vấn đề kỳ quái như thế này? Phải biết rằng nơi ở của Mộ Dung Dịch Trần chính là bí mật mà chỉ có những người có địa vị cao trong mấy đại môn phái mới biết được, mà chính mình cũng lập tức đến Thiếu Lâm cũng là vì thế, thiếu niên này hỏi như vậy, là có quan hệ gì với Mộ Dung Dịch Trần?

Đương nhiên, này chỉ là đang nói nếu bình thường; hiện nay dĩ nhiên không phải là thời khắc bình thường, hiện tại là thời khắc phi thường vô cùng phi thường —— thời khắc Trì Thương Tử tâm động.

Cho nên đối với một người làm cho người ta không thể cự tuyệt như vậy, không thể không động tâm như vậy, Trì Thương Tử đành phải đem hết thấy chuyện mình biết đều nói với đối phương. (*dại trai=*))))

Bất quá may mắn chính là, chuyện Trì Thương Tử biết cũng không quá nhiều, nếu không tổn thất của võ lâm bạch đạo lại càng thêm thảm trọng; hơn nữa, lúc trước, hắn ngay cả gương mặt của Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn cũng chưa từng thấy qua, nếu không hắn nhất định sẽ phát giác, đối tượng làm mình động tâm đều không phải là người tầm thường.

Xem ra ánh mắt của ta thật không sai. Thật không biết Trì Thương Tử có thể nói như vậy hay không.

Bất quá vấn đề này, hiện tại chỉ sợ ngay cả bản thân của Trì Thương Tử cũng không có biện pháp trả lời.

Bởi vì Xích Ngọc Tiêu của Kỷ Ngộ Ngôn đã đâm vào yết hầu của hắn. Yết hầu của Trì Thương Tử “khanh khách” rung động, kỳ thật hắn muốn nói chính là: “Ta rốt cục đã biết tên của người.”

Đáng tiếc hắn đã không có biện pháp phát ra âm thanh.

Lúc Kỷ Ngộ Ngôn hỏi “Xin hỏi ai là người thứ nhất”, Trì Thương Tử đứng dậy, bởi vì hắn thật sự không thể tin được một thiếu niên tao nhã cẩn trọng như vậy, lại là “Kỷ Ngộ Ngôn” mà mọi người luôn miệng nói là yêu nghiệt. Cho nên người đầu tiên là hắn đứng dậy, hắn không muốn sử hết toàn lực đối phó Kỷ Ngộ Ngôn, chỉ thăm nghĩ muốn dọa lui y, nhưng hành động lại khiến cho mọi người, này, là một sự hiểu lầm.

Hắn dùng năm phần công lực, mà Kỷ Ngộ Ngôn chỉ trong một chiêu đã đâm Tiêu xuyên qua cổ họng của hắn.

Bất quá Kỷ Ngộ Ngôn đồng thời cũng điểm trúng huyệt đạo của đối thủ, ngăn trở một phần máu huyết đang trào ra khỏi cơ thể Trì Thương Tử, đem hắn giao cho đồng môn ở Thanh Thành.

Nhìn Trì Thương Tử bị người nâng đi xuống, Kỷ Ngộ Ngôn tự nhiên thấy được trong mắt hắn vẻ không từ bỏ cùng không cam lòng. Chiều theo tâm tư tinh xảo sâu sắc của Kỷ Ngộ Ngôn, y đương nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng Trì Thương Tử, bất quá, y cũng chỉ dùng nửa phần lực đạo mà thôi, nếu không hiện tại Trì Thương Tử sớm đã trở thành một cái tử thi.

Một lòng, đối nửa phần lực đạo.

Kỷ Ngộ Ngôn tuy có áy náy, nhưng không có chút hối hận. Bởi vì bọn người nơi này, đều là những kẻ đang ngăn cản hắn cùng Dịch Trần gặp mặt.

Cho nên, đối với người khác, Kỷ Ngộ Ngôn sẽ càng thêm không chút lưu tình.

Giờ ngang Ngọc Tiêu, Kỷ Ngộ Ngôn tiếp tục cười nói: “Như vậy..... Ai là người thứ hai?”

Những lời này của Kỷ Ngộ Ngôn, đối lấy kết quả chính là quần hùng hai mặt nhìn nhau.

Chưởng môn Võ Đang nhìn chưởng môn Nga Mi, chưởng môn Nga Mi nhìn chưởng môn Không Động, chưởng môn Không Động nhìn chưởng môn Điểm Thương, chưởng môn Điểm Thương nhìn chưởng môn Hoa Sơn, chưởng môn Hoa Sơn nhìn chưởng môn Thanh Thành..... chưởng môn Thanh Thành vội vàng quay mặt qua phía khác.

Giờn sao, là một chiêu đó a, chỉ là một chiêu thôi đó, khiến cho môn hạ Trì Thương Tử của mình thiếu chút nữa bị mất mạng. Trời biết võ công của mình đến tốt cùng có cao hơn Trì Thương tử hay không!

Kỷ Ngộ Ngôn chỉ dùng một chiêu mà mém nữa tiễn Trì Thương Tử đi Tây Thiên. Kích thích này đích xác quá mức lớn rồi.

Vài vị võ lâm danh túc bình thường đã quen sống thảnh thơi, tại nơi ánh mắt có thể được coi là “Thiên hạ đệ nhất minh mị (*trong sáng nhưng mị hoặc*)” quét qua, thế nhưng thực không cốt khí khiếp đảm. Người nhìn ta, ta nhìn người, tất cả mọi người đồng dạng ở trong mắt của đối phương thấy được ánh nhìn tương tự, bình thường lại vạn phần bất tiết (*không dám đối mặt*).

Vì thế trao đổi ánh mắt với nhau một chút, chưởng môn nhân của mấy đại môn phái đồng thời thét to: “Tặc tử yêu nghiệt mỗi người đều phải chung tay mà diệt, mọi người không cần đối yếu nhân Thập Nguyệt Cung này nói cái gì võ lâm đạo nghĩa, cùng tiến lên a!”

Nghe thấy một tiếng như vậy, tất cả bạch đạo nhân sĩ đã có tuổi trong lòng không hện mà cùng nẩy lên cảm giác quái dị nói không nên lời — những lời này tựa hồ đã từng nghe qua ở đâu rồi..... Nga, là ngày đó, cũng là một đêm trăng như vậy, cũng là một người bạch y trắng tuyết phong hoa tuyết đại như vậy, cũng là sau khi câu nói đó cất lên, rất nhiều người đã cùng tiến lên vây công.....

Thật không ngờ người trẻ tuổi lại đến đây đông như vậy. Khả trong lòng bọn họ, kích động kiến công lập nghiệp cùng khát khao đối với tương lai lại càng nhiều hơn như vậy. Nhiệt huyết ở trong lòng bọn họ sôi trào, có những người vì danh dự địa vị mà đến, cơ hồ cũng có người đến chỉ vì ánh mắt có thể mê hoặc người kia. Bọn họ tuổi đều còn rất trẻ, thậm chí còn không thể cân nhắc nặng nhẹ mọi chuyện, không thể hiểu được một ít chuyện thập phần trọng yếu.

Tỷ như nói, nếu đã không còn tánh mạng, thì cho dù có là danh dự địa vị long trọng đến cỡ nào đi nữa cũng chỉ là phí công.

Cho nên bọn họ cứ như vậy ngã xuống trước người Kỷ Ngộ Ngôn.

Kỷ Ngộ Ngôn lúc này, trong tay cầm, đã không còn là Xích Ngọc Tiêu.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, ngay tại cổ cầm.

Cầm này, thân khắc Phượng Vĩ, long hương bách mộc chế thành đàn bát (*cái gẩy cầm ấy*). Kỷ Ngộ Ngôn ngón tay tuyết trắng gẩy lên huyền cầm đỏ thắm, tựa như mai tuyết chi tư, này cũng chính là “Phượng Vĩ cầm” đời sau, cũng vì vậy mà có danh xưng “Mai tuyết Phượng Vĩ cầm” tồn tại.

Tiếng đàn phảng phất phượng minh, lượn lờ không dứt; ngón tay gẩy đàn, tựa như đóa hoa rơi trên mặt nước.

Mọi người bản ứng (*phản xạ tự nhiên*) đều có chút say mê.

Cầm này cũng chính là do Xích Ngọc Tiêu biến ảo mà đến.

Nhìn đám người đông nghìn nghịt chen chúc mà tới, Kỷ Ngộ Ngôn thậm chí ngay cả một chút kinh hoàng cũng không có. Khóe môi vẫn giữ độ cong ôn nhu, nhãn mâu vẫn như trước lưu quang như tích, khác biệt chính là từ một tay cầm Xích Ngọc Tiêu đã chuyển thành hai tay cầm thân tiêu.

Bàn tay như ngọc tác kia siết chặt hai đầu tiêu chậm rãi hướng ra phía ngoài bễ đôi.

Sau đó, tất cả mọi người đều bị dọa sợ ngây người.

Nguyên bản tiêu được hồng ngọc chế thành, thể nhưng lại giống như diện điều (*mì sợi*) bị người bẻ gãy biến dài biến mỏng. Cũng không ít nội gia công lực cao thủ nhìn ra được chiêu thức của Kỷ Ngộ Ngôn, chỉ

có nội công đã đạt tới cảnh giới tối thượng mới có thể làm được như vậy.

Bất quá không đợi bọn họ kịp tỉnh ngộ, chuyện càng kỳ quái hơn đã xảy ra.

Xích Ngọc Tiêu biến dài biến mỏng, ở trong tay Kỷ Ngộ Ngôn phiếm ra hồng quang, dần dần biến hóa hình dạng. Cũng chỉ trong thời gian chớp mắt vài cái, theo hào quang biến mất, cảm huyền thất điều (*bảy dây đàn*) đỏ thắm xuất hiện trên đầu ngón tay của Kỷ Ngộ Ngôn, tiếp theo là bảo chấn, chấn hàm, ngọc túc, cảm tấn (*nói chung là từng bộ phận của cảm bất đầu xuất hiện*)..... Cuối cùng là Phượng Vĩ. Phượng Vĩ vừa ra, lập tức có người la hoảng lên, “Phượng, Phượng Vĩ..... Là Phượng Vĩ cảm!”

Còn chưa kịp thể nghiệm nỗi sợ hãi trong lời nói, thì đám người trẻ tuổi vừa xông tới, đã có người ngã quỵ về phía trước. Rồi người tới sau đó, lại ngã lên cơ thể người phía trước, cứ như thế tầng tầng lớp lớp, chỉ chốc lát sau, bạch đạo quần hùng phủ phục trên mặt đất gần như đã dùng chính thi thể của mình tạo thành một vòng tròn ước chừng chín thước xung quanh Kỷ Ngộ Ngôn.

Một người, thất căn huyền, có thể sát nhân vô hình hay không?

Ta tựa hồ đã hỏi một vấn đề quá sức dư thừa rồi.

Như vậy, nếu như ta hỏi “vì sao” thì sao?

Vì sao dưới ánh trăng sáng ngời trong vắt kia, ngay trước mặt người có mi nhãn sáng trong như nguyệt kia, ngàn vạn cao thủ thế nhưng ngay cả một lần phản thủ cũng làm không được?

Cũng không phải bởi vì y võ công cao thâm, cũng không bởi vì y mỹ sắc hơn người.

Mà là bởi vì, mỗi người trong lòng đều có tịch mịch.

Thử sinh truy vị tử, tịch mịch dĩ tiêu hồn. (*người dù chưa chết, tịch mịch cũng đã tiêu hồn*)

Mỗi người trong lòng đều có một góc tối tịch mịch, vô luận là vương hầu, vô luận là tài tử giai nhân, cũng chỉ có điểm này là không thể ngoại lệ.

Người giàu có có tịch mịch của người giàu có, người nghèo có tịch mịch của người nghèo, đại hiệp có tịch mịch của đại hiệp, cao thủ có tịch mịch của cao thủ. Trọng phu có tịch mịch của trọng phu, thê tử có tịch mịch của thê tử, người lớn có tịch mịch của người lớn, đứa nhỏ cũng có tịch mịch của đứa nhỏ. Cho dù là đế vương có thần dân, phủ phục dưới chân mình hay biên tướng đối với hoàng sa nơi tái ngoại, hay những lúc du tử (*đứa con xa quê*) cầm trên tay lá thư của mẫu thân nơi quê nhà, hoặc những thiếu nữ phải đối mặt với khuê phòng vắng lạnh, chúng ta có thể chắc rằng họ không “tịch mịch” sao.

Cầm trong tay Kỷ Ngộ Ngôn, đồng dạng cũng đang ở trong hai chữ “Mất hồn” kia.

Một khắc y giây đàn, mọi người nhất thời cảm thấy khí lực toàn thân nhanh chóng theo tứ chi mà trút ra; mà đồng thời quán chú tịch tĩnh ưu tư cùng từng chút từng chút được trút vào. Lực lượng tựa như long quyển phượng triển, vừa như xuân phong ôn nhu, vừa như thu vũ rét buốt, quang hoa triển bạc theo trong tay người nọ lưu chuyển mà ra, tịch mịch tựa như tơ liễu mềm mỏng bao trùm tất cả.

Đầu vầng mắt hoa.

Ngón tay thon dài, giống như hồ điệp tung bay trong tâm trí, ký ức tựa như bị chặt đứt ở nơi nào đó. Xuân phong thu vũ, còn có tơ liễu, cùng nhau thổi đến, dừng mãnh tiến vào, phiêu nhiên mà đến.

Nguyên lai trong thế giới này, ta lại tịch mịch như vậy, cô độc như vậy a, tìm không được dù chỉ là một tri kỷ, người có thể cho ta sướng ngon tâm sự. Nhân sinh tầm thường, tiền đồ mờ mịch, đây có phải là trang chu mộng điệp hay không, và hồ điệp trong mộng kia, phải đến khi nào mới được như nguyên đây?

Tử vong thật sự có thể khiến cho tất cả mọi chuyện kết thúc sao?

Vẫn là do chúng ta đã sớm quên, tử vong có một cái tên, chính là “An Tức”.

17. Chương 17

Nhìn bóng người không ngừng ngã xuống trước mắt mình, Kỷ Ngộ Ngôn trong lòng thở dài —— trong lòng mình sao lại chưa từng nếm trải tịch mịch chứ?

Thời điểm ở một mình, hàn khí phụ cốt (*thấm tận xương*) kia, như thế nào không phải..... Cũng có thể hồn tiêu?

Kỷ Ngộ Ngôn nghĩ như vậy, xuống tay lại nhưng không chút lưu tình.

Gió đêm thản nhiên thổi qua, mang cảm giác mát lạnh lay động mái tóc dài của Kỷ Ngộ Ngôn, tựa như những gợn sóng tràn bờ. Dần dần, Kỷ Ngộ Ngôn cảm thấy lạnh lẽo ập đến. Sự ẩm áp của tứ chi chậm rãi biến mất, trong thâm tâm cũng từ từ lạnh lẽo hẳn lên. Nhìn mọi người chung quanh đang cố gắng vận công đối kháng tiếng đàn, không ngừng có người duy trì không được rồi ngã xuống, một cảm giác hưng phấn nảy lên trong đầu Kỷ Ngộ Ngôn.

Nếu giết hết người trong thiên hạ, vậy sẽ ra sao đây?

Chính mình cường đại như thế, liệu đến cuối cùng còn lực lượng nào có thể chống lại?

Có lẽ cứ diệt hết bọn họ, thì mình có thể không cần bận tâm mà vĩnh viễn ở bên cạnh Dịch Trần, không ai

có thể chia cách chúng ta lần nữa.....

Kỷ Ngộ Ngôn nhẹ nhàng cười rộ lên, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng trôi nổi rung động trong trời đêm, làm cho người ta ớn lạnh mà đánh một cái giật mình.

Nếu có ai đó lúc này ngẩng đầu nhìn Kỷ Ngộ Ngôn, nhất định sẽ kinh hãi vì biến hóa của y. Đôi môi hồng nhạt như cánh mai dần dần chuyển sang đỏ thẫm, màu da tuyết trắng càng thêm trong suốt, trong con người đen ánh lộ ra ánh sáng lạnh lùng, tuyệt sắc thiếu niên lúc này lúc này lại có vài phần giống như lệ quỷ thâm diễm (*thê lương mà mỹ lệ*).

Đáng tiếc chính là, mọi người không hề chú ý tới cảnh tượng này, bọn họ còn đang bận cúi đầu cảm cực thương thế của chính mình, một chút cũng không chú ý tới nguy hiểm đang cận kề.

Trong nháy mắt, tiếng đàn của Kỷ Ngộ Ngôn lập tức dồn dập hẳn lên, mọi người chỉ cảm thấy như có thứ gì đó đâm xuyên qua màng tai, áp lực đột nhiên tăng, tâm phách giống như bị người siết chặt gần như muốn nổ tung. Chỉ chốc lát sau, đã có người thất khiếu đổ máu, chống đỡ không được mà chết.

Nhưng vào lúc này, một trận xôn xao từ tầng phòng xa xa truyền đến, loáng thoáng có thể nghe tiếng va chạm thật lớn, tựa hồ là hai cỗ nội lực cao cường rốt cục cũng đã phân ra cao thấp. Cơ hồ là ngay lập tức, trong bóng đêm dày đặc như có ai đó ra sức chạy vụt tới, kèm theo thanh âm từ rất xa truyền tới, kinh hoảng mà nói không thành lời, “Không Hành sư thúc! Mộ Dung Dịch Trần hấn.....!”

Tầng nhân phủ hoàng bào vừa mới đã trải qua sinh tử kiếp nạn, lúc này đang cố gắng kéo theo cẳng chân đã bị đánh gãy, nhẫn đau chạy vội tới cầu cứu binh, không ngờ còn không chưa kịp đuổi tới tầng phòng của Không Hành, một thanh âm nường theo gió như nhàng truyền lại, mang theo phức hương nhiệm nhiệm (*hương thơm thoang thoang*), “Xin hỏi đại sư, ngài có biết Mộ Dung Dịch Trần lúc này đang ở nơi nào không?”

Tầng nhân nhện không được quay đầu lại ... Nhìn, một thiếu niên thân vận tố bạch (*trắng nõn*) y sam không biết khi nào thì đã tới ngay bên cạnh mình, hai mắt của y trong suốt, trong thanh âm xen lẫn hoảng loạn. Tầng nhân nhất thời có chút ngây dại —— người như thần tiên này là ai? Là tiên tử nơi nguyệt cung sao? Bất quá hấn vẫn thì thào trả lời câu hỏi của y, “Hấn ngay tại tầng phòng bên kia.....”

“Nhưng người không thể qua đó.....” Thời điểm nói ra câu sau, trước mắt tầng nhân đã không còn bóng dáng của thiếu niên, hấn cơ hồ là tưởng chính mình hoa mắt. Chẳng lẽ là do ánh trăng hôm nay rất đẹp, cho nên mình mới thấy được ảo ảnh của tiên nhân.

Tầng nhân vốn đang suy nghĩ lung tung, hai hương phù phiếm cùng giọng nói thần nhiên khúc chiết mà tới, “Cám ơn câu trả lời của người, cho nên..... Ta sẽ không giết người.”

Theo bản năng sờ soạng lên cổ của mình, tầng nhân thật sâu hít vào một ngụm lương khí. Trên cổ của mình, có một miệng vết thương thực dài còn đang rướm máu.

Nếu sâu thêm một chút.....

Không dám nghĩ thêm nữa, tăng nhân chạy vội về phía trước, đảo mắt đã thấy thiện phòng của Không Hành trụ trì đã ở trước mắt, dụng khinh công bay lên, hần nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, cảnh tượng trước mắt lại làm cho hần một lần nữa ngay ngốc đứng ở hiện trường.

Chỉ có thể nói, đây là Tu La tràng của nhân gian.

Trên quảng trường có thể chứa cả ngàn người, bạch đạo anh hùng ngã la liệt trên mặt đất. Có những người trẻ tuổi, võ công thấp kém, sớm chịu không được mà ngã xuống, xem ra đã chết từ lâu rồi, thi thể cứ như vậy hỗn độn chồng chéo lên nhau; có người chưa chết, thì miệng phun máu tươi, nội tạng vỡ nát rải đầy trên mặt đất; còn các vị chưởng môn, cũng chính là Không Hành đại sư của bản tự sắc mặt u ám, ra một đầu mồ hôi lạnh, tựa hồ như vừa mới trải qua một hồi hạo kiếp.

“Đây là.....” Tăng nhân vừa muốn đặt câu hỏi, đã bị mấy đại chưởng môn xoay chuyển ánh mắt, trừng cho xuất ra một thân mồ hôi lạnh, vì thế hần vội vàng sửa lời nói: “Các vị tiền bối, thỉnh nhanh đến thiện phòng giam giữ Mộ Dung Dịch Trần trông coi a, tăng nhân của bản tự chết thảm trọng.”

Nghe vậy, ánh mắt mọi người càng thêm tối tăm.

Chết thảm trọng.....

Chết thảm trọng?

Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ, mấy ngàn bạch đạo anh hùng này, thế nhưng thật sự không thể cản nổi hai tên thiếu niên miệng còn hôi sữa kia?

Mọi người thật sự không thể quên được hung hiểm vừa trải qua kia. Tăng nhân vừa tới này, thật là cứu tinh của mọi người.” Mộ Dung Dịch Trần” bốn chữ này tựa hồ có ma lực vô cùng lớn. Vừa nghe thấy bốn chữ này, Kỷ Ngộ Ngôn đã muốn nhảy dựng lên, một tay thu lại Phượng Vĩ Cầm, một tay thi triển nội lực cầm trong tay huyền cầm đã hồi phục thành bộ dáng của Xích Ngọc Tiêu, người trong nháy mắt đã cách xa ba trượng, hướng về phía thanh âm truyền đến. Mọi người nhất thời cũng chợt nhận ra ra áp lực kịch liệt giảm xuống, cư nhiên còn có thể nhặt về cái mạng nhỏ của mình.

Lãnh phong tập lai (*gió lạnh quật tới*), thương nguyệt như tẩy, không biết vì cái gì, gió tối hôm nay..... Tựa hồ đặc biệt lạnh, quật thẳng vào người khiến ngay cả xương cốt cũng phải phát lạnh.

Là một người sống, người dĩ nhiên không thể ngăn mình hồi tưởng lại, trừ phi người thật là ngốc tử ngốc đến không thể ngốc hơn được nữa. Có rất nhiều thời điểm, chúng ta nhất định sẽ tự hỏi chính mình một ít vấn đề, tỷ như nói: ta làm chuyện này có đáng giá hay không? Người này thích ta hay là chán ghét ta?.....

Vân vân.

Kỷ Ngộ Ngôn cũng là người, đương nhiên cũng không thể ngoại lệ.

Có rất nhiều thời điểm, y cũng sẽ thường thường hồi tưởng lại một số việc: Ta là không phải là quá nghiêm khắc Tuyệt Chức chứ? Xử lý chuyện này có thể hay không qua loa một chút?..... vân vân, vân vân. Bất quá, có một việc, Kỷ Ngộ Ngôn chưa từng tự hỏi, thậm chí cũng không hề nghĩ đến. Đó phải là —— ta rốt cuộc có yêu Dịch Trần hay không? Ta đến tốt cùng Dịch Trần bao nhiêu.

Bất quá nhân sinh thường thường là do rất nhiều vấn đề ngoài ý muốn mà người không thể chuẩn bị tốt cấu thành, bất quá cũng không có ai bắt buộc người phải đưa ra đáp án.

Kỷ Ngộ Ngôn hiện tại, vừa vặn lại gặp được tình huống như thế này.

Khi Kỷ Ngộ Ngôn đuổi tới bên ngoài thiện phòng mà hoàng bào tăng nhân kia chỉ, chỉ có máu huyết đầy đất, ẩn ẩn có thể biết được từng có một hồi chém giết đầm máu tại đây.

Đắn đo một lát, y bước vào bên trong thiện phòng, vừa vào cửa chợt nghe một thanh âm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nói: “Là Ngộ Ngôn sao, mau vào a, cái đám rùa ngốc nghĩ muốn nhốt ta đều bị ta đánh chạy hết, trong chốc lát bọn họ sẽ không dám tới đâu.”

Vén màn lên, Kỷ Ngộ Ngôn liền thấy được khuôn mặt làm cho y vẫn mong nhớ ngày đêm kia.

Trước mắt, gương mặt Mộ Dung Dịch Trần đối diện y ý cười phiêu nhiên (*vui vẻ*), “Ngộ Ngôn, người rốt cục đã đến, chắc người cũng biết, ta rất nhớ người đó a.” Nói xong, hắn còn vươn hai tay về phía Kỷ Ngộ Ngôn, chờ ái nhân vừa mới gặp lại sẽ chạy đến ôm lấy chính mình.

Ai ngờ Kỷ Ngộ Ngôn chỉ lạnh lùng đứng nhìn, một chút cũng không có ý định tiến lên.

Mộ Dung Dịch Trần ngẩn người, gương mặt có chút nhịn không được hơi hơi đỏ lên, song chưởng giơ cao ngừng giữa không trung, có chút xấu hổ nói: “Ngộ Ngôn, người làm sao vậy? Chẳng lẽ người không nghĩ đến ta sao?”

Lúc này ngay cả biểu tình của Kỷ Ngộ Ngôn cũng nhất tịch lạnh xuống, cứng nhắc phun ra ba chữ —— “Người là ai?”

Mộ Dung Dịch Trần hơi hơi cúi đầu, con người khê chuyển, sau đó cũng không tiếp tục giả bộ mà để lộ một tia yêu khí, chỉ nói: “Ta vốn cũng đã nghĩ là sẽ không lừa được người, nhưng không ngờ người lại phát hiện ra nhanh như vậy. Người có thể hay không nói cho ta biết, rốt cuộc có chỗ nào không đúng sao?”

Nghe vậy, Kỷ Ngộ Ngôn cười —— lúc này y đang nghĩ đến thói quen của ái nhân. Y cười nói: “Chỗ nào

cũng không giống.”

“Mộ Dung Dịch Trần” sờ sờ mặt mình, lại xem xét một chút y phục, rồi lại nhìn tư thế của tay chân, vẫn là không hiểu được. Chính mình rõ ràng cảm thấy đã học được rất giống mà a.

Nhưng hắn lại không biết, cái mà hắn gọi là “Rất giống”, lại chính là cái mảy may khác biệt ấy, lọt vào trong mắt Kỷ Ngộ Ngôn, lại như thế nào nhìn không ra? Thanh âm Dịch Trần gọi y sẽ không ngọt như vậy, âm cuối lúc Dịch Trần gọi tên mình không có lạnh lẽo như vậy, Dịch Trần cũng sẽ không vươn hai tay về phía mình, mà luôn là mình chủ động ôm lấy y.

Làm sao mà lại nhìn không ra chứ?

Tuy rằng bị phát hiện, nhưng hiển nhiên “Mộ Dung Dịch Trần” cũng không có nổi giận, hắn vẫn đang sâu kín xem xét Kỷ Ngộ Ngôn, tựa hồ một chút cũng không hề sợ hãi võ công của Kỷ Ngộ Ngôn, lại còn càng ngọt càng cười nói, “Được rồi, để thưởng cho biểu hiện hòa ái kia của ngươi, ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật —— ta, cũng chính là Mộ Dung Dịch Trần nga.”

Nhìn Kỷ Ngộ Ngôn vẫn bất động thanh sắc, “Mộ Dung Dịch Trần” nói: “Như thế nào? Ngươi không tin sao? Chẳng lẽ ngươi nhìn không ra, ta không có dịch dung nha. Như vậy, ngươi vì sao không nghĩ thử xem, ta đến tột cùng là như thế nào làm được?”

Mặc kệ trong lòng Kỷ Ngộ Ngôn hiện nay đến tột cùng là phiên giang đảo hải như thế nào, nhưng chí ít ở trên mặt, y vẫn thực thành công bảo trì bình tĩnh, ánh mắt thu thủy như gương, không thấy chút gợn sóng. Thấy biểu hiện của Kỷ Ngộ Ngôn như thế, “Mộ Dung Dịch Trần” thu hồi tươi cười ngọt ngào trên mặt, ánh mắt xuống hạ xuống, lộ ra vài phần đùa cợt, “Như thế nào? Ngươi ngay cả hỏi cũng không hỏi ta sao? Hay căn bản là ngươi không quan tâm đến hắn? Cái gì thề non hẹn biển, xem ra cuối cùng cũng chỉ là tiểu ngữ (*lời bông đùa*)..... Đa tình khước bị vô tình nào (*cái đa tình thường bị cái vô tình làm cho ray rứt*)..... Xem ra thiên cổ đều là như thế a!”

Nhẹ nhàng nói xong câu này, “Mộ Dung Dịch Trần” lại nói: “Ngươi không biết, mấy ngày nay không có ngươi, hắn sống cũng không được khá giả gì a, mỗi ngày đều nhớ đến ngươi, ngay tại lúc suy yếu lại bị cơn lừa ngốc kia thi công trấn trụ, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng đánh mất ý niệm nhớ mong ngươi trong đầu a.....”

“Mộ Dung Dịch Trần” bản thân tự cố tự nói (*tự biên tự diễn*), tựa hồ như chìm vào suy nghĩ của chính mình, không có chú ý tới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Kỷ Ngộ Ngôn. Hắn dường như thật sự đối Mộ Dung Dịch Trần thập phần đồng tình, còn đối với Kỷ Ngộ Ngôn hồ hững như vậy lại thập phần khinh thường, trong lời nói dẫn theo chút châm chọc, nhưng ngữ thái lại mờ mịt.

Nếu nói Mộ Dung Dịch Trần làm cho người ta có cảm giác lạnh lùng, vậy thì “Mộ Dung Dịch Trần” trước mắt này lại làm cho người ta cảm thấy có chút là lạ. Nguyên bản hắn là thanh cao, nhưng tựa hồ lại hỗn loạn tạt thế phần tục; nguyên bản giống như không lấy dính nhân gian khói lửa, nhưng cố tình lại dây vào thất tình lục dục của thế gian, phong cốt tựa như tiên nhân.

Người này, ta tựa hồ là đã gặp qua ở nơi nào rồi.

Kỷ Ngộ Ngôn nghĩ như vậy, một bên bắt buộc chính mình tỉnh táo lại. Việc này quá mức kỳ hoặc, trước tiên phải tĩnh tâm rồi mới tìm hiểu cho rõ tiền căn hậu quả, nhất thiết không thể tự loạn trận tuyến đầu.

Y bên này ra sức trấn định, “Mộ Dung Dịch Trần” bên kia dường như cũng đã bắt đầu mất kiên nhẫn, dường như là muốn chứng minh cái gì đó, hoặc là muốn nhìn trò hay, mà hắn mở miệng nói: “Được rồi, ta cho người một gợi ý —— ta tuyệt không có dịch dung, bất quá ta cũng không phải là Mộ Dung Dịch Trần, như vậy, ta là ai đây?”

“Nếu đoán không được, sẽ bị trừng phạt nha, có lẽ người cả đời cũng sẽ không được gặp lại Mộ Dung Dịch Trần.....”

Hắn lời còn chưa dứt lời, Kỷ Ngộ Ngôn đã chậm rãi đi tới, trong con người tinh lực mang theo tiếc hận cùng thở dài, nhẹ nhàng nói: “Phượng Nhược Hề, người vốn không nên tới đây, lại càng không nên chiếm lấy thân thể của Dịch Trần.”

Tươi cười trên mặt “Mộ Dung Dịch Trần” nhất thời cứng ngắc, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Kỷ Ngộ Ngôn; chờ khi hắn lại cười rồi lên, nụ cười nơi khóe môi đã muốn thanh duệ như thứ (*Nó bó tay*), “Kỷ Ngộ Ngôn, ta thật không ngờ, người cư nhiên lợi hại như vậy a..... Theo lời mà nói, ta sẽ đem Mộ Dung Dịch Trần trả lại cho người, bất quá..... Người có biết hôm nay là ngày gì không?”

“Mười lăm ngày rằm, âm dương phá.”

“Để cho ta xem thử, người đến tốt cùng có bao nhiêu thương hắn, hắn lại yêu người bao nhiêu.

“Để cho ta xem thử tình yêu của các người, là cái dạng gì.

“Là thật, hay là giả; là kiên cố, hay là hoa trong gương, trăng trong nước.”

Nói xong những lời này, “Mộ Dung Dịch Trần” cả người ngã xuống. Trước khi thân thể y tiếp xúc với mặt đất, Kỷ Ngộ Ngôn đã nhẹ nhàng ôm chầm lấy khối thân thể nhẹ tênh kia, chặt chẽ ôm siết y vào lồng.

Nói không rõ đây là loại cảm giác gì, nhưng ta biết —— y đang ở trong lồng ta.

Cho nên chỉ có thể, chỉ dám như vậy gắt gao ôm lấy, dùng thanh âm còn có chút không tin nhẹ giọng gọi y, “Dịch Trần, người thế nào?”

“Dịch Trần, Dịch Trần, Dịch Trần.....”

Tinh tế nhìn người mà mình đang ôm ấp, tay Kỷ Ngộ Ngôn nhìn không được mà run rẩy. Hoàn hảo hoàn hảo, hô hấp tuy có chút yếu ớt, nhưng xem ra rốt cuộc cũng không có việc gì, bất quá lại gầy hơn trước thật nhiều.

Tại sao y vẫn cứ gầy hơn mỗi ngày thế này? Về sau mình nhất định phải tìm một chỗ, có thể cùng y hảo hảo ở chung, sau đó sẽ làm những món ăn ngon nhất tốt nhất, dưỡng cho y thật mập mập; từ nay về sau hai người ở cùng một chỗ, vĩnh bất phân ly.

Càng nghĩ như vậy, Kỷ Ngộ Ngôn lại càng cảm thấy ngọt ngào, liền nhìn không được mà bật cười lên.

Di?

Địch Trần vì sao còn chưa tỉnh?

Kỷ Ngộ Ngôn cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Mộ Dung Địch Trần gắt gao nhắm chặt hai mắt, chân mày cũng chúi chặt lại với nhau, một chút cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Địch Trần, Địch Trần.....” Kỷ Ngộ Ngôn lần này là lo lắng kêu tên ái nhân đang nằm trong lòng.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt Mộ Dung Địch Trần mở to, nhưng toát ra không phải là ái ý triền miên mà Kỷ Ngộ Ngôn quen thuộc, mà là, thú tính quang mang.

Rằm mười lăm, âm dương phá.

Ý chỉ chính là âm dương thất hành, cũng là ngày thế gian âm khí đại thắng. Theo sách cổ ghi lại: ngày này, người vì “Nghiệt”, nếu thể chất suy yếu, hoặc là ý chí không kiên định, sẽ bị âm khí sở nhiễm, mất đi không chế đối với cơ thể của mình, trở thành dị vật mất đi nhân tính.

Ngay tại lúc Kỷ Ngộ Ngôn đang ôm ái nhân không chút phòng bị, Mộ Dung Địch Trần đã cắn một ngụm lên cổ Kỷ Ngộ Ngôn.

Cần cổ tuyết trắng mềm nhẵn như vậy, da thịt nhẵn nhụi mỏng manh như vậy, còn có kinh mạch ám màu xanh ẩn ẩn phía dưới, Mộ Dung Địch Trần vào lúc này xem ra lại hết sức mê người. Răng nanh sắc nhọn thật mạnh cắn xuống, Kỷ Ngộ Ngôn nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, sau đó cấp tốc thở dốc.

Không giống với hôn cắn thân mật giữa tình nhân bình thường, đau đớn này cũng không phải bình thường, chỉ một vết cắn cũng đã đổ máu, lưu lại mấy dấu răng màu đỏ sậm. Nếu như cắn ở yết hầu, nói không chừng sẽ bởi vì vậy mà tắt thở. Kỷ Ngộ Ngôn trong lòng kinh hoàng, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng với sự miễn tuệ sâu sắc của hắn liền cảm thấy Địch Trần không giống như bình thường, nhưng cho dù hắn có thông minh cái thế, thì cũng làm sao có thể chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủn hơn nữa lại trong trường hợp phi thường hỗn loạn mà nghĩ ra nguyên nhân.

Đội Mộ Dung Dịch Trần hơi chút thả lỏng, Kỷ Ngộ Ngôn vội vàng thối lui về phía sau, ai ngờ lại bị Mộ Dung Dịch Trần chặt chẽ túm lấy, y mượn lực thì lực đẩy Kỷ Ngộ Ngôn về phía trước, lại kéo lấy mắt cá chân đem hắn đẩy ngã trên mặt đất.

“Dịch Trần, người làm sao vậy?” Kỷ Ngộ Ngôn một mặt vội lấy tay ngăn trở Mộ Dung Dịch Trần, một mặt lui về phía sau,

Nhưng ai biết khí lực của Mộ Dung Dịch Trần thế nhưng lại thập phần mạnh mẽ, một lần nữa lại đem hắn kéo về, tiếp tục cắn một ngụm lên vai hắn. (*này s giống crimson bell quá =))))*)

“A.....” Kỷ Ngộ Ngôn thống khổ run rẩy, trên vai nhất thời đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ. Mộ Dung Dịch Trần sau khi cắn rách lớp da trên vai thế nhưng lại dùng đầu lưỡi liếm máu tươi trào ra từ miệng vết thương, làm cho người bị thương dưới thân một trận co rút đau đớn. Tiếp theo y sam tố bạch (*trắng thuần*) bị kéo ra hai bên, lộ ra thân thể trần trụi với những đường cong xinh đẹp, dưới ánh trăng, phiếm ra quang hoa thần nhiên.

Còn hơn chuyện này, điều làm Kỷ Ngộ Ngôn càng lo lắng hơn chính là Mộ Dung Dịch Trần.

Dịch Trần làm sao vậy, y tựa hồ không nhận ra mình.

Nga, đúng rồi.

Vừa rồi Phượng Nhược Hề có nói qua, hắn nói muốn nhìn thấy tình tình của giữa mình với Dịch Trần đến tột cùng là như thế nào. Chẳng lẽ chính là ý chỉ chuyện này?

Nghĩ đến đây, Kỷ Ngộ Ngôn miễn cưỡng vận công bắt lấy hai tay Mộ Dung Dịch Trần, cẩn thận nhìn thần sắc của y. Giữa ám quang mờ昧, Mộ Dung Dịch Trần mồ hôi chảy ròng ròng rơi xuống, hai mắt đỏ bừng, hoàn toàn không thấy vẻ bình tĩnh siêu thoát thường ngày, làm sao còn có tung tích của lý trí, vừa nhìn thấy khiến người thập phần sợ hãi. Sức lực nơi tay y cũng mạnh đến lạ kỳ, mới vừa rồi trên người mình phạm là những nơi bị y mượn trốn qua, đều hiện ra ứ ngán hoặc đỏ đỏ hoặc tím, căn bản không giống y bình thường.

Đứng trước người như vậy, cho dù tướng mạo có mỹ lệ đến thế nào, cho dù lúc bình thường có khiến người khác vì mình mà đau lòng đến thế nào, thì người đó cũng sẽ không chút đắn đo mà vội vàng bỏ chạy.

Nhưng Kỷ Ngộ Ngôn không thể...

Người trước mắt này là Dịch Trần a, là người hắn yêu thương nhất. Y nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không sao lại đối xử với mình như vậy? Cái gọi là hạnh phúc, không phải là lưỡng địa phân ly mà tương tư, mà chính là gắt gao ôm lấy nhau. Hiện giờ người của hắn ngay tại trước mặt hắn, Kỷ Ngộ Ngôn làm sao có thể buông tay.

Chỉ hận không thể cứ như vậy ôm lấy y cả đời, để y che chở trong lòng. Cho dù đau một chút, chỉ cần là y, thì có sao?

Nhẹ nhàng ôm lấy Mộ Dung Dịch Trần, Kỷ Ngộ Ngôn nhẹ nhàng vùi đầu lên vai hắn, trên gương mặt biểu tình điên cuồng của y để lại nụ hôn của chính mình. Nụ hôn này chất chứa tất cả thương tiếc cùng không bỏ, cẩn thận tựa như đang hôn một đóa tường vi nở rộ, chẳng sợ chính mình phải chịu ái nhân tàn phá. Đôi môi đỏ mọng non mịn in lên da thịt trên gương mặt ửng đỏ của Mộ Dung Dịch Trần, tinh tế cọ xát; thân mình cũng gắt gao dựa vào y, cách một lớp y sam mà ma sát.

Kỷ Ngộ Ngôn buông hai tay Mộ Dung Dịch Trần ra, té ra sau nằm trên mặt đất, tựa hồ không hề cảm giác được trong nháy mắt tất cả quần áo đều hóa thành mảnh nhỏ.

Chỉ cần là y muốn, cho y thì có sao?

Chỉ cần là y muốn, chính mình sẽ dốc hết sức đêm tất cả đưa đến trong tay y.

Cho dù y hiện tại thần trí không rõ, Kỷ Ngộ Ngôn vẫn cam tâm tình nguyện, ngay cả chút ít miễn cưỡng cũng không tình nguyện cũng không có.

Trong thiện phòng tối đen, chỉ có ánh trăng bị song cửa cắt thành những mảnh vụn, sau đó, chính là những tiếng hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Mộ Dung Dịch Trần vô ý thức hôn lên khối thân thể duyên dáng dưới thân, cho dù đã cảm thấy không còn sự phản kháng lúc ban đầu, nhưng động tác vẫn không có chút nhẹ nhàng chậm rãi hơn nào, trên da thịt non mịn của Kỷ Ngộ Ngôn không lâu liền rướm máu.

Kỷ Ngộ Ngôn khẽ rướn người thân mình, vươn tay đem tóc trên trán Dịch Trần vén ra sau tai, lẳng lặng mỉm cười, cảm giác ái nhân gắt gao giữ lấy mình không chút ôn nhu, cũng chỉ nhẹ giọng nói: “Dịch Trần, đừng sợ đừng sợ, ta sẽ không đi, sẽ ở lại nơi này; nhưng nếu được, có thể nhẹ một chút hay không.....”

Thanh âm của hắn, tựa như quỳnh hoa thanh lệ nở rộ trong bóng đêm u ám, lại tựa như thủy tinh dễ vỡ nhưng vô khuyết.

Nghe vào trong tai Mộ Dung Dịch Trần lại giống như một trận tiếng sấm rầm vang.

Bỗng dưng, Kỷ Ngộ Ngôn cảm thấy đôi tay đang tàn sát bừa bãi trên người ngừng lại. Hắn ngẩng đầu lại thấy một đôi mắt thanh minh, nhưng lại ẩn nhẫn đau khổ.

“Ngộ Ngôn.....?”

Mộ Dung Dịch Trần không xác định tự nói, bàn tay áp lên hai má người dưới thân, mềm nhẹ tựa như cái

hôn vừa rồi của Kỷ Ngộ Ngôn.

Trong nháy mắt này, Kỷ Ngộ Ngôn ôn nhu cười rộ lên.

Y rất cục đã tỉnh.

18. Chương 18

Từ lúc gặp nhau ở Thập Nguyệt Cung, đến khi chia lìa, rồi lại đoàn tụ trước mắt. Đối với Mộ Dung Dịch Trần mà nói, tất cả thật sự giống như một cảnh mộng, bất quá cảnh tượng nhân vật đều quá mức chân thật, làm cho người ta không thể nào hoài nghi.

Ngày ấy chính mình dùng thân thể hư nhược yếu ớt, cùng nội lực cho Lệ Tuyết Chúc một phen giáo huấn nho nhỏ, lúc đang chuẩn bị đi tìm Ngộ Ngôn. Lại bị rất nhiều bạch đạo cao thủ chặn ngang đường đi. Chính mình cũng không xa lạ với bọn họ, bởi vì mình chính là người đã dẫn bọn hắn tiến công Thập Nguyệt Cung. Nhưng điều làm cho Mộ Dung Dịch Trần trăm triệu lần không ngờ tới chính là, cũng chính những người này, ngay lúc song phương gặp mặt hành lễ khi gặp nhau ở cửa vào, đã ra tay đánh lén chính mình.

Lúc ấy chính mình ngay cả một chút khí lực cũng chưa kịp hồi phục lại, nội lực lại bị hao tổn, cư nhiên để cho bọn họ không tổn chút khí lực nào bắt trở về Thiếu Lâm tự. Hơn nữa vừa tiến vào, đã bị mười cao tăng Thiếu Lâm bao quanh dụng công lực trấn trụ, thậm chí động đậy cũng không thể. Nhưng vào lúc này, chính mình mới hiểu được, nguyên lai cái “Nghịch” mà bọn họ nói chính là mình, nguyên lai Không Giám đại sư từ lúc truyền cho mình cách nội tu “Mộ Dung công pháp” thì đã biết được thân phận chân chính của mình, sau đó dùng bồ câu đưa tin cho sư đệ của hắn, cũng chính là chương môn Không Hành của Thiếu Lâm, rồi cùng với các đại môn phái định ra kế hoạch, kỳ thật đây là kế hoạch tróc nã mình.

Trong bốn ngày, chính mình cơ hồ cái gì cũng không biết, chỉ mông lung biết khi nào thì dùng cơm, thời gian còn lại tất cả đều là một mớ hỗn độn.

Tăng nhân Thiếu Lâm vọng xưng thiên hạ đệ nhất môn phái, cư nhiên lại ác độc như vậy, không ngừng áp chế nội lực trong cơ thể Mộ Dung Dịch Trần phát ra, làm cho Mộ Dung Dịch Trần luôn ở trong trạng thái mệt nhọc, một chút cũng không cho y có thời gian thanh tỉnh, để ngừa y có cơ hội thi triển kinh thế vô công.

Nhưng cho dù bọn họ trăm tính ngàn tính, tính hết mọi bề, thì trăm triệu lần cũng không nghĩ đến, bọn họ đối đãi với Mộ Dung Dịch Trần như thế lại là hoàn toàn cấp cho “Nghịch” trước kia —— cũng chính là Phượng Nhược Hề, cơ hội tỉnh lại báo thù.

Phượng Nhược Hề này một thể hệ, thiên địa khí tượng dị thường.

Chỉ sinh ra “Nghịệt”, mà không sinh ra “Thục”. Hơn nữa hần vốn là người đã khuất, nhưng lại đổi nhân thể chấp niệm quá nặng, làm cho âm dương khúc chiết bị nứt ra, cư nhiên dám nhập vào cơ thể Mộ Dung Dịch Trần – người có mạch tương thông với hần (bọn họ đều là “Nghịệt”), chính vì nguyên nhân này nên mới có nguồn nội lực mà Mộ Dung Dịch Trần không hiểu được, và cũng chính là nguyên do Không Giám lo lắng ngày đó.

Mười lăm, ngay lúc mười sáu trăng sáng nhô cao.

Nguyệt chúc âm, sao với Mộ Dung Dịch Trần, thì âm khí của Phượng Nhược Hề lại quá nặng, nhưng ngay lúc đám người Thiếu Lâm ngu ngốc lại làm cho tinh thần của Mộ Dung Dịch Trần hư thoát, vì vậy mới để cho Phượng Nhược Hề có cơ hội xuất hiện.

Phượng Nhược Hề vốn là chết trong tay đám người bạch đạo, cho nên dĩ nhiên là hần căm thù bọn họ đến tận xương tủy. Cho nên khi vừa chiếm được thân thể Mộ Dung Dịch Trần liền ra tay hung hăng giáo huấn tất cả hòa thượng có mặt trong thiện phòng lúc đó, khiến cho bọn họ trong một khoảng thời gian không dám xuất hiện trước mặt hần lần nữa.

Bất quá Phượng Nhược Hề lúc này, đã sớm không còn là Phượng Nhược Hề năm xưa, người tựa như trích tiên kia, đã sớm chết vào cái ngày mười lăm tháng tám của mười tám năm trước, máu tươi thấm đẫm dưới ánh trăng ngày ấy. Hần vĩnh viễn nhớ rõ lời mình đã nói ra —— “Ta sẽ nhớ kỹ từng người các ngươi, ta sẽ trở về, đến lúc đó, tất cả các ngươi sẽ nhận lại tất cả những gì ta đã phải chịu ngày hôm nay. Nhớ kỹ, ta sẽ đòi lại gấp bội.”

Một đời người, bất quá cũng chỉ có bốn chữ “Yêu hận tình cừ”.

Nhưng Phượng Nhược Hề hôm nay, yêu cùng tình sớm đã theo gió biến mất rồi, thứ duy nhất còn lại chính là cừ hận, đương nhiên cũng đã sớm mất đi tin tưởng với những thứ mình đã từng trả giá để có được.

Nói dễ hiểu một chút, chính là hần đã không còn tin vào cái gì gọi là chân tình.

Cho nên khi hần nghe thấy Mộ Dung Dịch Trần trong cơn hôn mê, chỉ nghĩ đến người kia ở trong lòng, chắc chắn rằng mọi người có thể thấy được nụ cười lạnh bên môi Phượng Nhược Hề —— nếu như hần có thân thể.....

Bất quá, ngay cả Phượng Nhược Hề cũng không ngờ tới chính là, Kỷ Ngộ Ngôn cư nhiên lại là một nhân vật tuyệt thế đến như vậy, cư nhiên không chỉ nhận ra mình không phải là Mộ Dung Dịch Trần, mà còn đoán được Hần là ai!

Nguyên ý chịu thua, hần theo lời tạm thời rời khỏi thân thể Mộ Dung Dịch Trần, kỳ thật cũng là muốn nhìn thấy tiểu thoại (*lời nói bông đùa hay hời hợt là lời đường mật giả dối cũng đc*) của hai người. Bởi vì hần đã hiểu quá rõ, bởi vì mối quan hệ với mình, nên đã dẫn phát nên lực lượng tối nguyên thủy của “Nghịệt”, nương nhờ ánh trăng, Mộ Dung Dịch Trần tối nay chắc chắn sẽ mất đi không chế, lực lượng cường đại bắt đầu khởi động, nên hần mới muốn cá cược một phen.

Như vậy, ha hả, hãy cho ta xem tình yêu của các người đi. Làm cho ta xem người người yêu, sẽ ném người lại mà bỏ đi đi.

Phượng Nhược Hề lạnh lùng cười, trong mắt đã có lệ quang mà chính hắn vĩnh viễn cũng không muốn thấy, và cũng không nguyện ý thừa nhận.

“Ngộ..... Ngôn.....” Mơ hồ nói ra hai chữ này, Mộ Dung Dịch Trần cảm giác như chính mình đã dùng hết tất cả khí lực trong cơ thể.

Huyệt Thái Dương “Thình thịch” nhảy múa, tựa như có cái gì đó đang chạy loạn trong cơ thể tìm đường thoát ra, lại tựa như có người nào đó đang nhẹ giọng thì thầm bên tai mình, dùng thanh âm mê hoặc như vậy, “Buông tay ra đi, buông tay ra đi, con mồi xinh đẹp đang ở ngay trước mặt người.”

Theo bản năng, Mộ Dung Dịch Trần một lần nữa gắt gao siết chặt một góc giường trong thiện phòng, không để cho mình vươn tay bắt lấy Kỷ Ngộ Ngôn đang ở trước mặt.

“Đi mau, mau..... Đi.....” Nói xong vài từ này, đã là cực hạn của Mộ Dung Dịch Trần, y chỉ hy vọng Ngộ Ngôn có thể hiểu được ý của mình. Tuy rằng không biết đến tột cùng là bởi vì cái gì, nhưng Mộ Dung Dịch Trần đã cảm thấy được cổ lực lượng cường đại trong cơ thể kia, còn có, chính mình đến tột cùng là cần cái gì.

Chính mình hiện tại, tựa hồ tất cả lỗ chân lông đều đã sắp mở ra, mà mỗi một nơi đều kêu gào một cái tên —— Kỷ Ngộ Ngôn.

Lá cây “sàn sạt” vang vọng, âm thanh của gió lại mỹ lệ đến không thể hình dung. Ánh trăng từ tái nhợt biến thành u lam, sau đó là ám tử, trên đóa hoa đỏ tươi chậm rãi nhiễm một màu đen u ám, thảo diệp vàng nhạt lại có lực quang trong suốt.

Rõ ràng là có thanh âm, nhưng tại sao chung quanh lại im lặng đến vậy.

Ngộ Ngôn đang nói cái gì?

Tập trung tất cả tinh thần, Mộ Dung Dịch Trần miễn cưỡng ở trong mộng lung phát hiện đôi môi đỏ mọng của Kỷ Ngộ Ngôn đang khép mở.

Là đang nói chuyện sao, là đang nói gì đó với mình sao, nhưng, tại sao mình lại không nghe thấy gì cả.

Thanh âm có thể nghe thấy, tựa hồ chỉ có sự yên lặng đến bất khả tư nghị, tỷ như, thanh âm ánh trăng xuyên qua “loạt xoạt” ma sát với cửa sổ.

Trừ tất cả cảm giác lần đó ra, thì toàn bộ cảm giác đều tập trung tới thị giác cùng xúc giác.

Quang ảnh ở trước mắt mình lóe lên: mái tóc dài đen bóng kia, nếu dùng sức kéo xuống, có thể nghe thấy thanh âm rên rỉ thanh thúy hay không đây. Đôi môi hồng nhuận kia, nếu nhẹ nhàng hôn lên, sẽ chính là hương vị tiêu hồn thực cốt; nhưng nếu ngăn chặn hung hăng cắn nuốt, có thể cứ như vậy tan ra trên môi mình hay không đây; cần cổ mảnh khảnh kia, nếu tiếp tục in thêm một dấu răng nữa, có phải cũng sẽ có dòng máu thơm ngon như khi này chảy ra đây. Còn có tấm lưng tuyết nõn mềm mại kia, muốn bẻ gãy nó, có phải sẽ có thể nghe thanh âm trong suốt kia trở nên khàn khàn, rồi ở bên tai mình khóc nức nở.....

Hảo muốn, cứ như vậy ôm chặt hắn, đẩy ngã hắn, sau đó.....

Nhưng mà, nhưng mà không được.

Hắn là Ngộ Ngôn, là Ngộ Ngôn, là người người yêu nhất, người nữ lòng nào đối xử với hắn như vậy?

Chẳng lẽ người muốn thấy máu tươi của hắn phản chiếu trong mắt người, chẳng lẽ người muốn thấy biểu tình tan nát cõi lòng của hắn, chẳng lẽ người muốn thấy vẻ mặt đau đớn của hắn, chẳng lẽ người muốn thấy khuôn mặt tái nhợt lâm vào hôn mê của hắn?

Không, không thể, không thể.

Ngộ Ngôn, người đang nói cái gì?

Ta nghe không rõ, ta chỉ có thể cố gắng nắm chặt mép giường, không cho khối thân thể này bức người.

Vì cái gì người còn không đi, ta không phải đã kêu người rời đi sao?

Cơ thể của ta nóng quá, làn da mỗi một tác đều bắt đầu đau đớn, như có cái gì muốn xông ra.

Ngộ Ngôn, Ngộ Ngôn, người đi mau a, hay là ta nói không rõ ràng?

Nhưng ta không còn đủ sức để nói với người nữa a.

Ta gắt gao kiềm giữ thân thể này, cánh tay rất đau, tựa như sắp đứt lìa ra rồi, móng tay cũng rất đau, mặt trên chảy máu, mười đầu ngón tay cũng sắp bị ma sát tới chảy máu rồi.

Nhưng như vậy rất tốt, đau đớn có thể làm cho ta nhẫn nại lâu hơn một chút.

Phải đau đớn hơn nữa, móng tay ở ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải bấu chặt xuống.

Nhưng ta lại tuyệt không đau, ta tựa hồ đã không còn – cảm giác đau đớn.

Ngộ Ngôn, vì sao ngươi còn không đi? Vì sao?

Vì sao?!

Ta gần như đã đánh mất chính mình, trong giây phút tỉnh táo cuối cùng, ta lại thấy ngươi đi tới, ngươi ôm lấy ta.

Sau đó, ngươi mỉm cười hôn ta, ta nghe thấy ngươi nói —— đừng sợ, ta ở trong này.

Rất lâu sau này, Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn hai người mới nhắc lại đề tài này.

Nguyên nhân không phải vì hắn, mà là do mỗi lần ngẫu nhiên không cẩn thận đề cập đến vấn đề này, Mộ Dung Dịch Trần lại đột nhiên toát ra cái ý niệm “chuộc tội” trong đầu, làm cho Kỷ Ngộ Ngôn hết lo lại phải phòng trường hợp y tự mình hại mình, thành ra hắn đã cấm bất luận kẻ nào cũng không được nhắc nào, rốt cuộc cùng trở thành cấm kỵ giữ hai người.

Bất quá chuyện này hãy để sau này nhắc lại, vẫn là Mộ Dung Dịch Trần.

Nhấn nhẹn cảm giác đau lòng, đem Kỷ Ngộ Ngôn ôm chặt vào trong ngực thật cẩn thận hỏi hắn: “Còn đau không?”

Kỷ Ngộ Ngôn sưng sốt trong chốc lát, rồi sau đó, cũng ôm chặt Mộ Dung Dịch Trần, nhẹ nhàng nói: “Đứa ngốc.”

Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Kỷ Ngộ Ngôn nói Mộ Dung Dịch Trần “ngốc”.

Nhưng, kỳ thật Kỷ Ngộ Ngôn dù có cao minh đến mấy thì cũng không phát hiện được rằng sau ngày đó hắn luôn dùng thái độ gần như là che chở mà đối đãi với mấy ngón tay đã từng bị thương của Mộ Dung Dịch Trần, phàm là những người đã từng thấy qua đều kêu một tiếng “buồn nôn”.

Buồn nôn?

Đích xác buồn nôn.

Lãnh phong tập tập (*hiu hiu*), thả diệp (*bươm bươm nhiều màu*) phân phi (*bay tán loạn*).

Mọi người ăn mứt hoa quả, uống Quân Sơn ngân châm, tranh thủ thời tiết mát mẻ gió thổi hiu hiu mặt trời tỏa sáng mà ngồi trong lương đình, xem hai người kia “phu sượng phụ tùy”.

Bởi vì cái dạng này, cho nên trừ bỏ từ “Buồn nôn”, thì không thể tìm thấy một từ nào khác để trêu chọc hai vị tình nhân kia.

Bất quá vào buổi tối ngày mười lăm tháng tám, các vị bạch đạo đại hiệp thanh danh to lớn hiển nhiên là không có vận khí tốt như vậy. Một bên thì bị Kỷ Ngộ Ngôn lộng cho thành bán sống bán chết, bên kia thì bị “Mộ Dung Dịch Trần” lộng cho thành nửa chết nửa sống (*nguyên tác là bất thoại bán tử*), bọn họ đã quyết định trước phải nghỉ ngơi một thời gian, tạm thời không đi quấy rầy hai cái sát tinh này, dù sao thì sau khi bọn họ bước vào thì ba canh giờ sau cũng không có dấu hiệu bước ra, hiện tại trời cũng bắt đầu tờ mờ sáng rồi.

Sau khi có được nhận thức chung này, tất cả mọi người bắt đầu ngồi xuống vận nội lực chữa thương. Không lâu, người trên đầu rất nhiều đã muốn toát ra khỏi trướng, nếu không làm thì đó gọi là chân khí, hiển nhiên là đã bước vào giai đoạn tối mấu chốt để chữa thương.

Chính là đúng lúc này, bọn họ nghe thấy ——

Một tiếng rên rỉ.

Một, tiếng, hét, bi, thống!

Người còn sống sót sau đó kể lại rằng, hắc đờm này chưa từng nghe thấy thanh âm nào thâm trầm hơn như vậy, giống như là một cây đao, trực tiếp đâm xuyên qua màng nhĩ người nghe.

Thanh âm kia quả thực giống như tiếng hét của một người còn sống bị moi tim —— cũng có người hình dung như vậy.

Kia là thanh âm của Mộ Dung Dịch Trần vọng lại.

Sau khi hét lên một tiếng này, y bắt đầu nôn ra máu, huyết dịch đỏ tươi nóng hổi, thấm vào chiếc giường đã bị máu nhiễm ướt sũng, người đang nằm ở một bên, chính là Kỷ Ngộ Ngôn.

Lẳng lặng, im lặng, đã không còn hô hấp.

Kỷ Ngộ Ngôn cuộn lại ở góc giường, mái tóc đen mượt, tuy vẫn mềm mại như trước, nhưng trong đó lại hỗn loạn rất nhiều vết máu đã bị đông lại; ánh mắt gắt gao nhắm chặt, quầng mắt xanh xám; sắc mặt tái nhợt dường như trong suốt, không có một chút huyết sắc; mà từ cổ nhìn xuống dưới, quả thật là thâm trầm đến không thể hình dung nổi —— da thịt trắng nõn không còn chỗ nào lành lặn, ứ thương xanh tím che mất màu sắc vốn có của làn da, thêm vào nữa, là những miệng vết thương đỏ sẫm.

Dưới thân hắn, từng mảnh máu đọng lại rõ ràng.

Nhưng khóe miệng của hắn, lại rõ ràng có một nét mỉm cười, giống như là đọng lại trên gương mặt khuy nh quốc kia.

Ngộ Ngôn.....

Ngộ Ngôn.....

Nhìn qua một lượt, Mộ Dung Dịch Trần kêu tên ái nhân của mình, cũng không biết vì cái gì, cũng nhưng không có cách nào phát ra âm thanh, thanh âm rên rỉ mới vừa rồi kia, tựa hồ như đã vắt kiệt khí lực của y.

Tay không có cách nào vươn ra, chân cũng không có cách nào hoạt động.

Đến, đến xem, hắn nhất định sẽ không có việc gì đâu.

Mau qua đó đi a, mau qua đó, hắn ở ngay đó thôi.

Mau truyền nội lực cho hắn, bảo vệ tâm mạch của hắn, sau đó chữa thương cho hắn.

Mau ôm lấy hắn, gọi tên của hắn.

Nhất định sẽ không có việc gì đâu, nhất định sẽ không có việc gì đâu, hắn không thể nào xảy ra chuyện được, không được nghĩ bậy.

Đúng vậy, hắn nhất định sẽ mạnh khỏe đứng lên.

Chúng ta sẽ ở cùng nhau, cùng một chỗ, nhất định mà.

Chúng ta đã nói rồi mà, thật lâu trước kia đã nói rồi mà, thật lâu trước kia.

Đúng vậy, chúng ta đã nói rồi mà.

Đã nói rồi mà.

Đã nói là, sẽ cùng một chỗ mà a.

Nhưng.....

Nếu là thật thì sao?

Nếu hẳn thật sự còn động đây.

Nếu hẳn thật sự không đứng dậy được nữa, thật sự không thể nói được nữa, thật sự không thể mỉm cười với mình nữa, thật sự không thể nhìn mình, thật sự không thể hô hấp, thật sự không có tiếng tim đập, trong ánh mắt xinh đẹp kia thật sự đã không còn hình bóng của mình, cánh tay mềm mại kia thực không thể ôm chặt lấy mình, thân thể ấm áp kia thật sự trở nên lạnh như băng, con người tinh lượng kia, thật sự chỉ còn là sự u ám, khuôn ngực luôn phập phồng kia thật sự dừng lại, không còn lúm đồng tiền kia, không còn thanh âm xinh đẹp kia, không còn cái ôm ấp ấm áp, không còn nụ hôn mềm nhẹ lúc nào.

Cái gì cũng không có.

Thời điểm cái gì cũng không có, mình phải làm sao bây giờ?

Hoặc là, thời điểm tại nơi cái gì cũng không có, vậy mình phải làm cái gì đây?

Lúc này, ngược lại Mộ Dung Dịch Trần lại nở nụ cười.

Kỳ thật không cần sợ hãi như vậy, mặc kệ ở nơi nào, chỉ cần chúng ta ở bên nhau không phải là tốt lắm rồi sao?

Vừa rồi sao ta lại không nghĩ tới?

Thân thể cứng ngắc, rốt cục cũng có thể động, Mộ Dung Dịch Trần chậm rãi thở hắt ra, bỗng dưng, trước mắt có vật gì đó sáng lên.

Đó là một đôi mắt như hàn tinh.

Một đôi mắt đẹp nhất thiên hạ.

Ở trong lòng Mộ Dung Dịch Trần, y nguyện ý đánh đổi mọi thứ trong thiên hạ để đổi lấy ánh sáng trong đôi mắt này.

Địch Trần.....

Kỷ Ngộ Ngôn nhẹ nhàng lại cố hết sức động đây khoe miệng đang không thể phát ra bất kỳ âm thanh gì

của mình, nhưng lại phát giác người đứng trước giường không hề có bất kỳ động thái nào.

Địch.....

Có cái gì đó rơi xuống, va chạm trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy. Tại cái thế giới không tiếng động này, lại vang lên hết sức rõ ràng, chiết xạ ra ánh hòa quang của tia nắng ban mai đầu tiên.

Đó là tinh thể trong suốt, từ trong mắt Mộ Dung Địch Trần lã chã tuôn rơi.

Ngay lúc Mộ Dung Địch Trần dùng sức đẩy cửa bước ra, đám bạch đạo đại hiệp đang canh giữ ở bên ngoài cũng không khỏi sửng sốt hết hồn hoảng, ngây ngốc ngẩn ngơ; bất quá đương lúc Mộ Dung Địch Trần mở miệng nói chuyện, bọn họ cũng đã hoàn toàn thạch hóa.

“Chuẩn bị cho ta một dũn nước ấm, một bộ ngoại y, còn có dược trị ngoại thương lại đây.” Giống như đang phân phó hạ nhân trong nhà, Mộ Dung Địch Trần lưu sướng nói xong, lại đóng cửa thiện phòng. Nghe nói lúc ấy còn có một cái vô lâm lão tiền bối, nghẹn cứng cổ, tức đến không thở nổi.

Tuy rằng một đám đại hiệp tức giận muốn xì khói, bất quá bọn họ vẫn dựa theo yêu cầu của Mộ Dung Địch Trần làm tốt tất cả mọi chuyện. Quả thực kể thừ thời mới là trang tuần kiệt. Không có biện pháp, ai bảo cao tăng Thiếu Lâm tự cũng bị y đánh đến thất điên bát đảo kia kìa.

Vì thế dưới bối cảnh như vậy, bốn Thiếu Lâm đệ tử tuổi trẻ sức lực cường tráng, nâng đại mộc dũn nóng hôi hổi, y phục cùng dược bước vào lại đi ra. Đương nhiên vốn là cũng muốn coi thử tình trạng ở trong phòng, nhưng đều bị Mộ Dung Địch Trần trừng mắt liếc một cái, đành phải ngoan ngoãn cúi đầu đi ra ngoài.

Cho nên, lén thấy được biểu tình của Mộ Dung Địch Trần thâm tình triền miên lại đau đớn như vậy nhìn người trong lồng mình; mà người trong lồng ngực y, lại dùng ánh mắt tình nhân nồng nàn nhìn y tựa như y mới chính là người bị thương nặng.

Buổi sáng trôi qua vô cùng trầm mặc, Mộ Dung Địch Trần lẳng lặng ôm lấy Kỷ Ngộ Ngôn.

Vì để không cho miệng vết thương của hắn dính nước, Mộ Dung Địch Trần không có trực tiếp đặt Kỷ Ngộ Ngôn vào trong dục dũn, mà là nhúng khăn ướt, từng chút từng chút một giúp hắn chà lau. Từ đầu đến cuối, Mộ Dung gia Nhị thiếu gia gất gao cắn môi, mãi đến khi vết máu chảy ra bên môi. Thân thể y căng thẳng đứng thẳng tắp tới mức cứng ngắc, biến tình hoàn toàn chỉ có bị thống cùng tự trách, áp náy cơ hồ khiến y suy sụp.

Người thương tổn Ngộ Ngôn không phải ai khác, không phải bất luận kẻ nào khác, mà là..... Chính y.

Là chính y thương tổn hần.

Y theo võ công tài trí của hần lúc này, quả thực không ai có thể thương tổn hần đến như vậy.

Đúng là bởi vì mình, bởi vì mình nên hần mới biến thành bộ dáng như thế, hần mới có thể không chút tức giận nằm trong lồng mình như vậy.

Hần thiếu chút nữa đã táng mệnh dưới tay mình. Những vết thương, những dấu răng, chính mình hiện tại nhớ rất rõ là đã dùng lực đạo như thế nào để cắn lên, rồi lại như thế nào dốc toàn lực để xâu xé người dưới thân. Chính mình khi đó tự như dã thú điên cuồng như vậy.

Mà Ngộ Ngôn chỉ bình yên nằm như vậy, thậm chí còn hôn mình, cho dù môi đã bị cắn rách, cho đến khi ngất ở dưới thân mình.

Còn ta, lại suýt nữa lỡ tay giết chết người mình yêu nhất.

Mộ Dung Dịch Trần cúi thấp đầu, trong mắt bắt đầu hỗn loạn vô số cảm xúc, bất quá bàn tay vẫn mềm nhẹ, một chút một chút rửa sạch vết máu cùng miệng vết thương trên người Kỷ Ngộ Ngôn. Y cũng không có mở miệng hỏi Kỷ Ngộ Ngôn, tỷ như: lực tay như vậy có được không? Có làm đau người hay không? Hiện tại miệng vết thương còn đau không?

Dù chỉ là mỗi một động tác thật nhỏ của Kỷ Ngộ Ngôn, nhất định cũng sẽ bị Mộ Dung Dịch Trần phát hiện không chút bỏ sót. Thậm chí ngay cả trước khi thân thể Kỷ Ngộ Ngôn có phản ứng, Mộ Dung Dịch Trần đã một lần nữa điều chỉnh lại tư thế ôm hần, hoặc là giảm nhẹ lực đạo trên tay lại.

Thời tiết sáng sớm giữa mùa thu, đã có chút lạnh đến thấu xương, Kỷ Ngộ Ngôn toàn thân được bao bọc trong lớp y phục mềm mại, phía sau là thân thể ấm áp của ái nhân, trong lòng hần lúc này là một mảnh bình thản, tựa như hải dương vô tận ôn nhu.

Kỳ thật, nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời mấy ngày nay chỉ thuần một màu xanh thắm ôn nhu. Tầng tầng những đám mây tựa như bông dập diu trôi nổi, bóng dáng phiêu bồng. Ngẫu nhiên lại bắt gặp một đàn nhạn đang tung cánh bay về phương nam, tiếng kêu gọi đàn xuyên qua tầng trời như ngọc, rồi dần dần nhỏ lại.

Mặt trời chớm mọc, tựa như một len cầu đỏ rực, chậm rãi nhô lên khỏi đỉnh núi, sau đó duỗi duỗi cánh tay, lại lác lác chiếc eo thon nhỏ, rồi ngập ngừng tiếp tục lộ trình hôm nay.

Ánh mặt trời nóng bỏng soi rọi, nhưng khi chiếu lên một bên mặt của Mộ Dung Dịch Trần, lại bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

Thật cẩn thận bao bọc lấy toàn thân Kỷ Ngộ Ngôn, gội sạch tóc, Mộ Dung Dịch Trần cơ hồ vẫn cắn chặt răng, từng đạo từng đạo vết thương trên người hần, rõ ràng đang cắt nát lòng y, đau đớn như tâm can vỡ

nát kia, thật sự khiến người người thường không thể chịu đựng được.

Chậm rãi ôm Kỷ Ngộ Ngôn đang dựa vào lồng ngực mình đi ra, cẩn thận rồi lại cẩn thận đặt ở trên giường, lúc Mộ Dung Dịch Trần nhìn đến vết máu đọng lại trên chiếc chăn đơn, ánh mắt lại bất giác đỏ ửng.

Địch Trần, ta hảo khát. Đôi môi Kỷ Ngộ Ngôn không tiếng động khép mở.

Bất quá Mộ Dung Dịch Trần lập tức hiểu được ý của hắn, vội vàng rót chút nước trà trong thiện phòng, thật cẩn thận uống thử, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới đưa tới bên môi Kỷ Ngộ Ngôn. Ai ngờ, Kỷ Ngộ Ngôn lại lắc lắc đầu.

Đau lắm.

Mộ Dung Dịch Trần lập tức hiểu ý, chén trà vừa cứng lại lạnh như băng nhất định sẽ làm đau miệng vết thương trên môi Kỷ Ngộ Ngôn.

Người uy ta.

Hiểu được tầng ý tứ này, khuôn mặt Mộ Dung Dịch Trần lập tức đỏ, nhưng vẫn không giấu được vẻ đau đớn ánh lên trong mắt, làm sao y còn có thể hôn hắn, sau khi đã khiến hắn bị thương như vậy, bất quá y rốt cuộc vẫn không để ý đến kỳ vọng trong mắt của Kỷ Ngộ Ngôn.

Trong nắng sớm, Kỷ Ngộ Ngôn hơi hơi ngẩng đầu lên, Mộ Dung Dịch Trần hơi hơi cúi đầu, bốn phía môi tiếp xúc cùng một chỗ, gần gũi có thể cảm nhận được kia nhẹ nhẹ thật nhỏ đích miệng vết thương.

Không giống với cái hôn ngây ngô đầy tính trẻ con trước kia, cũng không giống với cái hôn nhẹ nhàng lướt qua lúc trước, cái hôn này là đau đớn, cũng là triền miên.

Mộ Dung Dịch Trần không dám động, ngậm nước trà đến uy Kỷ Ngộ Ngôn, căn bản không dám tiếp xúc với đôi môi đỏ mọng đầy vết thương kia, sợ chính mình không cẩn thận một chút, liền lộng đau hắn. Bất quá Kỷ Ngộ Ngôn lại tự chuyển tư thế, có chút cố gắng áp sát vào người ái nhân, chủ động làm cho nụ hôn này trở nên sâu sắc hơn. Mà Mộ Dung Dịch Trần, sau khi bắt đầu bị động tiếp nhận, lập tức ôm chặt lấy khối thân thể hiện nhu nhược vô y này, hai người cẩn thận nhẹ nhàng đụng chạm, thăm dò, điều chỉnh tư thế lẫn nhau, từng chút từng chút một đem hô hấp của mình dung nhập vào đối phương.

Cả hai thở dốc thoáng rời ra khoảng cách, Kỷ Ngộ Ngôn thả lỏng thân thể đem toàn bộ sức nặng dời lên thân thể Mộ Dung Dịch Trần, cảm nhận xúc cảm thân thể mềm dẻo của tình nhân.

Ôm quàng qua cả vai Kỷ Ngộ Ngôn, dịu hắn nằm xuống, Mộ Dung Dịch Trần vừa muốn rời giường, lại bị hắn giữ chặt.

“Cùng ta nằm trong chốc lát..... Được không.....?” Thanh âm của Kỷ Ngộ Ngôn vô cùng ám ách, tay lại gắt gao níu lấy Mộ Dung Dịch Trần không cho y rời đi. Bởi vì hắn thập phần hiểu rõ, ái nhân đang cực độ tự trách chính bản thân mình, trăm triệu lần cũng không thể để y tiếp tục như vậy.

19. Chương 19

Minh Nguyệt tái xuất giang hồ, xin đồng nghiệp đồng hương đồng chí đồng học đồng lang ... cho 1 tràng pháo tay chào mừng ạ =))))))

Đệ thập cửu chương

Im lặng nằm xuống, Mộ Dung Dịch Trần ôm lấy Kỷ Ngộ Ngôn để cho hắn nằm trên người mình, tránh cho gối giường cứng rắn làm đau hắn.

Kỷ Ngộ Ngôn ánh mắt trong suốt thanh lương, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng đôi môi ửng đầy những vết thương đỏ sẫm lại làm cho hắn có thêm một chút diễm sắc trước nay chưa từng có, nằm trên người Mộ Dung Dịch Trần, vươn tay ôm lấy gương mặt y, bắt buộc y nhìn thẳng vào mình, không để y có một chút trốn tránh nào, sau đó cúi đầu nói: “Dịch Trần, ta ở ngay đây mà.”

Cổ Mộ Dung Dịch Trần cứng đờ, vừa muốn quay đi ... Đã bị Kỷ Ngộ Ngôn gắt gao giữ lại, không cho hắn có cơ hội né ra.

“Dịch Trần, ta ở ngay đây, ta không có sao hết, chỉ là bị thương một chút, mấy ngày sau sẽ từ từ bình phục, ta không sao hết, ta ở ngay đây.”

“Ta ở ngay đây, ngay tại bên cạnh ngươi. Ngươi chỉ cần vươn tay ra là có thể gắt gao ôm chặt lấy ta.”

“Ta ở ngay đây, dù có chuyện gì thì ta cũng sẽ không rời xa ngươi.”

“Ta ở ngay đây, ở ngay đây, ở ngay đây a.....”

Nghe những lời hắn nói, Mộ Dung Dịch Trần sau một lúc lâu cũng không có phản ứng, sau đó thân mình y đột nhiên kịch liệt run rẩy, tựa hồ như mỗi một đốt xương đều mạnh mẽ va chạm lẫn nhau, ngay cả ván giường cũng bị y chấn hơi hơi lay động. Run rẩy không ngừng được, Mộ Dung Dịch Trần nhếch môi nói: “Ngộ Ngôn, đừng có ngừng, tiếp tục cùng ta nói chuyện được không?”

Hiểu y thoáng nở nụ cười, Kỷ Ngộ Ngôn càng cúi thấp người, ở bên tai Mộ Dung Dịch Trần thì thầm nói.

Mộ Dung Dịch Trần ôm lấy hắn, dùng sức, gắt gao, hy vọng có thể dùng phương thức như vậy làm giảm đi

nỗi sợ hãi cùng hoang mang đang phát ra từ sâu tận linh hồn kia.

Dem hai má dán sát vào chiếc cổ trắng nõn của Mộ Dung Dịch Trần, Kỷ Ngộ Ngôn cảm thấy tâm tình vui vẻ trước nay chưa từng có. Tuy rằng biết ái nhân vẫn còn sợ hãi khi suýt nữa thì đánh mất mình, nhưng dù sao bọn họ vẫn đang ở cùng nhau. Dịch Trần của hắn hoàn toàn không có thay đổi gì, vẫn xinh đẹp kiên cường như vậy, vẫn thích áp sát vào hắn khi nói chuyện như vậy, thật là hảo hạnh phúc a.

Dưới sự an ủi của hắn, sợ hãi cùng bất an trong lòng Mộ Dung Dịch Trần cũng dần dần an tĩnh lại, y nhắm mắt lẳng lặng tựa vào người Kỷ Ngộ Ngôn.

Thời điểm Kỷ Ngộ Ngôn tưởng rằng ái nhân đang ngủ, thì thanh âm của Mộ Dung Dịch Trần lại truyền tới, đó là một tiếng ——”Thực xin lỗi”.

Tựa như nơi yếu ớt nhất sâu tận đáy lòng bị hung hăng đâm một nhát, Kỷ Ngộ Ngôn càng thêm thân mật áp sát vào ái nhân, chôn đầu giữa hõm vai của y, che dấu dòng nước đang chực trào nơi đáy mắt. Một lát sau, mới ngẩng đầu mỉm cười, trong mắt ba quang liễm diễm, lại nói những lời làm cho Mộ Dung Dịch Trần thẹn thùng, “Có gì mà xin lỗi với không xin lỗi, dù sao chúng ta mỗi người một lần, thực công bằng a.”

Lời này lại đổi lấy ánh mắt hung hăng trùng lớn cùng tràn đầy đau thương của Mộ Dung Dịch Trần, “Người rõ ràng biết ý ta không phải như vậy.....”

“Nga? Chứ sao?” Kỷ Ngộ Ngôn đơn giản bắt đầu chơi Thái Cực (*ý chỉ nói chuyện lòng vòng*) với y, định sẽ làm cho đề tài này trở nên thất linh bát lạc (*rối tinh rối mù*).

“Ta là nói.....”

Lời chưa kịp nói xong đã biến mất giữa hai đôi môi đang giao triền, sau đó lại là một khoảng im lặng trong gian phòng tối, thật lâu sau, mới nghe thấy Kỷ Ngộ Ngôn thấp giọng nói.”Dịch Trần, ta mệt mỏi quá, muốn ngủ một lát.”

“Ngủ đi.” Mộ Dung Dịch Trần nhẹ nhàng nói, ôm chặt người đang nằm trên người mình.

Ánh mặt trời trải dài trên mặt đất thành một màu vàng óng ánh, xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào căn phòng một mảnh mờ mờ lung, ấm áp ru giấc ngủ yên cho hai con người.

Giờ khắc này, bọn họ tạm thời quên đi đám người bạch đạo đang còn ở bên ngoài âm thầm hành động, quên đi nỗi đau xót của nhau, chỉ an tâm im lặng yên giấc, bởi vì người trọng yếu nhất của chính mình, đang ở ngay bên cạnh.

Mọi người nói vận mệnh vô tình, quỷ dị nhiều ngang trái, bất quá đối với hai người đang yêu này mà nói, nó hiển nhiên vừa ôn nhu lại vừa sung túc. Bởi vì cuộc sống sau này, cho dù có phải đối mặt với nhiều thống khổ nhiều gian nan cùng hiểm trở hơn nữa, Kỷ Ngộ Ngôn và Mộ Dung Dịch Trần cũng sẽ không chia lìa.

Những tháng ngày sau này, bọn họ sẽ cùng nhau vượt qua.

Nắm chặt tay, từ nay về sau không bao giờ tách ra nữa.

Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn bị tiếng ồn ào náo loạn ở bên ngoài đánh thức. Hai người đồng thời trợn mắt, rất có ăn ý mà liếc mắt nhìn nhau một cái, Mộ Dung Dịch Trần liền ôm lấy Kỷ Ngộ Ngôn ngồi dậy. Kỷ Ngộ Ngôn trên người một chút khí lực cũng không có, Mộ Dung Dịch Trần ôm hắn vào trong lồng kiểm tra vết thương đã được băng bó cẩn thận lại một lần nữa, xác định vết thương không có bị nứt ra hay chảy máu, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó mới sửa sang y phục của Kỷ Ngộ Ngôn và chỉnh mình cho chỉnh tề, hai người nhìn nhau cười.

Sau đó, Mộ Dung Dịch Trần ôm lấy Kỷ Ngộ Ngôn, đẩy cửa, đi ra ngoài.

Lúc này trời đã gần sáng, nhóm bạch đạo đại hiệp cũng đã nghỉ ngơi lấy lại sức, chân cũng có thể chạy hảo, liền tề tụ ở ngoài thiên phòng, nhưng dù có thế nào cũng không dám bước vào. Đang lúc ai cũng đang hết sức do dự, vô số ánh mắt trừng lớn nhìn chăm chăm, đại môn lại bất ngờ mở ra. Mọi người không hẹn mà cùng nhau đình chỉ hô hấp.

Một thiếu niên phủ lam sam (*áo xanh*) bước ra, trong lòng y ôm một bạch y nhân.

Lam sam thiếu niên màu nhạt như tuyết (*con người lạnh như băng*), trong ánh mắt tràn ngập khí thế thanh ngạo (*thanh cao ngạo mạn*); mà thiếu niên vận bạch y kia, tuy rằng sắc mặt tiêu tụy, nhưng khuôn mặt tuyệt sắc lại phẳng phất như một đoá tường vi nở rộ, thân mình nhìn như vô cùng mềm mại hoàn toàn an tâm dựa vào lồng ngực của lam sam thiếu niên. Nhưng mà..... nhưng mà bạch y nhân này rõ ràng là Kỷ Ngộ Ngôn mà cơ hồ đã cướp lấy tánh mạng của mọi người đêm qua, thần sắc ôn nhu ướt át như vậy so với lúc trước tựa như là hai người hoàn toàn khác biệt.

Bất quá, bọn họ cũng không kịp nghĩ nhiều.

Bởi vì lam sam thiếu niên, cũng chính là Mộ Dung Dịch Trần, hướng về phía mọi người từ từ tiêu sái đi tới, cùng lúc đó, tất cả mọi người đều cảm nhận được cảm giác áp bách thật lớn theo y mà đến, đó là một loại hơi thở lạnh như băng lại mang theo hương vị tử vong.

Bị cổ khí thế này áp bách, mọi người trong lòng bắt đầu hơi hơi phát run.

Sau đó Mộ Dung Dịch Trần tiến thêm một bước, mọi người lui từng bước; Mộ Dung Dịch Trần tiến mười bước, mọi người lui mười bước. Một bên là không hề sợ hãi bước về phía trước, một bên lại chỉ có thể không ngừng sợ hãi lui về phía sau. Chúng bạch đạo nhân sĩ tuy rằng cảm thấy vạn phần mất mặt, nhưng quả thật là một chút biện pháp cũng không có. Dù sao trên thiên hạ cũng không có vài người dám lấy tánh mạng của mình ra đùa giỡn.

Nhưng, nhưng..... Chẳng lẽ cứ như vậy để cho bọn họ ra ngoài sao?

Việc này nếu lan truyền ra ngoài, thể diện của võ lâm bạch đạo gì đâu mà còn?

Mười tám năm trước là một tên Phượng Nhược Hề, mười tám năm sau lại như thế nào đây?

Ngay tại thời điểm tất cả bạch đạo nhân sĩ đều cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, một thanh âm uy nghiêm đúng lúc vang lên giải cứu bọn họ.

Đó là thanh âm mà từ nhỏ đến lớn Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn vẫn nghe thấy, “Dịch Trần, người muốn trở thành kẻ địch của thiên hạ võ lâm sao?” Một thân ảnh cao lớn mà quắc thước đứng chắn trước mặt hai người, mà phía sau hắn, một gương mặt mà hai người đã nhìn đến ngàn lần cũng lộ ra.

Mộ Dung Hưng Đức, Vệ Lưu Sương, Mộ Dung Thanh Trần, Lãnh Tịch Phi, còn có tiểu nữ nhi đã lâu không gặp của Mộ Dung gia —— Mộ Dung Linh Nhiên.

Quả thế. Kỷ Ngộ Ngôn trong lòng thở dài. Rốt cuộc vẫn là đến nước này.

Kỷ Ngộ Ngôn ý bảo Mộ Dung Dịch Trần trước buông mình xuống, khả Mộ Dung Dịch Trần lại giống như không có nghe thấy, vẫn chỉ chặt chẽ ôm lấy hắn, một chút cũng không có ý định buông ra.

Bất quá Kỷ Ngộ Ngôn thập phần rõ ràng, Mộ Dung Dịch Trần đến tột cùng quan tâm tới người nhà biết bao, dù sao đó cũng là thân tình mà y nhiều năm khát vọng. Vì thế Kỷ Ngộ Ngôn dẫn đầu cúi đầu vi lễ, mềm nhẹ mở miệng nói: “Mộ Dung lão gia, phu nhân, Ngộ Ngôn thân mình có chút không khỏe, không thể hành lễ với các người, thỉnh thứ lỗi.”

Lời này rõ ràng chính là coi bản thân mình vẫn chỉ như hạ nhân của Mộ Dung gia, trong ngôn ngữ cũng đã ẩn hiện cảm giác nhún nhường, mãi đến khi Mộ Dung Dịch Trần đau xót nhìn hắn. Kỷ Ngộ Ngôn nhìn Mộ Dung Dịch Trần mỉm cười, hai người hết thấy đều lâm vào trầm mặc.

Bất quá hình ảnh hai người không nói mà chỉ nhìn nhau lọt vào mắt Mộ Dung Hưng Đức lại là một phiên phong cảnh khác, này rõ ràng chính là không biết liêm sỉ trước mặt mọi người liếc mắt đưa tình đây mà, vả lại còn là hai nam nhân, quả thực không biết liêm sỉ tới cực điểm rồi. Vệ Lưu Sương đứng ở phía sau hắn hơi hơi nức nở, nhìn hai người không biết phải nói gì mới tốt. Mà trong ánh mắt Mộ Dung Thanh Trần, Lãnh Tịch Phi, Mộ Dung Linh Nhiên ba người, hoặc là lượng giải (*hiếu rõ*), hoặc là đồng tình, cũng hoàn toàn là không thể trách cứ.

“Mộ Dung Dịch Trần!” Mộ Dung Hưng Đức thật sự chịu không nổi những người bên ngoài khe khẽ nói nhỏ, thanh âm cứng nhắc mà kêu cả họ lẫn tên nhị nhi tử của chính mình, nói: “Người đang làm cái gì? Chính người chắc hiểu được? Người nhìn cho rõ ràng, người người ôm trong lòng chính là nam nhân a, là một nam nhân thật sự a!”

Nghe thấy một tiếng này, Lãnh Tịch Phi sợ tới mức thân mình run lên, Mộ Dung Thanh Trần vội vàng ôm chặt hần. Vệ Lưu Sương kéo ống tay áo của Mộ Dung Hưng Đức, dùng ánh mắt ý bảo hần nhìn Mộ Dung Thanh Trần cùng Lãnh Tịch Phi. Mộ Dung Hưng Đức nhìn qua, lại một chữ cũng không nói ra được, chỉ cảm thấy tức giận đến mức văng đầu hoa mắt, cắn răng mà nói ra hai tiếng “Gia môn bất hạnh”.

Cái này, thanh âm nghị luận chung quanh lại lớn hơn nữa, ầm ầm đã có thể nghe ra chút ít những gì họ nói “Gia phong bất chính”, “Đoạn tụ chi phích”.....

Mộ Dung Hưng Đức nét mặt già nua đỏ lên, trong lòng một mớ buồn bực nhằn nại đến mức muốn nổ tung, thanh âm run rẩy hét lên, “Mộ Dung Dịch Trần, hiện nay người nói cho rõ ràng, người đến tốt cùng là muốn phụ thân của người, mẫu thân của người, thân nhân của người, hay là muốn tên nam nhân người đang ôm trong lòng?”

Nghe vậy, Mộ Dung Dịch Trần cắn môi dưới, nhưng lập tức lại cười rộ lên, tựa như gió xuân thổi qua mặt hồ băng lạnh lẽo, dùng đôi mắt thâm tình triển miên như vậy khoát chặt lấy người trong lòng mình, “Mộ Dung Dịch Trần đời này tuyệt đối không thể buông bỏ Kỷ Ngộ Ngôn, từ rất lâu trước kia, ta đã lựa chọn thật kỹ rồi.”

Mà Kỷ Ngộ Ngôn cũng cùng y cười rộ lên, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện một tia ửng đỏ, đoạt hồn người. Nhưng cũng chỉ có hần mới biết được, tay Mộ Dung Dịch Trần có bao nhiêu gắt gao ôm lấy hần, lực mạnh tựa như lúc y nói ra những lời này.

Mộ Dung Dịch Trần nhìn những người thân cùng y hữu duyên nhưng vô phận, chính là thân sinh phụ mẫu của y, cho y sinh mệnh để có thể gặp gỡ Kỷ Ngộ Ngôn, cho nên vào năm bảy tuổi ấy sau khi gặp được người so với sinh mệnh của mình còn trọng yếu hơn, thì vô luận trước kia y có cỡ nào phẫn hận, cỡ nào bất bình với những chuyện mình phải chịu đựng, thì y cũng chưa từng oán hận.

Hiện giờ lại nhìn phụ thân cùng mẫu thân, phụ thân tóc lại bạc đi không ít, còn mẫu thân hiển nhiên là luyến tiếc y, nhưng ánh mắt cầu xin kia cũng không lọt vào được mắt phụ thân. Còn có đại ca cùng Tịch Phi, bọn họ hạnh phúc như vậy, cũng không so được với chính mình cùng Ngộ Ngôn. Linh Nhiên đâu, không biết y cùng với Văn Tĩnh Khuynh như thế nào, hai người có hòa hảo lại chưa?

Nhưng, nếu bắt y buông bỏ tất cả vì Ngộ Ngôn, y cũng sẽ không có nửa phần do dự.

Lại càng không cần phải làm gì để cầu xin bọn họ buông tha Ngộ Ngôn, lúc trước mình tùy ý để cho Mộ Dung gia xử phạt chính là chuyện ngu xuẩn nhất. Đã không còn mình thì hạnh phúc của Ngộ Ngôn ở đâu chứ? Hạnh phúc là khi có hai người, chỉ có hảo hảo chăm sóc chính mình, mới có thể đem đến hạnh phúc cho người mình yêu nhất.

Kỷ Ngộ Ngôn khẽ tựa đầu lên ngực Mộ Dung Dịch Trần, nghe tiếng tim đập trầm ổn kia.

Hiện tại đã không còn gì có thể ngăn trở bọn họ.

Ánh mắt khinh thường, biểu tình châm chọc..... Làm sao có thể vậy khốn hai người đang yêu nhau?

Vì thế không chút ngần ngại, Mộ Dung Dịch Trần tiếp tục đi về phía trước, nhưng Mộ Dung Hưng Đức lại đứng chặn trước mặt y lần nữa.

Vị võ lâm minh chủ tiền nhiệm này tức giận đến cả người run rẩy, hắn trăm triệu lần cũng chưa từng nghĩ đến, sẽ có ngày đứa con thứ hai ngạo nghễ này không chừa cho hắn một chút mặt mũi nào trước mắt mọi người, thậm chí ngay cả ánh mắt khẫn cầu của mẫu thân mình cũng không quản, vì một ngoại nhân mà không đoái hoài tới thân nhân cùng y huyết mạch tương liên.

Kỳ thật ở trong ý niệm của Mộ Dung Hưng Đức, muốn hắn chấp nhận Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn cũng không hẵn là chuyện không thể, nhưng hắn lại trăm triệu lần không thể tha thứ khi danh dự của Mộ Dung gia bị hủy đi trước mắt mọi người, càng không thể dễ dàng tha thứ khi Mộ Dung Dịch Trần có ý đồ vứt bỏ tông pháp, vứt bỏ quan hệ huyết thống với mình.

Hắn hiển nhiên đã quên, năm đó lúc Mộ Dung Dịch Trần cần tới sự quan tâm cùng bảo vệ của bọn họ nhất, bọn họ đã ở nơi nào; cũng đã quên những buổi tối hắc ám, hay những đêm dài mà một tiểu hài tử như Mộ Dung Dịch Trần phải một mình vượt qua trong sợ hãi; cũng đã quên chính mình đã hà khắc đòi hỏi ở đứa nhỏ này như thế nào, thậm chí cũng chưa từng tươi cười hoặc là tán thưởng y; càng quên rằng những lúc Mộ Dung Dịch Trần cần đến sự quan tâm ấm áp như vậy, thì người cho y hết thấy, lại hoàn toàn chỉ là một ngoại nhân, chứ không phải những người có huyết mạch tương liên đang đứng trước mặt y.

Cho nên khi Mộ Dung Hưng Đức chặn đường Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỷ Ngộ Ngôn, vẫn là bộ dạng nghiêm nghị đó, rồi lại là giọng nói cổ chấp cứng ngắc đó: “Hảo, chọn hắn, thì người không còn là người nhà Mộ Dung; bất quá nếu muốn đi, thì phải bước qua thi thể Mộ Dung Hưng Đức ta trước đã.”

Nghe xong những lời này, Kỷ Ngộ Ngôn có chút bất đắc dĩ —— vị đương gia của Mộ Dung thế gia, hiển nhiên vẫn không muốn từ bỏ quan hệ thân tình giữa mình với Dịch Trần, đơn giản là hắn biết một đứa con tuyệt đối không thể làm như vậy với phụ thân của chính mình, mà điều này, vừa đứng lại là mối uy hiếp với Mộ Dung Dịch Trần.

Đương nhiên, những lời này Kỷ Ngộ Ngôn không thể nói, cũng không nguyện ý nói. Bất quá, lại có người thay lời hắn nói, hơn nữa giọng điệu còn mang ý trào phúng, lời nói vô cùng khinh thường.

Hắn nói, “Mộ Dung Hưng Đức a! Mộ Dung Hưng Đức, gần hai mươi năm không gặp, người một chút tiến bộ vẫn không hề có, trong miệng lúc nào cũng là nhân nghĩa đạo đức, nhưng việc làm lại xấu xa đê tiện. Cái gì mà võ lâm bạch đạo giang hồ chính nghĩa, thật sự là cười chết người.”

Nói xong, hắn lại cao giọng cười rộ lên, làm cho sắc mặt những người lớn tuổi ở đây hoàn toàn thay đổi.

Phàm là những người đã trải qua cái đêm mười lăm kia, đều không thể quên được người đó, không thể quên được câu nói của người đó.

Y đứng bên vách núi đen, gió thổi y phục y tung bay, y quay đầu lại nhìn mọi người cười, trong mắt khắc sâu oán độc cùng oán hận, nói, “Ta sẽ nhớ kỹ các người, ta sẽ trở về, đến lúc đó, các người sẽ phải trả giá cho tất cả những gì ta đã phải chịu đựng. Nhớ kỹ, ta sẽ đòi lại gấp bội.”

Hôm nay là ngày mười sáu tháng tám, trời vẫn chưa tối, dưới ánh mặt trời trải dài, một người đi tới.

Cơ phu trắng tuyết, tư thái nhẹ nhàng, phong hoa tuyết đại, tuyết không thua kém Kỹ Ngộ Ngôn.

Thanh phong (*đại khái là làn gió trong làn*) vỗ về chơi đùa y bào của y, ống tay áo nhẹ nhàng tung bay dưới ánh mặt trời tựa như bạch điệp (*bướm trắng*), bất quá, con bướm này không hề có bóng.

Mộ Dung Hưng Đức há to miệng, nửa ngày cũng vô pháp khép lại.

Hắn thấy ai? Không phải đang nằm mơ chứ, nhất định là đang nằm mơ, nếu không tại sao hắn lại thấy Phượng Nhược Hề một kẻ đã chết đi gần hai chục năm. Hơn nữa, dung mạo của y hoàn toàn không thay đổi một chút nào, vẫn là sắc đẹp độc nhất vô nhị như lúc trước Lệ Thiên Lương dẫn bọn họ tới diện kiến.

Nhìn thoáng qua Mộ Dung Dịch Trần cùng Kỹ Ngộ Ngôn, Phượng Nhược Hề lướt qua bọn họ đi tới trước mắt Mộ Dung Hưng Đức nói: “Người hãy nhìn kỹ một chút, nhìn xem rốt cuộc có phải là ta hay không?”

“A di đà phật!” Đám cao tăng Thiếu Lâm tự đã bắt đầu niệm phật, gương mặt của rất nhiều bạch đạo nhân sĩ càng thêm trắng bệch không một chút máu.

Đứng dưới ánh mặt trời nhưng lại không hề có bóng..... Này rõ ràng là quỷ a!

Xung quanh bắt đầu hỗn loạn hẳn lên, có người thét chói rồi lập tức xông ra ngoài, có người sợ hãi té ngã trên mặt đất, có người chạy ào về phía cửa Thiếu Lâm tự, rồi bị bật ngược trở lại. Tựa như có cái gì đó trong suốt chắn lại, bất kỳ người nào ở đây cũng dừng hòng ra ngoài.

Phượng Nhược Hề nhìn mọi người làm trò hề, khóe miệng nhếch lên nụ cười khinh miệt, lại như cố tình khiến mọi người càng thêm sợ hãi, y âm trầm nói: “Các người không cần chạy nữa, con người có thể thoát khỏi lòng bàn tay của quỷ sao? Thù hận mười tám năm trước, hôm nay ta sẽ nhất định sẽ đòi lại, một người cũng đừng mong chạy thoát.”

Đứng trong trận hỗn loạn, Kỹ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần lại không hề bối rối, bọn họ đã sớm biết chuyện của Phượng Nhược Hề, cho nên đối với hắn, thậm chí bọn họ còn có chút đồng tình, về phần chính mình sẽ ra sao..... Chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, bọn họ sẽ không đi quân chuyện khác.

Mộ Dung Hưng Đức vẻ mặt phức tạp nhìn trừng trừng Phượng Nhược Hề, kỳ thật đối với chuyện năm đó, không thể nói hắn hoàn toàn toàn toàn không có chút áy náy nào, hiện tại đối mặt với kẻ không biết là người hay là quỷ kia, hắn thật sự không thể nói được một lời, đành phải ôm chặt ái ân, thầm nghĩ làm sao để mang nàng ra khỏi đây một cách an toàn.

Mộ Dung Thanh Trần cùng Lãnh Tịch Phi cũng không hề sợ hãi, có thể nói bọn họ cũng đã trải qua quá nhiều vất vả khổ sở, cho nên tuy là trong lòng có chút bất an, nhưng hoàn toàn không hề sợ hãi.

Duy nhất không thấy chính là Mộ Dung Linh Nhiên, bất quá không phải là nàng đã chạy thoát, mà là ở nơi mọi người không nhìn thấy, có người trộm lời nàng đi, so với tình trạng khủng hoảng trước mắt, thì tựa hồ trận cãi vã giảng hòa giữa bọn họ còn bức thiết hơn.

Những kẻ còn lại, trừ bỏ Thiếu Lâm trụ trì Không Hành đại sư, cơ hồ toàn bộ đều vô cùng chật vật. Nhưng vẫn có người muốn đánh lén Phượng Nhược Hề, còn chưa kịp tiếp cận, đã sớm tắt thở, ngay cả chính mình chết như thế nào cũng không hiểu được.

Qua một lúc sau, đã có người khóc toáng lên, thiếu niên mới lớn, vẫn còn non trẻ. Gặp tình cảnh như vậy dĩ nhiên là cảm xúc mãnh liệt, dần dần, tiếng khóc dung thành một mảnh.

Phượng Nhược Hề nhẹ nhàng bay đến trước mặt Mộ Dung Hưng Đức, âm thanh lạnh lùng nói: “Thấy được không? Đây là bạch đạo đại hiệp mà người mở miệng vẫn nói đến, là những kẻ mà người cực lực bảo vệ. Vì những kẻ này, Lệ Thiên Lương giết ta, còn người, vì chúng... hôm nay lại muốn bức tử con ruột của chính mình.”

Mộ Dung Hưng Đức nghe xong lời này, lập tức mở miệng muốn phản bác, nhưng ngoài há miệng thở dốc, hẳn không thể nói ra một lời nào, đành phải một lần nữa ngậm miệng lại.

“Không phản đối, vậy là đúng sao?” Phượng Nhược Hề nhếch khóe miệng, đó là một độ cùng lãnh tuyệt mà ngoan độc, khoát tay, một người trong đám người kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống.

“Người.....!” Mộ Dung Hưng Đức la hoảng lên, không đợi hẳn phản ứng, Phượng Nhược Hề lại nhẹ nhàng phát tay, máu tươi lại một lần nữa tuôn trào.

“Vẫn không phản đối, đúng không?” Phượng Nhược Hề lại cười nói, Mộ Dung Hưng Đức trong lòng nhất thời trầm xuống.

Đôi mắt Phượng Nhược Hề đen không thấy đáy, Mộ Dung Hưng Đức cảm thấy như chính mình tựa như bị hút sâu vào trong, một câu cũng nói không nên lời.

Thấy hẳn như thế, Phượng Nhược Hề lại nâng tay lên.....

Lúc này, một thanh âm mờ mịt từ trong tiếng khóc hỗn loạn vang lên.

“Sư huynh.....” Đây là một tiếng gọi thâm tình lại thoáng chút nghi hoặc.

Tựa như đã trải qua cả ngàn năm, chủ nhân của thanh âm mới xác định được, người mà mình mong nhớ

ngày đêm, không phải còn là ảo ảnh trong những giấc mộng.

Một người mái tóc bạc trắng, gương mặt đầy những vết nhăn bước tới bên cạnh Phượng Nhược Hề, hẳn rõ ràng là một lão nhân, lại kêu Phượng Nhược Hề thoát nhìn chỉ mới hai mươi là “Sư huynh”. Phượng Nhược Hề kinh ngạc quay đầu lại, trong lúc nhất thời, ngay cả hắn cũng lâm vào hỗn loạn.

Lúc này, Kỷ Ngộ Ngôn nằm tựa vào lòng Mộ Dung Dịch Trần trong mở miệng, nhẹ nhàng hô một tiếng, “Sư phụ”.

Mai Linh Sa hướng Kỷ Ngộ Ngôn gật gật đầu, lập tức gắt gao nhìn Phượng Nhược Hề trước mắt không biết là người hay là quỷ, bình tĩnh đứng một hồi, đột nhiên vươn tay ôm chầm lấy hắn.

Bất quá..... người còn chưa ôm được, hắn đã ngã thật mạnh xuống đất.

Không có thân thể ấm áp, không có hình bóng, hẳn thật là quỷ, hẳn thật sự..... Đã chết.

Cứ như vậy nằm trên mặt đất, Mai Linh Sa khóc nức lên, dòng lệ lạnh băng chảy dài trên gương mặt già nua.

Mọi người nhất thời an tĩnh hẳn lại, lặng ngắt như tờ nhìn cảnh tượng trước mặt, cho dù không biết tiền căn hậu quả, nhưng cũng đã có người đoán được gì đó.

“Sư đệ.....” Lốp ngực trang Phượng Nhược Hề mang bắt đầu xuất hiện vết rách, hay phải nói là bị lột trần.

“Sư huynh người có biết hay không, người có biết hay không.....” Mai Linh Sa đột nhiên hét âm lên, “Người có biết hay không ta yêu người, ta yêu người! Nhưng cho tới bây giờ người chưa từng nhìn thấy ta, chỉ nhìn cái tên nghiệt súc chết tiệt kia, chưa bao giờ người liếc mắt nhìn ta một cái.....” Nói đến khúc sau, hắn lại khóc nức nở.

Phượng Nhược Hề nghiêng đầu, “Sư đệ người nói cái gì..... Ta là sư huynh của người, cái gì yêu với thương, người nổi điên sao?”

“Ha hã, phải, ta điên rồi, đã sớm điên rồi.” Mai Linh Sa đứng lên, gương mặt mang theo nụ cười mỉa mai vừa xuất hiện trên mặt Phượng Nhược Hề, “Ta chỉ biết, chỉ biết sư huynh người sẽ không tin ta. Bất quá ta đã sớm chuẩn bị tốt. Vốn ta chỉ là đến nhìn bọn Ngộ Ngôn, nhưng không nghĩ tới cư nhiên còn có thể tái kiến người, bất quá hoàn hảo, ta chuẩn bị gần hai mươi năm, thật may mắn là ta sớm có chuẩn bị ——”

Thì thảo nói xong, trước khi mọi người kịp có động tác gì, Mai Linh Sa rút thanh kiếm vẫn mang theo trên người mười tám năm, cắm phập vào ngực mình.

“Linh Sa!.....” Phượng Nhược Hề bỏ nhào tới trước mặt Mai Linh Sa, nhưng lại không có cách nào nâng lấy

hắn, chỉ có thể trở mắt nhìn hắn ngã trên mặt đất.

“Sư..... Huynh.....” Mai Linh Sa vươn tay muốn chạm đến hai má Phượng Nhượng Hề, nhưng lại chỉ có thể vói vào trong hư không, “Sư huynh..... Ta biết..... Người sẽ không tin tưởng, cho nên ta đã sớm..... Nghĩ rằng..... Nếu gặp lại..... Ta và người..... Cùng nhau làm người..... Người thành quý, ta cùng..... Người..... Cùng nhau..... Làm..... Quý.....”

Dòng máu đỏ sẫm trên người hắn, thấm nhanh vào lớp cát vàng bên dưới, ánh mắt chậm rãi khép lại, nhưng trong mắt lại không hề có chút tiếc nuối.

Bởi vì phân tình cảm lưu luyến này rốt cục đã có thể cho hắn biết, hắn rốt cục đã nói ra rồi, nói ra tình yêu này, không bao giờ ... phải đứng trước gương lăm lăm bầu bầu vô số lần “Ta yêu người” nữa, đã từng nghĩ đi nghĩ lại vô số lần —— ta đến tột cùng phải nói như thế nào, mới không để y chán ghét? Đến tột cùng phải nói như thế nào, y mới có thể hơi chút thích ta? Chẳng sợ chính là một chút.....

Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần không hề cản trở hắn, bởi vì bọn họ biết đây chính là tâm nguyện từ trước đến nay của Mai Linh Sa; những người khác đều bị biến cố đột ngột này làm cho sợ ngây người, chung quanh một mảnh tĩnh mịch.

Cứ lặng im như vậy, sắc trời chậm rãi tối đen, có cái gì đó từ chân trời tiến đến, chờ tới khi nó gần đáp xuống giữa đình viện Thiếu Lâm, mọi người lại một lần nữa không thể tin vào hai mắt của mình.

Đó là một con điều tước nhiều màu, chỉ xuất hiện trong thần thoại, một lão giả râu tóc bạc trắng ngồi ngay ngắn trên lưng nó.

Nhìn hết thấy trước mắt, lão giả khảy tràng hạt trong tay, thở dài một tiếng.

“Không Giám đại sư?” Mộ Dung Dịch Trần nhận ra người trước mắt.

Con điều tước kia cũng khê cọt cọt lên người Mộ Dung Dịch Trần. Là con phượng hoàng ngày đó? Kỷ Ngộ Ngôn cũng nhận ra nó.

“Sư huynh?” Không Hành vội bước nhanh đến trước mặt Không Giám đại sư, thử kêu một tiếng.

“Sư đệ người.....” Không Giám trong giọng nói có trách cứ rõ ràng, “Ngày ấy ta dùng bồ câu đưa tin cho người, nói với người Mộ Dung Dịch Trần mới là Nghiệt , vốn tưởng là người hiểu được, hiện giờ thiên hạ, hắc bạch hòa dung, trải qua vạn năm giao hòa, thiên địa phân tách, Nghiệt không chỉ là Nghiệt , Thục cũng không còn là Thục , Nghiệt sinh Thục nhân, Thục sinh Nghiệt quả. Chỉ cần bọn họ bình thân cùng tồn tại, nhất định thiên hạ có thể thái bình. Ai ngờ người lại hiểu sai ý của ta, bắt giữ Mộ Dung Dịch Trần, cho nên mới gây ra tai họa như hiện giờ. Chờ ta biết tới rồi, cũng đã chậm..... Người..... Ai.....”

Không Giám nói xong lại chuyển hướng Phượng Nhược Hề nói: “Phượng thí chủ, ta mang đến con điều này, chính là phượng hoàng (cũng chính là Thực) bản ứng cùng người đầu thai. Người chỉ cần đem theo nó, là có thể một lần nữa đầu thai, chuyển thể làm người. Người chết cũng đã chết rồi, thỉnh nén bi thương đi.”

Nghe đến đó, Phượng Nhược Hề sau một lúc lâu không lên tiếng, bỗng nhiên cười ha hả, đứng lên, nghiêng rằng “khanh khách”, nói: “Đầu thai? Người muốn ta hiện tại đi cái gì đầu thai..... Linh Sa hẳn phải làm sao bây giờ? Hay là muốn ta tái sinh làm cái gì đó Nghiệt , dẫm vào vết xe đổ hôm nay?”

Dưới ánh mắt của y, Không Giám không khỏi cúi đầu, thấp giọng lại tụng một tiếng a di đà phật, rồi chỉ có thể trầm mặc.

Nhìn tình cảnh giữa sân, Kỷ Ngộ Ngôn vươn tay vòng qua cần cổ trắng ngần của Mộ Dung Dịch Trần, ý bảo y cúi đầu xuống, ghé vào lỗ tai, thì thầm gì đó, Mộ Dung Dịch Trần nghe xong gương mặt lập tức dịu xuống, nhẹ nhàng nở nụ cười.

20. Chương 20: Kết Thúc

Từ đó về sau, thật lâu thật lâu sau, người trên giang hồ chưa từng gặp lại Kỷ Ngộ Ngôn cùng Mộ Dung Dịch Trần.

Hết thấy những chuyện quan hệ tới bọn họ, cũng chậm rãi nhạt phai, mọi người cũng dần dần quên đi truyền thuyết về “Nghiệt” cùng “Thực”. Mộ Dung thế gia vẫn sừng sững đứng vững trên giang hồ, cùng Thập Nguyệt Cung thống lĩnh hắc đạo điều hành võ lâm, duy trì hòa bình cùng an bình trên võ lâm.

Tân nhậm bạch đạo võ lâm minh chủ cùng tân nhậm Thập Nguyệt Cung cung chủ đã được tuyển ra, tiếp tục sứ mệnh như những vị tiền bối của họ.

Bên ngoài võ lâm, nơi tất cả mọi người không chú ý đến, một cái Ngôn Trần sơn trang lặng lẽ được dựng lên.

Mặt trời chiều ngã về tây, một thanh sam thiếu niên bước trên con đường mòn khúc chiết, chậm rãi chậm rãi, không quá lâu đã tới trước một tòa nhà khang trang rộng lớn —— Ngôn Trần sơn trang.

Hắn mới vừa vào cửa, liền thấy hai đôi tình lữ không coi ai ra gì khanh khanh ta ta, thiếu niên cư nhiên cũng không ghen tị, chỉ trừng trừng nhìn bốn người không coi ai ra gì kia.

Một đôi trong số họ ——

Một đại mỹ nhân đang uống ô mai ướp lạnh, một ngụm lại một ngụm uy cái người mặt lạnh như băng đang nằm trên ghế, tươi cười hỏi, “Dịch Trần, ăn ngon không? Đây là do ta mới làm đó.” Sau đó lớp băng trên

gương mặt băng hàn kia mới từ từ được hòa tan, y nâng môi mình lên, đem nước ô mai còn trong miệng mình ụy lại cho người kia.

Sau đó lại tiếp tục làm làm những việc tương tự như vậy, dĩ nhiên là hương diễm vô cùng.

Ánh mắt dời về phía bên kia, lại nhìn một cặp khác ——

Thật quý dị.

Đôi tình nhân này tuy đứng dưới mặt trời chiều nhưng lại không hề có bóng, trong đó một người đang tha thiết nhìn bạch y nhân kia, “Nhược hề, người hôm nay tại sao lại không để ý đến ta? Người..... Có phải hay không.....”

Xem ra muốn khóc lắm rồi.

Bạch y mỹ nhân nhìn hấn, nan kham ho khan một tiếng, sau đó nhẹ giọng thì thầm gì đó bên tai tình nhân, người lập tức liền nở nụ cười. Bằng nhĩ lực của thiếu niên, chỉ nghe thấy “Linh Sa, ta không phải..... Mà là.....”

Thiếu niên đang muốn tới gần một chút, thì lỗ tai đột nhiên đau nhói, ô ô, bị nhéo tai rồi.

“Đại sư huynh.....” Thiếu niên kêu một tiếng cầu xin khoan dung, một tuần tú nam tử thâm vận sam y văn nhân hướng hấn cười cười, sờ sờ đầu của hấn.

Thiếu niên ánh mắt đảo vòng vo vài lần, trong lòng thầm nói.

Về điều này sao?

Năm đó chẳng phải là Ngô Ngôn ra một chủ ý, bắt Không Giám con lừa ngọc kia đem hồn của sư phụ gọi về, để cùng Phượng sư bá tạo thành một đôi, ta sao lại không biết a? Sư huynh còn muốn giữ gìn hình tượng của sư phụ sao.....

Bất quá hấn cũng không dám nói ra, vẫn là lấy lòng hỏi, “Linh Nhiên sư tẩu thế nào? Hoàn hảo chứ?”

“Ừ, hoàn hảo, không dám phiền Tuyết Chúc người nhớ đến nàng.....” Văn Tĩnh Khuynh buông lỗ tai của hấn ra.

Thiếu niên vội vàng nhu nhu cái lỗ tai đáng thương của mình, thật may là không có bị nhéo đứt a.

Văn Tĩnh Khuynh lại nhìn nhìn ta, thấu hiểu nói, “Người lại chạy đi đâu vậy? Tuyết Chúc người không biết ngoan ngoãn sao? Chẳng lẽ công vụ của Thập Nguyệt Cung còn chưa đủ để người bận rộn?”

“Ha ha!” Lệ Tuyết Chúc đánh thanh cười ha ha, thừa cơ trốn khỏi tay Văn Tĩnh Khuynh.

Nói giỡn sao, lúc này không trốn thì đợi đến khi nào.

Hắn vội vàng chuồn ra sân, lúc này mới thở thả thở ra một hơi.

Nhìn mọi người trong viện nét mặt đều rất hạnh phúc, hắn cũng vui vẻ cười rộ lên.

Ha ha, Ngộ Ngôn a, trong tay ta còn có nhược điểm của người mà, người cũng đừng có quen nhanh như vậy chứ?

Bất quá, bất quá, hạnh phúc quả thật là một chuyện rất mỹ diệu a!

Tình yêu quả thật là kỳ tích.

Có lẽ tình yêu mới chính là kỳ tích to lớn nhất trong cuộc sống a.

Ngắm đi ngắm lại, trong đám người mờ mịt, trong hàng tỉ tỉ người, các người thế nhưng có thể gặp, cư nhiên có thể hiểu được nhau gần bên nhau, như thế nào không thể nói là tâm linh mạo hiểm cấu thành bởi vô số những điều ngoài ý muốn?

Nếu ngay cả kỳ tích như vậy cũng có sẽ phát sinh, như vậy, còn có cái gì là không thể?

Toàn bộ thư hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-tieu-thien-ha-tuy>